

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HORDES
OF THE
ELTHIKA
— BOOK 2 —

@Çeviri Kitaplar

THE CURSED HORDE KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ZOEY DRAVEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LANETLI ORDA KRALI

ELTHIKA ORDULARI

İKİNCİ KİTAP

ZOEY DRAVEN

Telif Hakkı © 2025 Zoey Draven'a aittir

Her hakkı saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz; kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması hariçtir.

Kapak Tasarımı JoY Author Design Studio'ya aittir

Inky Pen Editörlük Hizmetleri'nde Mandi Andrejka tarafından düzenlendi

Daha fazla bilgi için www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin

LANETLİ ORDA KRALI

***Büyüleyici bir casus. Acımasız bir kral. Savaşı
ateşleyebilecek bir aşk.***

Amaia, ailesini gururlandırmak için çok çalıştı. Dothik'teki piroki ustasının yıldız çırağı olarak, akıl hocasının gözde görevini devralmasına haftalar kaldı. Ancak çaresiz kardeşi, rakip uluslarıyla diplomatik bir alışveriş olan Heartstone Anlaşmaları'nda yerini almasını istediğinde, akla hayale gelmeyecek bir şeyi kabul etti. Görevi mi? Denizi aşip Grym'e gitmek, ejderha kuluçkahanesinde iş bulmak ve taht için casusluk yapmak.

Ama Grym onun hayal ettiği gibi değil; aynı şekilde onun güçlü kralı da.

Acımasız ve hesapçı Alaryk Arn'dyne, komuta ettiği kadim ejderha kadar korkulan bir yaratıktır. Zihinleri bükebilen güçlü bir kalp taşı büyüüne sahip olan Alaryk'i kandırmak imkânsızdır... ve Amaia'nın her ne pahasına olursa olsun kaçınması gereken karanlık bir ayartmadan.

Alaryk'in ejderhasına ölümcül bir lanet isabet ettikten sonra, Amaia onu kurtarabileceğini anlar ve ihanet etmeye yemin ettiği kişiyle gönülsüzce bir ittifak kurar. Ancak aralarındaki yasak çekim arttıkça, acı dolu bir geçmişin izlerini taşıyan ve kötücül ihtiyaçları onu yakan bir erkekle tanışır.

Ancak beklenmedik bir suç savaşı tetikleme tehdidinde bulunduğu Amaia seçim yapmak zorunda kalır: evi, kalbi... ya da her ikisini de yok edebilecek acımasız kral.

İÇİNDEKİLER

İçerik Hususları

Dakkari ve Karag Dil Sözlüğü

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33
- Bölüm 34
- Bölüm 35
- Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Sonsöz

Haber bülteni

Kanındaki Arzu

Zoey ile bağlantı kurun

Ayrıca Zoey Draven tarafından

Teşekkür ederim!

Yazar Hakkında

İÇERİK HUSUSLARI

Lanetli Orda Kralı, bazı okuyucuların hassas bulabileceği bazı temalar ve tasvirler içermektedir. İçerikle ilgili tüm hususların tam listesi için lütfen buraya tıklayın.

DAKKARI VE KARAG DİL

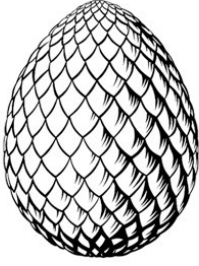
SözLügü

Darukkar: Dakkari savaşçısı
Elthika: ejderha ırkı; Karag dilinde 'ölüm rüzgarı'
Ethrall: ölüm sisi
Faryn: dur
Hanniva: lütfen
Illa'rosh: Tharken kayalıklarında ritüel seçimi
Kakkira vor: thank you
Karath: bölge lideri
Kor anir ji vorak: 'the way of the horde'
Kya'rassa: binici ordusu
Lomma: anne
Lysi: evet
Mariss: köz
Mrikro: pyroki ustası
Nik: hayır
Pattar: baba
Pyroki: Dakkar'daki pullu at benzeri yaratıklar
Saruk: karakol
Sen endrassa: teşekkür ederim (sen, bir Elthika'ya hitap ederken kullanılan saygılı bir terimdir)
Sorrina: kraliçe
Sy'asha: Elthika şarkısı
Syn'ra: zevk yumruğu

Thryn'ar: uçan komuta
Ty'bara ellrash: inatçı yaratık
Vorakkar: Dakkari ordu kralı

Bölüm I

AMAIA

Bir bacak yakalamaya çalışırken, açıkta kalan kolumda sıcaklık kavurucu bir his uyandırdı. Arayan parmaklarım minik bir pençenin kıvrımını buldu. Sonra küçük bir ağızlık. Daha derine uzandım ve anne inledi, nefesi zordu, pullu yan tarafı öğleden sonra güneş ışığında parıltıyordu.

Endişe karnımda düğümlendi. Başımı hafifçe çevirip mrikro'mun -piroki ustasının- çitin yanındaki yerinden beni dikkatle izlediğini gördüm. Kalabalık artıyordu ve bu, kaburgalarımın etrafında dolaşan o tedirginliği daha da artırıyordu.

Sonunda bacağı buldum. Şimdi diğerini bulma zamanı...

"Gerçekten de kendini oraya gömmüştün, küçüğüm," diye fısıldadım, alnımda bir ter damlasının kıvrıldığını hissederek. Diğer elimi yatıştırıcı bir hareketle anne pyroki'nin yan tarafına koydum. Adı Witha'ydı. Kralın muhafızlarından birine, vahşi topraklardan başkentimiz Dothik'e yaşamaya gelen bir darukkar'a aitti. Hamileyken küstah ve kavgacı olmasına rağmen ona oldukça ısınmıştım. Bence bu, onun çekiciliğini daha da artırıyordu. Ama pyrokiler genellikle çiftler halinde doğum yapardı ve onun sadece bir tane vardı.

Ve onun bunu kaybetmesini istemedim.

"Bunu başarabilirsin," dedim, ama bu daha çok kendimeydi, çünkü Witha sabahın geç saatlerinde birkaç saat çalıştıktan sonra çoktan bitkin düşmüştü.

Tam ikinci bacağı bulduğumda, düşündüğüm gibi geriye doğru kıvrılmış ve sıkışmış halde, uzun ve titrek bir inilti çıkardı.

Derin bir nefes verip bacağımı öne doğru uzattım. Bunu ilk yaptığımda yavruları incitmekten korkmuştum. Ama şimdi, dayanabileceklerini ve bunun gerekli olacağını bilerek sertçe ve sertçe çektim.

Sonunda iki ön ayağımı da doğru pozisyona getirdiğimde, Witha'nın karnına vurdum ve o da irkilerek itmeye başladı; bu güçlü kuvvet, çekerken kaslarımın gerilmesinden daha etkiliydi. Omzumu sırtına yaslayıp botlu ayaklarım toprakta kayarken, tekrar vurdum ve Witha'nın kaslarının gerildiğini hissettim.

"Neredeyse vardık!" dedim dişlerimi sıkarak, bir hareketlenme hissederek.

Daha sonra...

Serbest bırakmak.

Kalabalığın arasından yükselen tezahüratlar arasında kıcımın üstüne düştüm, gerginliğin azalması bir ok gibi saplandı. Genç piroki Witha'nın üzerinden kayarak yere yığıldı, yapışkan ve mukus ve kanla kaplı bir halde yere düştü.

Bir an rahatlayarak sııttım. Ama mrikronun çitten doğrulup kaşlarını çatarak yaklaşmaya başladığını görünce rahatlamam kısa sürdü. Annesi yorgunluktan nefes nefese kaldığı için pyroki hareket etmiyordu.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündüm, yavruya doğru sürünerek. Kirli tuniğimin kenarıyla geçiş yollarındaki mukusu sildim, sonra da yumruğumu kaburgalarının hemen arkasına, akciğerlerine vurdum.

Mrikro'mun çizmelerinin çıkardığı sesi duyduğumda korkum arttı.

"Amaia," dedi piroki ustamın kararlı sesi, adım nazik bir uyarı gibiydi.

"Bunu hallederim," dedim ona bakmadan. Bana güvendiğini biliyordum ama yine de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Arkamdaki kalabalığın arasında mırıltılar yükselirken, Witha ile ilgilenirken geri çekildiğini duydum.

Elim genç pirokinin hareketsiz göğsüne bastırdı.

Çok fazla insanın izlediğini düşündüm, bu da bir uyarıydı.

Umurumda değildi, hızlı davranırdım. Ama eğer yardım edebileceksem, pyrokilerin gereksiz yere ölmesine izin vermezdim.

İçimde kalp taşı büyüğü sıcak ve canlı hissediyordum, küçük bir köz alev alev yanıyordu. Gözlerimi kapattım, böylece kimse irislerimin renginin parlamadığını görmesin diye, kanımdan ve damarlarımdan hızla akan ısıyı içimden geçirirken. Onu pirokilere yönlendirdim, her zaman yaptığım gibi bir kapı hayal ettim, eşiğinden geçmeyi hayal ettim, vücudum çarpmanın etkisiyle sarsıldı.

Soğukluk beni titretti. Buzlu bir göle dalmak gibi, nefesimi kesen bir soğukluk. Ama hayatı hissediyordum. Tek ihtiyacı olan küçük bir kıvılcımdı.

Derin bir nefes aldım, kapalı göz kapaklarımdan ardındaki tüm ses ve ışık, dikkat dağınıklığı ve korku dağılıp gitti. Kalp atışlarımdan ritmini duydum ve büyümü, küçük, ılık bir nehir gibi, bedenini yıkayarak aramaya gönderdim.

Kalp atışlarımı duydum...

Ve sonra genç pirokilerin sesini duydum.

Sessizliğin içinden, ilk sesinin boğuk, gırtlaktan gelen iniltisini, nefesinin kesilmesini, can çekişmesini ve Witha'nın yavrularının melemeli çağrısını duyunca verdiği tepkiyi duydum.

Baş dönmesi ve uyuşukluk dalgası beni geriye doğru savurdu, ama omuzlarım rahatlayarak çöktü. Yere düştüm, ağırlığımı desteklemesine izin verdim, göz kapaklarım açık

bir şekilde bulutsuz gökyüzüne baktı, kalabalığın yeni hayatı kutlarken attığı tezahüratları ve haykırıları duydum.

Hala çok soğuk hissediyordum, etim yapış yapıştı, nefes alış verişlerim sanki bir iğne deliğinden nefes alıyormuşum gibi daralıyordu. Ama geçeceğini bilerek görmezden geldim.

Halna, sarı gözleriyle memnun bir şekilde üzerime çömeldi. "Güzel. Güzel, Amaia."

Onun yardımıyla doğruldum, zaten kirli olan pantolonuma ellerimi silerken nefes almakta zorlandığımı gizlemeye çalıştım.

Halna sırtıma sert ama nazikçe vurdu. Her zamanki gibi, çok az konuşan bir erkekti ve sivri burnuyla yavrularını okşayan annenin yanına gitti. Nefesimi toplamam biraz zaman aldı ve pyroki barınağının etrafındaki kalabalık azalmaya başladığında, kendimi çoğunlukla kendim gibi hissettim, ancak uzun -çok uzun- bir dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Tam o sırada kalabalığın içinde biriyle göz göze geldim. Yüzümde geniş, şaşkın bir gülümseme belirirken, acı verici derecede tanıdık birini gördüm.

Mümkün olduğunca çabuk oraya koştum, ama bu daha çok bir aksaklık gibiydi.

"Üzerindeki o pislikle bana sarılmaya cesaret etme," dedi ağabeyim çitin kenarına vardığımda. Ama sırtıttı, altın gözleri güneş ışığında parıldıyordu. Onu birkaç aydır görmemiştim ama zırhının içinde çok resmi görünüyordu. "Üniformamı daha yeni cilalattım."

Dothikkar'ın kişisel muhafızlarından biri. Kralımız. Dothik'teki en saygın mevkilerden biriydi ve kardeşim bu makama tek başına, tamamen kararlılığı, gücü ve iradesiyle yükselmişti.

Birbirimize birkaç taş atımı mesafede yaşıyorduk. Yine de onu neredeyse hiç göremiyorduk. Saraydaki kışlada kalıyordu, sadece arada sırada izin veriliyordu, yine de

annemiz her zaman yemeklerimizde ona yer ayırırdı. Ne olur ne olmaz diye.

"Bu akşam yemeğe geliyorum," dedi Kiron. "O zaman bana sarılabilirsin."

"Sana sarılmama izin var mı?" diye takıldım, düşmemek için iki elimle çiti tutarak. "Yoksa Dothikkar, değerli muhafızlarından birine dokunmaya cesaret ettiğim için beni zincire mi vuracak?"

"Sen söylemezsen ben de söylemem," dedi, dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle. Güldüm, ama benim halimde daha çok hırıltıya benziyordu. Arkamdan başını salladı. "İyi iş çıkardın. Herkes büyülendi."

Elimi alnımda gezdirmek üzereydim ama alnımı kaplayan pisliği hatırladım.

"Kakkari aşkına, burada ne yapıyorsun Kiron?" diye sordum, ağabeyimdeki her değişimi inceleyip ezberleyerek. Daha yaşlı görünüyordu, gözlerinin etrafında daha önce olmayan çizgiler vardı. Kahverengi saçlarını uzatmıştı. Tıpkı vahşi doğada yaşayan ve sürülerden birine mensup bir darukkarın -bir savaşçının- saçları gibi, neredeyse sırtının ortasına kadar örülmüşlerdi. "İkimiz de bir pyroki'nin doğumunu görmeye gelmediğini biliyoruz."

Sorum üzerine kardeşimin gözlerinde bir değişiklik oldu. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Ama burada olmaz."

Sesinde tuhaf bir tonlama duyunca kaşlarımı çattım, ne olduğunu anlayamadım. İçimde bir telaş hissettim. Ciddi olmasa kardeşim buraya gelmezdi. "Bundan nefret ettiğimi biliyorsun. Hemen söyle. Sorun ne?"

Kiron etrafına bakındı, kalabalığın çoğu gitmiş ve kimse duymamış olmasına rağmen hâlâ tereddüt ediyordu. "Sanırım doğru zaman değil. Hiçbir şey söylememeliydim..."

"Kiron. Söyle bana."

Derin bir nefes aldı. Sonra daha da yaklaştı. "Karag'la ilgili."

Derin bir nefes aldım ve gözlerinin içine bakmak için geriye doğru eğildim. "Ne? Ya onlar?"

"Grym adlı bir bölge için anlaşma değişiklikleri yaklaşıyor. Sizin adınız da listede yer alıyor."

Kalp taşı büyümle hiçbir ilgisi olmayan yeni bir baş dönmesi dalgası hissederek donakaldım. "Neyden bahsediyorsun? Adımı hiç vermedim."

"Hayır, yapmadın." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama ben yaptım."

"Ne?" diye soludum. Şok beni uyuşturdu. "Seni buna iten neydi?"

"Amaia," diye seslendi piroki ustam arkamdan. Ona şaşkınlıkla bakmak için döndüm, kalbim yeni bilgi girdabıyla neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Witha'yı ve yeni doğan bebeğini yuvasına geri götürmemiz gerektiğini bilerek, dalgın dalgın ona el salladım.

Sendeleyerek Kiron'a döndüm.

"Burada konuşmak istemedim," diye hatırlattı ensesini ovuşturarak. "Ama açıklayacağım. Zorunlu değil Amaia. Ama seni teslim etmemin bir sebebi var ve karar vermeden önce beni dinlemeni istiyorum."

"Cevap hayır," dedim ona, geri çekilerek. "Bunu sana şimdi söyleyebilirim."

Döndüğümde içimde ufak bir öfke kıvılcımı çaktı. Kardeşimin böyle bir şey yapabileceğini düşünmesine ne sebep olmuştu? Bana hiç sormadan mı? Aylardır birbirimizi görmemiştik. Şimdi de bu mu?

"Amaia," diye seslendi Kiron aniden. Ona baktım. Beni yanına çağırdı ve geri dönerken burun deliklerim ürperdi. "Daha dikkatli olmalısın."

Çenesi genç pirokiye doğru döndü. Ne demek istediğini anlayarak güçlkle yutkundum.

"Kimse görmedi," dedim çenemi sıkarak.

Kiron dudaklarını birbirine bastırdı ama çitten uzaklaştı. "Bu gece görüşürüz."

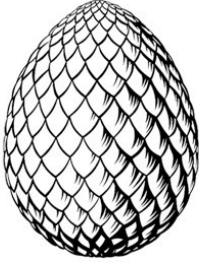
Kaşlarımı çatarak gidişini izledim. Sivri kulaklarım endişeyle seğirdi. Kiron hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazdı. Sadece o sebebin ne olabileceğinden korkuyordum.

Yeni doğmuş pyroki'nin meleme çığlığı, çalkantılı düşüncelerimi deldi ve döndüm. Kiron'u aklımdan çıkardım. Burada ciddiye aldığım, geleceğim olacak bir görevim vardı.

Kardeşim bile beni vazgeçiremedi.

Bölüm 2

AMAIA

Kirli kıyafetlerimin artıklarını bir çantada ön kapıdan içeri adımımı attığımda annem, "O torbada leiso unu olsa iyi olur," diye homurdandı. Evimize çıkan üç basamaklı merdiveni tırmanırken nefes nefese kalmıştım, bacak kaslarım gevşemek üzereydi. Saatler sonra, güneş ufuk çizgisine doğru yavaşça kaybolurken, hâlâ kendime gelememiştim.

Yaşlandıkça, kalp taşı büyüsünün beni daha da tükettiğini fark ettim. Bunun ne anlama geldiği üzerinde fazla durmak istemedim, bu yüzden aklımdan çıkardım. Ayrıca, annem onu tekrar kullandığımdan şüphelenirse, özellikle de seyirci önünde, kafamı patlatırdı.

"Pek sayılmaz." Gülümsedim, çarpık kapıyı omuzlayıp kapattıktan sonra yanına gittim ve eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Ama beni affedersin. Genç pyroki'nin altın pullu bir çizgisi var ve oldukça konuşkan. Onu çok seveceksin."

Annemin arkadaşı Avis, alçak masada oturmuş deri bir kolun dikişini onarmaya yardım ederken, "İyiye işaret," dedi. Gözlerini kısarak yama işine bakarken başını salladı. "Kakkari küçüğü kutsadı. Artık çamaşır yıkamaktan rahatsız olamazsın, Mae."

"Yarın çamaşırları yıkayacağım," dedim, yanlarındaki yere çökerek, gözlerimi küçük evimizin rahat ortamında gezdirerek. Yenidoğanla uzun saatler ilgilenmek, Kiron'a olan öfkemi yatıştırmıştı. Ayrıca, seçimin benim elimde olduğunu söylemişti ve ben de ona ne olacağını çoktan söylemiştim. "Endişelenme Lomma." Anne.

"Sabaha kadar beklersen o çuval bütün binayı kokutur," diye tısladı lommam. Azarlayıcı ses tonuna rağmen gözlerinde bir ışık vardı. Keyfi yerindeydi, oğluyla akşam yemeği yeme fikri onu mutlu ediyordu. "Kiron seni buldu mu? Seni arayacağını söyledi."

"Lysi, öyle yaptı," diye cevapladım, temiz pantolonumdaki bir ipliği çekiştirerek. Doğum günlerinde her zaman yeni bir takım hazır bulundururdum. Avis elimi tokatladı ve iğnesini bana uyarırcasına doğrulttuğunda gülümsememi bastırdım.

Annem Mae, Pazar Bölgesi'nde tanınmış bir terziydi; çoğu sabah kapımıza bir yığın sipariş düşerdi ve ben de pyroki bölmelerine giderken bu siparişlerin üzerinden tırmanmak zorunda kalırdım. Genellikle akşamları annemin kız kardeşi gibi olan komşumuz Avis, bir öğün karşılığında partiyi bitirmesine yardım etmek için uğrardı.

"Güzel," dedi annem gülümseyerek. Elli yaşında, pürüzsüz, koyu tenli ve parlak yeşil gözlü, çok güzeldi. İpeksi siyah-gümüş rengi saçları düzgün bir örgüyle omzuna dökülmüştü. "Yakında gelir. Baban şu anda demirhaneyi soğutuyor olmalı. Git yıkan ve o çuvalı biraz suya at."

Zar zor gizlediğim bir iniltiyle ayağa kalktım ve bakışlarımı ocakta kaynayan tencereye diktim. "Akşam yemeğinde ne var? Kokusu çok güzel."

"Bu kokunun ötesinde bir koku alabilmene şaşırdım," diye homurdandı annem. Avis kahkaha atarak şarap kadehinden bir yudum daha aldı. "Wrissan yahnisi."

Kiron'un favorisi.

Akşam dikiş seansları daha çok sosyal bir ortamdı. Bazen annemin diğer arkadaşları da onlara katılır ve sabahın sessiz saatlerine kadar sohbet edip dedikodu yaparlardı. Sayısız kez, boğuk kahkaha ve insan sesleriyle uyuyakalmıştım. Bir evi dolduran insan sesleri beni her zaman rahatlatırdı ve tıpkı dışa dönük ve sosyal annemin tam tersi olan babam gibi, derin uykuda olmayı öğrenmiştim.

Kirli kıyafetlerimi ıslatıp yıkamam her zamankinden daha uzun sürdü; özellikle de saçlarımı iyice ovduğum için. Bu gece rahat uyuyacağımı düşündüm, nemli saçlarımı temiz bir bezle silerken. Sabah kendimi normal hissedecektim. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum.

Tuvaletten çıktığımda Kiron'un çoktan geldiğini gördüm. Cilalı muhafız üniformasının dışında bile, birlikte büyüdüğüm ağabeyimin daha yaşlı ve sert bir versiyonu gibi görünüyordu. Annem ocaktaki güveci karıştırırken o gülümsüyor ve Avis'le sohbet ediyordu. Sofra çoktan kurulmuştu ama babam muhtemelen eve dönmemişti.

Aile odasına adım attığımda Kiron'un gözleri benimkilerle buluştu. Çocukluğumuzun geçtiği ev, Kiron'un artık düzenli olarak salonlarında dolaştığı Dothikkar sarayına hiç benzemiyordu ve ailemizle birçok anı paylaştığımız o dar alana geri dönmenin ona garip gelip gelmediğini merak ettim. Bu durum onun için sarsıcı olmalıydı. Onu tekrar burada görmek benim için de aynı derecede sarsıcıydı.

Kardeşim alçak masadan kalkıp yanıma geldi.

"Artık o kucaklaşmayı hak edebilirim," dedi bana, sesi sıcaktı. Ama kolları beni sardığında ve yanağımı göğsüne dayayıp dinlendiğinde, içimde bir parça tedirginlik vardı. "Akşam yemeğinden önce konuşabilir miyiz?"

Soruşturma sessiz, hafif kısık bir sesle gerçekleşti. Kendi göğsümde gürlediğini hissettim.

Geri çekilip gözlerine baktım. Hâlâ güveç tenceresinin başında duran lommamıza bir göz attım; yanındaki sıcak

taşın üzerinde düzgünce şekillendirilmiş leiso ekmekleri pişiyordu.

Başımı eğdim ve Kiron, "Hemen döneceğiz, Lomma," diye seslendi.

Döndü ve kaşlarını çatarak ellerini kalçalarına koydu. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz temiz hava almak için dışarı çıktım. Kız kardeşimle vakit geçirmek istiyorum," diye cevapladı Kiron, yüzünde yayılan sevimli gülümsemeyle, annemizi yatıştırdı.

"Uzaklara gitme," dedi tahta bir kaşığı sallayarak. "Pattarın yakında eve dönecek ve demirhanede geçirdiği bir günün ardından ne kadar aç olduğunu biliyorsun."

"Naruk'un sürüsünden daha çabuk döneceğiz," diye güvence verdi Kiron, avucunu sırtımın alt kısmına, hiç uzamamış olan kuyruğumun çıkıntısının hemen üzerine koyarak beni kapıdan içeri sürüklerken. Sanırım içimde fazlaca insan ataları var.

Naruk, yaklaşık elli yıl önce bir sürü kralıydı. Dothik'ten gezegenimizin vahşi topraklarına yeni bir sürüyü yönetmek üzere seçildikten sonra, sürüsü ilk haftasında bir hastalığa yakalanmış ve bu hastalık üyeleri arasında yangın gibi yayılmıştı. Dothik'e topallayarak dönmek zorunda kalmışlardı ve Naruk bir daha asla bir sürüye liderlik etmemişti; bu, adına sonsuza dek leke sürecek bir lekeydi ve artık sadece alaycı şakalarda kullanılıyordu.

Dışarıda gece havası ılıktı, gündüzün sıcağından kalma bir kalıntıydı. Ancak hafif bir esinti, banyodan kalma saçlarım hâlâ nemliyken boynumun arkasında kıvrılıp kıvrılırken titrememe neden oldu.

Üç katlı, eğimli bir binanın en üst katında yaşıyorduk. Ön verandamızın balkonundan Drukar Denizi'ni görebiliyorduk, ancak Dothikkar'ın ıslıl ıslıl sarayını görmek için yanlış yöne bakıyorduk. Zaten orası daha çok hoşuma gidiyordu.

Korkuluğa yaslanıp Kiron'un kapıyı arkamızdan sertçe kapatmasını dinleyerek yanıma gelmesini bekledim.

"Seni özledim Amaia," dedi yanımdaki boşluğa kayarken. "Sanırım öğleden sonra buna başlamalıydım ama... her şeyi mahvettim. Her zamanki gibi."

Yumuşadığımı hissettim. Kiron, sözlerini sık sık doğrudan ve beceriksizce söylemişti; sarayda çalışırken muhtemelen bunu unutmaması gerekmişti.

"Sorun değil," diye mırıldandım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. O gözler bana döndü, bir yabancıнын yapamayacağı şekilde beni inceledi.

"Biraz yorgunum. Geçer."

Derin, ağır bir iç çekiş duyuldu ve bu ses ağzından fışkırdı.

"Senin hayatın bir pirokininkinden bile değerli değil," dedi bana kısaca.

Göğsümde bir kıvılcım yandığını hissettim ama onu orada tuttum. Asla anlamayacaktı. Bir şeyi yapabilecekken yapmamayı seçtiğimde hissettiğim çaresizliği veya suçluluğu asla anlayamazdı. Peki neden? Korkudan mı?

"Sen çok daha büyük şeyler için yaratılmışsın, abla," dedi Kiron. Ve ses tonundaki ince değişimi duydum.

"Söyle bakalım," dedim iç çekerek. "O zaman sana cevabımı verebilirim. Pattar eve dönmeden bitirelim bu işi. Lomma uğruna akşam yemeğini mahvetmek istemiyorum."

"Amaia—"

"Ciddiyim Kiron," dedim sesimi çelikleştirerek. Ona dönüp kalçamı çelik tırabzana yasladım. Nemli saçlarımdan elimi geçirdim, dalgalı, karışık saç tellerinin parmaklarıma takıldığını hissettim. "Bunu kabul edeceğimi düşünmene ne sebep oldu bilmiyorum ve—"

"Yardımaınıza ihtiyacım var."

Sözlerim, hızlı ve sessiz bir kesintiden sonra sustu. İçimde bir korku büyüdü ve bir adım daha yaklaştım. "Başın dertte mi?"

Burun delikleri genişledi, gözbebekleri kaydı. "Bir bakıma, lysı."

"Söyle bana," dedim, yavaşça yaklaşarak. Aşağıda, gürültülü bir işçi grubu gece içkilerini içmek için yakındaki meyhaneye gidiyordu. Bir kahkaha tufanı aramızdaki gerginliği bir anlığına dağıttı ve Kiron, bizi bu kadar yüksekte duymayacak olsalar bile, geçmelerini bekledi.

"Heartstone Anlaşmaları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Kiron.

"Herkesin bildiğini sanıyorum," diye cevapladım. "Bize anlatılanları."

Yarım yıldan uzun bir süre önce, denizin ötesinden Karag, Dothik'e gelmiş ve prenseslerinden biri olan Rath Seroklu Klara ve Rath Drokka'yı istemişti. Güçlü bir ejderhanın sırtında uçan gölgeli kralları, onu gelini olarak almış ve onu şehirden alıp neredeyse kesin ölümüne götürmüştü... ya da biz öyle sanmıştık.

Bu ayarlanmış evlilikten aşk doğmuştu ve böylece Kalp Taşı Anlaşmaları imzalanmıştı: Karag ve Dakkari arasında geçici ve sarsak bir ittifak. Bu ittifakta, ikisi de vahşi doğada bir thalara ağacının altından çıkarılan kalp taşlarının zenginliğini paylaşacaktı. Karşılığında ise Karag, biz Dakkarilere, kalp taşlarımızı nasıl yeniden üreteceğimizi, onları gelecek yüzyıllar için nasıl büyüteceğimizi öğretecekti.

Kalp taşları hayattı. Kalp taşları güçtü. Kalp taşları... sihirdi, yiyeceğimizi yetiştiren toprağa aşılınmış, ağaçlara iplik gibi dikilmiş, yanaklarınızda dans eden hafif bir rüzgarla solunuyordu.

Karag, kalp taşlarının tek başına Dakkarileri yatıştırmaya yeteceğini düşünmüştü.

Ancak Dothikkar ve danışmanları, iki ulus arasındaki muazzam güç dengesizliği göz önüne alındığında, Karag'dan bir şey daha talep etmişlerdi. Karag'ın, ethrall adı verilen bir silah çıkarabilen ejderhaları Elthika ile özel bir bağı vardı. Bu, dokunduğu her şeyi hasta eden ölümcül bir sisti... ve eğer Elthika önce sizi güçlü çeneleriyle ikiye bölmezse, sonunda ölümcül hale gelecekti.

Her altı ayda bir, son derece deneyimli başvuru havuzundan bir grup Dakkari seçilir ve Karak ulusu içindeki belirli bölgelere gönderilirdi. Onlardan öğrenmek, onların yaşam tarzını yaşamak ve yeterince cesur olanlar, kendi Elthikalarıyla bağ kurmayı denemek için. Binicilik okulları zorlu, yoğun ve zaman zaman ölümcüldü. Dakkari olanlara hiçbir ayrıcalık veya merhamet sunulmazdı.

Ancak binicilik eğitimi dışında başka fırsatlar da vardı. Çiftliklerinde çalışmak, bir şifacının yanında çıraklık yapmak, deneyimli aşçılarından kadim tarifler öğrenmek veya araştırma için kalp taşı büyüleriyle dolu kutsal mekanlarına yolculuk etmek gibi.

"Dothikkar ve danışmanları, Karag'ın yakında bir saldırı planladığına inanıyor," dedi Kiron bana fısıltıyla. Derin bir nefes aldım, korkudan bir mızrak karnıma saplandı.

"Ne diyorsun?" diye fısıldadım, hiç kıpırdamadan. "Dothik'te mi?"

"Dothikkar, muhafızlarından seçilmiş bir gruba, Karak'ın topraklarında bilgi toplama görevini verdi," dedi başını sallayarak.

Ne demek istediğini anladım. "Casusluk mu istiyorsun?"

Başını eğdi. Başka bir şey söylemeyince, boynumun arkasında, omurgam boyunca uzanan tuhaf bir karıncalanma hissettim.

"Benden Dothikkar'ın casusu olmamı mı istiyorsun?"

Kelimeler dudaklarımdan öyle bir döküldü ki neredeyse gülüyordum.

"Lysi," dedi kardeşim.

Nefesim kesik kesik çıktı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Aklını mı kaçırdın?"

"Başka seçeneğim olmasaydı senden bunu istemezdim."

"Sen neden gitmiyorsun?" diye çıktım, kardeşimin sesindeki ciddiyeti duyunca yarı panikledim.

Sessizliğini koruyunca, paniğimin değiştiğini, korkumun farklı bir nedenden dolayı yükseldiğini hissettim. "Bunu yapmam gerekebilir."

"Binicilik eğitimi için değil herhalde," diye tısladım yumuşakça, kolunu tutarak. "Kiron."

Son değişimler sırasında üç Dakkari ölmüştü. Hiçbir Dakkari kendi Elthika'sını ele geçirmeyi başaramamıştı. Tabii prenses Klara hariç.

"Grym bölgesi, bu sezon değişim pozisyonlarını dörde çıkardı. İki muhafız binici eğitimi için onaylandı. Bir diğeri ise emekli bir muhafızın en büyük oğlu. Orada, yiyecek tedariki, ithalat ve ihracat hakkında bilgi edinmek için arazide çalışacak. Son pozisyon bana düşecek. Ve o da binici eğitiminde başka bir pozisyonu doldurmak olacak."

"Hayır," dedim sertçe, karnım ağrıyarak. "Kiron, yapamazsın. Elbette..."

Ama vazgeçtim. Bunun diğer seçenek olduğunu biliyordum.

Ben.

İçimde bir şeyler yerleşti. Taze bir korku çiçeği, ama aynı zamanda bir kabullenme.

"Aptal değilim," dedi Kiron, balkona daha sıkı yaslanıp uzaktaki Drukkar Denizi'nin parıltısına bakarken alaycı bir gülümsemeyle. Ay, yüzeyinden yansıyan, kavisli bir bıçak gibi soluk bir şerit gibi, gece göğünde asılı duruyordu. "Savaş dışında kayda değer bir becerim yok. İyi bir muhafız olmayı, korumayı, devriye gezmeyi, barışı korumayı öğrendim. Bir ejderhanın sırtında iyi iş çıkaracağımı düşünüyorum... ama gerçek şu ki, beni korkutuyor, Amaia."

"Grym'de senin yerini almamı istiyorsun," dedim sessizce. "Ama... binici eğitiminde boş yer varsa, o zaman —"

"Binici olarak değil, Amaia," dedi Kiron kararlı bir şekilde bana dönerek, omzumu kavrayarak ona bakmamı sağladı. "Seni orada yerimi almaya zorlamaktansa, bir Elthika'nın sırtından atlamayı tercih ederim. Değişim için açık bir pozisyon daha var."

"Nedir?"

"Kuluçkahanede bir pozisyon."

"Kuluçkahane," diye fısıldadım, ona odaklanmamış bir bakışla bakarak. "Bir Elthikan kuluçkahanesi mi?"

Başını eğdi.

Derin bir nefes aldım, zihnim bunu pek algılayamıyordu. Çok daha güvenli bir seçenek, diye düşündüm.

"Neden kuluçkahane pozisyonunu alamıyorsun?" diye sordum.

"Denedim zaten," dedi Kiron ensesini kaşıyarak. "Karag, değişime gönüllü olan tüm başvuruları onaylamak zorunda. Görevleri onlar veriyor. Ben binici eğitimine sadece asker geçmişim nedeniyle kabul edildim. Ama sen..."

"Beni kabul ettiler mi? Sen adımı verdiğinde mi?" diye sordum sessizce.

"Oraya çok yakışırısın," diye devam etti Kiron sessizce. "Pyroki ustasının yıldız çırağı mı? Kimse orada olmanı iki kere düşünmez. Sen fazlasıyla niteliklisin ve Karag da öyle düşünüyordu. Komutanım bile, Karak'ta benim adıma güvenebileceğim biri olduğu sürece iyi bir seçim olacağını düşündü. Sadece kan bağı olanlar. Ve sadece bir mevsimlik. Sonra eve döneceksin."

"Kiron," dedim başımı sallayarak. "Bundan gerçekten hoşlanmıyorum. Hissettiriyor... Hissettiriyor. Ben mi? Bir casus mu? Ne yapmam gerekiyor ki? Lomma'ya ne diyeceğiz? Ya babamıza? Ve mrikro'ma ne diyeceğim? 'Bunca yıl çırağın olarak beni eğittiğin için teşekkür ederim, ama bu hafta sonu Karak'a gidiyorum' mu? İkinci doğum mevsimi geldi. Onu şu anda bırakamam...'

"Amaia," diye sözünü kesti Kiron.

Ve sadece adımla beni susturdu.

Bencil davrandığımı fark ettim çünkü seçeneklerim açıldı: Kiron'un her gün bir ejderhayı ele geçirmeye çalışarak hayatını riske atmasına izin verecektim ya da onun yerine gidip güvenli bir şekilde bir kuluçkahanede çalışacaktım.

Vatanımın casusu olmak.

Büyüdüğümüz evin kapalı kapısına bir göz attım. Annemi düşündüm ve Kiron'un Karak'taki başarısızlığını öğrendiğimizde onun ne kadar üzüleceğinin canlı bir görüntüsü gözümün önüne geldi. Kendi üzüntümü düşündüm, bir şeyler yapabileceğimi ve tek kardeşime ihtiyacı varken ona sırtımı dönmeyi seçtiğimi biliyordum.

Tıpkı kalp taşı büyüğü gibi, başka seçenek yoktu. Sadece bir tane olduğu yanılması vardı.

Ahşap merdivenlerden yukarı çıkan ağır ayak sesleri duydum. Yavaş ve istikrarlı vuruşları nerede olsa tanırdım ve babam sonunda veranda sahanlığında belirdiğinde, bizi orada görünce şaşırılmış gibi görünerek Kiron yanına gitti.

"Oğlum," dedi babamız kaşlarını çatarak. Kiron'un bu gece burada olacağını bilmiyordu, sıkı sıkı sarılmalarından belliydi. Babamın göz kapaklarını sıkıca kapattığını gördüğümde boğazım yandı; sessiz memnuniyeti dışında nadiren duygu gösteren bir erkekti.

"Bu akşam yemeğe kalıyorum," dedi Kiron, geri çekilip bana bakarak. "Sadece sohbet ediyoruz."

Babamız pek bir şey söylemedi, sadece başını sallayarak onayladı. "Öyleyse gidip yıkansam iyi olur. Annenin nasıl olduğunu bilirsin," dedi ve ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Wrissan güvecinin sıcak, baharatlı kokusu etrafımıza yayıldı, ardından annemizin "İşte buradasın! Endişelenmeye başlıyordum. Gördün mü?—" şeklindeki hızlı haykırışı geldi.

Kapı kapandı ve geriye yine kardeşimle ben kaldık.

"Bu konuda bir seçeneğin var, Amaia. Senden çok şey istediğimi biliyorum ama—"

"Başka çare yok," dedim sözünü keserek. "Ben giderim."

Aramızda bir sessizlik oldu. Kiron nefesini tutuyor gibiydi. "Yapacak mısın?"

"Lysi," dedim, cevabın kemiklerime işlediğini hissederek. Gerçek gibi gelmiyordu. Ama içimden bir his, gerçekliğin sabah beni yakalayacağını söylüyordu. Bu gecenin tadını çıkaracağıma karar verdim. Ailemle birlikte. "Ve dediğin

gibi, bu sadece mevsimlik. Mrikro'm anlayacaktır. Ona söyleyecek bir şeyler bulurum. Ama Lomma... ve Pattar..."

"Bana bırak," dedi Kiron. "Açıklayayım. Dothikkar'dan mrikro'na Dakkar'a göreve gittiğini bildirecek bir mektup imzalatabilirim."

"O zaman anlaştık," dedim sessizce, Drukkar Denizi'ne ve hemen önündeki Bekkar Kalkanı'na, dağ sırasına bakarak.

"Amaia," dedi Kiron, ön kapıya doğru döndüğümde elimi yakalayarak. "Kakkira vor. Teşekkür ederim."

Bana sarıldığında alnımı alnına dayadım. "Ben de seni özledim."

Beni bıraktı ve üzerinden büyük bir yükün kalktığını gördüm. Ne zamandır onun ve muhafız grubunun beni potansiyel bir alternatif olarak tartıştıklarını merak ettim.

Acil bir soru ortaya çıktı. "Ne zaman gidiyorum?"

"Üç gün içinde," diye yanıtladı Kiron.

Yutkundum. Sertçe.

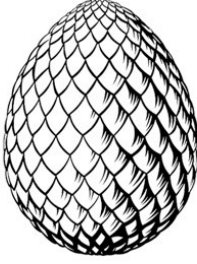
Çok yakında. O zamana kadar yapılacak çok şey var.

Ama Kiron yanıliyordu. Bunu Dakkar için yapıyordum. Kral için de. Bunu sadece kardeşim için yapıyordum. Ve önemli olan tek şey buydu.

"İçeri girip yemek yiyelim," dedim, biraz uyuşmuş bir halde kapıya dönerek. "Bekliyorlar."

Bölüm 3

AMAIA

Dothik'in kapılarının dışında durduğumda duyabildiğim tek şey kalbimin güm güm atmasıydı.

Güneş henüz Bekkar Kalkanı'nın tepesine ulaşmamıştı. Hava serin olmasına rağmen, toplanan yüzlerce kişinin sesleri boğuk, nefesleri tutulmuş gibiydi; hepsi de aydınlanan pembe gökyüzünde belirecek karanlık gölgeleri bekliyordu.

Yanımda, sıkıştırılmış toprakta bekleyen diğer gezginler vardı. Şu anda sadece iki yer Dakkari'yi değişim için kabul ediyordu: güneyde Sarroth adlı bir bölge ve doğuda Grym adlı bir bölge. Annem, birkaç gece önce akşam yemeğinde onlara haberi verdiğinde, annemin histerik bir şekilde belirttiği gibi, burası görünüşe göre düşman bir ulusla sınır komşusuydu.

Akşam yemeği iyi bitmemişti. Kiron sinirle gitmişti ve ben o gece yatakta uzanırken annemin ağlamasını, babamla Avis'in onu teselli etmeye çalışmasını, yatak odası kapımın arkasından sessizce dinlemiştim.

Kiron, ilginçtir ki, onlara "casusluk" kısmından bahsetmemişti; bu, anne babamın öfkesini yatıştırabilirdi. Anlasalardı başka seçeneğim yoktu. Ama onlara bunun Dothikkar'dan gelen doğrudan bir emir olduğunu söylemek

zorunda kalmıştım; pyroki muhafazasındaki konumum göz önüne alındığında bu büyük bir onurdu.

Ve bu sadece bir mevsim için, diye hatırlattım kendime şimdi, derin ve yavaş bir nefes alırken, omuzlarımı geriye iterek, kolumu yanımda duran Dakkari erkeğine sürterek.

Mezarlık kadar sessizdi. Arkamda, yolcuların aileleri, Dothik'in Doğu Kapısı'nın iki yüksek çelik kapısının önünde eğri bir çizgi oluşturmuştu. Bir tarafta daha düzenli bir muhafız sırası vardı. Doğu Kapısı'ndan içeri baktığımda, yaklaşan ziyaretçileri ve çelik sütunların arasından güçlü ejderhalarını en iyi şekilde görebilmek için büyük bir kalabalığın toplandığını gördüm.

Mrikro'm gelmemiştir. Halna, Dothikkar'dan gelen mektubu verdiğimde pek bir şey söylememiştir. İfadesiz bir yüzle mektubu okumuş, sonra da yüzümü taramıştır.

"Onlardan ders al," diye mırıldandı Halna sonunda, yeni bir yuva inşa etmek için muhafazalardan birini temizlemeye devam etmeden önce. "Bu yaratıklar hakkında bize öğretecekleri çok şey var."

"Pirokileri yok," diye hatırlattım ona. "Bildiğim kadarıyla."

Bana bir bakış attı, dudaklarını hafifçe kıvrırdı. "Bütün yaratıklar Kakkari kemiklerinden yaratılmıştır. Elthika da öyle."

Yine de Halna'nın gelmesini isterdim, ama bunun bir doğum günü olduğunu, diğer çıraklarıyla birlikte hazırlık yaptığını biliyordum. Dönmeden önce yerimi yeni bir çırağın alıp almayacağını merak ediyordum. Eğer biri alacaksa, o da Myre olurdu. Benim yerime atılmak için bir fırsat bekliyordu ve ben onu yıllardır başarıyla savuşturmuştum. Ayrılmam muhtemelen onu sevindirmiştir.

Halna yakında emekli olacaktı. Yerine benim geçeceğimi ima etmişti. Şimdi mi? Ben pek emin değildim.

Ama Kiron'un hayatı, Dakkar'daki herhangi bir pozisyonundan daha önemliydi. Kardeşim güvende olacaksa, Myre'in sırtışı altında hayatımın geri kalanında pyroki

boklarını küreklemeye devam ederdim. En azından çok değer verdiğim yaratıklarla çalışmaya devam edecektim. Herkes bununla övünemezdi.

Toplanan kalabalığın arasından aniden dalgalanan bir mırıltı yükseldi ve yanımdaki genç bir Dakkari erkeğinin irkildiğini fark ettim. Bakışlarım Bekkar'ın Kalkanı'na kaydı ve onları orada gördüm. İlk başta gökyüzüne karşı siyah silüetleriyle büyük buda kuşlarına benziyorlardı.

Ama kalp atışlarım giderek hız kazandıkça, sıradan bir budistten çok daha büyük oldular ve kanatları devasa yaratıklara dönüştü. Havaya karşı çalışırken davullar gibi vuruşlarını duyabiliyordum. Eklem yerlerinin çıtırtısını, pullarının fısıltısını, güçlü ve ölümcül bir sis olan ethrall'ı serbest bırakabileceğini bildiğim boşazlardan çıkan hırıltılı nefesi duyabiliyordum.

Bu ovaya adım atarken korkmuştum. Zihnimde bir canavar yaratıyordum, çünkü daha önce Dothik'in üzerinden uçarken bir ejderhayı sadece bir anlığına görmüştüm. Bir anlık görüntü.

Ama şimdi...

Toplam on Elthika saydım. Bize ulaştıklarında yarısı karaya çıktı, diğer birlik ise şehrin üzerinde uçmak üzere ayrıldı. Devriye geziyorlarmış, sanırım kendilerine yönelik bir tehdit olmadığından emin olmak için.

Kendimi hiç korkak olarak görmemiştim. Bu yüzden içimde sürünen, güçlü bir sarmaşık gibi yükselen, ciğerlerime yapışan ve kaburgalarımın kafesine dolanan şeyin yalnızca korku olmamasına sevindim. Bunun yerine, hayranlık duygusu vardı ve içimde kıvılcımlar saçarak kavurduğunu hissettim.

Korku da vardı. Yere inerken yere çarpan, ağırlıklarıyla kemiklerimin etimde titremesine neden olan şok dalgaları yayan, sadece bir değil, beş Elthika'nın kudreti karşısında nasıl korkulmasıydı ki?

Ama çoğunlukla hayranlık duyuyordum ve bundan mutluluk duyuyordum.

Birine dokunmak... Onları kalp taşı büyümle hissetmek... Ruhlarının özünü hissetmek...

Titrek bir nefes aldım ve ilk kez, sadece kıyılarını gördüğüm bir okyanusu geçmek için sabırsızlanıyordum.

Elthika grubu geri çekildi. Üç Elthika'nın sırtlarına farklı eyerler bağlandığını fark ettim. Bunların yanları deri kaplı, sağlam bir sepet gibi yarım duvar oluşturacak şekilde yapılmıştı. Tek bir binici yerine, beş veya altı kişiyi rahatlıkla taşıyabiliyorlardı.

Arkamdan anneme ve babama bakmak için döndüm. Annemin yüzü solgundu, babamın kolu kalçasına destek veriyordu. Kalbim sıkışıyordu, keşke onlara iyi olacağımı söyleyebilseydim diye düşündüm. Bir gülümsemeyle yetindim, umarım bu bir yüz buruşturma değildir. Keşke ruhumu ona açabilseydim de korkmadığımı, bunun beni heyecanlandırdığını bilseydi.

Bakışlarım muhafız sırasına kaydı. Kiron, eli kılıcının kabzasında, ifadesiz ve soğuk, tam karşıya bakıyordu. Diğerlerinin bir kopyasıydı. Keşke bana bakabilseydi.

Karnım aşağı doğru çökerken, büyük bir gölge önümüzden geçip yükselen güneşi kapattı. Yukarı baktığımda kırmızı bir parıltı gördüm. Tıpkı benimki gibi insan kanı kırmızısıydı.

Elthika diğerlerinin önüne indi. Ve aniden, keskin, anlık bir korku hissettim. Elim, sanki korkumu metalle sarılmış mücevhere dökebilecekmişim gibi, gergin bir alışkanlıkla kolyeme doğru uçtu.

Bu Elthika, şimdiye kadar gördüğüm en büyük yaratıktı; kurumuş kan gibi bordo pulları vardı. Kanatlarının parıltısı bile tüm mahallemi yerle bir edebilirdi. Hatta piroki barınağının geniş çayırına rahatça inebileceğinden bile şüpheliydim.

Başını eğdiğinde, gözlerinin parlak kırmızı olduğunu gördüm; pullarıyla uyumlu, çarpıcı bir renkti. Elthika'nın büyüklüğü göz önüne alındığında, sırtındaki biniciyi, varsa

bile, seçemedim. Meraklı bir yılan gibi, her birimizi tek tek, yavaşça inceledi.

Yanımda, Dakkari erkeğinin kuyruğu kontrolsüzce seğiriyor, baldırlarımın arkasına defalarca vuruyordu. Elthika'nın gözleri ona çevrildiğinde, boğulma ile nefes nefese kalma arasında bir ses çıkardı.

Kolyemi düşürüp elini yakaladım ve sıktım. Birbirimizin adını bile bilmesek de, can havliyle elini sıktı.

Grym'e giden dört kişiydik ve Sarroth'a gidenlerden ayrıydık. On bir kişilik bir gruptular, çok büyük bir fark. Kaç tanesinin Dothikkar casusu olduğunu merak ettim.

Grym'de binicilik eğitimine gidecek olan muhafızlar, şehirde devriye gezerken gördüğüm diğerlerine benziyorlardı. Dik duruyorlardı, çeneleri yukarıda, gözleri kısık, sanki en kötüsünü bekliyormuş gibi. İçlerinden biri siyah saçlı ve kukuletalı kırmızı gözlü yakışıklı bir erkekti. Korkmuş ama bunu belli edemeyen birinin bakışına sahipti... ve bu yüzden kayıtsız bir ifadeyle durumu telafi etti, gerçi dudaklarının köşelerinin nasıl gerildiğini görebiliyordum. Diğer ise mütevazıydı; güneş ışığında kızıl kahverengi saçlı, ilkinden biraz daha zayıf ve uzun boylu bir erkekti.

Elini tuttuğum adam... Karag'ın başkente sağladığı yiyecek stokunu öğrenmek için tarlalarda çalışan kişi olduğunu varsaydım. Eğitimli bir asker değildi. Benim yaşlarımda görünüyordu ve güçlüydü. Avuçlarındaki çiftlik işlerinden kalma nasırları hissettim, buraya gelme sebebini kanıtlıyordu.

O bir çiftçiydi. Bense sadece pyrokilerle çalışmıştım. Buradaki aykırı kişiler bizdik, Dothikkar'ın bu saçma görev için bir araya getirdiği zırhın zayıf halkalarıydık.

Sert zemine birinin inişinin çıkardığı gürültü, sivri kulaklarımı seğirtti. Kırmızı Elthika'nın kanadı kalktı...

Ve işte binicisi.

Vorakkar.

Aklıma ilk gelen düşünce buydu, sanki kesin bir şeymiş gibi fısıldadı.

Vahşi topraklarımızda dolaşan kadim krallardan biri gibi bir ordu kralı, korkutucu bir lider, acımasız bir savaşçı.

Gerçi bir horda kralı değildi. Nasıl olabilirdi ki?

Denizin ötesinden gelen korkunç bir Elthika'nın sırtında giden bir Karag'dı. Ve böyle bir Elthika'yı sahiplenmeye çalışacak kadar deli olanın kim olduğunu merak ediyordum.

Binicisi öne doğru bir adım attı, geniş avucunu ejderhasının pullarına bastırdı. Acaba piroki pulları gibi, esnek olmayan metal gibi mi hissediyorlardı diye merak ettim.

Kalabalığı kaplayan sessizlik neredeyse dayanılmazdı. Sessizlik, devriye gezen Elthika'nın hâlâ tepemizde uçmakta olan kanatlarının sesiyle ve yaklaşan süvarinin çizmeli ayak sesleriyle bozuluyordu.

Saçları gümüş rengindeydi, ancak yaşı rengiyle çelişiyor gibiydi. İpeksi tutamların üst yarısı köşeli yüzünden geriye doğru taranmış, geri kalanı geniş omuzlarının altına dökülüyordu. Çenesi, sanki ıslık çalan bir kılıç darbesiyle keskin bir şekilde kesilmiş, sert bir çizgiydi ve yüzünden aşağı doğru inen uzun bir yara izi boynuna doğru kıvrılıyordu.

Ancak yara izi, onun olağanüstü güzelliğini azaltmaya yetmiyordu. Onu daha da tehditkâr yapıyordu ve bakışlarının hepimizi süzdüğünü gördüğümde irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Bir dost, kan bağı olan bir aile üyesi veya bir eş değilseniz, bir Horde kralının gözlerinin içine bakmak saygısızlıktı. Bu yüzden, bir anlık dürtüyle, gözümü indirdim. Hayatımda hiç Horde kralıyla tanışmamıştım, sadece Dothik'te yaşamıştım, ama hikayeler doğuştan bana kazınmıştı.

Bunun bir horda kralı değil, bir Karag binicisi olduğunu hatırlayınca, çenemi kaldırıp yukarı baktım. Bakışları başka

yöne kaymıştı, ama parlak mavi, kristal ve buzlu olduklarını gördüm.

Binici, önce Sarroth'a giden yolcuların yanına gitti. Hepsinden en az bir baş uzun olduğunu fark ettim. Aptalca bir şekilde, binicilerin daha kaslı, daha küçük bedenli olabileceğini düşünmüştüm. Sonra çok, çok yanıldığımı fark ettim.

Yolcuları inceledi, yavaş bir sıra halinde yürüdü, karşılaştığı her gözle tek tek ilgilendi. Tamamen sessiz kaldı. Ve Dakkarilerden bir ikisinin, onun incelemesi altında titremelerinden, durdukları yerde ıslanabileceklerini düşündüm.

Ne aradığını bilmiyordum... ama sonra binicilerinden birine işaret etti, o da öne çıkıp Sarrothian grubunu sırtlarında daha büyük taşıma eyerleri olan iki Elthika'ya doğru yönlendirdi. Her biri nasıl tırmanacağını bilemeyen güçlü kanatlara tırmanmalarını izlemedim, çünkü sonra yanımıza geldi.

Dördümüz ayrı ayrı tutularak Grym'e gidiyoruz.

Sıranın en sonundaydım ve o da Sarroth yolcularına yaptığının aynısını yaptı. Önce iki muhafızı inceledi, yüzünde ifadesiz bir ifade vardı.

Sonra çiftçinin yanına geldi, onun kuyruğu yine şakladı, bacaklarıma çarptı, terli avucunun neredeyse uyuşmuş tutuşumla titrediğini hissedebiliyordum.

Sonra çizmelerinin yumuşak sesini duydum, toprak ve çakılları eziyordu, ama gözlerim hâlâ Elthika'sındaydı.

Gölgesi üzerime düştüğünde onun bir horda kralı olmadığını hatırladım... ve gözlerimi ona doğru kaldırdım.

Yakından bakınca, gözleri hayal edebileceğimden çok daha delici, çok daha büyüleyiciydi. Başımı geriye doğru uzatıp, korkumu belli etmemeye kararlı bir şekilde onları sabit tuttum. Eğer bizi korkutmaya veya bizi süzmeye çalışıyorsa, beni eksik bulması için hiçbir sebep vermek istemiyordum.

Garip bir şey oldu.

Bakışlarımız inanılmaz derecede uzun süre birbirine kenetlendi, zaman yavaşladı. Süvari kaşlarını çattı, dolgun dudaklarını hafifçe aşağı doğru kıvrırdı, bana daha yakından baktı, gözlemi keskinleştirdi.

Sonra umutsuz bir panikle kalbim tekledi. Kalp taşı büyüümün göğsümde, sanki görünmez bir güç tarafından çağırılmış gibi kıpırdandığını hissettim. Şok damarlarımı kuruturken neredeyse nefesim kesildi.

Burada değil, burada değil, diye düşündüm.

Peki o zaman nereye? diye alaycı bir ses cevap verdi. Benim değil. Bir erkek sesi.

Onun?

İmkansız.

Bana neyin mümkün olduğunu söyleme, küçük Dakkari, diye cevap verdi, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltıydı, sanki tek bir bütünmüşüz gibi zihnimde ve bedenimde geziniyordu. Zihnini altüst edip tüm sırlarının ortaya dökülmesini mi izleyeyim?

İçimde bir büyü dalgası hissettim, kendi büyüümüydim ve bir bıçak hayal ettim.

Bağlantı koptu ve sanki bir kordonun gerildiğini, koptuğunu hissettim. Rahatlama geldi.

Aniden tekrar nefes alabildim. Sihrimi sıkıca sarıp geri ittim, kilitledim ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Kimsenin görmemiş olmasını diledim, gözlerimin parlamamış olmasını umdum.

Süvari bana bakıyordu, ama ifadesini anlayamıyordum. Arkasında, Elthika bakışları bana dikilmişti.

Sonunda, binici geri çekildi ve iplerle kontrol edilen bir kuklaymışım gibi neredeyse gevşeyecektim. Sert yutkunmam gürültülüydü. Çiftçi çocuğun, onu çok sıkı tuttuğum için elimi silkelemeye çalıştığını fark ettim ve bıraktım, serin havanın terli avucuma çarptığını hissettim.

İnanamayarak, "O benim zihnimin içindeydi" diye düşündüm.

"Ben Alaryk Arn'dyne," dedi binici. Sesi, zihnindeki gibiydi. Kollarımda tüyleri diken diken eden sert bir kadife. Sakin ama keskin. "Samryn'in Binicisi."

Elthika'sına işaret etti, o da ismini duyduğunda bacaklarını yere vurdu, yer gümledi ve kemiklerim zangırdadı.

Alaryk Arn'dyne'in bakışları bana döndü ve "Ben Grym'in Karath'ıyım," dedi.

Şok beni dondurdu.

Karath.

Demek Grym kralı buymuş...

Onun bu yolculuğu bizzat yapacağını beklemiyordum.

Çenem o kadar sıkı kenetlenmişti ki dişlerimin dağılacağını sandım. Belki de bir Horde kralıyla hiç göz göze gelmemenin bir sebebi vardı. Belki Karath'lar da aynıydı. Belki de birinin ruhunu çalabiliyorlardı. Belki de bu bir uyarıydı.

"Birbirimizi sık sık göreceğiz... ama sezonu atlatabileceğinden şüpheliyim," diye devam etti Alaryk. Başını, taşıma eyeriyle kalan Elthika'ya doğru eğdi. "İşte Grym'e giden yolun. Yüksel. Yoksa memleketinde kalmak için son şansın."

İki muhafız tereddüt etmeden Elthika'ya doğru adım attığında omzumun üzerinden bir bakış attım. Anneme ve babama baktım. Lommamın yüzündeki yaşlar yükselen güneşte parıldıyordu. Hissetmediğim bir gülümseme sundum.

Her şey yoluna girecek, demek istedim ona. Babamın yüzü onun yanında ciddiye, ama bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi, hafifçe başını salladı. Her zaman sağlam bir destek.

Sonra Kiron'a baktım. Şimdi bana bakıyordu. Başını hafifçe eğdi, sonra doğruldu. Dothikkar sarayından tek temsilciler onlardı. Kral bile gelmemiştir.

Çömelerek, gelecek sezon boyunca geçimimi sağlayacak tek çantamı yerden aldım ve omuzlarıma geçirdim. Sonra

ayaklarım beni ejderhaya götürdü. Grym'li Karath'ın diğer binicilerinden birinin yanına gittiğini, onunla alçak sesle konuştuğunu fark ettim; kelimelerini anlayamıyordum.

Elthika'nın kanadı yere doğru uzanmıştı; muhafızlar çoktan yukarı tırmanmış, dümende oturan Grym süvarisinin yanında en iyi yeri almışlardı. Çiftçi yarı yoldaydı, adımları dengeli ve şaşırtıcı derecede çevikti. Elthika'nın kanadına dokunmak için elimi uzattım; ama önceki hayranlığım artık endişeyle örtülmüştü. Kanat zarı, kat kat kalın, sertleşmiş deri gibiydi.

Çiftçinin ardından yukarı tırmandım, kanadın kalın kemiklerini aşarak, yükseldikçe tırmanış daha da dikleşti. Sonunda eyerin üzerine düştüm ve muhafızların arkasındaki ikinci sırada, çiftçinin yanındaki yerimi aldım.

Elthika'nın sırtında Dothik'e, toplanan kalabalığa baktım. Pazar Bölgesi'ndeki evimin yüksek binasına ve sonra da aşağıdaki aileme.

Karath'ın Elthika'sı Samryn kanatlarını çırpı. Diğer Elthika'nın, kızıl ejderhadan uzakta kümelenerek ondan uzak durduğunu fark ettim. Alaryk çoktan Samryn'in sırtındaki yerine dönmüştü ve bana bakıyordu.

Zihnimde sesinin fısıltısını hatırladım ve bakışlarımı kaçırdım, belki kısa bağlantıdan içeri girmeyi başarır diye.

Kalp taşı büyüğü vardı, bu açıktı. Ama şimdi daha büyük sorunlarım vardı. Çünkü eğer zihnimin kapısından içeri girebilseydi, bu görev daha da tehlikeli hale gelirdi. Dothikkarlar için casusluk yaparken yakalanırsak başımıza neler geleceğini hiç düşünmemiştim.

Şimdi bunun hepimiz için kesin bir ölüm anlamına geleceğinden endişeleniyordum.

"Thryn'ar," diye seslendi Alaryk, kısa ve buyurgan bir kelime. Bir emir.

Altımızdaki Elthika enerjiyle titriyordu, sanki etrafındaki yerden çekiyordu. Çiftçinin yanımda bağırıldığını duydum, eyerin kenarına iyice sinmiş, ejderha sırtında havaya fırlarken elleri tutunacak bir şey arıyordu.

Elthika'nın parıldayan pulları güneş ışığını yansıtıyordu. Eyerin yarım duvarına parmak uçlarımı bastırıp yan tarafındaki kaplamaya dokundum. Tıpkı pyroki pulları gibi - metal kadar sert ama esnek ve hareketleriyle değişken.

Aşına.

Halna haklıydı. Öğrenilecek çok şey vardı. Belki de birbirimizden o kadar da farklı değildik. Hayvanlarımız kesinlikle farklı değildi.

Arkamda, Dothik'in uzanışını, aşağıda küçük insan noktalarını, sevdiğim herkesin küçülüp tanınmaz hale geldiğini gördüm. Şehir ısıldıyor, kulelerden dumanlar yükseliyor, insanlar pazarlarda toplanıyor.

Başımın üstünde güçlü bir kükreme duydum. Kan kırmızısı Samryn, uçan bir oluşumun en ucuna kadar gelip üstümüzden uçtu.

Önümüzde Drukkar Denizi'nin parıltısı uzanıyordu.

Peki ya ötesi?

Karak.

Bölüm 4

ALARYK

Samryn, bir Dakkari'nin Elthika'nın kanatlarından sendeleyerek aşağı inmesini izlerken bağın içinden gelen eğlenceyi tıngırdattı.

"Eğlence" ve bolca alay. Ne de olsa Samryn bir Vyrin'di. Kadim bir adam. Sabırsız ve huysuz olabilirdi çünkü sabırlı anlayış kaynağını tüketecek kadar uzun yaşamıştı.

Onu bağlı tutmak benim görevimdi, bu yüzden elimi geniş çenesinin yan tarafına bastırdım, ondan büyük bir homurtu yükseldi, saçlarım geriye savruldu. Kendi büyümün ipliğine doğru yönlendirerek kendi azarımı gönderdim.

"Dakkariler yüzünden bir kez daha kalp taşlarımız var," diye hatırlattım Samryn'e. Kızıl bakışları bana kaydı. Orada bir gerginlik vardı. Benden korumaya çalıştığı bir şey. Kendi endişemle birlikte büyüdüğünü hissedebiliyordum. Yine değil. "Minnettarlığımızı... göstermeliyiz."

Elthika dilimizi anlayamıyordu. Onların kendilerine ait bir dilleri vardı ve Karag onu taklit edemiyordu. Ama Samryn'le ben hayal edilemeyecek kadar bağlıydık... ve bu yüzden ortak bir duyguyla iletişim kuruyorduk.

Azarımı üzerinden attı, avucumu düşürecek şekilde başını kaldırdı ve genç bir Dakkari erkeği yere düştüğünde

kıkırdayarak homurdandı.

"İmkansızsın," diye mırıldandım, dudaklarımın seğirmesini gizlemeye çalışarak. İçimde bir rahatsızlık hissi uyandı, ama bu Elthika'mındı. "Pekala. Buraya otur ve manzaranın tadını çıkar."

Samryn'in kendinden memnun hali, uzaklaşırken başımı sallamama neden oldu. Yere kıvrıldığında arkamdaki yer sarsıldı. İçimdeki huzursuzluk hissini atmaya çalıştım. Hastalığın geri döndüğünden korkuyordum. Samryn'in uçuş sırasında nefesi zorlaşmıştı ama doğal bağımızın sınırlarını zorlamaya çalıştığım her seferinde, beni dışlıyordu; içten içe büyüyen reddedişin ardından gelen keskin bir uyarıydı bu.

Yıllardır birbirimize bağlı olmamıza rağmen, Samryn hâlâ bir Elthika'ydı. Güvenini kıramazdım ve mahremiyetini ve saygımı hak ediyordu. Sadece inatçı kadim adama yardım etmeye çalışsam bile.

Myzalla, kya'rassa'ma -sürücü grubuma- yolculuğun son ayağı için bir saat içinde hazır olmalarını söylüyordu. Sarkin'in bölgesi olan Sarroth'tan, Dakkari'lerini sınırlarına götürecek güvenilir bir süvari grubu vardı. Burası bizim dinlenme yerimizdi ve ardından iki grup da son varış noktalarına doğru yola çıkacaktı.

"Eklemek istediğin bir şey var mı Karath?" diye sordu Myzalla, yaklaştığımı görünce. O benim ikinci komutanımdı, kanat komutanımdı. Çok iyi bir biniciydi, uzun zamandır dostumdu ve eğer dikkatim dağılırsa, kya'rassa'yı sıkı sıkı kontrol ederdi...

Küçük çemberin etrafına baktım. Bu kısa yolculuk için bizzat seçtiğim bir atlı ordusu vardı ve birçoğunu hâlâ huzursuz ediyordum.

"Hiçbir şey," diye cevapladım. "Dakkariler dinlenir dinlenmez yola çıkacağız. Moladan faydalan."

Grubu dağıttım ve Myzalla'nın omzunun üzerinden Dakkari dışısını gördüm. İniş sırasında düşen ve tarlada

çalışmaya yardım edecek olan Dakkari erkeğinin yukarı çıkmasına yardım etmişti. Adı Brune'ydi.

Ama gözüm özellikle kadına takıldı. Dothikkar'ın danışmanlarının listesindeki ismini hatırladım.

Rath Savenal'lı Amaia. Dothik'teki pyroki ustasının çırağıydı ve hayvanlar konusunda özellikle yetenekli olduğu söylenirdi.

"Beğendiğin bir şey mi gördün?" Myzalla'nın sesi gözlemimi yarıda kesti.

"Güvenmediğim bir şey görüyorum," dedim, duyulmamak için sesimi alçak tutarak. Alaycı gülümsemesi soldu ve omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bu daha da kötü."

"Kız mı?" diye sordu Myzalla sessizce. "Çok genç."

"Önemli değil," dedim, Myzalla'dan ancak birkaç yaş küçük olabileceğini düşünerek.

"Ne hissettin?" diye sordu kanat komutanım.

"Vahşilik. Evcilleştirilmemiş büyü. Çok güçlü," dedim yumuşak bir sesle ve düşünmeden. Myzalla'nın altın rengi gözlerine baktım, kelimeleri sindiriyordu. "Ama neler yapabileceğini görmek için beklemek gerek. Kalptaşı büyüğü ona karşı bir suç değil. Ama beni kolayca koparmayı başardı. Beni endişelendiren de bu."

"Dakkari bundan bahsetmedi—"

"Dakkariler korkuyor. Muhtemelen o da korkuyor," dedim. "Dothikkar'ın danışmanlarının bana ne gönderdiklerini bile bilmediklerine bahse girerim."

Bir hediye. Ya da... bela.

"Arsadia'ya ulaştığımızda onu dikkatle izleyeceğim," diye sessizce söz verdi Myzalla.

Başımı eğdim. "Kuluçkahaneye atanmıştı, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Sence onları ayırmalı mıyız? Dakkari süvarilerinin müritlerini Arsadia'da, onu ve diğer çocuğu da Grym'de mi tutmalıyız?"

"Hayır," diye karar verdim. "Hepsi Arsadia'ya gidiyor."

"En azından Tarkosh'a haber vermemi ister misin?"

"Henüz değil," diye cevapladım. "Karar vermeden önce onu daha derinlemesine araştıracağım. Ama bu kararı Arsadia'ya seninle birlikte geldiğimde vereceğim. Bir hafta boyunca onları beladan uzak tut."

Myzalla bana kuru bir bakış attı. "Grym'e kaçıp beni bir grup Dakkari ile mi bırakıyorsun? Beni filo komutanının olarak seçtiğinde, aklımdan geçen tam olarak bu değildi."

Sıcak ve umarım çekici bir şekilde sııttım, çünkü sadece şaka yaptığını biliyordum. "Tek seçeneğim sendin. Bunu asla unutma."

İfadesi yumuşadı. "Biliyorum, Alaryk."

En eski arkadaşlarımdan biri olan ona başımı eğdim. Beni, tuhaf saçlarım ve daha da tuhaf gözlerimle, melez bir çocuk olarak Grym'in acımasız ortamına bırakıldığım Hartan çocuğu olduğumdan beri tanıyordu. Aynı köyde büyümüştük. Ve, çocuklar kötü olabilir, biliyordum. Ama ben daha da kötü olabileceğimi göstermiştim ve o bundan hiç korkmamıştı. Anlamıştı.

Gökyüzüne baktım, güneş ışığının azaldığını gördüm. "Şimdi gidiyorum. Herhangi bir değişiklik olursa, kaleye bir haber gönder. En kısa sürede orada işimi bitirip ay azalmadan Arsadia'da olacağım."

"Muron'un kanatlarının altında uç dostum," diye mırıldandı, her zaman söylediği bir şeydi bu. Kocasının ona hediye ettiği kolyeyi Elthika'sının sırtına binmeden önce her zaman öptüğü gibi, bu batıl inanca da sıkı sıkıya bağlıydı.

"Sen de," diye cevap verdim, bunun ona teselli vereceğini bilerek.

Dakkariler, indiğimiz orman açıklığındaki kütüklerin üzerinde toplanmış, birbirlerine sokulmuşlardı. Kendilerine verilen ekmeği parçalıyor ve su tulumlarından su içiyorlardı. İçimde bir acıma duygusunun estiğini hissettim. Elthika sırtında olmaya alışkın değillerdi ama öğreneceklerdi. Özellikle de mürit olmak isteyenler.

Bakışlarım kıza kaydı. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, bakışları da ona doğru yöneldi. Hafif bir endişeyle

doğrulunca, ani bakışımı fark etti; avucunda ona uzatılan ekmek parçasını unutmuştu.

Siyah dalgaları rüzgârla savrulmuş, başının etrafında vahşi ama güzel bir karmaşa yaratmıştı. Açık kahverengi teni, uçuşun şiddetinden tahriş olmuş gibiydi. Gözlerinin beyazları kan çanağına dönmüştü, kırmızı damarlar irislerinin parlak yeşiline doğru uzanıyordu. Büyüleyici, diye düşündüm.

Bir kadın için uzun boylu olduğunu fark etmiştim. Atletik ve güçlü bir yapısı vardı. Yıllarca pyrokis'le uğraştığı için olsa gerek. Pyrokis'ler Elthika olmasa da, Dakkar'da geçirdiğim süre boyunca vahşi hayvanları gözlemlemiş ve güçlü bir iradeye ve muazzam güçlere sahip olduklarını biliyordum. Kolay olmasa gerek.

Şaşkınlık içimi kapladı. Vahşi doğada bağımı bu kadar kolay koparmıştı ama büyüünde sağlam, kesin bir kök hissedemiyordum. Muhtemelen büyüünü nasıl doğru kullanacağını bilmiyordu... ve bu tehlikeli bir şeydi. Köklenmemiş kalp taşı büyüü tahmin edilemezdi. Bunu herkesten iyi ben bilirdim.

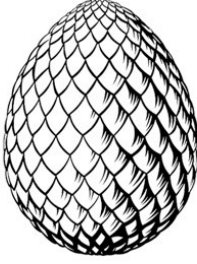
Rath Savenal'li Amaia bakışlarımı ilk önce ayırdı, sanki orada gördüğüne şaşırmış gibi bakışlarımı elindeki ekmek parçasına çevirdi.

Arsadia'da uğraşacağım bir sorun olduğunu düşündüm.

Ama şimdilik Grym'de bunlardan bir tane fazla vardı. Bu yüzden eve dönüş yolculuğumun bir sonraki ayağı için Samryn'e döndüm.

Bölüm 5

AMAIA

"Amaia," diye bir ses geldi, ardından omzuma bir darbe indi. Nasıl uyuyakaldığımı anlamasam da, sarsılarak uyandım.

Brune'nin kısık gözleri sol tarafıma, gecenin esneyen karanlığına bakıyordu.

"Bakmak."

Elthika sırtında neredeyse üç gün boyunca, çok az uyuyarak ve mahremiyete sahip olarak, tek istediğim ayaklarımı yere basmak ve bir daha asla oradan ayrılmamaktı.

Sırtım çok fena ağrıyordu, eyerde uyurken garip bir pozisyonda kambur durmaktan boynumda nahoş bir sızı. Elthika'nın uçuşunun sürekli ritmi, koltuğun sert derisinin önümüzdeki haftalarda kesinlikle hissedeceğim yerlere, hatta şimdiden ağrısını hissedebileceğim yerlere bastırmasına neden oldu. Morarmıştım, biliyordum. Tıpkı ilk kez pyrokilerin sırtına binmeye başladığım zamanki gibi, sadece bunun daha da kötü olacağı hissine kapılmıştım.

Hâlâ uçuyorduk, gecenin karanlığında. Ay tam parlaklığına yaklaşırken, bu gece neredeyse tüm ışığını engelleyen yoğun bir bulut örtüsü vardı. Uykuya dalmadan

önce, ağaçların tepelerini ve üzerlerinden uçarken göllerin donuk parıltısını seçebiliyordum.

Ama bakışlarımı Brune'un bakışlarına çevirdiğimde, bizi güvenli bir şekilde koltukta tutan korkuluk çeliğine doğru ilerledim.

Tam bitmeyecek diye düşündüğüm anda aşağıda ışıklar gördüm.

Bir köy mü? Dudaklarım umut dolu, heyecanlı bir hayranlıkla aralanırken merak ettim.

Uzakta, uçları ve uçurumları bıçak gibi keskin ve temiz, yükselen, karanlık dağlar gördüm. Aşağıda, sık ve aşılmaz görünen ormanlar vardı. Sisli bir bulut ayın önünden geçtiğinde, ışığın akan bir şelaleden yansıdığını gördüm; şelale o kadar büyüktü ki, sıçrayan suyu yerden binlerce metre yukarıda hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Ve ormanın kenarında, dağlarla çevrili düz bir vadiye kurulmuş, Dakkar'daki bir saruk'a benzeyen bir köy vardı. Bir karakol. Gölgeleli meskenleri ve yumuşak altın rengi ışıkla aydınlatılmış büyük yapıları seçebiliyordum.

Elthika'nın sola doğru keskin bir dönüş yaparak geri döndüğünü hissettiğimde, kalbimin rahatladığını hissettim. Belki bu gece toprakta uyuyabilirdim. Ve bir daha asla topraktan ayrılmak istemiyordum. Yanağımı sertleşmiş toprağa bastırmak ve o durgunluğa, sükunete şükretmek istiyordum.

Yanımda Brune inledi, "Teşekkürler Kakkari."

Sıkışık selenin ön sırasında, iki darukkarın başlarının arkasına baktım. İkimize de tek kelime etmemişler, hatta neredeyse hiç konuşmamışlardı. Şimdi köye inerken, oraya vardığımda ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Ama o an umursamıyordum. Tek istediğim bu ejderhanın sırtından inmektir.

Yarın, dumanlı sesi zihnimde bir dokunuş gibi fısıldayan mavi gözlü Karath için endişelenecektim. Yarın bunun bizim için, misyonumuz için ne anlama geleceği konusunda endişelenecektim.

Peki bu gece? Yemek ve uyku.

Elthika sert bir gürültüyle yere indiğinde -çevre çitinden birkaç taş atımı uzaklıktaki geniş bir açıklığa indiğini gördüm- neredeyse başım dönüyordu. Brune, ejderhanın uzanmış kanadından aşağı inerken neredeyse tekrar düşüyordu. Aşağıda tökezleyip düştü, ama darukkarlar üzerinden atlamış olsalar da, bir an yerde yatarak rahatlamış görünüyordu.

Elthika'nın pullarına elimi sürterek inen son kişi bendim; bizi buraya getirmek için bu kadar çok çalıştığı için minnettar olduğumu düşünüyordum. Sanki uzun yolculuk ona da zor gelmiş gibi, nefes alışışı da zordu.

"Lütfen artık yerimizde kalacağımızı söyle," dedi Brune'un yorgun bir sesle, Elthika'mızın dümeninde oturan Karag'a. "Lütfen bana bunun Grym olduğunu söyle."

"Burası Grym değil," diye homurdandı Karag. "Ama kalıyoruz."

Grym değil mi? diye merak ettim, kaşlarımı çatarak, Elthika'nın büyük kanadında ilerlerken bacaklarım titriyordu. Ayaklarım yere değdiğinde, Brune'un yanına çömelmişken bile tüm vücudumun zevkten titrediğine yemin edebilirdim.

"İyi misin?" diye sordum, elimi sırtına koyarak.

İç çekişinin tüm vücudunu titrettiğini, kolumdan yukarı doğru yayıldığını hissettim.

"Lysi," diye cevapladı. Evet.

Kendini yerden yukarı iterek kaldırdım ve titreyen bacakları tekrar dengeye gelene kadar ayakta durmasına yardım ettim.

Brune etrafına bakındı, çevre çitine ve yakınlardaki binicileriyle birlikte karaya çıkan sayısız Elthika'ya baktı. "Grym'de değilsek, neredeyiz?" diye düşündü.

"Hiçbir fikrim yok," diye nefes verdim, çizmelerimin içinde ayak parmaklarımı oynatırken, sıkışık sürücü koltuğundan bacaklarıma iğne batması gibi şeyler iniyordu.

"Burası onların binicilik sezonu için karakolları," dedi darukkarlardan birinin sesi.

Ona bakmak için döndüm. Yakışıklıydı; görünüşünden ve yere değen kuyruğundan anlaşıldığı kadarıyla safkan bir Dakkari erkeğiydi. Dothikkar'ın sadık muhafızlarından biriydi.

"Yalnız kalabileceğimiz bir anımız olmadı, o yüzden bundan faydalanalım," dedi diğer gardiyanın yumuşayan sesi. Kızılımsı kahverengi saçları, sivri kulaklarının etrafına kıvrılmış, altın rengi gözleri ay ışığında parlıyordu.

"Ben Ryak," dedi ilk muhafız. Gözleri kırmızıydı. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları, yüzünden geriye doğru yarı yarıya toplanmış, kemik tokayla tutturulmuştu. Uçuş boyunca dökülmemiş olması etkileyiciydi. "Bu Nevin."

"Brune," diye söze girdi çiftçinin oğlu, elini göğsüne koyarak.

"Sen de Amaia'sın," dedi Ryak, bakışlarını bana çevirip ardından dişlerini göstererek yarım bir gülümsemeyle Brune'a döndü. "Biliyoruz."

Brune'un sert yutkunuşunu duydum, kuyruğunun bacağıma çarptığını tekrar hissettim.

Kollarımı belime doladım. Yılın bu zamanında hava Dothik'ten daha serindi ve yanımda sadece seyahat çantama tıktırdığım kıyafetler vardı.

"Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum Ryak'a sessizce. Çünkü sorumlunun Nevin değil, o olduğunu hissediyordum. Ben gelmeseydim, Ryak'ın yanında ağabeyim olacaktı.

"Biz sana ne dersek onu yap," diye cevapladı Ryak basitçe.

Kaşlarımı çattım, sesindeki soğuk kibir omuzlarımı sıktı. Söyleyiş biçimi dişlerimi gıcırdattı. Ve bunun en başından beri burada olmanın verdiği bitkinlik mi, yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu bilmiyordum. Dilimi tutmam gerektiğini ben bile biliyordum ama o an umursamıyordum.

"Kardeşime iyilik olsun diye buraya geldim," dedim dişlerimi sıkarak. "Dothikkar'ın evcil hayvanlarından birinin emirlerini kabul etmedim. Bize verebileceğin bir planın yoksa, Kakkari aşkına, burada ne işimiz var?"

"Kendine dikkat et," diye mırıldandı Ryak, kısık gözlerle beni süzerek. "Dothik'te, benimle bu şekilde konuştuğun için dilini kesebilirim."

Ve ona bunu denemesini söylemek dilimin ucundaydı ama özellikle Brune'nin kuyruğunun bana vurduğunu hissettiğimde, bu sefer kasıtlı olarak, derin bir nefes aldım.

"Özür dilerim," dedim donuk bir sesle. "Darukkar," diye ekledim.

Ryak bana bakarken burnundan keskin bir nefes verdi ve çenesini geriye attı. "Anlaşamazdık. Bunu şimdiden anlamıştım.

"Rahatlayın," dedi Ryak bana. İkimize de söyledi. "Size verilen görevleri anlayın. Sonra konuşuruz."

Bize bir şey söylemiyorlar, diye düşündüm. Ama mantıklı gelmiyordu çünkü kardeşimin buraya gelmem konusunda beni kandırmayacağını biliyordum. Buradaki amacım konusunda bana yalan söylemezdi.

Peki, özellikle Nevin'in Ryak'la bakıştıklarında ve ikimizin de bizden uzaklaştığını gördüğümde, midemde neden kötü bir his oluştu?

Brune gözlerimin içine baktı. Başını iki yana sallayıp yalvarırcasına bana baktı, sanki bir muhafızla bu şekilde konuşmamın delilik olup olmadığını soruyordu.

"Dakkari!" diye ses geldi. Birkaç gün önce Elthika'sına binip yola çıkmadan önce Karath'la konuşurken gördüğüm bir kadın binici. O zamandan beri ondan hiçbir iz görmemiştim, bu da rahatlatıcıydı. Belki de burada bile olmayacaktı. Burası neredeyse. Belki de ait olduğu yer olan Grym'e geri dönmüştü.

Atlı bizi köyün çitinin yakınına çağırdı. Kalabalık toplanmaya başlamıştı; insanlar bizi inceliyor ve geç saate rağmen kendi aralarında mırıldanıyorlardı.

Artık Dakkar'da olmadığım gerçeğini kabullenmek zordu. Halkımdan çok azının ayak bastığı bir yerdeydim.

Özellikle bir Elthikan kuluçkahanesinde çalışmak söz konusu olduğunda, bu ihtimal heyecan vericiydi. Ama aynı zamanda korku da vardı. Şimdi de, ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparken yakalanırsak, daha da derin bir paranoya duygusu hissediyorduk.

Sadece bir mevsim, diye hatırlattım kendime. Fırsatını değerlendir. Sonra evine dönebilirsin. Ailene, pyrokilerine geri dön. Hayatına geri dön.

Ve Kiron güvende olacaktı.

Bunu bilmek bana kendimi daha iyi hissettirdi. Bu yüzden Brune çevre çitine yaklaştırmaya başladığında arkasından gittim.

Süvari, dördümüz de orada olana kadar bekledi. Toplanan gruba dikkatle baktı. Karag, özellikle soyların karıştığı Dothik'te, bizden farklı görünmüyordu. Bazılarının teni daha koyu, bazılarının daha açıktı. Bazılarının kuyruğu vardı, bazılarının yoktu. Gözlerinin rengi, ay ışığında parlayan farklı tonlardaydı: bazıları mavi, bazıları sarı, bazıları kırmızı, bazıları kahverengi.

Hem gençler hem de yaşlılar vardı. Çocuklar, anne babalarının bacaklarının arkasına saklanıp kocaman gözlerle bize bakıyorlardı. Beş yaşından büyük olamayacak bir çocuğa gülümsedim ve utangaç bir şekilde yüzünü annesinin kalçasına gömdü.

Kendi annemi düşündüm, umarım benim için çok fazla endişelenmiyordur.

Uzun bir uçuştan sonra üzerimizde bu kadar çok göz olmasından rahatsız olarak kalbim hızla atıyordu.

"Bunlar Dakkar'dan gelenler," diye duyurdu binici kalabalığa. "Ve dedikoduyu sevdiğinizi bildiğim için, merakınızı biraz gidereyim." Muhafızları işaret etti. "Ryak ve Nevin. Bu sezon binici eğitiminde şanslarını deneyecekler."

Kalabalıktan yükselen kıkırdamaları ve mırıltıları duydum ve bunun Ryak'ın egosuna ne kadar büyük bir darbe olacağını düşünerek neredeyse memnuniyetle irkildim.

"Şimdi Dothik'e dönseniz iyi olur çocuklar," dedi sert bir ses. "Kendinize zarar vermenizi istemeyiz."

Kahkahalar koptu ve kadın sürücü keskin, yorgun bir iç çekti.

Ryak kollarını kavuşturmuş, sesi kararlı bir şekilde konuştu: "Bir Elthika talep ediyorum, yoksa cansız bedenimi eve geri gönderecekler. Başka seçeneğim yok."

"Eğer bulunacak bir ceset varsa," dedi başka bir ses. "Tharken'de ölümcül bir düşüş mü? Paramparça olacaksın."

Kiron'u düşününce neredeyse ürperdim.

"Yeter," dedi kadın binici. Bana doğru işaret etti. "Bu Amaia. Kuluçkahanede eğitim göreceksin."

Kardeşimin bir Elthika'nın sırtından düşüp ağzının açık bir çığlık attığı o korkunç görüntüyü hâlâ hayal ederken, onlarca ve onlarca göz bana döndü, bir an olduğum yerde donakaldım.

Başımı eğip bakışlarımı yere indirdim. Neyse ki kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Görünüşe göre kuluçkahanede bakıcılarına saldıran yavru ejderhalar da yoktu.

"Ve bu da Brune. Sezon boyunca dış tarlalarda çalışacak."

Brune'un kuyruğu belli ki sinirden titriyordu, iğneleyici sözlerle karşı hazırlıklıydı. Hiçbir şey duymayınca omuzları gevşedi.

"Tamam." Kadın binici iç çekti. "Binici müritleri," dedi Ryak ve Nevin'i işaret ederek, "şimdilik ranzalarda kalacaksınız. Şey, Syris? Nerede o?"

"Buyurun Myzalla," dedi yumuşak, boğuk bir ses. Kalabalık ayrılırken, çizmeli ayaklarının üstlerine değen kalın, kahverengi bir elbise giymiş bir kadın öne çıktı. Gece göğü kadar koyu, uzun, çivit mavisi saçları düzgün bir örgüyle örülmüştü. Gözleri sarıydı ve dudaklarının sol dış

kısmından dikey olarak geçen, kalın bir dikiş izi gibi derin bir yara izi vardı.

"Ahh," diye mırıldandı kadın binici. Myzalla'yı hatırlamaya çalışıyordum. "Kuluçkahanede yeriniz var, değil mi?"

"Evet, Beyla sezon boyunca Grym'de kaldı."

"Güzel. Amaia'yı al ve oraya yerleştir. Sabah onu Tarkosh'a getir."

Bakışlarım Syris'le buluştu ve bana çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ve Brune... Nysa ve oğlu, sezon boyunca onlarla kalmana izin vermeyi kabul ettiler. Onlarla yakın bir şekilde çalışacaksın."

Yaşlı bir Karag erkeği öne çıktı, gümüş rengi saçları ensesinde toplanmıştı. Siyah pantolonunda çamur lekeleri vardı.

"Ee, ne bekliyorsunuz? İki gün uyuyacağım, kimse beni rahatsız etmesin," diye bağırdı Myzalla. Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Katılan onlarca Karag'ın yukarıdan gördüğümüz köyün tamamı olamayacağını biliyordum... ama geç olmuştu.

Brune bana döndüğünde, "İyi şanslar," dedim.

"Görüşürüz mü?" diye sordu.

"Elbette."

Sonra derin bir nefes alarak, bir yatağa ve yemeğe özlem duyarak, kalabalığın dışında bekleyen Syris'e yaklaştım.

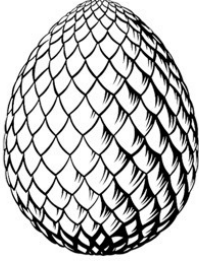
"Yorgun olmalısın," dedi yanına vardığımnda. Utangatı, sanki bir soru sorar gibi söylediği sözlerden biraz emin değildi.

"Benim," dedim.

"Öyleyse beni takip et," dedi beni inceledikten sonra, gözleri yüzümde gezindi. "Sana yeni evini göstereyim."

Bölüm 6

AMAIA

Kuluçkahanenin girişı, etrafı çitle çevrili taş bir avluyla korunuyordu ve alçı kaidelerin üzerinde duran parlayan kürelerle aydınlatılmıştı. Küreler, geniş kemere yerleştirilmiş çift kanatlı kapının üzerine koyu gölgeler düşürerek, sıcak kehribar renginde parlıyordu.

Binanın büyüklüğünü ve ölçeğini tam olarak kavrayamadım ama açıkçası şu anda pek umursamayacak kadar yorgundum. Girişin ötesinde küçük, boş bir oda vardı ve Syris beni doğrudan ileriye doğru başka bir kapıdan geçirdi.

Taş duvarların arasına sızan bir sessizlik vardı, Syris'i takip ederken nefesimi tutmama neden olan türden bir sessizlik.

"Genellikle yavruları burada tutuyoruz," diye duyurdu, yankılanan odadaki sessiz sesi inanılmaz derecede yüksekti. Neredeyse irkiliyordum, keskin bir nefes verdim. "Ama henüz çiftleşme mevsimi değil. Elimizde sadece kurtarılmış yumurtalar ve Elthika kuşlarımızdan birkaçının geç yuvalayan yavruları var. Özellikle Rythback'ler. Ama onların türleri zaten geç yuvalamaya daha yatkın."

Zihnim bilgi akışıyla çalkalanıyordu. "Çiftleşme mevsimi değil mi?" diye sordum, sesim boş odada yankılanarak,

sanki dile getirmediğim sorumu güçlendirmek istercesine.

Elthika yumurtası yoksa borsada pozisyon neden açıldı?

"Ah, hayır," diye yanıtladı Syris. "Binicilik sezonu geldi. İla'roş'tan sonra Elthika yuva yapmaya başlayacak."

İlla'roş mu? Öğreneceğim çok şey olduğu belliydi.

"Peki," dedim yumuşak bir sesle, sanki ne hakkında konuştuğunu anlıyormuşum gibi. "Peki burada ne yapmam gerekiyor?"

"Yanlış anlama," dedi Syris bana bir bakış atarak, ağzının yarasız kısmını endişeyle ısırarak. "Elimizdeki yumurtalarla yapılacak daha çok şey var. Rythback'ler her zaman diğerlerinden daha... ihtiyaç sahibidir. Ama öğreneceksin."

Ona küçük, yorgun bir gülümsemeyle baktım. "Sözünüze güveniyorum."

Syris kapının sürgüsünü açtıktan sonra başka bir odaya girdik. İçeri girdiğimizde, duvar gibi bir sıcaklık hissettim; bana pirokileri hatırlatan tuhaf bir toprak kokusu, derin bir nefes almama neden oldu. Aniden, ev özlemi içimi kemirdi. Sabahın erken saatlerinde, devriye gezerken piroki kalemlerinin hatırası bana...

İşte oradaydılar.

Elthika yumurtaları.

Her biri taş duvarlar boyunca uzanan küçük oyuklara yerleşmişti. Oyuklar oval biçimliydi, kıvrımları tek bir yumurtayı andırıyordu ve tabanları düzdü. Birine yaklaştığımda heyecandan kalbim hızla çarpıyor, bitkinliğim ve ağrıyan bacaklarım bir anlığına kayboluyordu.

Oyuk tabanı düzdü çünkü her yumurta, parlayan közlere benzeyen bir yatağın içine yerleştirilmişti. Isıyı onlardan yayıldığını hissedebiliyordum ama ateşe benzemiyordu. Şaşkınlıkla, alev olmadığını fark ettim.

"Yıldıztaşı," diye açıkladı Syris yanıma gelerek. "Kışın Arsadia'ya kümeler halinde düşerler. Kuluçka için sürekli bir ısı kaynağı oldukları için onları ayırıyoruz."

"Arsadia mı?" diye sordum, gözlerim taşlara dikilmişti. Yakutlara, ateş taşlarına benziyorlardı; karanlıkta parıldıyorlardı, sanki her biri bir lav birikintisini hapsetmiş gibiydi. Tıpkı kendi boynumdaki mücevher gibi.

Ve yumurtanın kendisi... beklediğimden daha büyüktü. Bir pyroki'nin pullarına benzeyen, üst üste binmiş pulları olan büyük bir su sürahisı büyüklüğündeydi.

"Burası Arsadia," diye açıkladı Syris. "Bu topraklar. Elthikan toprakları."

Yüz ifadem hayal kırıklığı ve şaşkınlıktan ibaret olmalıydı ki Syris bana eğlenceli bir sempatiyle dolu bir gülümsemeyle baktı.

"Zamanla daha kolaylaşacağından eminim. Özellikle de iyi bir gece uykusundan sonra. Grym'e gitmem gerektiğinde, günlerce uyumak istiyorum."

Daha fazla soru sormadan, beni yumurtaların olduğu bölmeye doğru götürdü. Bir düzine kadar saydım. Çoğunun rengi benzerdi - bakır tonlarında soluk bej - ama ayrı girintilerine gizlenmiş birkaç tanesinin çok farklı tonlarda olduğunu gördüm. Biri koyu kan kırmızısıydı, Karath'ın ejderhası Samryn'in renginde. Bir diğeri siyahtı ve uçları gümüş renginde parıldayan pulları vardı. Bir diğeri ise, memleketimden gelen budama kuşunun tüyleri gibi neredeyse yanardöner, güzel bir açık mavi tonundaydı.

İçim hayretle doldu ve odadan ayrılmaya isteksiz olsam da, sabırlı olmam gerektiğini fark ettim. Her şeyi öğrenecektim. Dothikkarlar için değil, istediğim için. Çünkü bu yaratıkları Pyrokis kadar sevebileceğimi düşünüyordum.

Syris arkamızdan odanın kapısını kilitledi ve binayı kesen başka bir koridordan geçti. Kapılar gördüm, bazıları açık, bazıları kapalıydı.

Açık bir odaya gidip içeriyi işaret etti. "Odalarınız," diye açıkladı.

İçeri girdiğimde duvardaki mum apliklerinin çoktan yandığını, mumlarının damladığını, taş zeminde küçük bir

su birikintisi oluştuğunu gördüm; zeminin bir kısmı da soğuğu engellemek için ince bir halıyla örtülmüştü.

Odanın iki yanında iki küçük yatak, aralarındaki duvar boyunca uzanan büyük bir pencere ve ay ışığının içeri süzüldüğü bir pencere vardı. Kapının yanında bir masa vardı ve orada bir tepsi gördüm; içinde bir sürahi su, kurutulmuş etler, buruşuk etli kuruyemişler ve kalın bir ekmek kabuğu vardı.

"Odayı hazırladım," dedi Syris, yanakları hafifçe kızararak. "Umarım rahat edersin."

"ok nazıksın," dedim ona yumuşak bir sesle.

"Hepsi senin," diye açıkladı, gözlerini boş, yapılmamış yatağa dikerek. "Sezon dışı, bu yüzden şu anda kuluçkahanede çalışan sadece birkaç kişiyiz. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım. Ha, bir de tuvaleti koridorun en sonunda bulacaksın. Hepimiz paylaşıyoruz."

Başımı salladım.

Seyahat çantamı masanın ayağına koyarken, "Biraz dinlen," dedi. "Sabah seni almaya gelirim, böylece Tarkosh'la tanışabilirsiniz."

"Tarkosh?"

"Kulukahaneyi o yönetiyor," diye açıkladı Syris. "Hepimiz onun yanında ıracılık yapıyoruz."

Tıpkı evimiz gibi, diye düşündüm kendi mriko'mu düşünerek.

"Kakkira vor, Syris," dedim. Kaşları atıldığında, mahcup bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedim.

"Ah," dedi telaşla. "Dakkari böyle bir şeymiş. Hep merak etmişimdir."

Yarım yamalak kakhaham yankılanırken, bana bir kez daha gülümsedi ve iyi geceler dileyerek veda etti. Kapıyı arkasından kapatıp beni yalnız bıraktı.

Sonunda, diye düşündüm yatağa göz atarak. Yerden yüksekte, tahta ayaklar üzerinde olsa da sorgulamazdım. Aslında, doğruca yatağa doğru ilerlerken başka hiçbir şey

düşünmüyordum; ne yemek, ne de kirli kıyafetlerimi değiştirmek.

Vücudum incecik şilteye değdiğinde ben çoktan uykuya dalmış olabilirim.

"Bazen... sert olabiliyor," dedi Syris, beni kuluçkahane koridorunda gezdirirken, pencerelerden içeri güneş ışığı süzülürken. "Ama Karak'ta Elthikan yavruları hakkında ondan daha bilgili birini bulamazsınız."

Son kısmı gururla söyledi, sesi neredeyse fısıltı gibiydi, sanki Tarkosh'un duymasından endişeleniyormuş gibi.

"Memnun oldum," dedim dürüstçe, omuzlarımı dikleştirerek. "En iyilerden öğrenmek istiyorum. Bu yüzden buradayım."

Belki küçük bir yalan, ama aynı zamanda kısmen de gerçek. Neden burada olmanın avantajını kullanmayayım ki? Dün gece içimde bir kararlılık ve hayret duygusu uyandırmıştı ve bu, iyi bir gece uykusundan sonra daha da artmıştı.

"Umarım iyi uyumuşsundur?" diye sordu Syris. "Rahat mıydın? Geceleri odaların soğuk olabileceğini biliyorum—"

"Mükemmeldi," dedim ona güven verici bir şekilde. "Sanırım hiç kıpırdamadım. Ve bu sabahki o çamaşır teknesi, kim bilir ne kadar süredir uçtuktan sonra yaşadığım en iyi şeydi."

Hafif kıkırdaması, sağımızdaki bir kapıyı aniden açan birinin gelmesiyle yarıda kesildi. Başka bir yatak odası olduğunu gördüm. Bir erkek, gözleri kan çanağı gibi, pantolonunun bağcıklarını hızla bağlayarak içeri girdi. Arkasında, hâlâ yatakta olan çıplak bacakların bir anlığına görüntüsünü yakaladım.

Bizi orada dikilirken görünce şaşırmış gibiydi. Bana sadece bir an baktı, gözleri kısıldıktan sonra Syris'e döndü.

"Tarkosh ayakta mı?"

"Saatlerce," diye cevapladı, sesi biraz sertti. "Kuralları biliyorsun. Yumurta varken dışarıdan ziyaretçi kabul edilmez..."

Kapıyı arkasından sıkıca kapattı ve homurdandı. "Sanki herkes bu kurallara uyarmış gibi."

"Onları kıran tek kişi sensin," diye homurdandı Syris.

"Peki bu kim?" diye homurdandı, başını bana doğru sallayarak.

Yakışıklı bir erkek olduğunu fark ettim, koyu ten rengi yeşil irislerini daha da koyu gösteriyordu ve otoriter bir duruşu vardı.

"Bu Amaia," diye yanıtladı Syris, savunmacı, neredeyse ters bir tonla. Gülümsememi bastırdım. "Yeni çırağımız. Dakkar'dan."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

Bakışları değerlendiriciydi. Şüpheli. "Gerçek bir Dakkari," diye mırıldandı. "Hıh. Hayal kırıklığına uğradım."

Kaşlarım kalktı. Neredeyse gülecektim. Kırgınlıktan değil. İnanmazlıktan. Ne yaptığını da biliyordum. Beni tartıyordu. Beni sınıyordu. Myre ile yıllardır aynı pozisyonun peşinde olduğumuz için bu durumla uğraşıyordum.

"Belki Dothikkar'a hoşnutsuzluğunu yazabilirsin," diye önerdim, omuz silkerek. "Karag'dan gelen şikayetleri dinlemeyi çok sevdiğini duydum."

Başını bana doğru eğdi. Sonra yine homurdandı ve başını salladı. "Tuvalet boş mu?"

"Evet," diye yanıtladı Syris, bakışları anlamlı bir şekilde arkasındaki kapalı kapıya kayarak. Kendi gölgesinden korkan biri olmasına rağmen geri adım atmıyordu. "Lütfen Tarkosh öğrenmeden önce misafirinizi dışarı çıkarın."

Derin bir iç çekişle koridorda onu takip etti. Syris'in sinirden kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum, sonra hafifçe homurdandı ve koridorda yolumuza devam etti. Dün geceki

kuluçka odasının yanından geçtik, ama sıcaklığın et gibi yayıldığını hissedebiliyordum.

"Eski sevgilin mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Ben ve Moak mı? Muron'da, hayır."

Gölümsememi bastırıp başımı salladım. İlginç.

Syris boğazını temizledi. "Kendisini kuralların üstünde sanıyor. Kuralların bir sebebi olduğunu unutuyor."

Bizi ağır ahşap bir kapıdan geçirdi ve tuhaf bir hayvan sesi duydum. Kapı, etrafı mahremiyet için süs ağaçlarıyla çevrili, çitle çevrili bir avluya açılıyordu. Avlunun ötesinde, budaklı ağaçların gövdeleri ve dallarının etrafında, arkalarındaki dağdan gelen sabah ışığında gölgelenen, bacalarından duman yükselen taş evler gördüm. Bir Elthika'nın karanlık parıltısının engebeli kaya yüzeyinin kenarında kaybolduğunu gördüğüme yemin edebilirdim.

Duyduğum ses tekrar duyuldu. Genç bir pyroki'yi hatırlatan, gürleyen bir hırıltı ve alçak bir cıvıltı.

Önce kanatlarını gördüm. Küçük kanatlardı, zarları o kadar inceydi ki neredeyse yarı saydamdı. Pulları siyah iplikiklerle kaplı, parlak gri renkteydi ve kalın kafatasından çıkan iki küçük boynuzu vardı.

"Bu mu...?"

"Evet," diye cevap verdi Syris.

Bir bebek ejderha. Ya da Karag'ın kullandığı terim neyse.

"Bir yavru," dedi Syris, sanki aklımı okuyormuş gibi. Bir an için öyle olabileceğinden endişelenmiştim.

Yavrunun avluda güçlü dallar üzerinde fırlamasını izlerken endişemi bir kenara atarak, "Aptalca davranıyorsun," diye düşündüm. Yeni doğmuş bir pyrokiden daha büyük değıldi. Kollarımda tutabileceğim kadar küçüktü.

"Üç gün önce yumurtadan çıktılar," dedi bir ses.

Sağıımızdaki bir ağacın gölgesindeki bankta oturan bir Karag kadını vardı. Elinde küçük, gümüş bir kupa vardı ve

bardağın kenarından bana dikkatlice bakarken bir yudum aldı. Altın rengi gözleri ve koyu gri saçları vardı. Ayağa kalktığı anda, siyah dar pantolon ve gümüş mavisi uzun kollu tunik giymiş, benden bile uzun olduğunu gördüm.

Gözlerinin ve ağzının kenarlarında sürekli asık suratlıymış gibi görünen kırışıklıklar vardı.

"Sen Amaia olmalısın," diye mırıldandı, fincanını yanındaki küçük metal masaya bırakırken. Yavru ejderha, sanki yakacak enerjisi varmış gibi bacağımın yanından hızla geçti. "Rath Savenal'ın Amaia'sı."

Daha önce bir Karag'ın benim soyumun adını andığını duymadığım için gözlerimi kırıştırdım.

"Evet, doğru," dedim, başımı ona doğru saygıyla eğerek.

"Burada tam olarak neyi keşfetmek istiyorsun?" diye sordu sessizce.

Kaşlarım çatıldı ve ona baktım, altın rengi gözleriyle buluştum. "Öğrenmek istiyorum."

"Ne?"

"Her şey," dedim ve elimi sallayarak arkamdaki kuluçkahaneyi, yavruyu işaret ettim.

"Tek bir sezon için çok büyük bir talep," diye yanıtladı. Bunun kuluçkahanenin sahibi Tarkosh olduğunu varsaydım.

"Biliyorum," dedim. "Ama mrikro'm bana yaratıklarımızın birbirinden o kadar da farklı olmayabileceğini, hepsinin Kakkari tarafından canlandırıldığını söyledi. Neredeyse tüm hayatım boyunca Pyrokis'lerle çalıştım. Bu deneyimin bir kısmını burada uygulamayı umuyorum. İşte bu yüzden buradayım."

Tarkosh beni süzdü, gözleri kısıldı. Sonra gülümsedi. Rahatladım, ama sadece kısa bir süreliğine, çünkü sonra şöyle dedi: "Yine de çok farklıyız. Senin Kakkari'ne inanmıyoruz. Elthika'mıza inanıyoruz. Ve eğer küçük toprak canavarlarının onlara benzediğini düşünüyorsan, öğreneceğin çok şey var demektir."

Gülümsemem yavaşça soldu. "Sana ne diyeyim?" diye sordum, kelimelere yenik düşmeyecek biri olarak.

"Adımla. Başka ne?"

"Dakkar'da ustalara, bilgi ve deneyimlerine yakışır bir saygı ünvanıyla hitap ederiz."

Tarkosh, "Ama biz Dakkar'da değiliz, Amaia. Bana Tarkosh de, başka bir şey deme." dedi.

Yutkundum, sonra kendimi gülümsemeye zorladım. "Tarkosh."

"Bu bir Rythback," dedi, konuyu tamamen değiştirerek, çünkü ilk görüşmemiz umduğum kadar sorunsuz geçmemiştir. "Anavatanımızın kuzeybatısına hakim bir Elthika türü. Yumurtası anne tarafından reddedilmiş. Buradayken, muhtemelen ağırlıklı olarak Rythback'lerle ilgileneceksiniz. Şu anda kuluçkada olan on tane daha var."

"Evet," dedim, arkamda duran Syris'e bakarak. "Syris, geç yuvalama eğiliminde olduklarını söyledi mi?"

Tarkosh başını salladı, dudaklarını büzdü. "Önümüzdeki günlerde bir tane daha çıkmasını bekliyoruz. Bu yüzden ne dilediğine dikkat et. Rythback'ler bu yaşta tam bir tehdit. Bugün bununla tanışabilirsin. Fırsat varken bu ertelemenin tadını çıkar."

Bunun üzerine yanımdan geçip gitti.

"Peki Moak nerede?" diye sordu Syris'e. "Ulin'in yuvalar konusunda yardıma ihtiyacı var."

Syris, "Tuvalette... Birazdan çıkacak." derken sesi tizleşti.

Misafirini ihbar etmediğini fark ettim, ama dikkatimi avluda koşuşturan yavruya çevirdim. Tarkosh'la pek de harika olmayan karşılaşmam bile, çömelirken duyduğum hayret dolu gülümsemeyi engelleyemedi.

Yavru bana temkinle yaklaştığında, "Merhaba, küçüğüm," diye selamladım. Tarkosh ona "erkek" demişti. Bunu kendim nasıl ayırt edeceğimi bilmek istiyordum. Bir pyroki'nin cinsiyetini, eğitimsiz bir göz için belirlemek zordu ama neredeyse doğduğu anda anlayabiliyordum. Çenesinin eğimi, kaburgalarının genişliği ve genişliği,

pençelerine doğru incelen bir uzvun açısı, uzun kulakları ile boynuzları arasındaki mesafe.

Yavru elime saldırdı ve dişlerimi bir avcı gibi gösterdiğimi düşünmesi ihtimaline karşı gülümsememi bastırdım. Tekrar saldırmadan önce sürekli bir homurtu sesiyle homurdandı. O an dişlerini hissettim, donuk ve neredeyse acısızdı.

Tarkosh'un beni izlediğini hissedebiliyordum ve bunun bir test olduğunu düşündüm. Beni aptal bir Dakkari aptalı olarak görmesine izin veremezdim.

Kalp taşı büyümden küçük bir yüksük oluşturdum, gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıp onun parmak uçlarımdan Elthika'ya sızan sıcak enerji akımları gibi fışkırdığını hayal ettim.

Yavrunun meraklı tedirginliğini, kaburgalarına çarpan kalbinin gürleyen atışlarını hissedebiliyordum. Elthika'nın içinde hissettiğim ham büyü karşısında neredeyse nefesim kesilecekti; o kadar güçlü ve şaşırtıcıydı ki, neredeyse gözlerimden yaşlar akıyordu.

Hayranlık içimde birikti. Öne doğru uzandım ve Elthika'nın burnunun elimi kokladığını hissettim.

Avucumda yaylandığını hissettiğim anda, akımı kesip onu tekrar içime hapsettim. Bundan bitkin düşmeyi göze alamazdım ama daha önce hiç bir Elthika ile bağ kurmamıştım. Sadece pyrokilerle. Sadece ailemle.

"İyi arkadaş olacağız," diye mırıldandım, göz kapaklarım Rythback erkeğinin elimi okşamasını izlemek için kalkarken, sanki kalp taşı büyüümün sıcaklığından daha fazla yararlanmak istiyormuş gibi. "Öyle değil mi?"

Arkamdan ayak sesleri yaklaştı. Tarkosh, gözleri Elthika'ya kayarak bana baktı. Bakışları sorgulayıcı ve şaşkıındı. Belki de hâlâ iyi bir izlenim bırakabilirdim.

"Korkmuyor gibisin," dedi. "Güzel."

İçimde ufak bir zevkin yeşerdiğini hissettim.

"Ama bakalım günü çıkarabilecek misin," diye bitirdi.

Açıkçası önümde yapmam gereken çok iş vardı.

Bölüm 7

ALARYK

Grymia, güneybatıya doğru Tharken kayalıklarına kadar uzanan Rykish sıradağlarının eteğinde yer alıyordu. Alçalan öğleden sonra güneşinde, evlerin pencerelerindeki camlar parlıyor ve kuluçkahanenin dairesel tavan penceresi, bir işaret fişeği gibi parlıyordu.

Yalnızca Arsadia bana hiçbir zaman yuvam gibi gelmemiştir.

Grym öyle yaptı... belki de Hartan sınırına çok yakın olduğu için. Doğal bir sınır görevi gören geniş, akan nehre. Hem bizim topraklarımız hem de onların toprakları.

Arsadia, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaralardan biriydi. Yine de fırtınalı Doğu Toprakları'nı, gri günleri ve kendi topraklarımdan vahşi doğasını her an kabul ederdim. Binici sezonunda Arsadia'da olmak bir Karath'ın göreviydi, ancak burada geçirdiğim zaman konusunda diğerlerinden daha gevşektim.

Özellikle şimdi. Özellikle de son aylarda Samryn'in içinde yükselen o tanıdık laneti hissettiğimden beri. Kendi kalp taşı büyümün bile bu sefer onu def edemeyeceğinden endişeleniyordum. Büyüm, sonsuza dek sızan bir yaranın üzerindeki bandaj gibiydi, onu temiz tutuyordu ama asla iyileştirmiyordu.

Lanet, Samryn'e bir Hartan cadısının -daha doğrusu bir grup cadının- nezaketiyle yapılmıştı, ama niyeti bana zarar vermektir. Ve şimdi, orman zemininde sürünen sarmaşıklar gibi, toprağın canını emen, dolambaçlı, mide bulandırıcı çekişini hissedebiliyordum.

Samryn bunu daha da kötü hissedecekti.

Duygularımın gidişatından rahatsız olduğunu hissedebiliyordum. Onu hasta sandığımda, o sert kafalı Elthika'nın gururu incinmişti. Sadece bir Elthika değil, aynı zamanda bir Vyrin. Kadimlerden biri, daha da eski bir soydan geliyor. Saygıyı, hürmeti hak ediyorlardı, ama Samryn düşünceliydi, öfkesi endişemle diken diken olmuştu.

Sanki cevap verir gibi alçak, homurdanan bir ses çıkardı.

Ona karşı duyduğum korkuyu sıkı sıkıya bağladım, onun ne yapacağını bildiğim için onun hapsinden kurtulmasına izin vermedim.

Karakol alanına indiğinde, Myzalla'nın beni beklediğini gördüm. Samryn'in sırtından atladığımda, gözlerime bakamıyordu.

"Sen endrassa," diye mırıldandım ona. Teşekkürlerimi, saygılarımı sunarım. Kalmasını, Tarkosh'u çağırıp onun için bir şey yapıp yapamayacağını görmemi istemek dilimin ucundaydı.

Gücünün azaldığını, içinde büyüyen çürümenin arttığını hissedebiliyordum. Elim çenesine koyduğumda titriyordu. Ama o, kalp taşı büyümü, sıcak ve bastırıcıyı hissettiğinde, beni üzerinden attı; göğse sıçramadan önce aldığı enerjiyle yer sarsıldı.

"Siktir," diye mırıldandım alçak sesle. Göğsüm ağrıyordu. Hastalık hızla yayılıyordu. Her geçen gün daha da kötüleşiyor gibiydi. "İnatçı yaratık."

"Eve hoş geldin Karath," dedi Myzalla'nın sesi, arkamdan gelen ayak seslerinin çıtırtısı beni döndürdü.

Endişelerimin izlerini sakladım. Karath olmamın tek sebebi Samryn'in beni seçmesiydi.

Düşünülemez olanı merak ediyordum: Ölüm onu alıp götürdüğünde ne olacaktı?

Bu düşünceye bile değer vermekten hep çok korkmuştum. Samryn benim bağlı Elthika'mdı. Ve aramızdaki bağ, diğerlerinin ötesine, kalp taşı büyüsünün derinliklerine uzanıyordu. Samryn'i kaybetmek, kendi kalbimin yarısını kaybetmek gibi olurdu. Yarım bir hayat. Sadece dostum Elthika'mı değil, Grym'i de kaybeder miydim?

"İki gün önce burada olman gerekiyordu," dedi Myzalla dudaklarını büzerek.

"Oyalandım," dedim ona. "Şimdi buradayım, değil mi?"

İçini çekti. "Yine sınırı geçtin, değil mi?"

"Hartanlar teslim olma şartlarını yeniden müzakere etmek istiyor."

"Onlara işlerin böyle yürümediğini mi söyledin?" diye homurdandı Myzalla. "Hele ki neredeyse on yıl önce olmuşken?"

"Dakkar'daki kalp taşlarının keşfi fikirlerini değiştirdi," dedim, ama söylememe gerek yoktu. Myzalla bir şeylerin beni rahatsız ettiğini biliyordu. Bana birkaç kez doğrudan sormuştu ama ben her zaman Harta'daki söylentileri bahane olarak kullanmıştım.

Gerçekte, Elthika'mın hayatı sona eriyordu ve ben... kaybolmuştum. Çocukluğumdan beri ilk kez - öfke, kanlı kararlılık ve katıksız kin bana bir amaç vermeden önce.

Keşfedilmemiş bir bölgedeydim ve kaçınılmaz olanla yüzleşmeye çalışıyordum. Ama tek yapabildiğim, Grym'in güvenliğini sağlamaya çalışmak, Hartanları sorumlu tutmak ve Karag'ı geçtiklerinde neler olduğunu onlara hatırlatmaktı.

"Endişelenmiyorum," dedim Myzalla'ya. "Sadece varlığımı hissetmelerini istiyorum. Hatırlamalarını istiyorum. Yokluğumda üst geçit devriyelerini artırdım. Binicilik sezonunun sonunda konseyleriyle bir toplantım var."

"Elysom biliyor mu?" diye sordu Myzalla sessizce. Elysom bizim yönetim kurulumuzdu. Karak'tan ayrı, Arsadia'nın batısındaki uçsuz bucaksız bir adada yaşıyorlardı. Şehirleri, ulusumuzun bir mücevheriydi; dış bölgelerin kaynaklarının özünü emen, göz alıcı, müstehcen derecede zengin bir mücevher.

"Toplantı hakkında mı? Henüz değil."

"Alaryk," diye yumuşakça azarladı, gözlerimin içine bakarak, alt dudağını ısırarak. "Bunu yapabileceklerini biliyorsun—"

"Hartanlarla ben ilgileniyorum," dedim ona. "Grym'i devraldığımda Elysom'la da aynısını yapmıştım. Bu konuda yetersiz olduklarını zaten kanıtladılar."

Arkamı döndüğümde Myzalla kolumu yakaladı ve bakışlarımı en eski arkadaşlarımdan birine çevirdim.

"Elysom'un seni saf dışı bırakmak için her türlü bahaneyi kullanmasından endişeleniyorum Alaryk," dedi sessizce. Derin bir nefes verdim. "Seni Muron'un kanında casus sandılar! Başka bir Hartan savaşı çıkarsa ne yapacaklarını kimse bilemez."

"Sonuncusunu bitirmem önemli değil mi?" diye sordum. Ama ikimiz de sesimdeki alaycılığı duyduk.

"Özellikle de sonuncusunu nasıl bitirdiğin yüzünden," diye tısladı Myzalla.

Karanlık düşünce, Elysom'un dileğinin düşündüklerinden daha erken gerçekleşebileceğini düşündü.

"Beni sadece bir Hartan olarak görecekler," dedim Myzalla'ya. Bunu çok uzun zaman önce kabullenmişim, o da biliyordu. "Ama Grym'i benden alamazlar." Sırıttım. "Ve Karath olarak pozisyonumu koruduğum sürece bunun onları ne kadar yıprattığının tadını çıkaracağım."

Myzalla içini çekti.

"Muhtemelen ölene kadar bile," diye ekledim. Grymia'nın çevresine doğru yürümeye devam ettik; karakolun her kapısına, her binasına çıkan, kıvrıla kıvrıla ilerleyen taş bir yol. "Yoksa her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Biniciler mi?"

"İyi antrenman."

"Dakkariler de mi?"

Suratını buruşturdu. Dakkari'nin eğitime dahil edilmesi konusunda ne hissettiğini biliyordum. Bunu bir şaka, bir saçmalık olarak düşünmüştü. "Geçerli."

"Peki ya diğer ikisi?"

"İkisi de iyi uyum sağlıyor," dedi Myzalla. Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum. "Brune, yaşlı çiftçi için çok ihtiyaç duyulan bir güç ve toprak besinleri hakkında çok şey biliyor."

"Peki ya kız?" diye sordum.

Myzalla bana bilmiş bir bakış attı. "Amaia... kendisine verilen yavruyla olağanüstü."

İnanmaz bir bakış attım omzumun üzerinden. "Tarkosh gerçekten bunu mu söyledi?"

"Bunu doğrudan kendisinden duydum," dedi Myzalla dudaklarını hafifçe kıvrarak. Omuz silkti. "Görünüşe göre bir Rythback yavrusu."

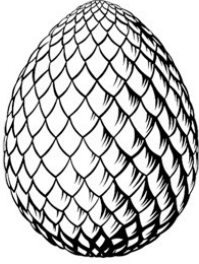
Kız meselesi de zamanı gelince halledeceğim bir sorundu... ama beceriksiz olmadığını bilmek hoşuma gitti. Ya da Dakkari'nin onun nitelikleri konusunda yalan söylememiş olması.

"Bu gece ziyafet," diye seslendi Myzalla arkamdan. "Unutma."

Sanki yapabilirmişim gibi.

Bölüm 8

AMAIA

Ethrisha, "Muron'da bayram gecelerini çok severim," diye haykırdı ve etrafında kakhaha tufanı koptu; insanlar da ona katılırcasına tezahürat ediyordu.

Syris kollarını kavuşturdu ve davulların ritmine göre dans eden sayısız çiftin arasından Moak'a doğru bir bakış attı. Bana inilti gibi gelen telli bir çalgı eşliğinde dans ediyorlardı. Bir araya gelince, garip ama baş döndürücü bir müzik ortaya çıktı. Kollarım başımın üzerine kalkarken kalçalarım sallanıyordu.

Ethrisha, Syris'in çocukluk arkadaşı, yeni ve hoş bir arkadaştı... gerçi bu iki kadın birbirlerinden çok farklıydı. Ethrisha, zanaatkâr olarak çalışıyordu; uzmanlık alanı mücevherlerdi ve Arsadian dağlarından kendi çıkardığı değerli taşları kullanıyordu. Grymia adında bir yer olduğunu öğrendiğim karakoldan ara sıra bir iki haftalığına uzaklaşıp yeni malzemeler arıyordu.

Fiyatları yüksekti, ama kan bağı olanların (çoğunlukla binicilerden oluşan soylardan gelenlerin) belirli değerli taşların Elthika'yı çektiğine ve binici sezonunda onlara iyi şans getirdiğine inandığını keşfetmiştim. Ve bu kan bağı olanlar, bu tür değerli taşlarla bezeli bir kolye veya sağlam bir kelepçe için yüklü bir bedel ödüyorlardı.

Ethrisha dans ederken şakıyıp parıldıyordu. Bilezikler ön kolunda uzun bir şerit halinde uzanıyor, kendi müziklerini yaratıyorlardı; sivri kulaklarındaki piercinglerden taşların parıltısı ise daha önce hiç görmediğim türdendi.

Syris, arkadaşının dansının giderek daha çılgın bir hal alması, daha fazla şarap akması ve müziğin daha da yüksek sesle vurması ve toprağı titretmesi karşısında rahatsız görünüyordu.

Brune, Ethrisha'yı kendi kadehinin ağzından izliyordu; yutkunuşu ağırdı, yanakları bedenlerin sıcaklığından kızarmıştı... ya da belki de Ethrisha'nın hareketlerinden.

"Gel benimle dans et Dakkari," diye takıldı, parmağını ona doğru kıvrarak. Brune, sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi, yerinden kalkar kalkmaz sendeledi. İri vücudu beceriksizdi ama Ethrisha ona sırttı ve asla bilemeyeceği adımları öğretti.

Güldüm ve Brune'nin az önce Syris'in yanında bıraktığı koltuğa geri çöktüm. Syris ise kaskatı bir şekilde oturmuş, kendi kadehinden yudumluyordu. Şarap değil, fermente olmamış meyve suyu.

"Eğleniyor musun?" diye sordum, müziğin, kahkahaların ve seslerin arasından bağırarak.

Böyle kalabalık toplantılara alışkındım. Annem bölgemizin yarısını tanırdı ve her ay, Dothik sokakları tıpkı bu geceki gibi yemek ve dansla dolar. Burası evimiz gibiydi... ve beni üzme yerine, acımı dindiriyordu. Ya da belki de şarap yüzündendi.

Ve Karag şarabının Dakkari birasından biraz daha sert olduğunu keşfettim.

"İnsanların bana bunu sormasından nefret ediyorum," diye karşılık verdi Syris. "Elbette eğleniyorum."

Kaşlarını çattığında gülümsememi gizledim, özellikle de Moak'ın kendisi olmayan başka bir kızla flört edip öpüştüğünü gördüğünde, kaşları daha da derin bir somurtmaya dönüştüğünde. Üstelik, ilk sabah orada olduğum kuluçkahaneye getirdiği kızla da.

Syris homurdandı ve koyu lacivert saçlarını geriye attı.

"Şarap mı?" diye sordum kadehimi ona uzatarak.

Bir an tereddüt ettikten sonra elimden alıp büyük bir yudum aldı.

"Kolay," diye güldüm ve geri aldım. "Yarın yeni bir yavrumuz olabilir."

Yumurta çatlamak üzereydi, ya da Tarkosh öyle sanıyordu. Görmek için sabırsızlanıyordum, hatta bu gece gelmekte tereddüt etmişim, neredeyse kuluçkahanede kalmaya gönüllü olacaktım. Ama Tarkosh bizi el sallamıştı. Kyr adındaki Rythback yavrusu etrafımızda koşuşturup ortalığı birbirine katarken, bütün sabah yuvaları temizliyor, hazırlıklarına devam ediyorduk. Arayı hak ettiğimizi düşünüyordu.

Artık burada olduğuma göre, geldiğime memnundum. Grymia'nın neredeyse tamamı, herkesi ağırlayabilecek kadar geniş tek açık alan olan iniş alanına yayılmıştı. Etrafımızdaki ormanın dokusu, toplantıyı daha samimi kılıyordu; meşale ışığı ve parlayan küreler, partiyi altın rengine boyuyordu. Dilimden akan şarap, her şeyin kenarlarını yumuşatıyordu. Bu Karag'larla eğleniyordum ve Ethrisha bile bu kadar kalabalık bir yabancı grubuyla ne kadar rahat görüldüğümü söylemişti.

Ama etrafımda sürekli insan olmasına alışmıştım. Beni asıl korkutan yalnızlıktı. Kendimi en savunmasız hissettiğim an, kendi alanımda olmadığım zamanlardı.

Belki de Kiron'un bizi terk etmesiyle kendimi bu kadar ihanete uğramış hissetmemin sebebi buydu. Bunun gerekli olduğunu biliyordum ama her zaman bir parçamız olmasına rağmen, yokluğunun yasını tutan bir yanım hâlâ vardı. Sanki isteyerek kestiği bir uzuv gibi.

Ama bu gece hiç de yalnız değildim ve yeni arkadaşlarımla ziyafetin tadını çıkarıyordum. Ethrisha, Brune'la dalga geçerken, gözleri onu takip ederken onun etrafında bir daire çizerek dans ederken güldüm. Etrafımdaki Karag'ların, yaşlı ve genç, bir araya geldiklerini

gözlemledim. Bana doğru bakan bazı bakışlar görsem de, bunların sadece meraktan, güvensizlikten veya kötü niyetten kaynaklanmadığını hayal etmeyi severdim. Bunun doğal olduğunu biliyordum, bu yüzden endişelenmeme izin vermedim.

Bayram, anlaşılan Grym'li Karath'ın sonunda Arsadia'ya dönmesini kutlamak içindi ve görünüşe göre binici sezonunun sonuna kadar orada kalacaktı.

Bakışlarım, istemeden de olsa, seçtiği binicilerden oluşan bir grupta birlikte bir masada oturan bedenine kaydı; yanında Myzalla ve kocası vardı. Konuşuyorlardı, Alaryk ise taht gibi gösterdiği sandalyesinde rahat ve huzurlu görünüyordu. Toplantıyı gözetlemesinde bir tembellik vardı. Bakışlarının bana doğru ürperdiğini bir iki kez fark etmiştim ama merakımı yatıştırmayı reddetmiş, sadece güvenli olduğunu düşündüğümde ona gizlice bakmıştım.

Ancak bu sefer, ona baktığımda bakışları sanki bunu bekliyormuş gibi bana döndü. Öyle irkildim ki, gözlerim kapandı, gözlerinden ayrılmak istemedim, ne istediğini, ne yapacağını anlamaya çalıştım.

Gözlerinin mavisini tarlada parıldıyor gibiydi. Hâlâ Myzalla ile konuşuyordu ama dikkati üzerimdeydi. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Damarlarımda kan hızla akıyordu ama bunun müzikten ve şaraptan mı yoksa Karath'ın güzel, tehlikeli gözlerinden mi kaynaklandığından emin olamıyordum.

Onun kalp taşı büyüünün beni dürttüğünü, sarmaşıklar gibi aradığını hissettiğimde, neredeyse nefesim kesildi, zihnimde bir kalkan gibi bir şey canlandı ve içeri girmeden önce kendimi ondan kopardım.

O an, midemdeki şarabın ekşimesine sebep oldu. Kendimi ve içinde bulunduğum tehlikeyi hatırlamam gerekiyordu. Muhafızlar, burada olduğumuz son hafta boyunca Brune ve bana yaklaşmamışlardı. Neredeyse sadece Karag'ın hayatını deneyimlemek için burada

olduğumuza inanabiliyordum. Umutsuzca, her şeyin bundan ibaret olmasını diledim.

"İyi misin?" diye sordu Syris, kaşlarını çatarak bana bakarak. "Biraz solgunlaşmışsın."

"Sanırım çok fazla şarap içtin," diye yalan söyledim ve kadehimi tekrar eline tutuşturdum. "Sen benimkini bitir."

Başını salladı. Uzun bir süre sonra Karath'a tekrar baktığımda, dikkatinin sandalyesinin kenarına tünemiş ve kulağına eğilerek bir şeyler söyleyen bir kadın tarafından çekildiğini gördüm.

Hayranlıkla izledim.

"Kim o?" diye sordum Syris'e. "Karath'la mı konuşuyorsun?"

"Rivenna," diye cevapladı. "Demirhanede çalışıyor."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Evet, eğer sorduğun buysa," dedi Syris, dudaklarında hafif bir sırıtışla, şarap onu rahatlatmıştı bile. "Onlar... işin içindeler."

"İlginç," diye mırıldandım.

"Bunu yapmaya cesaret eden tek kişi o," diye ekledi ve ilgimi çekti.

"Ne demek istiyorsun?"

Syris dudaklarını birbirine bastırdı, yanakları hafifçe kızardı. "Bunu söylememeliydim. Bu yüzden şarap içmiyorum. Beni dedikoducudan başka bir şeye dönüştürmüyor."

"Ve bunu görmeyi ne kadar da seviyoruz," diye haykırdı Ethrisha, masanın karşısındaki koltuğa kendini atarak, Brune de yanına oturdu. "Neyin dedikodusunu yapıyoruz?"

İkisi de nefes nefeseydi ve Brune gülümsüyordu.

"Karath," diye ekledim Syris reddedince. "Ve sevgilisi."

"Hangisi?"

Güldüm.

Ethrisha omzunun üzerinden baktı. "Ah. İşte o."

"Kaç tane var?" diye sordum.

"Sanırım sahipsiz bir Karath için yeterli," dedi Ethrisha. Sonra şeytani bir şekilde sırttı, gözleri parıldadı. "Ve bu kadar güzel biri için kesinlikle yeterli değil."

Brune yumruğunun içine öksürdü.

"Hiç... yaptın mı?" diye sordum, gülümsememi bastırmaya çalışarak.

"Ben mi?" diye sordu Ethrisha, gözleri komik bir şekilde büyüyerek. "Muron'da hayır. Bir Karath'la ne yapacağımı bilemem. Özellikle de Alaryk'le." Masanın üzerinden eğildi, ben de ona doğru eğildim, sanki bana çok merak ettiğim bir sırrı söyleyecekmiş gibi.

"Söyle bana," diye fısıldadım alaycı bir tavırla.

"Babası Hartan'dı, biliyorsun. Annesi Karag'dı."

"Anlamıyorum," dedim. Hartanların doğuda, Grym sınırında komşu bir halk olduğunu anlamıştım. Dolayısıyla, kan bağlarının karışması mantıklı olurdu, değil mi? Tıpkı insanlar ve Dakkariler gibi. Bu kaçınılmazdı.

"Hartan erkekleri kendilerini deler," dedi bana sırtarak. Bakışlarım kulaklarına kaydı. Birine dokundu. "Bunlar gibi. Ama..." Brune'a baktı, parmaklarını göğsüne koyup yüzü gittikçe kızarana kadar aşağı doğru kaydırды. "Aşağıda... burada."

Ethrisha'nın dokunuşu leğen kemiğine değmeden hemen önce, gülerek elini geri çekti. Zavallı Brune, onu omzuna atmakla oracıkta ölmek arasında kalmış gibiydi.

Ama ne demek istediğini anlamıştım. "Onlar onların..."

Başını salladı, kulaklarındaki mücevherler ışıpta parıldıyor, neredeyse neşe dolu gözleri kadar parlak bir şekilde parlıyordu.

Brune'un irkilmesi yüksek sesle duyulurken, çenem açık kaldı. "Mücevherlerle mi?" diye soludum.

Ethrisha ve hatta Syris kıkırdadı. "Hayır! Metalle."

Brune inledi.

"Ama neden?" diye sordum, bakışlarımın tekrar Alaryk'e kaymasını engelleyemeden. Rivenna neredeyse kucağındaydı, elini tembel tembel kalçasına dolamıştı.

Şaraptan olsa gerek, ama ben... meraklanmıştım.

"Harta'nın savaşçı oğulları reşit olduklarında yaptırırlar," dedi Syris, sesi son derece ciddiydi, sanki Karath'ların penis piercinginden bahsetmiyormuşuz gibi. "Geleneksel bir şey."

"Annesi Karag olsaydı, elbette bir seçeneği olurdu," diye araya girdi Brune.

"Ah, öyle yaptı," dedi Ethrisha gülerek. "Ve piercing'i o seçti. Saygı duyuyorum."

İnanamayarak güldüm. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bir Karath bir kadınla yattığında, hepsi bununla övünmeyi sever. Aynı hikâyeyi o kadar çok duyarsınız ki, artık bilinen bir gerçek haline gelir," dedi Ethrisha, içkisinden büyük bir yudum alırken. Elinin masanın altından Brune'nin uyluğuna gittiğini gördüm. Brune oturduğu yerde kıpırdanırken, baştan çıkarıcı kadın da gülümsemesini bastırdı. "Kim sahipsiz bir Karath hakkında dedikodu yapmayı sevmez ki?"

Baş masaya geri döndüğümde Alaryk ve Rivenna'nın gittiğini gördüm. Etrafıma bakınıp gümüş saçlı bir erkek aradım ama bulamadım.

Ethrisha, Brune'a doğru eğildi. "Hadi gidelim."

Kızarmış yüzlü bir Brune ile sırttan bir Ethrisha'nın masadan kalkıp iniş alanının ötesine kayboluşunu izlerken fark ettiğim bazı şeyler, Dakkari ve Karag arasında da aynıydı. Ne de olsa, bekaretini limanda çalışan bir Dakkari oğlanla, buna çok benzeyen bir toplantıda kaybetmiştim. Yıllar önce, bira ve dans dolu bir gecenin ardından beni partiden alıp götürmüştü. Ve bugün bile, tuzlu denizin kokusu bana o sakar geceyi hatırlatıyordu.

Syris iç çekti. Gözleri tekrar Moak'a kaydı, onu güzel bir Karag kızını öperken gördü. Kucağına baktı. "Geri dönüyorum, yorgunum."

"Biraz kalacağım," dedim ona, henüz sessiz odama dönmeye hazır değildim. "Sabah görüşürüz."

Başını salladı. Ve gitti. Etrafım onlarca insanla çevrili olmasına rağmen, sonuçta kendimi oldukça yalnız buldum.

Annem dikiş işini bitirirken gece geç saatlere kadar söylediği eski bir şarkıyı kendi kendime mırıldanıyordum. Ara sıra yatak odamın duvarlarına sızan, beni uykuya daldıran boğuk bir şarkı olduğunu duyardım.

Yaklaşık bir haftadır Grymia'daydım ve berbat bir uyku çekiyordum. İlk başta bunun yatağın çok yüksek olmasından kaynaklandığını düşünüp yatağı taş zemine sürüklemiştim. Ama yine de dönüp duruyordum.

Gecikmeli de olsa, her şeyden çok sessizliğin sesi olduğunu fark ettim. Kuluçkahane bir mezar gibiydi. Boş ve yankılı. Kyr bile yuvalama alanında derin bir uyku çekiyor ve ancak şafak vakti uyanıyordu.

Syris, yeni yavrular doğduğunda, tüm o gürültü yüzünden hiç uyuyamayacağımı söylemişti. Ve doğrusu, bunu memnuniyetle karşıladım. Geceleri sessizliğin üzerimde kâbus gibi sinsice dolaştığını hissedebiliyordum. Uyuyamadığım o sabahın erken saatlerinde, Grymia topraklarında meşale ışığında dolaşp tek bir canlıya bile rastlamadım. Ama ormanın belirsiz karanlığı veya dağ sıralarının engebeli zirveleri, uyku yerimden daha az korkutuyordu beni.

Ve böylece, ziyafet sona erip iniş alanı sessizliğe büründükten, şenlik ateşlerinin közleri yavaşça sönerken, yürüdüm. Yanaklarım şaraptan kızarmış ve sıcaktı, bacaklarım biraz ağırdı. Belki uyumama yardımcı olur diye düşünmüştüm, bu yüzden kadehim dolduğunda ve son damlasına kadar içtiğimde itiraz etmemiştim.

Karakol sessizdi ama tenime değen serin rüzgar dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyordu. Yol boyunca taş evlerin yanından geçerken bazıları karanlıktı ama

bazılarında hâlâ boğuk kahkahalar ve iki, üç, dört sesin birbirine karışmasını duyabiliyordum; bu da göğsümü nefes almamı zorlaştıracak kadar özlemle dolduruyordu.

Başımın üstünde, Elthika kanatlarının havayı yarararak çıkardığı o belirgin sesi duydum. Başımı kaldırıp baktım, normalde dağlarda saklanan bu gece vakti bir ejderhanın dışarıda olmasının tuhaf olduğunu düşündüm.

Karanlıkta, dağ yamacından fırlayıp Grymia'nın üzerinde dönen, tam yetişkin bir Elthika'nın kudretini gördüm. Rengini seçebilmek için fazla karanlıktı ama uçuş biçimindeki bir şey, patikada sabit kalmamı sağladı ve onu incelerken başımı yana eğdim.

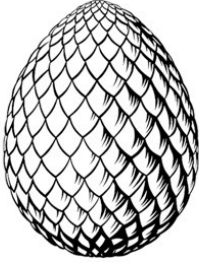
Hareketleri yavaş ama sarsıntılı oldu. Sola, sık ormanın sınırına doğru sapmaya başladı, sonra aniden toparlandı. Tekrar döndü ama sonra sanki... düştü.

Nefesim kesildi, sonra kaşlarımı çattım, şarabın bulanıklığı dağıldı. Elthika uçuşa devam etti, ama sadece bir anlığına. Alçak ve gürleyen bir çığlık attı, kemiklerime gömülü metal bir iplik gibi göğüs kafesimi çekiştiren hüzünlü bir ses.

Sonra yağmur yağıyordu ve ben koşuyordum.

Bölüm 9

AMAIA

Ormanın derinliklerinde, sonunda Elthika'yı buldum. Devrilmiş ağaç gövdeleri ve kalın, dikenli çalılıklar üzerinden neredeyse koşarken kalbimin çarpıntısının arasından, görmeden önce sesini duydum.

Zorlu nefes alışlarım bir şelalenin çağıltısını andırıyordu, havadaki uğultu, üzerinde durduğum zemini titretiyordu. Yetişkin bir Elthika ile karşılaşmanın sonuçlarını düşünmeden açıklığa doğru ilerledim.

Ve bunu fark ettiğimde hayatımın şokunu yaşadım.

Samrin.

Karath'ların kendilerine bağlı Elthika'sı.

Kan kırmızısı pulları karanlıkta donuk görünüyordu ama gözlerinin parıltısını nerede olsa tanırdım.

"Sorun değil," diye fısıldadığımı fark ettim, sanki evrensel dili anlayabiliyormuş gibi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Birkaç gün önce Tarkosh'la yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Tüm Elthika'lar, özellikle de aralarında bir bağ varsa, yabancılara karşı huysuz olabiliyordu.

Özellikle de bunlar Vyrins iseler—eski kan hatlarından gelen Elthikalar.

Tıpkı Samryn gibi. Görünüşe göre sadece Samryn, Grym'in bağları arasında en kötüsüydü... Alaryk Arn'dyne hariç, kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Tarkosh'un bana anlattığına göre Myzalla bile değil.

"Elthika'nın saygı gördüğünü hissetmesi önemli," demişti. "Ve her birinin neyi kabul edip neyi kabul etmeyeceği konusunda farklı sınırları var."

Tıpkı Pyrok'lar gibi, diye düşünmüştüm o zamanlar.

Ancak şimdi, kafası tüm vücudumdan büyük olan ve çenesi beni bir anda paramparça edebilecek Samryn'le karşı karşıya geldiğimde... ne kadar yanıldığımı fark ettim.

Alçak bir gümbürtü yeri sarstı. Bir homurtu. Uyarı mı? Yoksa acı mı?

Açıklığa doğru adım attığımda bir dal ayağımı kırdı, kollarımı vücudumdan uzak tutup hareketlerimi yavaşlattı. Ne yapacağımı bilmiyordum ama kalp taşı büyüümün toplandığını, tüm vücudumu ısıttığını hissettim; bir yaratık konusunda kararsız kaldığımda başvurduğum bir yöntemdi bu.

"Yaralı mısın?" diye sordum, büyüümün bir iplik makarası gibi yavaş yavaş çözölmeye başladığını, ipliğinin Samryn'le temas kurmak için açıklık boyunca uzandığını hayal ederek.

Pullarına mavi ışık yansıdı, gözlerimin parlamaya başladığını anladım.

Hırıltısı azaldı, başını kaldırıp bana baktı, sanki büyüüyü hissedebiliyormuş gibi. Elthika'nın kalp taşlarına karşı hassas olduğunu, hayatta kalmak için onların enerjisine ihtiyaç duyduklarını duymuştum.

Ona yardım edebilir miydim? Tıpkı sayısız pyroki'm olduğu gibi? Tıpkı babam hastalandığında bana yardım ettiği gibi? Ya da enfeksiyon kaptığında kardeşime yardım ettiği gibi?

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrar nefes aldım, büyüüm birikmişti. Elimi uzattım. Samryn o kadar iriydi ki, düştüğünde birkaç ağacı devirmişti, kadim gövdeleri kökünden sökülmüştü ve havadaki metalik kan kokusunu

alabildiğimi sandım. Düşerken kendini mi yaralamıştı?
"Sana yardım etmek istiyorum."

Elim pullarının sıcaklığına o kadar yakındı ki, içime işlediğini, etimi ısıttığını hissedebiliyordum. Dokunuşum çenesinin üzerindeydi, dişlerini bana doğru şaklatsa tüm kolumu kaybedeceğimi anlamıştım.

Büyümü ileri doğru ittim, bir eşiği aştım ve zihnimin gözünde onun mavi parıltısını gördüm, Samryn'in pullarını takip ediyor, onları belirginleştiriyor, içeri girmenin bir yolunu ararken altlarından bir akıntı gibi akıyordu.

Zavallı yaratıktan bir inilti yükseldi. Cesaretimin son damlasıyla elimi çenesine bastırdım ve büyü bağının sıkıca kenetlendiğini hissettim.

Nefesim kesildi, kalp taşı büyüünün bir huni gibi bana geri akmasıyla. Gözyaşlarım neredeyse kör olmuştu. Herkes haklıydı - Elthika, kalp taşlarıyla o kadar iç içe geçmişti ki, saf büyüden oluşan derin bir havuz gibiydi. Sanki içine batıyor, yutuluyormuşum gibi hissediyordum, ama isterken.

Daha derinlere inmek istedim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim; içimde her zaman hissettiğim o ham, muhteşem mutluluğu.

Ama büyümü Samryn'le ne kadar çok iç içe geçirirsem, o kadar çok acımaya başladı.

Sihirle karışmış yoğun, iğrenç, mide bulandırıcı derecede tatlı bir şey hissettiğimde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Berrak bir nehirdeki, onu bir baraj gibi tıkamak üzere olan çamur gibiydi.

Kaşlarım çatıldı. Acı o zaman başladı. Ve o derin, çok derin acıyı hissettiğimde neredeyse çığlık atacaktım. Çünkü Samryn'in hissettiği şeyin bu olduğunu anlamıştım. Acıyı bana aktarıyor, zavallı hayvanın rahatlamasını sağlamaya çalışıyordu. Bulabildiği her türlü çıkış yolunu arıyordu.

"Sana yardım edebilirim," diye hırıltıyla söyledim, "ama zamana ihtiyacım var. Bana zaman vermeyi bırak—"

Kolumdan sert ve sıkı bir şekilde çekilip geriye doğru savruldu. Bağlantı kopunca neredeyse çığlık attım, başım

döndü.

Ayağa kalktığımda yukarı baktım.

Mavi gözleri benimkilerle çarpıştı.

Alaryk.

Ve öfkeli görünüyordu, öfkesi fokur fokur kaynıyordu. Kalptaşı büyüğü ondan fışkırıyor, beni boğmak isteyen ipler gibi tenime tırmanıyordu. Sanki beni tüketmek istiyordu.

Neredeyse boğuluyordum.

Samryn'in çektiğı acının izlerini kovalayan şiddetli panikle birlikte, ne kadar güçlü bir güç olduğunu düşündüm. Beni bununla öldürecek.

Alaryk ölümcül bir sakinlikle sordu: "Elthika'ma ne yaptın?"

Bölüm 10

ALARYK

Öfkenin en büyük sorunu, bazen o kadar derinlere batmam ve asla yüzeye çıkmak istemememdi. Benim için öfke acı gibiydi. Ve acı beni merkeze alıyordu. Bir durumun kontrolünü kaybettiğimi hissettiğimde odaklanabileceğim bir şey veriyordu.

Acı benim en eski ve en güvenilir yoldaşımdı. Öfke ise onu besliyordu.

Yani, içimdeki öfkenin hızla büyüsunü ortaya çıkardığını hissederken, aynı zamanda kendimi kontrol altında hissediyordum. Öfkemin girdabında bir sakinlik. Başkaları gibi değildim. Öfkelendiğimde bağırılmaz veya şiddete başvurmazdım.

Sessizce cezalandırdım, ardından gelen kötücül zevk dalgasını hissettim.

"Ne yaptın?" diye tekrar sordum, sesim kısıktı. Zihnimin bir köşesinde bir sızı hissettim. Samryn. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu... ama bir şeye tutunduğumda bırakmak zor oluyordu, bu yüzden onu görmezden gelip, kesin bir reddedişle bağı kopardım.

"H-Hiçbir şey," diye nefes nefese söyledi Dakkari kızı, kendi büyüsunün pençesinde çırpınırken, gözleri kendi

büyüsünün kalıntılarıyla parlıyordu. "O... o düştü. Onu gördüm. Ben—"

Derinlere daldığımda nefesi kesildi. Düşünceler her zaman net değildi. Daha çok izlenimlere, yağmurdan sonra topraktaki ayak izlerine benziyorlardı ama onları okumayı öğrenmiştim. Boşlukları doldurmayı, zihnimi kendi irademe göre yönlendirmeyi. Bazen o boşlukları kendi isteklerim ve arzularımla doldurmayı kendime görev edinmiştim. Bir kalıbı doldurmak gibi.

Ve ben tam o anda bunu yaptım, gerçeğin dudaklarından dökülmesini sağladım.

"Düştü," diye fısıldadı tekrar, bulutların ardında solan ayı yansıtan güzel, cam gibi gözleriyle bana bakarak. "Yaralı. Hissedebiliyorum. Çürümüş gibi."

Midem kasıldı. Doğruyu söylüyordu.

Gücümü ondan kurtardım, onu çekip aldım ve o yere düştü, nefes almakta zorlanıyordu.

Samryn'e bakmak için hızla döndüm. Çenesindeki sihrinin dokunuşunu, o ürpertici sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum. Ona dokunmasına izin mi vermişti?

Bağlantıyı açtığımda ne kadar zayıf olduğunu hissettim. Kendi suçluluk duygumun da buna karıştığını hissettim. Bunu benden, artık saklayamayana kadar mı saklamıştı?

Onu çok zorladığımı biliyordum. Günlerce Harta'da devriye gezmiştik, sonra Arsadia'ya gelmiştik. Bunu gönüllü olarak yapmıştı. Bana giderek artan zayıflığına dair hiçbir işaret vermemişti.

Ve yine de... daha iyisini bilmeliydim. Lanetin güçlendikten sonra ne kadar hızlı yayıldığını geçen seferden biliyordum. Katlanarak. Daha bu sabah Arsadia'nın üzerinden uçmuştuk.

Ve gece çöktüğünde Samryn başını yerden kaldıramayacak duruma geldi.

Kısmen şehvetimden, çoğunlukla da Rivenna ile karşılaşmamın verdiği tatminsizlikten kaynaklanan huzursuz bir uykudan uyanmışım. Grymia'da onu sevgilim

olarak kabul etmiştim çünkü cinselliğe karşı bazı eğilimleri vardı. Ama yine de giderek daha huzursuz oluyordum, öfkem hızlı, sert ve acımasızca geliyordu. Ve bu öfkeyi onun bedeninin içinde geçirdiğimde, normalde hissettiğim rahatlamayı hissetmiyordum.

Rivenna'nın evinden sendeleye sendeleye çıkmış, onu uyumayı hiç düşünmediğim yatağında serilmiş halde bırakmışım. Samryn'in çağrısına doğru koşarken pantolonumu bağlamışım. Acelem yüzünden tuniğimi geride bırakmışım.

Çürük, demişti Dakkari kızı. Beni ona doğru döndürüp, serildiği yere doğru sürükleyen tuhaf bir kelimeydi bu.

"Ne hissettin?" diye sordum, gözlerinin içine bakmak için eğilirken. Büyümün tüm gücünü ona yönelttiğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Şok edici olmalıydı.

"Yapma," diye fısıldadı, bana dik dik bakma cüretini göstererek, parmağını suçlarcasına işaret ederek, titremesine rağmen. "Bunu bir daha yapma."

"Elthika'mın tehdit edildiğini düşünürsem, ne istersem onu yaparım," diye tısladım yumuşak bir sesle.

Gözlerim taş kalp enerjisiyle parıldamış olmalı diye düşündüm çünkü gözleri kocaman açıldı. "Sana doğruyu söylüyorum. Ona asla zarar vermem! Ona yardım etmeye çalışıyordum, seni piç."

Burun deliklerim genişledi.

"Ne hissettin?" diye homurdandım, soruyu tekrarlariken, hayal kırıklığının sonunda kırıldığını hissettim. Nadiren sabrımın tükendiği bir an.

"Çürü," diye homurdandı hemen, beni hareketsiz bırakarak. "Hastalık. Rahatsızlık. Acı ve israf. Ölüyor."

Düştüğümde orman zemini sırtımla buluştu, bacaklarıma güvenemiyordum ve beni sabit tutabileceklerine inanmıyordum. Kelimeleri zaten bilmiyordum.

Ama... bunları bir başkasının dudaklarından duymak... kesinlik hissi veriyordu. Kesinlik hissi veriyordu.

Ve kederi hissettim. Üzerime sertçe bindi, göğsümün üzerinde oturdu, ciğerlerim çökmüş gibi hissettim ve hava bulamadım.

"Ama ona yardım edebilirim," dedi sesi.

Bakışlarımı ona diktiğimde başımı hızla kaldırdım.

"Deneyebilirim," diye düzeltti çenesini kaldırarak. Gözlerime bakmak istemiyordu, bunu açıkça anlayabiliyordum. Ama cesurca baktı, haklı öfkesiyle de olsa.

"Nasıl?" diye hırıltılı bir sesle sordum, hissetmeye cesaret edemediğim küçük, kaygan bir umut ipliğine tutunarak.

"Çok acı çekiyor," dedi bana. Sanki göğsüme bir bıçak saplanmış gibiydi. "Bu kadar acı çekmesine sebep olan şeyi bulmaya çalıştım ama o benimle mücadele ediyor, rahatlamak için beni kullanıyor. Bir nehir gibi. Ve şimdi bir kısmını açtığıma göre, o da çaresizce bir çıkış yolu arıyor."

Anlattığı şeye...nasıl bu kadar kör olabildim?

Çünkü o gururlu yaratık bunu görmene izin vermezdi, biliyordum. Bu hale gelmesi, sonunda acısını açığa vurması... artık dayanamıyordu. Belki de onu çok fazla zorlamam ve çok az dinlenmem yüzünden daha da kötüleşmişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ona yardım etmek istiyorum," dedi ayağa kalkarken. Gözleri hâlâ biraz donuktu, belki de ziyafette içtiğini gördüğüm şaraptan. Dans ederkenki geniş gülümsemesini hatırladım, yabancıların kendisini sevmesini sağlama konusunda özel bir yeteneği olduğunu düşündüğümü hatırladım. Onlarla dolu bir ziyafete uyum sağlamakta hiç zorlanmamıştı. Ve kalabalığın içinde dans edip sallanmasını izlerken bu yeteneği için ona imrenmiştim. Kendimi... büyülenmiş hissetmişim, ama bunu asla itiraf edemezdim.

"Gerçekten ne istiyorsun?" diye sordum, ayağa kalkıp karşısına dikilerek, ne demek istediğimi yanlış anlamaması

için gözlerinin içine baktım. "Çünkü hiçbir şey bedava verilmez."

"Elthika'n acı çekiyor ve sen ödeme hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Buz gibi gözlerle baktı. "Çekil önümden."

Yanımdan iterek geçerken cevap veremeyecek kadar şaşırmıştım. Beni geriye doğru iterken, belki de bilerek ve isteyerek, dürttüğünde, göğsümün çıplak teninde omzunun şok edici sıcaklığını hissettim.

Samryn'e yaklaştığını izlerken, içimdeki tüm umudu bir yumrukta hapsedtim. Büyünün bir uğultu gibi yayıldığını hissedebiliyordum. Enerji, tenimin rahatsız edici bir şekilde karıncalanmasına, kendi gücümün dışarı çıkmak için kemiklerime çarpmasına neden oluyordu... ama Elthika'ma yardım etmesini riske atmak istemiyordum.

Samryn'in pullarından mavi bir ışık parladı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Rivenna'nın beni ısırdığı, kanatacak kadar sert omzum, kalbim hızla çarparken sızlıyordu. Bir zamanlar kuyruğumun olduğu omurgamın dibi karıncalanıyor, etimin kaşınmasına neden oluyordu.

Orman sessizleşti. Hareketsiz. Sanki içindeki hayat çekilmiş gibiydi.

Kendi nefesimin dışarı verişini yüksek sesle duydum. Amaia'nınkinin güçlü bir şey olduğunu anlamak için kendi büyümü açmama gerek yoktu. Uzun, çok uzun zamandır onunki gibi bir güç hissetmemiştim.

Samryn, sırtı eğilirken, daha önce hiç duymadığımı, acı ve sızı dolu, yüksek bir çığlık attı. Açıklıkta görünmeyen bir rüzgâr esti, saçlarını yüzüne savurdu, ama yanına doğru yürüdüğümde, gözlerinin görmediğini anladım.

"Çok fazla," diye fısıldadı, gözlerinden yaşlar akmaya, yanaklarından küçük nehirler halinde aşağı süzölmeye başlamıştı. "Dayanabilirim. Birazını bana ver. Sana yardım edeyim."

Samryn'e doğru dönerken boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Başı şiddetle sallanırken gözlerinin içine baktım.

Gözbebekleri kocaman açılmış, kendi büyüünün parıltısını yansıtıyordu.

Kendimi tutamadım. Gücümü serbest bıraktım. İkisinin de acısını biraz olsun çekebilseydim, belki ona iyi gelirdi.

Büyümün selini açtım.

Çılgılığını duydum. Acı veren çamur selinin damarlarıma dolduğunu hissettim. Ve onu, saf bir kalp taşı enerjisi nehrinin aktığını hissettim.

Artıyordu. Artıyordu. Acı geliyordu. Yakıcıydı. Sanki vücudumu içten dışa yavaş yavaş yiyordu. Samryn'in çektiği acıyla haykırmak istiyordum. Amaia'nın onun için çektiği acıya hayran kalmak istiyordum.

Vücudumun her yerini sardı, çenem kasıldı. Ona yardım edemedim. Ama belki ona yardım edebilirdim.

Az da olsa.

Büyüsü saf olabilirdi ama aynı zamanda vahşi bir şeydi. Evcilleştirilmemişti. Eğitimsizdi. Bu neredeyse kesin ölümün kudreti karşısında sendelemeye başladığını hissettim.

Bu arada Samryn'in inlemeleri de susmaya başladı. Garip bir rahatlama hissettim, nefesinin göğsümde yükselip alçaldığını hissettim.

Amaia'nın gözyaşları kana dönüştü.

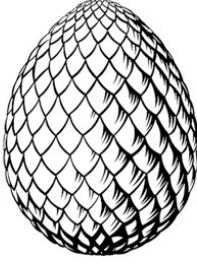
Ve onun sallandığını gördüğümde, onu yakalamak için bağlantıyı kestim. Kollarımda gevşedi, gözleri kapalıydı, yanakları kıpkırmızıydı.

Samryn de yere yığıldı, güçlü bedeni yerin altında sarsılıyordu.

Ancak ikisinin de göğüslerinin kalkıp indiğini gördüğümde ben de tekrar nefes alabildim.

Bölüm II

AMAIA

Uyandığımda, altın rengi ışıklar ve topraksı duman kokusuyla uyanmıştım. Tanımadığım odanın etrafına bakındığımda görüşüm bulanıktı.

Hayır, bir ev.

Üzerinde yattığım yatak, çok daha büyük bir odanın bir köşesindeydi. Karşı duvarda sade bir mutfak -sıcak bir taş şömine ve küçük bir masa- vardı. Zemin, taşa karşı yumuşak bir etki yaratmak için farklı desen ve iplik türlerinden oluşan çok sayıda yumuşak, çok renkli halıyla kaplıydı.

Bir kapı gördüm, yanında yıldızlı, berrak ve parlak bir geceyi gösteren küçük bir pencere. Kapının yanında bir binicilik ipi, kınında bir kılıç ve kalın, çamurlu bir çift çizme vardı.

Vücudum çok ağrıyordu. Sanki parçalanmış gibiydim, kaslarım, tendonlarım ve kemiklerim alabildiğine gerilmişti, ama şimdi kendi içime çekiliyordum.

Samryn'in düşüşünü, zihnimde net bir görüntü olarak, ve karanlık ormanda ona doğru koşarken yaşadığım o telaşlı paniği hatırladım. Acıyı, çürümeyi hatırladım ve sonra... Alaryk'ı hatırladım.

Rahat yatakta doğrulmaya çalışırken, üzerime kalın bir yorgan serildiğini gördüm; ipek kadar yumuşaktı ve soğuğu engelliyordu. İlk başta mutfağın yanında, dinlenme alanının ortasında gördüğüm şöminede ateş yanıyor olabileceğini düşündüm ama hayır. Aldığım is kokusu, yatağın yanındaki ince ayaklı yuvarlak ahşap bir masanın üzerindeki küçük cam bir kavanozdan geliyordu. İlk bakışta mavi kl dolu bir kavanoz gibi görünüyordu ama ortasında dumanı tüten minik bir kz, havaya yükselen bir duman bulutu vardı.

Vücudumu yukarı iterken başım zonkluyordu ama bu bile beni yoruyordu. Hayatımda sadece birkaç kez bu halde uyanmıştım ama kalp taşı bymm kalıntılarını fark ettim. Belki de bir hediye ve bir lanetti.

Bir an bu garip evde yalnız olduğumu düşündüm. Ama sonra, oturma alanının hemen dışında, göremediğim bir odadan gelen su sıçramasını duyunca donakaldım.

Bir kalp atışı kadar sonra incecik bir perde açıldı ve Alaryk'in o perdenin arasından geçtiğini gördüm.

Çıplak.

Neredeyse. Kalçasına sarılmış bir kurulama bezi vardı, sarong gibi düzgün bir düğümle bağlanmıştı, banyodan akan su damlaları çıplak göğsünden aşağı yuvarlanıyordu.

Yutkunmam gürültülüydü. Uzun, gümüş beyazı saçlarının uçları nemliydi, neredeyse yarı saydamlaşmıştı. Loş ışıkta parlayan mavi gözleri, gözlerime inanamayarak vücudunun şaşırtıcı derecede çarpıcı çizgilerine doğru bakarken bana döndü. enesinin zerindeki yara izi ışıkta gümüş gibi parlıyordu.

Bir savaşcının bedeni, tanımamak elde değildi. Sadece Alaryk ondan çok daha iriydi. Dalgalanan kasları, sıkı bir karına doğru uzanıyordu. Omuzları inanılmaz derecede genişti; hatta binicilik kıyafetleri onu olduğundan daha küçük gösteriyordu.

Ve odanın yarısına kadar gelmişti.

Küçük mutfaktaki masaya doğru yürüdüğünde, içinde su veya şarap olabilecek bir sürahi gördüm. Bir kadehe

-şaraba- döktü ve ağzının üzerinden bana bakarken bir yudum aldı. Dilim hâlâ damağıma yapışık, onu evcilleştirmeye çalıştığım tehlikeli, vahşi bir pyroki gibi takip ediyordum.

Kadehteki içkiyi bitirdiğinde, saçları göğsünden geriye düştü ve bir metal parıltısı gördüm. Koyu renkli meme uçları delinmişti. Birdenbire yüzüm alev alev yandı, dün geceki ziyafette yaptığımız sohbeti hatırladım.

Dün gece miydi? Ne kadar zamandır iyileşiyordum?

Bir şingirtı daha geldi. Duvardaki metal musluktan bir kadeh daha doldurdu, musluğu kapatırken menteşesi gıcırdadı. Sonunda yanıma geldi ve yatakta doğruldu.

Hâlâ ziyafete giydiğim elbiseyi giyiyordum. Evden ayrılırken seyahat çantama tıktırdığım tek elbiselerden biriydi. Etek ucu çamur ve orman pisliğiyle kaplıydı, lekeliydi ama neyse ki çıkmamıştı.

Ethrisha'nın şölen gecesi bana göz kırparak söylediklerini düşündüm. Alaryk'in birçok sevgilisi varmış... ve ben, hiçbir şey olmadığını bilmeme rağmen, onun yatağında yatıyordum.

Ama yine de şu soru akla geliyordu...

"Ben neden buradayım?" diye sordum, dilim nihayet damağımdan ayrıldığında.

Alaryk bana baktı, çıplak vücudunun sıcaklığını çıtırdayan bir ateş gibi hissedebilecek kadar yakınımıdaydı. Bakışları, sanki hâlâ yanıyormuş gibi küçük mavi kül kabına kaydı. Mavi, neredeyse gözleriyle aynıydı.

"İki gündür uyuyorsun," diye bilgi verdi.

Karnım endişeyle sızladı. Yumurtadan çıkışı mı kaçırmıştım?

"Bu soruma cevap olmadı."

Derin bir nefesle omuzlarının kalktığını, meme uçlarındaki metalin hareketle parladığını gördüm. Kendimi o küçük, dikkat dağıtıcı, ilgi çekici şeylere bakmamaya zorladım.

Yataktan kalktım, içinde olmamın çok tuhaf, çok mahrem olduğunu hissettim. Ama ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu ve tökezleyip kadehin üzerine su sıçrattığımda Alaryk beni yakaladı.

"İyiym," dedim onu iterek, teninin o şok edici sıcaklığını unutmaya çalışarak. "Sadece... sadece bana neden burada olduğumu söyle. Ne oldu?"

"En azından otur," dedi, çenesini şezlonga doğru sallayarak. Zemine derin minderler serilmiş, bana eski ordularda gördüğüm voliki çizimlerini hatırlattı. Tanrıçamız Kakkari ile daha köklü bir bağ kurmak için toprağa yakın oturmak.

Dakkari yataklarımızı yerde tutuyordu. Masalarımız yere kadar alçaktı, böylece yemek yerken oturabiliyorduk. Dothik'te, ailem için, yüksekte olan tek şey evimizdi. En üst katta oturuyorduk, sadece döner bir merdivenle ulaşılabilirdi ve bunun nedeni, daha düşük bir daireye para ayıramayacak kadar fakir olmamızdı.

Ama Grymia'da geçirdiğim hafta boyunca, Karag'ların Dakkariler gibi toprak üzerinde oturmadıklarını keşfettim. Uzun sandalyeleri, uzun yatakları, yüksek masaları vardı. Taş evleri bile topraktan, taş bir temel üzerine kurulmuştu; ön kapılara çıkan küçük bir merdiven vardı. Sanki gökyüzüne, Elthika'larına daha yakın olmak istiyorlardı.

Daha rahat olabilirdi ama kesinlikle daha az... topraklayıcıydı. Dengeleyiciydi.

Bu yüzden neredeyse rahatlamış bir şekilde dinlenme alanına doğru sendeledim. Yere çöktüğümde, neredeyse memnuniyetle iç çektim; boştaki elim altımdaki yumuşak halıya uzanıp avucumu iyice bastırdı. Sırtımda bir minder vardı ve sonunda kadehteki soğuk sudan bir yudum alıp kuru boğazımı dindirmesine izin verdim. Suyu üç hızlı yudumda içtim.

İki gündür uyuyorsam kesinlikle öyle hissediyordum. Susuz, aç ve sersem.

Alaryk tek kelime etmeden kadehimi doldurdu ve beni şaşırttı. Ancak üçüncü kadehten sonra başımı salladım ve sonunda kalçalarını saran uzun kumaş tehlikeli bir şekilde havaya kalkarak karşıma çöktü. Minderlere geri yerleştğinde son derece rahat görünüyordu. Hazcı bir zevk ve ten tanrısı gibi. Kibirli ve sabırlıydı, çünkü sonunda tam olarak istediğini elde edeceğini biliyordu.

"Burada olmamın sebebi, kendimden başka kimseye güvenmememdir," dedi sessizce.

Kaşlarımı çattım, dudaklarımı yaladım. "Anlamıyorum."

"Eğer iddia ettiğin şeyi yapabiliyorsan," dedi, "o zaman benim için çok önemli oldun, Rath Savenal'li Amaia."

İsmimin dudaklarından döküldüğünü duyduğumda omuzlarım dikleşti, sanki okşayan bir fısıltı gibiydi ama keskinliği bıçak gibiydi.

"Samyn'den mi bahsediyorsun?" diye açıkladım.

"Haklıymışsın," dedi bana. "Ölüyor. Ama onu iyileştirebileceğini iddia ediyorsun. Belki de senin bunu başarabileceğini umacak kadar çaresizim."

Kaşlarım çatıldı. Zavallı yaratığı rahatsız eden şeyi hatırladım. Ağır ve zehirliydi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tohumunu ne kadar derinden sökmeye çalışsam da, acı o kadar yoğunlaşıyordu. Bir kısmını emerek Elthika'ya biraz olsun rahatlama sağlamış olabileceğimi düşündüm... ama bu bana pahalıya patladı. Ama her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardı.

"Deneyebileceğimi söyledim, yapabileceğimi değil," dedim ona. Belki de içinde hissettiklerimden korkuyordum. Ama ona yardım edebildiğimde acı çekmesine dayanamıyordum.

"Bana yeteneğinin tam olarak ne olduğunu söyle," diye emretti.

Omurgam kaskatı kesildi. "Yani kullanabilirsin yani."

Hiç gözünü bile kırpmadı. "Ödüllendirileceksin. Ne istersen."

Ona dik dik baktım, ama bu başımın daha da şiddetle zonklamasına sebep oldu. "Basit bir teşekkür fena olmazdı."

Alaryk alaycı bir tavırla sırttı. Kolları yanındaki minderlerin arkasına yayılmıştı. "Endrassa," diye kadifemsi bir mırıltı duyuldu, anlamadığım bir Karag kelimesi. "Teşekkür ederim."

Ama sesinde alaycılık olduğunu düşündüğüm bir ton vardı.

"Buna ihtiyacım yok," dedim ve ayağa kalkmaya başladım.

Ama Alaryk bir yılan gibi hareket ediyordu, o kadar hızlıydı ki, bir bulanıklık gibiydi. Boğazımdaki elinin sıcak gücünü hissettim, nefesim kesildi ve hareketsiz kaldım. Ben onun üzerinde dururken, o önümde diz çökmüştü... ama gücün kimde olduğunu anlamak mümkün değildi.

Başparmağı boynumun yan tarafında aşağı doğru kaydı. İleri geri. Nabzımın vahşi atışlarını hissedebildiğinden emindim. Tutuşu sert değildi ama dikkatimi çekmeyi amaçlıyordu. Birbirimize neredeyse dik dik bakarak, güvensizlikle baktık. Boynumu elinden kurtarmak için hareket ettiğimde, beni aşağı çekti ve minderlere doğru sendeledim.

"Neden, piç kurusu—"

"Eğer Samryn ölürse, ruhum da onunla birlikte ölür," dedi yumuşak tıslaması, üzerimde asılı kalarak.

Sözleri beni dondurdu. Yakınımdaydı, beni tekrar minderlere bastırıyordu, uzun kolu göğüslerimin arasına sıkışmıştı, eli hâlâ boynumdaydı, ama her şeyden çok beni hareketsiz tutmak içindi. Ağırdı. Sıcaktı. Banyodan akan su elbiseme damlıyordu. Uyluğu benimkilerin arasına sıkışmış, beni hareketsiz tutuyordu.

"Biz birbirimize bağlıyız. Bir Karath'ın Elthika'sıyla olan herhangi bir bağından daha derin. Benim büyüm yıllardır onunkiyle iç içe. Ve..." Sert bir nefes verdi ama beni bıraksa bile olduğum yerde kalakalacağım yoğun bir şiddetle gözlerime baktı. "Onun için korkuyorum."

Sözlerinde şaşırtıcı bir kırılganlık vardı, bakışlarımı yumuşatan bir şey. Yumuşak sesindeki gerginliği, endişeyi, korkuyu duydum.

Belki de beni manipüle etmek kolaydı... ama ona inandım. Ve bu, ona yardım etmek istememe neden oldu, Samryn'e yardım etmek, kibirli bir piç olsa bile.

Ama eğer Karathlar Vorakkar'a, yani orda krallarına benziyorsa, gerçekten şaşırdım mı?

"Kalıp benimle konuşacağını söyle. Sonra seni serbest bırakacağım," dedi, başparmağı hâlâ tenimde geziniyordu, gözleri beni kavururken parlıyordu.

"Kalacağım," dedim. "Ama bir daha aynısını yaparsan giderim."

Boğazından bir ses çıktı ve başını eğdi. "Katılıyorum."

Benden uzaklaştı, boynumu kavrayışından kurtardı ve minderlere yaslandı, ama bana daha önce olduğundan daha yakındı, uyluğunun kenarı neredeyse benimkine değiyordu. Ben daha da uzaklaştım.

"Kanından kaçamazsın," dedi bana, "ve bazen içimdeki Hartan ortaya çıkıyor. Beni affet."

Yutkundum, elinin kalan sıcaklığına dokundum. "Söylediğin her şey bir emir gibi geliyor," diye bilgilendirdim onu.

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Her zaman bu kadar kibirli değildim. Hatta bir zamanlar neredeyse hiç konuşmazdım."

"Sözlerine güveniyorum," dedim, onu dikkatle süzerek. Kavgadan sonra, kurulama bezinin kesik ucu onu daha da fazla ortaya çıkardı. Sert bir nefes almadan önce, yumuşamış penisinin ucunu, metal bir parıltıyla gördüm, bakışlarım odanın karşısındaki mavi küllerden yükselen ince beyaz dumana kaydı.

Kalbim çarpıyordu, yüzüm yanıyordu.

"İyileşiyorum," dedim sonunda. "Kakkari bana bunu bahşetti."

"Nasıl?" diye sordu, öne doğru eğilerek, gözlerini bana dikerek, görünüşe göre çaresizce aradığı cevapları

arayarak.

"'Nasıl' derken neyi kastediyorsun?" diye sordum, midem guruldarken yüzümde neşesiz bir gülümseme belirdi. Görmezden geldim. "Sanırım seninkini kullandığın gibi."

Çenesi geriye doğru eğildi. "Ve yeteneğin yaratıklar ve canlılar üzerinde de işe yarıyor mu?"

"Evet," dedim. "Ama aslında bunu sadece kendi ailem ve pyroki'lerim üzerinde kullandım."

"Hiç başarısız oldu mu?" diye bilmek istiyordu.

"Sadece..." diye tereddüt ettim, kurtarmaya çalıştığım bir pyroki'nin hatırasıydı bu, ama ruhunun çoktan gittiğini hissettim. Ta ki hissedebildiğim tek şey, canımı acıtacak kadar acı bir buzlanma olana kadar. "Sadece çoktan gitmişlerse."

Nadiren de olsa, bir pyroki'nin ruhunu hayata döndürmeyi başarmıştım. Ama bu, ancak büyüm çoktan onlara nüfuz etmişken kalpleri durmuşsa mümkündü. Bunu kendime sakladım.

Çünkü ne olursa olsun, o pyrokiler bundan sonra çok uzun yaşamamışlardı. Hastaydılar, tedavi edemediğim bir hastalık.

Bazen, doğanın kendi akışına bırakmanın daha iyi olduğunu düşünürdüm. Ne de olsa yaratıklarının toprağa geri dönmesi Kakkari'nin isteğiydi.

"Samryn'le neler olduğunu anlat bana," dedi sessizce. "Şölen gecesi."

Gözlerimi kırıştırdım ama hafızam paramparçaydı. Onları bulmam, o gece olanları yeniden bir araya getirmem biraz zaman aldı.

"Ormana düştüğünü gördüm ve yaralı olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek peşinden gittim," dedim. "O sırada Samryn olduğunu bilmiyordum. Ama ona rastladım ve bana dokunmama izin verdi. Ve hissettiklerim..."

"Söyle bana," dedi Alaryk. Bir emir ama aynı zamanda bir yalvarıştı.

"Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim," dedim, dudağımı ısırırken endişeyle. "Bir tür hastalık, onu içten içe kemiriyor. Acı... akıl almazdı."

Bunu düşündükçe midem bulanıyordu.

"Nasıl?" diye sordum.

"Dinleniyor," dedi Alaryk bana. "Dağ evinde. Ne yaptıysan, ona faydası oldu. Bugün dışarıdaydı, bölgede devriye geziyordu."

En azından ufak bir rahatlama hissi. "Güzel. Memnun oldum. Ama..."

"İyileşmemiş," diye tamamladı benim yerime. Midem yine aklıktan guruldadı ve bir kez daha görmezden geldim.

"Onun nesi olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Hastalığın kökenini bilirsem ona yardım etmem daha kolay olabilir diye düşündüm.

Alaryk bana baktı. Sonra ayağa kalktı ve su bardağını doldurup aldı. Bir dolaptan tahta bir tepsi çıkardı. Bir diğerinden bol miktarda şarküteri ürünü, meyve ve küçük bir somun koyu kahverengi çekirdekli ekmek aldı. Hepsini bana getirdi. Bir Karath'ın bana yemek servis etmesine şaşırsam da, bunu belli etmemeye çalıştım.

"Bu bir lanetti," dedi sonunda, aramızdaki yemek tepsisine yer açmak için benden biraz uzaklaşarak, yerine geri yerleşerek. Ama ben dokunmadım, büyülenmiş bir şekilde dinledim. "Bir Hartan cadısı tarafından."

Karnım sızladı, çalkalandı. "Bir cadı mı? Bir... büyücü mü?"

Başını eğdi.

Bir büyücü güçlü bir varlıktı. Peki ya bir Hartan? Karag'a düşman bir ulus olduklarını biliyordum, ama şimdilik huzursuz bir barış vardı. Böyle bir lanetin içine ne kadar kötülük ve nefret gömülmüştü?

"Neden?" diye sordum.

"Nedeni önemli değil," dedi kararlılıkla. "Sadece ne olduğu önemli. Bunu Samryn'e neredeyse on yıl önce

söylemişti. Yavaş bir ölüm olması gerekiyordu. Benimki gibi 'kalbini çürüteceğini' söylemişti."

Mizahtan uzak, karanlık bir alaycı tavır takındı.

"On yıl," dedim yumuşak bir sesle. "Yani kök saldı. Hem de uzun zamandır."

"Yıllar boyunca onu yavaşlatmak için kendi büyümü kullandım," diye itiraf etti. "Ama kendi gücümün bile yeterli olmadığı ortaya çıktı. İyileşme yeteneğim yok. Sadece... değişmek. Ve dönüşmek."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama şimdi sormazdım.

"Ama sen onun acısını üstlendin. Ben de biraz çekmeye çalıştım," diye devam etti. "O gece. Yine de seni incittim."

Yutkundum. Acı o kadar şiddetliydi ki sonunda uyuşmuştum, artık uzuvlarımı hissedemez, yanağımda esen serin rüzgarı hissedemez olmuştum. Sanki içinde asılı kalmış gibiydim.

Hatırlayınca neredeyse ürperdim. "Evet," diye cevapladım. "Doğası hep böyleydi. İyileşebilirim ama bunun için hastalığı ve acıyı emmem gerekiyor. Çok yorucu. Ama genellikle beni birkaç gün boyunca bayıltmıyor."

"Ne istiyorsun?" diye sordu, yüzü aniden ciddileşti. "Onu iyileştirmeye çalışmak karşılığında ne istiyorsun?"

Mide bulantım artıyordu ama aceleyle bir yudum su içtim. Korkak tarafım yalan söylememi, Samryn'e yardım edemeyeceğimi düşünmemi, en azından kendimi acıdan kurtarmak için söylememi istiyordu.

"Düşünebilir miyim?" diye sordum. Alaryk'in yüzünde bir anlığına vahşi bir ifade belirdi, anlamaya çalışmak istemediğim bir ifadeydi bu ama yine de "Samryn'e yardım etmekle ilgili değil. Karşılığında ne istediğimle ilgili." diye ekledim.

Bakışlarında tereddütlü bir rahatlama vardı. "Pekala."

"Çok zaman alabilir," diye uyardım. "Ve onu kurtarabileceğimden bile emin değilim."

Alaryk yüzünü geniş bir avuçla sildi. "Bir umut ışığını bile geri çevirecek durumda değiliz."

Samryn'den ve kendisinden bahsettiğini biliyordum.

Hızla ayağa kalktı, sessizce yükseldi, küçük oturma odasında tepemde dikildi. "Sana tüm korkularımı göstermenin akıllıca olmadığını biliyorum. Sana güç veriyor. Ama dürüst olmak gerekirse, ne gerektirdiğini, ne istediğini umursamıyorum. Her şeyi veririm. Ve bunu bilmelisin... çünkü onun için neler göze alabileceğini sezmiştim. Sırf denediğin için sonsuza dek sana borçlu kalırdım."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, sesinde beklemediğim sert bir kırılma duydu. Samryn'i seviyordu. Derinden. Bunu ben bile açıkça hissedebiliyordum. Ve bu, beni bu kibirli, zorba adama karşı yumuşattı.

"Tamamen iyileştiginizde fiyatınızı düşünün," diye devam etti.

Oturma odasından yürüyerek yatağın yanındaki gömme çekmeceli duvara doğru yürüdü. Çelik, cilalı çekmeceler duvardan rahatça çıktı. Kurulama bezinin düğümlerini çözüp yere düşmesini izledim.

Nefesim kesildi, sert, yuvarlak ve güçlü sırtını ve bir zamanlar kuyruğunun olduğu omurgasının hemen altındaki belirgin yara izini görünce. Karag binicilerinin, eğitimlerini tamamladıktan sonra onları kesip son bir taahhütte bulunduklarını duymuştum.

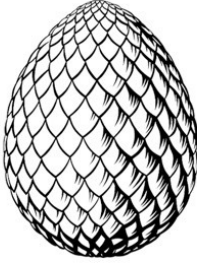
Bakışlarımı hızla kaçırdım, tepsideki şarküteri etinden bir parça alıp ağzıma attım ve ekmeği parçaladım. Ona bir kez daha baktığımda, koyu renk pantolonunu bağlayıp pullardan yapılmış bir binicilik yeleğini giyiyordu.

"Samryn'e bakacağım," diye bilgi verdi. "Ye. Dinlen. Bunu sabah daha detaylı konuşuruz."

Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan gitmişti.

Bölüm 12

AMAIA

Köyde ilerlerken Syris kısık bir sesle, "Hakkınızda bazı dedikodular çıktı," dedi.

Kaşlarımı çattım, ona hızlıca bir bakış attım ama karnımda bir kıpırtı hissettim, ne olduğunu anlayabileceğimi düşündüm. Yine de suskunluğumu bozdu. "Ne oldu?"

Kyr için dış tarlalardan yem almaya gidiyorduk. Bu öğleden sonra bir yavru daha bekleniyordu ve ben de onu görebilmek için geri dönmek için can atıyordum. Yavruların, hayvansal yağ ve kana batırılmış belirli bir tahıl türü yediğini öğrenmiştim. Kulağa iğrenç geliyordu ama Tarkosh, yavruların sorunsuz yediği tek şeyin bu olduğuna beni temin etti. Sindirimi için yeterince yumuşak ve besin değeri yüksekti, bu da onların hızla büyümesini destekliyordu.

Grymia'nın dış sınırları, görünüşe göre, bazen Elthikaların tüketimi için kullanılan ekili araziler ve otlayan hayvanlar açısından zengindi. Fakat Syris bana, Elthikaların çoğunun avlanmayı sevdiğini ve iri hayvanlar olmalarına rağmen, sanıldığı kadar sık yiyecek tüketmeye ihtiyaç duymadıklarını, enerjilerinin çoğunu, topraklara

hâlâ nüfuz eden kalp taşı büyüyle doldurduklarını söylemişti.

Ve şimdi, Karak ve Dakkar'a kalp taşı yetiştiren yeni thalara ağaçları dikildiğine göre, hayvanlara daha da az ihtiyaç duyacaklardı. Görünüşe göre artan talep yüzünden endişe duyulmuş, hatta bazen geçen vahşi bir Elthika sürüsü tarafından tüm tarlalar yok edilmişti.

Dış tarlalara doğru uzun bir yürüyüş vardı ve Syris, bana haberi vermek için Tarkosh'tan uzakta biraz mahremiyet arıyordu.

"Karath'ların evinden çıkarken görüldün," dedi bana. "Dün gece. Ziyafet gecesinden beri kimse seni görmemişken. Tarkosh'un kafanı almamış olması şanslısın. Kyr o gün idare edilemezdi."

İç çektim. "Tarkosh'a gerçeği söyledim. Hastaydım. Karath'la teyit edeceğini söyledi ve bu sabah bana da teyit ettiğini söyledi."

"Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Grymia küçük bir yer; insanlar burada herkesin ne yaptığını biliyor. Grym gibi değil; o kadar büyük ki, en azından yollardan birinde yürüyüp herkesin adını bilmeyebilirsiniz. Ve inan bana, dedikodu yapanların dikkatini çekmek istemezsin."

"Görüldüğü gibi değil," diye temin ettim onu.

"Sonra ne oldu? Çünkü çok müstehcen görünüyordu. Bayram gecesindeki elbiseni hâlâ giydiğini söylediler."

Hafifçe inledim. O gece Alaryk'in evinden gizlice çıkarken dikkatli davrandığımı sanıyordum. Saat o kadar geç olmuştu ki etrafta kimseyi görmemiştim ve Syris ile Tarkosh'a yokluğumu nasıl açıklayacağımı düşünerek hızla kuluçkahaneye geri dönmüştüm.

Ama birileri görmüştü. Ve kendi sonuçlarını çıkarmıştı.

Zihnimin gözünde, Alaryk'in çıplak sırtının ve metal piercinglerin parıltısı canlandı.

Öksürdüm, yanaklarım kızardı, ama bu beni daha masum göstermedi. Bunu kanıtlayabilecek tek şey gerçektir. Ya da belki de yarı gerçek.

"Bayramdan sonra ormanda yığılıp kaldım," dedim ona.

Yolda durup nefes nefese kaldı. "İyi misin? Sana bu kadar çok şarap içmemeni söylemişim—"

"Öyle değildi," dedim, gözlerine bakmaya çalışarak ama başaramayarak. Ormanın sınırını saran toprak bir patikadan aşağı inmeye başlamıştık. İniş alanını çoktan geçmiştik ve patikanın dibinde uzun tahıl tarlalarını görebiliyordum. "Bazen... nöbetler geçiriyorum. Hastalanıyorum. Pek bir şey hatırlamıyorum. Ama beni evine geri getirdi ve iki gün sonra uyandım."

Hikaye bana bile çok uyduruk geldi. "Neden seni kuluçkahaneye geri götürmedi ki?"

"Bilmiyorum," diye homurdandım, hiçbir yanlış yapmamış olmama rağmen herkesin benden şüphelenmesine biraz sinirlenmişim. "Belki bir dahaki görüşmemizde ona bunu sorarım. Ama yemin ederim... hiçbir şey olmadı."

Syris başını eğdi ve yürümeye devam ettik. "Ve bunlar... nöbetler. Ne kadar zamandır varlar?"

"Hayatım boyunca," dedim.

"Bir şifacıya göründün mü?"

Neredeyse kahkaha atacaktım. Dothik'te kalp taşı büyüm için bir şifacıya gitseydim, bu beni Kuzey Toprakları'ndaki rahibelerin kalesi olan orala sa'kılan'a götürecek kesin bir yol olurdu.

"Birçok," dedim, tek kasıtlı yalanım. "Onlardan hep aynı şey geliyor."

"Belki bir Karag şifacısı," diye önerdi. "Grymia'daki şifacımız Raran... hem kalp taşı kaynaklı hem de ölümcül her türlü hastalık konusunda oldukça bilgilidir. Belki ona danışabilirsin."

Gülümsedim çünkü Syris'in sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum. "Bence bu iyi bir fikir. Elbette, hazır buradayken. Zararı olmaz."

Gülümsedi. Ama sonra gülümsemesi yavaşça soldu. "Dikkatli ol. Alaryk'e karşı. Elysom'un Hartanlar için

casusluk yaptığını düşündüğünü biliyor muydun?"

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedim kaşlarımı çatarak. "Ne zamandır Karath?"

"Ah, on yıldan fazla oldu," dedi Syris, neşeli bir ses tonuyla. "Ama insan asla bilemez. İnsanlar konuşur."

"Belki de sorun budur," dedim. "Burada insanlar çok fazla konuşuyor gibi."

Sağımızda, iniş alanının hemen ilerisinde ve dik bir yokuşta, binici eğitimi gördüm. Büyük bir grup akolit, yakınlarda yaşlı bir kadın olan Myzalla'dan emirler alıyordu.

Biniciler, yokuşu hızla tırmanmaya çalışırken sırtlarına taş dolu bir sırt çantası bağlamışlardı. Ciğerlerinin ve bacaklarının ne kadar yandığını hayal ederek neredeyse acıyla irkildim. Ama sonra neredeyse iki büküm olmuş Ryak'ı gördüm. Onun yerinde Kiron'u hayal ettim ve bakışlarımı kaçırdım.

"Yakışıklı," dedi Syris sessizce, yanından geçerken. Ryak başını çevirip bize dik dik bakmıştı. "Adı neydi?"

"Ryak," dedim ona. "Ama ona yaklaşmam."

"Neden olmasın?" diye sordu, ama muhtemelen tek başına yaklaşmaya cesaret edemeyecek kadar utangaç olduğunu biliyordum.

"Sadece bir his. Onu pek tanımıyorum. Ama Dothik'te tüm kadınlar muhafızlardan uzak durmaları gerektiğini bilir."

"Belki bir binici gibi," dedi Syris. "Tek istedikleri ejderha sırtında olmak. Babam da öyleydi."

"Ah?"

"Ve o çoktan gitti," dedi anlamlı bir şekilde.

"Ah," dedim sessizce. "Özür dilerim."

"Olma. Annem ve ben değiliz."

"Burada mı yaşıyor?" diye sordum tahıl tarlasına yaklaşırken. Tarlaların etrafından kıvrılarak sağa doğru uzanan bir patika vardı ve uzakta, etrafında insanların dolaştığı birkaç taş bina vardı.

"Hayır, Grym'de bir dükkânı var. Sezon boyunca yardımcı eleman tutmadığı sürece orayı terk edemez. Eskiden işletmesine yardım ederdim... ama Elthika ile çalışmak istediğimi hep bilirdi. Ve bunu yapmanın buradan daha iyi bir yolu yok."

Elini tutup sıktım. "Burada olmana sevindim," dedim.

Bana gülümsedi, ağzındaki yara izi sızlıyordu.

"Hadi şimdi gidip şu iğrenç yulafları alalım."

Çiftlikten ayrıldıktan sonra, sepetlerimiz ağır ve kötü kokulu tahıllarla dolu torbalarla dolup taşıttan sonra, ikimiz de yokuştan yukarı köye doğru zorlanarak yürüdük.

"Muron'un kanı üzerine yemin ederim ki, o çiftçilerin neden bu kadar formda olduğunu biliyorum," diye homurdandı Syris, kesik kesik nefesler alırken. "Genelde Moak bunu yapar, ama elbette bugün ortalıkta yok."

"Brune'a sormalıydık," dedim. Bugün kendimi dün geceden çok daha iyi hissetsem de, hâlâ baş ağrım vardı ve derin bir uykuya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Ama bütün gün yatakta yatarsam Tarkosh'un bana güvenmemesi için bir sebep daha vermek istememiştim.

"Evet, yapmalıydık. Aslında bu fırsatı oldukça hevesle bekliyordu," dedi Syris.

"Muhtemelen sadece Ethrisha'yı görme şansı için köye gitmek istemiştir," diye dişlerimi sıkarak soludum.

Syris'in bitkin kahkahası, kesik kesik nefesimi bastırdı. Binicilerin eğitim aldığı yere yakın bir yerde bir anlığına mola verdik, ancak hepsi yere yayılmış, öğretmenlerini dinliyorlardı. Eğitimci alkışladı ve hepsi ayağa kalkıp yorgun omuzlar ve yavaş uzuvlarla dağılmaya başladılar. Belki de öğle molalarıydı.

"Sence bunları bizim için taşır mı?" diye sordu Syris, ellerini kalçasına koyarak, bizi fark eden Ryak'ı görünce.

"Belki altınla dolu olsalardı ve onu saklayabilseydi," dedim, yaklaşırken gözlerimi kısarak ona bakarken. Bir haftadan biraz fazla süredir buradaydık ve vardığımız ilk gün dışında hiç konuşmamıştık.

"Bir dakikan var mı, pyroki kız?" diye sordu yaklaştığında. Syris'in hatırına, ona bakarken sevimli bir gülümsemeyle baktı. "Sakıncası yok, değil mi? Hatta, arkadaşımın köye dönmene yardım etmesini sağlayacağım, Nevin!"

İkinci muhafız da temkinli adımlarla yanımıza geldi.

Nevin'e, "Şu sepetle köye dönmesine yardım eder misin?" dedi.

Nevin yüzündeki hayal kırıklığını cesurca gizledi. "Elbette."

Syris bana baktı. "Peki ya sen?"

"İyi olacağım," dedim ona. "Kuluçkahanede görüşürüz."

"Çok geç kalma," diye uyardı. Kısa bir baş sallamanın ardından, onun ve Nevin'in yamaçtan yukarı doğru yürümeye başladıklarını, giderek uzaklaştıklarını izledim.

Ryak kollarını göğsünde kavuşturdu ve çamurlu botunun ucuyla sepeti ayaklarımın dibine itti. "Kakkari aşkına, bu berbat koku da ne?"

Kolumu alnıma sildim. "Besle. Kan ve yağa bulanmış."

Ryak alaycı bir tavırla güldü. Alaycılığının beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum ama dilimi ısırdım.

"Bir şey mi istedin?" diye sordum sertçe.

Gözleri bana çevrildi, bronzlaşmış şakağından aşağı süzülen bir damla tere baktım.

"Bu sabah ilginç bir şey duydum," dedi. "Sen ve Karath'ların hakkında."

İnanılmaz.

"Boş dedikoduyu senden aşağı görürdüm Darukkar," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ve ne olursa olsun, bu doğru değil."

"Burada ne yaptığımızı sana hatırlatmama gerek yok," dedi bana.

"Aslında öyle," dedim, avuç içlerim hayal kırıklığıyla yukarı doğru kıvrılırken. "Çünkü burada ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, kardeşimin bana başta söylediklerinin ötesinde. Ve sen de pek aydınlatıcı olmadın."

Yaklaştı. "Uyum sağlamak için yerel köylülerle yatmak istiyorsan, tamam. Hatta özverini takdir ederim. Ama o lanet Karath'larıyla yatma. Aklını mı kaçırdın?"

"Ben. Yapmadım," diye çıktım, ona dik dik bakarak.

İnanmazlıkla keskin bir nefes verdi, bakışları soğuktu. Zengin bir soylunun oğlu olduğunu hayal ettim. Muhtemelen hayatı boyunca Dothik'te yaşamıştı - tabii ki üst bölgelerde. Savaşçı eğitimini kolayca geçmiş, önüne küçük bir asfalt yol açılmıştı; oysa kardeşim gibi insanlar, sırf isimlerinin göreve çağrıldığını duyma şansı için kanlar ve yaralarla eve topallayarak gelmişlerdi.

Kendisinde öyle bir hava vardı. Sanki birinin onun istemediği bir şeyi yapmasını hayal bile edemiyormuş gibi.

Sırt çantası taşlarla dolu, kambur bir şekilde eğilmiş halini sevinçle hatırladım. Keşke binici eğitiminin her seansına tanıklık edecek vaktim olsaydı. Adı veya ailesinin kim olduğu burada hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Kuluçkahane nasıl?" diye sordu.

Bu soru karşısında gözlerimi kırıştırdım. "Neden?"

"Sormak için bir sebebe ihtiyacım yok. Bana cevap vereceksin, unuttun mu?" diye bana bilgi verdi.

"Sorun değil," dedim, konuşurken çenemi gevşetmeye çalışarak.

"Bu sezon yumurtaları olduğunu duydum."

Gözlerim kısıldı. "Evet."

"Kaç tane?"

Kaşlarımı çattım, şüphe aklımın bir köşesindeydi.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordum, gözlerim onun bakışları arasında gidip geliyordu.

"Hayatlarının her yönü hakkında bilgi topluyoruz ve bu bilgiler Dothikkar'a bizzat iletiliyor. Elthika yumurtaları bu

listenin başında geliyor çünkü bize her mevsim kaç tane doğdukları, her yıl ordularına kaç tane eklemeyi düşündükleri hakkında fikir veriyor," dedi soğuk bir ifadeyle. "Yoksa bununla ilgili bir sorunuz mu var? Birdenbire saymayı bırakabilir misiniz?"

Bu küçümseyici piç, diye düşündüm, tüylerim diken diken oldu, yüzündeki o sırıtışı silmeyi hayal ettim.

"Peki, tekrar soruyorum. Kuluçkahanede kaç yumurta var?" diye yavaşça sordu ama sesi sertti.

Nefes alıp vermeye odaklandım, yavaş ve kontrollü bir şekilde.

"Bir düzine kadar," diye cevapladım sonunda.

"Yani," diye tekrarladı. Sonra homurdandı, "Kaç tane?"

Burun deliklerim genişledi ve şaşkınlıktan neredeyse zıplayacak olmamdan nefret ettim. "On üç."

İfadesi yumuşadı. "Bu kadar zor muydu?"

Bu kendini beğenmiş piçin çenesine yumruk atmadan bir sezon bile dayanamayacağımı biliyordum.

"On iki yaşına girmek üzereyim, yani geri dönmem gerek. Yoksa buna da itiraz edecek misin? Bana verilen görevleri mi yapıyorum?" diye sordum sepetime uzanırken.

"Lanet olası Karaths'a ek olarak mı?"

Bana attığı bakış, daha aşağı bir insanı bile çökertebilirdi ama umurumda değildi.

Eli kolumu kavramak için uzandı. Sertçe. Beni çığlık attıracak kadar sertti, sepet elimden düşüp neredeyse içindekileri dökecekti.

"Bırak beni," diye tısladım, ona dik dik bakarak.

"Kardeşin seni buraya göndermekle büyük bir hata yaptı," dedi Ryak sonunda kısık bir sesle. "Bu işe uygun değilsin. Ve hata yaparsan, bunun sorumlusu o olacak."

Vücudum buz kesti. "Ne diyorsun sen?"

"Dothikkar yalancılardan hoşlanmaz. Kiron sana kefil oldu. Dothikkar'a bizzat kendisi, Dothikkar'a, ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi." Beni diliyle tıslayarak bıraktı. "Ama durum açıkça böyle değil. Bu

yüzden haftalık mektubumu Dothikkar'a gönderip kardeşinin yalan söylediğini söylediğimde, ona ne yapacaklarını düşünüyorsun? Ailene?"

Kafamda alarm zilleri çalıyordu. Haftalık bir mektup mu? Eve nasıl rapor gönderiyordu? Denizin ötesine mi? Dahası... Buz gibi bir korku tenime batmaya başlarken, söylenmeyenleri duyarak olduğum yere kök salmıştım.

"Ailemin bununla hiçbir ilgisi yok," dedim sessizce.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu Ryak, omuzlarını silkerek; omuzlarının çok acımasını diledim. "Sanırım kardeşin buraya gelmekten korkuyordu. O her zaman zayıf bir halkaydı ama kendini kanıtlamak için can atıyordu. Ne gerekiyorsa. Ve bu yüzden seni yerine koydu çünkü onu reddetmeyeceğini biliyordu."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye tısladım yumuşak bir sesle, bakışlarını hiç ayırmadan, ama belli ki beni korkutmaya çalışıyordu. "Ve kardeşim zayıf değil."

Sırıttı. "Onu benim kadar iyi tanı mıyorsun. Cesareti yok. Peki ya ben? Kralıma hizmet ederken ellerimi kirletmekten korkmam." Sepete tekrar vurdu ve botunun ucuyla düzeltti. "Peki bu aydınlatıcı sohbetten ne öğrendik, pyroki kız?"

Kalbim hızla çarpıyordu, olduğu yerde donup kalmıştım.

"Özetleyeyim mi?" diye sordu, başını bana doğru eğerek. Parmağıyla beni dürttü. "Ne dersem onu yapacaksın. Sorduğum tüm soruları cevaplayacaksın. Ya cevaplamazsan...?" Cevabımı heyecanla bekledi.

"Yeter. Anlıyorum—"

"O zaman kardeşin kendini vatana ihanetten Dothikkar zindanlarına atılmış bulabilir mi? Bu yeterince iyi bir suç gibi mi geliyor? Yoksa yargılanıp idam edilebilmesi için kötü niyetli bir komploya mı başvurmalıyız?"

"Yeter," diye fısıldadım, vücudum uyuşmuştu. "Çok iyi anlıyorum."

Göz hizama gelene kadar eğildi. "Güzel. Anlaştığımıza sevindim."

Geri çekildi, çoktan yokuş yukarı tırmanmaya başlamıştı. Ve ben, zar zor da olsa, yeniden nefes alabildiğimi hissettim.

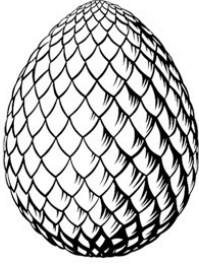
Yaşananların, tehlikede olanların gerçekliği sonunda omuzlarıma yıkılıyordu.

Kiron, beni neye bulaştırdın acaba? diye düşündüm.

"Görüşürüz," dedi Ryak bana sırtarak. "Pyroki kız."

Bölüm 13

AMAIA

Kalın kabuk çatlayıp parçalandığında, bakışlarım ona boş baktı. Syris beni dürttü ve ona baktığımda, bana çekingen bir gülümsemeyle baktı. Bir Elthika'nın doğumuna tanıklık edeceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu biliyordu.

Peki ya şimdi?

Zihnimde sadece Ryak'ın tehditlerini duyabiliyordum.

Sadece onun için küçük bir gülümseme yarattım, böylece hiçbir şey ters gitmedi. Ama kuluçkahaneye yulaf sepetini taşıyarak, kollarım titreyerek döndüğümde sessizliğimi fark ettiğini sanıyordum. Ellerim de öyleydi, ama bunun geri dönüş yolculuğunun ağırlığı ve zorluğuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Tarkosh, küçük, yükseltilmiş bölmenin kenarında duruyordu. Kare şeklindeki alanı çevreleyen alçak kenarları vardı; görünüşe göre Elthika'lar bazen doğumda gergin oldukları için. Syris, birkaç yıl önce bir Elthika'nın gecenin bir yarısı yumurtasından çıkıp yuvasından düştüğünü anlattı. Ertesi sabah onu topallarken bulmuşlardı. Sonunda iyileşmiş olsa da, Tarkosh yeni doğanların güvenliğini sağlamak için verilen ek güvenceleri tercih ediyordu.

Kuluçkahanede geçirdiğim bir haftada -ve açıkçası Grymia'da- öğrendiğim bir şey vardı: Karaglar, her şeyden

önce Elthika'ya saygı duyuyorlardı. Özellikle de Grym'in bağları olan Elthika'larına... ve yavrularına. Tarkosh'un, kuluçkahanede çalışma konusundaki yeteneği ve uzmanlığı sayesinde Arsadia'nın en saygı duyulan sakinlerinden biri olduğunu öğrenmiştim.

Buna hayran kaldım. Bu bana, yüzyıllar önce, kadim orduların kutsal ve özel yaşam tarzlarının, saygı duyulan yaratık yoldaşları olmadan mümkün olmayacağını bildikleri zamanlarda, Pyrokis'lere nasıl davranıldığını hatırlattı.

Şimdi?

En azından Dothik'te, satın alıp bakabilecek maddi güce sahip olanlar için pyrokiler bir statü sembolü olarak görülüyordu. Ancak sahip olduğumuz birçok yaratık hâlâ bizim bakımımıza verilmişti. Ve onlara hak ettikleri saygının çoktan kaybolduğunu, zamanla köreldiğini bilmek beni üzdü.

Yumurtadan çıkan uzun, yuvarlak değil de sivri bir burnun ucunu gördüm. Ve kısa bir an için huşu duydum. Kısa bir an için, Ryak'ın içime yerleştirdiği korkudan kurtuldum ve sadece Karak'ta mümkün olan bu harika küçük mucizeye hayran kaldım. Kakkari'nin burada olmamla beni kutsadığını hissettim.

Çünkü o an, bir yavrunun -bir başka Rythback'in-yumurtayı, kendisinden üç kat büyük bir yaratığın tüm gücü ve kuvvetiyle kıldığını gördüğümde şunu fark ettim...

Tam da olmam gereken yerdeydim.

Bu his, bu farkındalık ürkütücüydü. Bir an nefesimi kesti. Yavru, vücudunu kaplayan ince bir mukusla yuvarlanarak ortaya çıktığında ve hırıltılı bir çığlık attığında bakışlarımı başka yere çevirmemi engelleyen tek şey, Tarkosh'un yüzündeki gülümsemeydi.

Sanırım şimdiye kadar yüzlerce, belki de binlerce kez yavruların doğumuna tanıklık etmiştir.

Ama o gülümseme beni etkiledi. Sanki ilk kez görüyormuş gibiydi. Daha önce yüzünde hiç bu kadar

ifadesiz ve metanetli bir ifade görmemişken, yüz hatlarını kaplayan aynı hayranlık duygusu.

Boğazımda bir yumru oluştu.

Bu insanlara ihanet mi etmem gerekecek?

Tarkosh küçük ağıla yaklaştı. "Bu astarı asla silme Amaia," dedi, yavruyu kaplayan parlak mukusu işaret ederek. "Her zaman doğal olarak kurummasını bekle. Bu gerçekleşene kadar yavrulara dokunmuyoruz. Tabii ki yaralı doğmadıkları sürece."

"Astar pullarına yeniden emilir," diye bilgi verdi Syris. "İlk dökülmelerini yaşayana kadar onları daha güçlü kılar. Yavru pullarını bu kadar önemli kılan da budur. Giysilerde, zırhlarda kullanılır. Neredeyse aşılmazdır. Bizi güçlü kılan her şey... onlar sayesinde."

Yavru kuşun kanatlarını açmasını izlerken, "Büyüleyici," diye düşündüm. Dengesiz ve beceriksiz. Sırıtmadan edemedim.

"Kyr, yere yat," diye emretti Tarkosh. "Faryn."

Bu kelimenin dur anlamına geldiğini biliyordum ve izlemem gereken yavrunun kuluçka odasının taş duvarlarına yarıya kadar tutunmuş halini izliyordum.

"Özür dilerim," diye özür diledim ve yanına koştum. Onu duvardan çekip aldım, keskin pençeleri taşa sürtünerek beni çekmeye direnmeye çalıştı. "Kyr."

Kesin sözüm üzerine neredeyse gevşeyecekti. Suratını astığını hissettiğim için neredeyse gülecektim. Elthika, yeni doğmuş pyrokiler gibi, genellikle başını belaya sokmayı içeren küçük kişiliklere sahipti.

Onu kucağıma aldım ama kollarım titriyordu. Küçük bir kaya kadar ağırdı, sert ve kalındı. Son haftada bile büyümüştü. Syris beni doğum için götürmeden hemen önce, Tarkosh'un "yem" dediği yulaf karışımını yiyip bitirliğini izlemiştim.

"Seni küçük baş belası," diye yumuşakça azarladım onu, parlak altın rengi gözlerine bakarken, içimde hissettiğim şefkati bastırmaya çalıştım.

"Yakında uçmaya hazır olacak," dedi Tarkosh, Kyr sıkıca yanıma sokulmuş halde yere döndüğümde. "Tüm yavrular burada sadece kısa bir süre kalır."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordum, muhtemelen bunu bana bir uyarı olarak söylediğini biliyordum. Yavruya bağlanmak istemiyordum. Çünkü biliyordum ki, tıpkı bazı pyrokiler gibi, benim bakımında kalmayacaklardı.

"Bilinen bir soyları varsa, onları anne veya babalarına sunarız," dedi Tarkosh, Kyr'ın burnunu tutup hafifçe oynatarak. Dudakları kıvrıldı. "Eğer Kyr gibi değilse, hepsini aynı şekilde sunarız. Genellikle başka bir Elthika devreye girip onları bakım ve rehberliği altına alır. Kendi yavruları olmasa bile, yavrularını çok korurlar. Bu konuda bizden bile daha yüksek bir bilinçleri var."

Rahatlayarak başımı salladım.

"Ama çok üzülme," dedi Syris. "Bir yavruyu bırakmak mutluluk verici bir şey. Ve onları her zaman etrafta göreceksin. Ayrıca, yakında işimiz zor olacak. Uçmaya hazır olduklarında rahatlayabilirsin bile."

Gözlerim kuluçka odasında gezindi. Burası sıcaktı, sürekli bir sıcaklık, boynumdan aşağı ter damlaları akmasına neden oluyordu. On iki yavru daha gelecekti. Bu sadece başlangıçtı.

"Sanırım haklı olabilirsin," dedim.

Sanki Kyr beni anlamış gibi hoşnutsuzluğunu belirten bir homurtu çıkardı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde odama yerleşip, kuluçkahanenin arkasındaki avluya ve dağa bakan pencerenin önünde oturdum. Elthika'ların gelip gidişini izliyordum. Batı yüzünde yuva yaptıkları bir mağara girişi olmalıydı.

Kyr'ı geceyi geçirmek üzere yuva odasına geri koymuştum, böylece duvarlara istediği gibi tırmanabilirdi. Akşam yemeğini Syris'le mutfakta yedik, Moak'ın kısa bir süreliğine görünmesi bile arkadaşımın yüzünü kızartmıştı. Sonra da kendimi geceyi geçirmek üzere odama kilitlemişim.

Avucumda babamın bana verdiği bir hediye vardı. Kenarları pürüzsüz, yüzünde parlak kırmızı bir mücevher bulunan, güzel bir metal işçiliği parçası. Ailemizin sembolü olan, bir zamanlar büyükbabam ve büyükannemin soyundan gelen Rath Savenal, üzerine kazınmış, okyanus dalgasını andıran kıvrımlı bir çizgiydi.

Çukurlar ve kenarlar zamanla dokunuşumla bir patina oluşturmıştı. Evden ayrılırken, kıyafetler dışında seyahat çantama tıktırdığım tek şeylerden biriydi.

Babam onu yapmak için çok zaman harcamıştı. Ergenliğe adım atmamın arifesinde bana hediye edilmişti. Ve ailemin bu mücevheri -ateş taşı- satın almak için gereken altını biriktirip biriktirdiğini biliyordum.

Başparmağımla üzerinde gezdirdim. Sanki içinde bir ışık varmış gibi, dokunduğumda parlıyor, sonra da ısıya tepki vererek sönüyordu.

En değerli eşyalarımın biriydi... ve eve özlem duyuyordum. Büyüdüğüm, Bekkar Kalkanı'nın muhteşem manzarasına sahip en üst kattaki eve girmek, ocakta pişen güvecin kokusunu almak ve annemin o gece hangi arkadaşını ağırlarsa ağırlasın kahkahalarını duymak. Demirhanede geçen bir günün ardından babamın sallantılı merdivenlerden çıkan ağır ayak seslerini duymak ve annemin sıcak bakışlarının, tam kapıyı açıp babamı ortaya çıkardığında, kapıya yöneldiğini görmek. Annem onu geç kaldığı için hep azarlardı - gerçi hiç geç kalmamıştı - Kiron'la benim hiçbir zaman tam olarak anlamadığımız eski bir şakaydı bu, ama ben hep birbirlerine bakışlarını izlerdim.

Her zaman onlarınki gibi bir aşk bulmayı ummuştum. Sıcak. Tanıdık. Köklü.

Yanağımdan aşağı süzülen gözyaşını sildim, kuluçkahanenin sessizliği odamı doldurdu.

Tam o sırada kapım açıldı ve nefes nefese, taş pencere kenarındaki koltuğumda hızla atan kalbimle döndüm.

Ve kapıyı kimin kapattığını gördüğümde, yarışan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

"Burada ne yapıyorsun? Tanrım, buraya girdiğini gören oldu mu?" diye sordum, dudaklarım aralanmış bir şekilde oturduğum yerden kalkarken, dedikoduların Ryak'a iletilmesinden korkuyordum.

"Gece geç vakitte bir Karath'ın evine girmesinden utanıyor musun?" diye sordu Alaryk, kaşlarını kaldırarak, sesi sinirli bir homurdanmadan başka bir şey değildi.

"Kapıyı kapat," diye tısladım, yanaklarımı tekrar silerken, ağladığıma dair bir kanıt olup olmadığını kontrol ettim. Başparmağım ateş taşının üzerinde gergin bir şekilde geziniyordu ve kapı nihayet kapandığında ancak küçük bir rahatlama hissettim.

Alaryk'in çizmeli ayakları taşa ağır ağır bastı, gıcırtilı bir ses çıkardı, sonra halı sesi boğdu. Küçük odaya bakındı, gözleri duvarın diğer tarafındaki boş yatağa kaydı, ama görülecek pek bir şey yoktu.

"Buraya neden geldiğimi gerçekten açıklamam gerekiyor mu?" diye sordu, sesi alçaktı. "O gece ayrılırken, senin evimde kalmanı istemiştin. Ben dönmeden önce kuluçkahaneye gizlice girmeni değil."

Kaşlarım çatıldı.

"Ben orada kalmayacaktım" dedim.

"Seni yakınımda ve güvende istiyorum, nerede olursam olayım-"

Sözünü kestim, çenesi kasıldı. "Kendi köyünün sınırları içinde tehlike nerede, Karath? Terziden vahşi bir saldırı tehlikesi altında mıyım? Ya da belki de müritlerden biri

eğitimden topallayarak eve dönerken beni sopayla vurup kör edebilir? Bundan mı korkuyorsun?"

"Fikrini değiştireceğinden korkuyorum," diye homurdandı, mavi gözleri karanlıkta parlıyordu, ateş mücevherimden bile daha parlak. "Evet, o yüzden seni yakınımda tutmak istiyorum."

İçimden bir aydınlanma geçti. "Yani gerekirse... çevirebilirsin."

Kendi kalp taşı büyüünden bahsederken kullandığı kelimelerden biri de buydu. "Değiştirebileceğini"... ve "dönebileceğini".

İlk karşılaşmamızı hatırladım. İçimdeki büyüünün akışını, kafamın içine işleyişini. Derin ve kadifemsi pürüzsüz sesi, sanki benden korkmamı sağlamaktan keyif alıyormuş gibi.

Aklını başından alıp bütün sırlarının ortaya dökülmesini mi seyredelim?

Samryn'i düşündüm. Derin, sızlayan acıyı. Yeni doğmuş yavruyu düşündüm. Ryak'ı, Kiron'un bana inandırdığından çok daha fazlasının burada yaşandığına dair yeni korkumu düşündüm.

Sırlar. Bugünlerde bir sürü sırrım vardı. Ve eğer Alaryk onları ortaya çıkarırsa...

Yine de Samryn'e, yardım edebileceğimi ve iyileştirebileceğimi düşündüğüm bir yaratığa sırtımı dönmeyecektim.

"Senden ne istediğimi biliyorum," dedim hemen. "Fiyatımın ne olduğunu biliyorum."

"Dinliyorum," dedi sessizce ve öne doğru bir adım attı.

"Kalp taşı büyüünü bir daha asla bana kullanmayacağına söz vermeni istiyorum. Asla."

İfadesi dikkatliydi, cevabımı zihninde dikkatle katalogluyordu, sanki şimdiden açık arıyordu.

Gözlerim kısıldı. "Ciddiyim," diye çıkıştım. "Bana karşı kullanırsan, bir kez bile hissedersen... Bittim. Ve Samryn lanetiyle tek başına savaşıyor."

Şimdi ifadesi gürledi. Belki sözlerim biraz fazla sertti... ama Ryak'la karşılaşmamdan sonra sarsılmıştım. Ve buradaki amacımı tam olarak öğrenene kadar, Alaryk'in bir daha kafamın içine girmesine izin veremezdim.

"Tek dönemlik teklifinize katılıyorum," dedi sonunda. "Oldukça kolay bir şey."

Neredeyse homurdanacaktım. Yalan olduğunu biliyordum.

"Bir an için benden zenginlik isteyeceğini düşündüm. Mücevherler. Belki de karım olmayı."

İrkildim. Şok damarlarımda dolaşıyordu. Şimdi ifadem gürlemişti. "Bunu nasıl düşünebildin?"

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Bu kadar az şey istemeniz ne büyük bir rahatlama. Çünkü ben de bunların hepsini yapardım," dedi.

Zorlukla yutkundum. "Bunu isteyeceğimi düşündüysen aklını kaçırmışsın."

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırması, yanaklarımın nasıl kızardığını fark ettiğini gösteriyordu. Hafifçe iğneleyici olan bu sözleri duymazdan geldi. "İyileştin mi?"

"Evet," diye homurdandım.

"Güzel," diye bağırdı. "Hadi gidelim."

Bölüm 14

ALARYK

İniş alanına doğru ilerlerken ona, "Yeteneklerini nasıl daha iyi kontrol edeceğini öğrenmen gerekecek," dedim. "Bu konuda sana yardımcı olabilirim."

"Bir Karath'ın bu kadar cömert olabileceğini kim bilebilirdi ki?" diye mırıldandı Amaia. Eğlenerek sırtıtmamı güçlkle bastırdım. Huysuz, küçük bir Dakkari'ydi. Uzun bir sessizlikten sonra, çakıllı yolda yürürken duyduğum tek ses botlarımızın çıtırtısıydı. "Büyünü kullanmayacağına söz verdiysen bana nasıl yardım edeceksin?" diye sordu.

"Sana kullanmayacağıma söz verdim, hiç kullanmayacağımdan değil. Kullanmakla bağ kurmak arasında fark var," diye bilgilendirdim onu. "O gece kullandım. Senin ve Samryn'in acısını biraz olsun hafifletmek için."

Sözleri özümsedi. Grymia sessizdi, kulelerde görevli gece bekçileri dışında çoğu insan bu saatte uyuyordu. Karag ve bağlı Elthika'ları bir zamanlar Arsadia'da güvenle seyahat edip yaşayabiliyorlardı. Ancak son birkaç on yılda, topraklardaki kalp taşı büyüğü azaldıkça, vahşi Elthika daha da... huzursuzlaşmıştı.

Köylere saldırılar olmuş, hayvanlar katledilmişti. Nadiren de olsa oluyordu. Ve böylece her gece nöbet

devam ediyordu. Gerekli bir önlem idi.

"Hatırlıyorum," dedi Amaia. "En azından ben hatırlıyorum sanırım. Acının azaldığını hatırlıyorum. Tekrar nefes alabildiğimi hissettim."

Samryn, bağımızdaki çekişi hissetmiş bir şekilde iniş alanında bekliyordu.

Elthika'm Amaia'ya yaklaşırken gözlerini kısarak baktı.

"İyi akşamlar dostum," dedi sessizce. "Nasılsın?"

Sanki anlamış gibi, soru karşısında alaycı bir homurtu çıkardı. Dakkari parmaklarını çenesine bastırmaya çalışınca başını hızla çevirdi. Amaia'nın takdire şayan bir şekilde, dudakları gücenme değil, sadece alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı.

"Herkesten hoşlanmıyor," diye bilgilendirdim onu. "Kişisel algılama."

"Peki, onu nasıl talep ettin?"

İnce bir iğnelemeyi duymazdan geldim. "Sanırım cazibemle." Sırttım ama daha çok dişlerimi gösteriyormuşum gibi geldi. "Ve onsuz illa'rosh'tan ayrılmayacağım için."

Amaia yutkundu. Gülümsemenin bir kısmını yakaladığıma yemin edebilirdim. Sonra Samryn'e baktı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Bunu burada mı yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Ama ya biri görürse?"

Elimi uzatıp Samryn'in yan tarafına bastırdım ve kanadını indirdi, kemiğin üzerindeki zar hareket ederken gıcırdayan bir ses çıkardı.

"Kalptası büyüü burada zulüm görmüyor, Amaia." Yine de saklanmanın akıllıca olabileceğini düşündüm. "Ormana gideceğiz. Orada rahatsız edilmeyeceğiz."

Başını salladı. Kendi yeteneğini kullanma konusunda duyduğu korkuların, hem de hemen, bastırılması gerekecekti. Dakkarilerin güç peşinde kendi halklarına yaptıkları korkunçtu. Ama Karaglar aynı değildi. Hatta Hartanlar bile.

Amaia, Samryn'in kanadına tırmandı, ancak Elthika bunu yaparken sanki kendini tutamamış gibi alçak bir homurtu çıkardı.

"Yeter," diye mırıldandım Samryn'e, bağın içinden onu azarlayarak. Buz gibi bir öfkeyle karşılık verdi, ama homurdanması kesildi. Binici koltuğunda kararsızca oturan Amaia'nın peşinden gittim.

"Böyle mi?" diye sordu bana bakarak. Hâlâ Samryn'in kanadının birleşim yerinde durduğum yere, ona bakarken bir an için tuhaf bir his hissettim.

Ay ışığı gözlerine yansıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Dalgalı saçları dağınık bir örgü halinde toplanmıştı, ancak aralarından birkaç tutam çıkmıştı. Dudakları hafifçe büzülmüş, sanki küçük bir somurtkanmış gibi, bana bakıyor, talimatımı bekliyordu.

Yutkundum, sert bir nefes verdim.

O değil, diye kesin bir karar verdim. Güzel olsa bile.

"Öne eğil," diye emrettim. "Evet, öyle."

Arkasına yaslanıp, bacaklarımın arasına oturdum. Elthika'm söz konusu olduğunda bağlamalara ihtiyacım yoktu; aramızdaki bağ gereksizdi, bu yüzden sadece kollarımı Amaia'nın etrafına doladım, bineğin ön tarafındaki sapı kavrayıp sırtına bastırdım.

"Dur bir dakika," diye mırıldandım, bağ üzerinden komutu gönderirken sıcaklığı kıyafetlerimden sızıyordu. Baharatlı sabun gibi güzel kokuyordu.

Enerji Samryn'in vücudunda dalgalandı ve sonra havaya fırladı; kanatlarının güçlü esintisi Amaia'nın nefes nefese kalmasını bastırdı. Yükseliş olması gerekenden daha sertti ve bunu bilerek yaptığını bildiğim için dişlerimi sıktım.

Amaia düzlüğe çıktığında titriyordu.

"Bir Vyrin'le seyahat etmek," dedim ona, "buraya bindiğin ulaşımdan çok farklı, değil mi?"

"E-Evet," diye nefes nefese bir cevap geldi.

Arsadia'ya bakarken dudaklarım kıvrıldı. Bulutsuz gökyüzünü süsleyen parlak yıldızlar, kıyıya en yakın alt

bölgede derin vadilere ve göllere doğru yükselen yüksek dağları aydınlatıyordu.

Uzakta, kuzeye doğru ilerleyen vahşi bir Elthika topluluğu gördüm.

"Çok güzel," dedi Amaia sonunda nefesini toplayıp yukarı bakmaya cesaret ettiğinde.

"Senin Dakkar'ınla kıyaslandığında nasıl?" diye merakla sordum, ne diyeceğini merak ederek. Onun topraklarının üzerinden uçmuştum. Etkilenmemiştim ama kendine has bir şekilde bana Harta'yı hatırlatmıştı.

"Ben... Bilmiyorum," diye yanıtladı. Omzunun üzerinden bana baktı. Yanakları kızarmıştı, gözleri endişeyle ama aynı zamanda heyecanla doluydu. Bu hoşuna gitmişti. "Dothik'in dışına hiç adım atmadım."

"Peki Muron'un kanı seni buraya gelmeye nasıl itti?" diye sordum kaşlarını çatarak.

"Bu," diye cevapladı, sanki apaçık ortadaymış gibi. Ama Arsadia'nın ihtişamına işaret etmedi. Bunun yerine, Samryn'in yan tarafına hafifçe vurmak için bineğin yan tarafındaki elini bırakmayı göze aldı. "Onlar."

Anladığımı sanıyordum ama yine de hayatı boyunca tek bir yerde kalmış olması beni şaşırttı. Harta'da çocukken bile çok taşınmıştık. Bu bana nasıl uyum sağlayacağımı öğretmişti. Grymia sürüsüne ne kadar kolay asimile olduğunu düşünürsek, Amaia'nın da benzer bir deneyim yaşadığını varsaymıştım.

Samryn aniden alçaldı, hızla alçaldı ve Amaia'nın nefesinin sessiz bir çığlıkla kesilmesine neden oldu. Bölgemizi çevreleyen ormanda değil, sınırlarının hemen dışında, bir taş atımı uzaklıktaki bir göle doğru gidiyordu.

Sert bir iniş yaptı, neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesecekti ve omurgamdan bacaklarımın arkasına kadar keskin bir yankılanma gönderdi. Ben de hoşnutsuzlukla homurdandım.

"Ty'bara ellrash," diye mırıldandım. Hartan inatçı bir yaratıktı.

Amaia nefes nefese kalmıştı, havayı içine çekmeye çalışıyordu.

"Tamam mı?" diye sordum Amaia'dan kalkarken.

"Evet, sanırım öyle," diye hırıltılı bir sesle söyledi. Ayağa kalkmasına yardım ettim ve Samryn, muhtemelen başa gönderdiğim o keskin öfke selinden dolayı, onun inebilmesi için kanadını tereddüt etmeden indirecek kadar akıllı davrandı. Sabrımın sınırında olduğunu biliyordu.

Onu takip ettiğimde yanına gittim. "Bunu bir daha yaparsan sana yardım etmeyebilir. Bize de yardım etmeyebilir," diye sessizce uyardım. Sıcak bir nefes burun deliklerinden fışkırdı.

Amaia, okyanus gibi uzanan, ısıldayan göle bakıyordu. Ama ben karşı kıyıdaki ağaç sırasını, gece gökyüzüne karşı koyu, uzun gölgeleri zar zor seçebiliyordum.

Başlamak için sabırsızlanarak ona yaklaştığımda, bana baktı ve ardından gölü işaret etti. "Hiç gerçek gibi görünmeyen bu kadar güzel bir şey gördün mü?"

Göle baktım, sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Hayır," dedim sorusunu yanıtlayarak. "Bir göl seni Arsadia manzarasından daha mı çok etkiliyor?"

"Daha önce dağlar gördüm. Hiç göl görmedim. Sadece Drukkar Denizi'nin kıyısını. Ama kıyısında bile durmadım." Gözlerime baktı. "Güzel şeylerle çevrili olmaya o kadar mı alıştın ki artık onları fark etmiyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı. Beni hareketsiz bıraktı, omurgamdan aşağı tuhaf bir öfke dalgası yayıldı. Bir zamanlar etrafım çamur ve sefaletle çevriliydi, annem o kadar fakirdi ki, bir Hartan köyünün kenarındaki oyulmuş bir ağacın içinde yaşıyorduk.

Benim gibi melez, kimsesiz bir Hartan çocuğu mu? Vyrin'i ele geçirmiş bir Karath olmayı asla hayal etmezdi.

Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, demek istedim. Ama bunlar, kendi kulağıma bile, huysuz bir çocuğun sözleri gibi geldi.

"Hazır mısın?" diye sordum, soruyu görmezden gelmenin daha akıllıca olacağına karar vererek.

Ben onu çatık kaşlarla incelerken, göle son bir kez baktı. Büyümü ona uygulama, içine işleme ve gerçekte ne düşündüğünü ortaya çıkarma isteği beni şaşırttı. Yeteneğimi yalnızca belirli bir amaç için kullanmıştım. Korumak için, ki bu bazen kendi ahlak anlayışımın sınırlarına yaklaşmak anlamına geliyordu.

Artık ona bunu kullanmama izin verilmediği için, bunu yapma isteğim giderek güçleniyordu. Artık tatmin edemediğim bir cazibe, onu daha da çok arzulamama neden oluyordu.

Ben her zaman ağgözlü bir piçtim.

"Bunu nasıl yapmak istersin?" diye sordu ama bana mı yoksa Samryn'e mi konuştuğunu anlayamadım. Elthika'ma yaklaştı, onu kolayca ikiye ayırabilecek geniş çenesinin önünde hareketsiz kaldı. Gözbebeklerinin yarığı ona doğru daraldı.

Ardından, "Tıpkı geçen seferki gibi. Sihrimi kullanarak seninkine bağlanacağım, sana zaman tanıyacağım. Seninkinin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama yavaş yavaş ilerlersek daha iyi anlayabilirim." dedim.

"Ben de nasıl çalıştığını bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece bir bağlantı. Doğal olarak geliyor. Her zaman bir şeye giriş gibi hayal ediyorum. Ne bulacağımı bilmiyor olabilirim ama yine de eşiği geçmeye hazırım."

"O zaman müdahalemi hissettiğinde," dedim ona, "gücümü bir sütun gibi düşün. Seni yere sağlam basacak, rahatlamaya ihtiyacın olduğunda dayanabileceğin bir şey."

Bana hızlıca bir bakış attı, yüzündeki şaşkınlık açıkça belli oluyordu.

"Anladın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi sessizce, güçlkle yutkunarak. Gergin olduğunu fark ettim. Yüzü biraz solmuş, boğazı sallanıyordu.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum ama ona bir çıkış yolu sunamayacak kadar bencildim. Mesele Samryn'di. Ne olursa olsun, ona yardım etme fırsatını asla kaçırmazdım. Bu Dakkari kızındaki apaçık korku midemi bulandırorsa bile.

Ben de neden böyle yaptığını anlayamıyordum. Kimse bu kadar fedakâr olamazdı, değil mi? Yoksa ben o kadar bıkkındım ki, birinin neden karşılığında hiçbir şey almadan acı çekmeye razı olduğunu anlayamıyordum?

Şüphelerim olsa da, bana izin verdiği ölçüde onu kullanmayı hâlâ düşünüyordum. Peki ya bir gün reddederse, ne yapacaktım?

Samryn'i kurtarma şansım olsaydı... Kendi ahlakımı bile bozacak kadar ileri gitmeyeceğimi sanıyordum. Kendi sözlerimi.

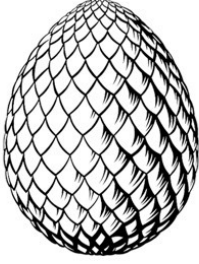
Bunu ona yaptırabilirdim. Acı gerçek buydu.

"Hadi başlayalım," dedim, düşüncelerimden dolayı sesim boğuktu. "Hazır mısın?"

Tereddütle başını salladı. "Her zaman olduğum gibi."

Bölüm 15

AMAIA

Lanet -her ne kadar berbat bir lanetse- bir hastalık yumağı gibiydi. Çürüyen bir orman gibi, sarmaşıklar sarkıyor, tüketebileceği her türlü yaşam formunu yakalamaya çalışıyordu. Sanki içinden geçiyormuşum gibi hissediyordum, ama her adım kalın bir çamurun içinde yürümek gibiydi. Sarmaşıklar saçlarıma dolandı, biri uzuvlarıma, sonra da boğazıma dolandı, ta ki nefes almakta zorlanana kadar.

Ama tam paniklemeye başladığım sırada Alaryk'in büyüsünün arttığını hissettim, sanki en çok ihtiyacım olduğunda hissedebiliyordu.

Nefesim kesildi.

Büyüsü, neredeyse donmuş bir nehirdeki ılık bir akıntı gibiydi; ipliklerinin benimkilerle iç içe geçtiğini hissederken bana bir nebze yaşam veriyordu. Ormanın karanlığını yarıp geçen, içinden akan parlayan bir nehir olduğunu hayal ettim ve ona doğru koştum.

Çaresizce içine gömüldüm.

Bana attığı can simidiydi bu, beni çamurun içinden çekip çıkardı, ta ki uzuvlarıma tekrar kan hücum edene kadar. Bir nehirden bir ipe... Büyüsünü kendime bağladım ki beni eve

götürsün. Acıyı o çekti, o kadar çok çekti ki Samryn'i neyin incittiğini anlamaya çalışabildim.

Her şeyini görebiliyordum. Karmaşık, örülmüş bir karmaşa... ve onu çözmem gerekiyordu. Hem de hemen. Çok büyük bir işti. Ne kadar çok zaman harcarsam, lanet o kadar çok bağlanacak, Samryn'in damarlarına ve kaslarına işleyecekti. Şimdi bile hareket ettiğini hissedebiliyordum. Bir solucan gibi içinden geçiyordu. Ve merkezine ulaşmak için, onu görüş alanımdan gizleyen her şeyi iyileştirmem gerekiyordu.

Bu sefer ne kadar dayandığımı bilmiyordum. Sanki haftalardır o karanlık yerde kaybolmuş, her anı zor nefesimle sayıyor, bitmesini diliyor ve sonsuz olabileceği ihtimalinden korkuyordum. Daha önce hiç lanet hissetmemiştim. Ama ilk kez, beni de tuzağa düşürüp düşüremeyeceğini merak ettim. Çok fazla karışıp dürtersem.

"Beni içeri al Amaia," diye Alaryk'in sertçe emrettiğini duydum. "Direniyorsun."

Korku ve panik kabardı. Sesi çok uzaktan geliyordu ve büyüsünün kayganlaştığını hissettim. Ne kadar sıkı tutmaya çalışsam da, avucumda bir sis gibi buharlaştı.

"Yapamam..." diye fısıldadım. Hayallerimdeki mutasyona uğramış ormanın gücü giderek artıyor, üzerimde beliriyor ve sonunda sonsuz bir çürümenin kara duvarına dönüşüyordu. Büyüyordu. Büyüyordu.

Beni ezerdi. Beni bütünüyle yutardı.

Lanetten kurtuldum ve ruhumun parçalandığını hissettim. Sonra hiçbir şey hatırlamadım.

Uyandığımda uçuyordum. Rüzgar saçlarımı savuruyordu ama yanağımı önümdeki sığağa bastırdım.

Sırtımı bir el tutuyordu. Alaryk'in kollarında, Samryn'in sırtında sallanıyordum. Göz kapaklarım çok ağırlaşmış, vücudum uyuşmuştu. Lanetin keskin acılığını dilimde hissedebiliyordum. İçimdeydi. Ama kendimi iyileştirebilirdim. Buna güvenmek zorundaydım.

"Kuluçkahane" dediğimde dilimin ağırlaştığını hissettim. Alaryk'in eli sırtımı daha da sıkı kavradı.

"Seni hissettim," diye fısıldadım. "Seni orada hissettim. Teşekkür ederim. Kakkira vor."

"Dinlen Amaia," diye emretti, sesi yumuşaktı. Daha fazlasını bilmesem, endişeli görüldüğünü söyledim.

"Kakkira vor."

Tekrar uykunun rahatlığına kapıldım.

Bir an nerede olduğumu bilemedim. Bir an belki de evde olduğumu düşündüm. Ailemi rüyamda görmüştüm, diye düşündüm, annemin ocakta fokurdayan wrissan yahnisinin kokusunu neredeyse alabiliyordum.

Bir an için rahatladım, tüm endişelerim yok oldu. Kardeşim Ryak, Samryn'in laneti, acı... Alaryk.

Ama bu sadece bir anlığına gerçeğe dönüşen bir rüyaydı. Bulanık bakışlarımı kırıştırdım, tuzlu gözyaşları gözlerimin kenarlarında kabuk bağlamıştı ve kuluçkahanedeki odamda olduğumu anladım.

İlk başta şafak vakti olduğunu sandım, güneşin pembe ışığı odaya yayılıyordu. Ama sonra, bulunduğum konum göz önüne alındığında, gün batımı olduğunu fark ettim. Umarım sadece bir gün uyumuşumdur, iki gün değil. Vücudum, Alaryk'in yatağında uyandığım zamanki kadar sert değildi.

Ama karnım açlıktan guruladı.

Oda dönerken başım zonklayarak, yüzümü buruşturarak doğruldum. Bacaklarımı dikkatlice yatağımın üzerine

sallarken dilimde bir burukluk vardı. Biri yatağımı tekrar yatağın üzerine koymuştu.

Çıplak ayaklarımın altındaki serin taş hoş bir his uyandırdı. Ayağa kalkmadan önce kendimi toparlamama izin verdim, bacaklarım biraz titriyordu ama her adımda güçleniyordu.

Mutfaktan kokular geliyordu, ıssız koridora gizlice girdiğimde tabak çanakların şangırtısını ve alçak sesli mırıltıları duydum.

Kuluçkahanede yaşayan tek kişiler Moak, Ulin, Syris, Tarkosh ve bendik; en azından bu sezon dışında. Syris, kuluçka döneminde odaların genellikle dolu olduğunu, Grym'den daha fazla çırağın geldiğini söyledi. Ulin ise nadiren gördüğüm biriydi; benden iki kapı ötede yaşayan, sessiz bir erkekti ve çoğu zaman ben uyanmadan önce yuvaları temizlerdi.

Girişin çerçevesine yaslandığımda hepsi mutfaktaydı. Beni ilk gören Tarkosh oldu; yüzünde dikkatli bir gözlem ifadesi vardı.

"İşte buradasın," dedi, diğerleri şaşkınlıkla ona baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdiler. "Aç olmalısın."

"Amaia," dedi Syris, yerinden fırlayarak. "Muron'un kanı üzerine, çok endişelendim."

"İyiyim," diye temin ettim onu, ama memnuniyetle kolunu tuttum ve beni diğerlerinin oturduğu uzun masaya doğru götürdü.

"Biraz güveç ister misin? Çiftçi güzel bir et parçası gönderdi," dedi Syris. "Kendim yaptım. Bence güzel oldu."

"Öyleydi," diye araya girdi Moak. "Pekala."

Arkadaşıma sevimli bir gülümsemeyle baktı, kızardı ama hemen tencereye doğru koşturuyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu Moak, gözlerini bana dikerek. "Berbat görünüyorsun." Burun delikleri genişledi. "Ve berbat kokuyorsun."

"Teşekkürler Moak," diye mırıldandım. Bakışlarımı Tarkosh'a çevirdim. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"İki gün," diye mırıldandı. "Bir yavrumuz daha var."

İçimden bir pişmanlık ve hayal kırıklığı dalgası geçti. İki gün. Yine kayboldum. Tarkosh benim bir kaçık olduğumu düşünmüş olmalı. Burada olmam gerektiğini kanıtlamak istemiştin. Oysa son bir haftadır neredeyse hiç ortalıkta görünmemiştim.

Kötü görünüyordu.

"Bir Rythback mi?" diye sordum.

Syris önüme tepeleme dolu bir kase güveç koyup üstünden buharlar yükselirken, o da başını eğdi. Acıkmıştım ama aynı zamanda midem de bulanıyordu.

"Yavaşça gidin," diye mırıldandı Tarkosh. "Moak, Ulin, işiniz bittiğine göre siz de çıkın. Onu rahat bırakın. Moak, siz de pek güzel kokmuyorsunuz. Tuvalet boşken duş alın."

Syris karşıma oturdu, Moak homurdanarak ayağa kalkınca onun yerine geçti. Mutfaktan çıktılar ama Tarkosh oyalandı.

"Sanırım... Açıklamam gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldandım, boğazım korkudan tıkansa da. İçime öyle işlemiş bir şeydi ki, kalp taşı büyüğü saklanması gereken bir şeydi. Annem ben büyürken çok endişelenmişti. Yanlışlıkla ağzımdan kaçıracağımı ve alınacağımı düşünmüştü. Gece geç saatlerde babamla yaptığı korkunç fısıltıları, sesinin tınısının yatak odası kapımdan güven verici bir şekilde yankılandığını hatırladım.

Alaryk bana kalp taşı büyüğünün burada zulüm görmediğini söylemişti. Bunu biliyordum. Mantıksal olarak, onu korumakla bu kadar ilgilenmem mantıklı değildi.

Ama yine de... burada Dakkariler vardı. Tahtla bağlantıları olan Dakkariler. Geçen yıl Heartstone Anlaşmaları yapıldığında rahibelerin gücü azaltılmış olsa da, büyüye sahip olanlar kendilerini göstermekten hâlâ çekiniyorlardı.

"Karath seni gecenin bir yarısı buraya getirdi," dedi Syris, sesi biraz tereddütlüydü. "Seni gördüğümde... öldüğünü sandım."

"Önce bir lokma ye," diye emretti Tarkosh sessizce. "Alaryk'le konuştum. Ama bana söylemek istediğin her şeyi duymak isterim. Syris... belki de sen—"

"Kalabilir," dedim sessizce, kaşığımı alıp güvece batırırken. Dilimde kül tadı vardı, kalan acımsı tatla birleşiyordu. Ama en azından sıcaktı. Donmuş kemiklerimi ısıttığını hissettim. İkinci ve üçüncü lokmalarım çok daha iyiydi, tadı dumanlıydı. "Güzel, Syris. Teşekkür ederim."

Dudağını ısırdı.

İçimi çektim, kaşığımı kaseye geri koydum ve karşımda oturan ikisine baktım.

"Alaryk ne dedi?" diye merak ettim.

Samryn hakkında tam olarak ne açıkladığını, benim ne yaptığımı bilmek istiyordum.

Tarkosh'un bakışları Syris'e kaydı ama o, endişeyle bana bakmakla meşguldü ve bunu fark etmedi.

"Hasta bir Grymli Elthika var. Ve onu iyileştirmeye yardım ediyorsun," diye bitirdi Tarkosh. Hangi Elthika olduğunu bildiğini hissettim, bu da Alaryk'in tüm bunlarda varlığını açıklıyor. Ama muhtemelen Karath'ın güvenini boşa çıkarmak istemiyordu.

"Doğru," dedim sessizce. Syris'e baktım. "Ben... Ben kalp taşı büyüüne sahibim." Arkadaşım şaşkınlıkla doğrulup gözlerini kırıştırdı. "Yaratıkların iyileşmesine yardımcı olabilirim. Hastalık ve acıyı çekip çıkarabilirim, böylece iyileşebilirler."

Tarkosh'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve Alaryk'in ona her şeyi anlatmadığını fark ettim. Bunun beni neden rahatlattığını bilmiyordum. Çünkü... belki de güvenimi korumak için mahremiyetime saygı duyuyordu?

"Yapabilir misin?" diye soludu Syris. "Ama bu harika!"

İnsanlar üzerinde de işe yaradığını söylemedim. Yeteneğimin boyutunu küçümsemeyi tercih ettim. Gizlice, çoğunlukla da pyrokiler üzerinde kullanmamın bir sebebi vardı. Mrikromun -çalışmalarını yaptığım pyroki ustası- da

şüpheleri vardı, biliyordum. Ama tek kelime etmemiştii ve asla da etmeyeceğini biliyordum.

Ama neredeyse on yıldır Halna'nın yanında çıraklık yapıyordum. Tarkosh ve Syris'i daha iki haftadır bile tanıımıyordum. Arsadia'da kimsenin beni gecenin bir yarısı yakalayıp deneyler için rahibelere göndermeyeceğini bilsem de... Dothikkarlarla yakın bağları olan Ryak ve Nevin'in ortalıkta dolaşması beni endişelendiriyordu.

"Yumurtadan çıkma döneminde inanılmaz bir şey bu," diye fısıldadı Syris. "Ya da herhangi bir mevsimde. Muron'un kanı üzerine, Amaia, böyle bir yeteneğin ne kadar nadir ve güçlü olduğunun farkında mısınız?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sessizce, karşılarındaki yerimde kıpırdamadan otururken, gözlerim aralarında gidip geliyordu. "Hiç bilmiyorum. Çünkü Dakkar'da kalp taşı büyüünden hiç söz edilmez. Sahip olunması tehlikeli bir şey. Hayatım boyunca bunu bir sır olarak sakladım."

Syris kaşlarını çatarak gözlerini kırptırdı. Ayılmamı sağladı. Tarkosh'un biraz daha iyi anladığını düşündüm çünkü başını eğdi. Konuşmamı dinliyor, çok az şey söylüyordu.

"Yani... lysi... bayram gecesi ormana düşen bir Elthika gördüm. Ona yardım etmeye çalıştım. Ama onu rahatsız eden şey çok güçlü. Alaryk beni buldu. Elthika'ya yardım etmeye kararlıyım ama iyileşmesi zaman alacak. Ve kendi enerjimin çoğunu alıyor, bu yüzden..."

Yarım bir gülümsemeyle halimi belli ettim. Gergin bir gülümseme.

"Kuluçkahanede olamadığım için üzgünüm. Kyr'ı izleyemiyorum, yuvalara yardım edemiyorum—"

"Bunu dert etme," dedi Tarkosh sözümü keserek. "Elthika için yapman gerekeni yap. Ama kendine dikkat et Amaia. Alaryk seni buraya getirdiğinde berbat bir durumdaydın. Seni bir daha böyle görmek istemiyorum."

Sesindeki yumuşak dürüstlük beni etkilemişti, yutkundum. "Bunu söz veremem," dedim sessizce. "Ama

seanslarımız arasında daha fazla dinleneceğim. Göründüğünden daha kötü. Aslında sadece o an canımı acıtıyor."

"Öyle mi?" diye sordu Tarkosh, sorusu isabetliydi.

Sonra beni en çok şaşırtan şey, masanın üzerinden uzanıp elimi tutması oldu.

Dudaklarım aralandı.

"Yeteneklerinle ilgili bilgilerini gizli tutman akıllıca," dedi. "Ben olsam burada kimseye söylemezdim."

Kaşlarım çatıldı. "Düşündüm ki..."

"Karag'ların kalp taşı büyüsünü daha çok kabul ettiğine inanmak konusunda haklısın. Ama aynı zamanda güce de değer veriyoruz. Kendini nasıl koruyacağını bilseydin -mesela bizim Karath'ımız gibi- ya da başkaları senden o kadar korksalardı ki seni asla kullanmaya çalışmasalardı... güvende olurdun."

Syris derin bir nefes aldı.

"Ama sen, Amaia..." diye sessizce devam etti, sesi beni öne doğru eğdi. "Yeteneğin çok değerli. Herkes için, özellikle de Elthika'ya bağlı bir Karag için. Grym tarafından korunduğun için tüm bölgelerin saygı duyacağını söylemek isterdim... ama açgözlülüğün insanları tehlikeli kıldığını bilecek kadar uzun yaşadım."

"Sen... sence burada tehlikede olur muyum?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Alaryk'in evinden ayrıldığım için duyduğu rahatsızlığı düşündüm. Arsadia'da herhangi bir tehlikede olacağımı düşündüğünü söyleyerek ona takılmıştım - belki de geçen vahşi bir Elthika dışında, ki onunla da başa çıkabileceğimi düşünüyordum - ama şimdi beni güvende tutmaktaki ısrarının arkasında başka bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

"Yeteneklerin hakkında bir şey duyulursa," dedi Tarkosh açık kapıya bakarak, "o zaman evet."

Syris tekrar dudağını ısırarak oturdu. "Başka bir bölgenin onu çalmaya çalışacağını düşünmüyorsun

herhalde. O hâlâ bir Dakkari."

"Hiç şüphem yok," dedi Tarkosh, sözlerini kesin bir şekilde söyleyerek. "Karath endişelenmekte haklı."

Bayıldığımda ona ne anlattığını merak ettim.

"Seni korkutmak istemem Amaia," dedi. "Ama burada bile temkinli olmakta haklısın." Tarkosh masadan kalktı. "Ve beni yanlış anlama; Grymia'da senin gibi bir yeteneğe sahip bir çırağın olması benim için büyük bir şans, zira her yıl hastalıktan birkaç yavru kaybediyoruz. Uyarayım, seni değişim anlaşmalarının dışında kalmaya ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Şaşkınlık içimde uçtu. Ne kadar gurur verici olsa da, ailemi terk etmeyi hayal edemiyordum. Yine de yavrular hakkında ne demek istediğini anlıyordum. "Elimden gelirse onlara yardım edeceğim," diye temin ettim onu. "Burada olduğum sürece," diye de ekledim.

Başını salladı. Bakışları Syris'e kaydığında, "Bu masadan kalkmıyor. Moak'a bile," dedi.

"Elbette, Tarkosh," diye fısıldadı Syris, sanki bunu söylemesi gerektiğini anlamış gibi.

"Biraz dinlenin," dedi ikimize de kapıya doğru yürürken. "Gece vakti bir yumurtadan daha çıkacağını tahmin ediyoruz. Yumurtadan çıkınca ikinizi de uyandırırım."

O gittikten sonra Syris'le aramıza derin bir sessizlik çöktü.

Sonra, "Biraz daha ye. Gücüne ihtiyacın var." dedi.

Kaseyi bana doğru ittiğinde elini yakaladım. "Burada bana çok iyi bir dost oldun Syris," dedim. "Bunu bilmeni istedim. Gerçeği senden saklamak istemedim. Ama her zaman çok korkuyorum."

Anlayış ifadesi yüzünde belirdi, şefkatle kaşları çatıldı. "Belki de Tarkosh'un söylediklerini bir düşünmelisin. Kalmaya karar verirsen çok mutlu olurum. Sadece..." Kapıya baktı, sesini neredeyse komik bir şekilde alçalttı. "Şimdi bildiklerim. Ama sen gerçekten buraya aitsin. Ve seni çok özleyeceğim."

Yüzüm çatlayacakmış gibi hissetsem de genişçe gülümsedim. Tenim gerildi. "Ben de seni özleyeceğim."

Ama kalamam, diye eklemek istedim. Şimdilik bunu kendime saklamaya karar verdim, içimde kaygılı bir korku olsa bile. Burada olmamın tek amacı gözlemlemektir... casusluk yapmaktır. Yakın arkadaşlarım haline gelen insanları.

Bedenim karıncalanıyordu. Ama Ryak'ın tehdidi aklımdayken, eğer işler ciddiye binerse, ailemi her zaman seçeceğimi biliyordum. Kiron'un tek isteği muhafız olmaktır. Hayatı boyunca, üniformalarıyla Dothik'te devriye gezmelerini ve çitlerin arasından fal taşı gibi açılmış gözlerle eğitim almalarını izlemişti. Yıllarca eğitim almış, kanını, terini ve kırık kemiklerini ortaya koyarak bu uğurda çalışmıştı.

Sevdiğini kaybetmesine ben sebep olmazdım. Onu kırardım.

Ve hepimiz o gittikten sonra hâlâ biraz kırgındık.

"Karath'ı hiç böyle görmemiştim," diye fısıldadı Syris. Kaşığım havada, güvecimden ona doğru bir bakış attım. "Seni birkaç gece önce buraya getirdiğinde."

"Nasıl biriydi?" diye sordum, sonsuz bir merakla.

"Endişeli," dedi sonunda o kelimede karar kılarak. "O... Diğer Karath'ların nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama bana hep dokunulmaz, neredeyse tanrısal geldiler. Yanına bile yaklaşamayacağın güzel bir heykel gibi. Alaryk da öyle hissediyor, hatta daha da fazlası çünkü... eh, onun soyu var. Hartan'lardan her zaman korkmayı öğrendik. Belki de benim böyle düşünmem, ondan eğitildiğimiz gibi korkmam yanlış. Ama o hep orada."

İçini çekti, bana hafifçe gülümsedi.

"Ama o gece, sanki... herkes ona dokunabilirmiş gibi görünüyordu. Senin için endişeleniyordu, Amaia. Odandaydım, burnundan akan kanı temizliyordum ama koridorda Tarkosh'la konuştuğunu duydum. Ne dediklerini tam olarak anlayamadım ama Tarkosh'a seni koruduğundan

emin olmasını söylediğini duydum. Yoksa seni buradan alıp kendisi hallederdi."

Yutkundum. "Öyle mi?"

Sırtımdaki elinin sıcaklığını hatırladım. Büyüsünün sıcaklığını. O karanlık ormanı düşündüm ve mide bulantım arttıkça titremek istedim.

Kalp taşı büyüsünün bağında tuhaf bir yakınlık vardı. Alaryk bana gösterene kadar fark etmemiştim. Daha önce hiç deneyimlememişim. Ama onu hissetmişim. Ve bana söylediği gibi, benim için bir sütun gibiydi. Koşabileceğim biri.

"O gece ona herkes dokunabilirdi," diye bitirdi Syris yumuşak bir sesle. Bana baktı. "Ama sanırım ona en çok dokunan sendin." Suratını buruşturdu. "Kulağa aptalca geliyor. Ama başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İkiniz arasında ne oldu?"

Karmaşık, demek istedim ona. Ama Alaryk ile yaptığım pazarlığı açıklamak istemedim, çünkü bu sadece daha fazla soruya yol açacaktı.

"O gece kendinde değildi," diye bilgilendirdim onu. Sonra ekledim: "Yani, onu bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum ama... kendi yeteneğiyle benim yeteneğimi yönlendirmeme yardımcı oldu. Eminim bu durum onu da etkilemiştir."

Syris'in bakışları aydınlandı. Ama sonra endişeli bir ifadeyle baktı. "Büyünü birleştirdin mi?"

"Evet."

"Dikkatli ol," dedi bana. "Bağlar tuhaf şeylerdir. Elysom'daki akademisyenler hayatlarını onları anlamaya adanlar ve başarısız olurlar. Bazen istemeden de olsa, bağları kavrayıp tutabilirler."

"Ne?" diye fısıldadım kaşlarımı çatarak. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bağları koparmak, sonuçlarına katlanmadan zor olabilir," dedi. Kollarını ovuşturdu. "Ama Alaryk'e sor. Eminim o benden daha fazlasını biliyordur."

Bölüm 16

ALARYK

Tam botlarımı giydiğim sırada kapıya sertçe vurulduğunu duydum. Merdivenlerden inerken evime doğru hızla geri çekilen adımları duydum ve dudaklarım bilmiş bir ifadeyle kıvrıldı.

Kapıyı açıp Amaia'yla buluşmak için aşağı indiğimde kaşlarım kalktı.

Sinirleri tepesine çıkmıştı. Bunu bir bakışta anlamak oldukça kolaydı.

"Şimdi ne yaptım Mariss?" diye sordum. Mariss, Hartan dilinde "ember" anlamına geliyordu. Karag dilinde "ember", "marisha" anlamına geliyordu ve bana bir zamanlar halkımızın bir olduğunu hatırlatıyordu.

Bu kelimeyi duyunca kaşlarını çattı ve bir an için adını unuttuğumu mu sandı diye düşündüm. Varsayımını düzeltmedim, omuzlarının daha da gerilmesini hafif bir eğlenceyle izledim.

Amaia, sessiz köye göz gezdirdi. Ay çoktan yükselmiş ve ortalıkta tek bir canlı bile görünmese de, gecenin bir vakti, evimde, benimle baş başa dururken, insanların onu görmesinden endişe ediyordu.

Kırılısam mı kırılmasam mı diye düşündüm. Ama sonunda merak ettiğimi söylemeye karar verdim.

"Beni kuluçkahaneden alması için birini gönderdin," diye fısıldadı. "Evine gelsin diye. Daha fazla söylenti çıkmasını istemiyorum."

Son basamağı inerken botlarım taş yola çarpıyordu. "Acaba bunlar ne söylentiler?"

Biliyordum. Ama ne diyeceğini merak ediyordum.

Yanakları karardı. Yine de bana öyle bir bakış attı ki, içim sızladı. Öfkeliyken daha da güzeldi... ve açıkçası, öfkesini sergileyecek kadar gücünü geri kazandığını görmek beni daha da rahatlatmıştı.

Amaia, "Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Tek isteği senin... senin... senin haremine katılmak olan bir Dakkari cariyesi olmayacağım!" dedi.

"Benim... haremim," diye yavaşça tekrarladım. Onun kollarını diken diken ederken neden bu kadar tuhaf bir heyecan duyuyordum? "Yazık. Çeşitliliği her zaman sevmişimdir."

Sözlerim neredeyse gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oluyordu. Yine de kendimi azarladım. Benden hoşlanmadığına karar verirse ikimize de faydası olmazdı. İtmek, dürtmek ve kızdırmak eğlenceli olsa da, ortada çok daha büyük bir şey varken geçici bir eğlenceydi.

Samryn son iki gündür aylardır görmediğim kadar enerjikti. Ve bu, bana ne kadar acıyı benden sakladığını fark ettirdi. Umut etmeye cesaret edemedim. Henüz değil.

Ama Amaia ikimiz için de bir lütuftu. Bunu hatırlamam gerekiyordu ki, gevezeliğimle her şeyi mahvetmeyeyim.

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, haremim yok," diye mırıldandım, yanına yaklaşırken.

"Ben öyle duymadım," diye homurdandı kendi kendine.

Bunu görmezden geldim. "Benimle gel."

Kaşları hafifçe çatıldı ve bir anlığına ifadesi sarsıldı, yüzünün rengi biraz soldu. Beni durduracak kadar anıyordu.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. "Bu öğleden sonra uyandım."

Korktuğu şeyin farkına varmam bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Ondan ne kadar çok şey istediğimi biliyordum. Hem de gülünç derecede küçük bir bedel karşılığında.

"Biliyorum," dedim. Tarkosh bana mektuplar göndermişti. Bugün uyandığını biliyordum. Ama dün gece onu yatakhanesinde ziyaret ettiğimde, hâlâ... dünyadan habersizdi. Yatağının başında ne kadar süre kalıp nefesinin iniş çıkışını izlediğimi bilmiyordum. Ama beni ayakta tutan tek şey buydu. "Bu gece değil. Hazır olduğunda."

Gözlerindeki parlak rahatlama göğsümde hoşnutsuzluğun kabarmasına neden oldu.

"Bu gece bir şey denemek istedim," diye bilgilendirdim onu. "Ama beğenip beğenmeyeceğinden emin değilim. Ya da anlaşılmamızı bozduğunu düşünüp düşünmeyeceğinden."

Yüz ifadesi şüpheli bir hal aldı. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Önden git, Karath," diyerek beni şaşırttı.

Boğazımın arkasından bir ses çıkardım ama Grymia köyünün arka tarafında bulunan Ny'am Dağı'na doğru döndüm. Kendi evim, kuluçkahaneden daha yakındı.

Bir Elthika -Samryn olmadığını bilsem de, kim olduğunu seçemediğim bir Elthika- başımızın üzerinden uçup dağın yamacına çarptı, pençeleri taşa tutundu. Çok yukarılarda, yüzyıllardır süregelen Elthika pullarının pürüzsüz ve geniş bir şekilde sürtüldüğü koylardan birine doğru kayboldu.

"Dağın hepsini barındırabileceğini hayal etmek zor," dedi Amaia, aynı şeye bakarak, "şimdi onları yakından gördüğüme göre."

"Ny'am uçsuz bucaksız," dedim, yanıma doğru yürürken. "Dağ doğuya doğru kilometrelerce uzanıyor. Burası sadece batı yüzü. Elthikaların içinde kendi tünelleri var. Bağlı çiftlerin kendi yuvaları var. Dağların neler barındırabileceğine şaşırsınız."

Sessizleşti, hatta yaklaştığımızda kayalık yüzeye dokunmak için elini uzattı. Ay gökyüzünde süzülürken onu dağın yamacı boyunca sessizce uzun süre yürüdüm.

Sonunda, Grymia'nın etrafını çevreleyen, doğrudan bitişişindeki ormanın aşırı bitki örtüsüyle gizlenmiş, aradığım girişi gördüm.

Açığı gördüğünde yüzünde tedirginlik ifadesi vardı ama hiçbir şey söylemedi.

Giriş çürüyen yapraklar ve ölü sarmaşıklarla doluydu. Ağzına girdiğimizde çizgili bir kemirgen gıcırdayarak dışarı fırladı.

Onu uzun bir tünelden aşağı doğru götürdüm, ama yolun yarısında "Alaryk, hiçbir şey göremiyorum." dediğini duydum.

Dakkari'nin duyuları karanlıkta göremeyecek kadar mı körelmişti? diye merak ettim, kaşlarını çatarak. Ama sonra hatırladım: İnsan kanı taşıyordu. İnsan duyularının, duyduğuma göre, gözle görülür şekilde... dezavantajlı olduğunu.

"Bekle," dedi.

Sonra tüneli kırmızı bir ışık parıltısı doldurdu. Hafif ama bana ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırpıştırmasına yetecek kadar. Gülümsedi. Işık, boynundaki kolye ucundan geliyordu ve başparmağıyla mücevheri ovuşturmasını izledim.

Yine de, birkaç adımdan daha ilerisini aydınlatacak kadar ışık yoktu, bu yüzden elini tutup önümüzde beliren karanlık labirentte ona rehberlik ettim.

Eli elimin içinde yumuşacıktı. Küçüktü ama elimi sıkıca tutuyordu. Yıpranmış taş merdivenlere ulaştığımızda, daha da aşağı inerken, eli elimin içinde kasıldı.

Omuzlarımla üzerinden bakarak, "Korktun mu?" diye sordum.

Sesim tünel duvarlarında yankılanıyor gibiydi. Çenesini kaldırdı. "Nik."

Dudaklarım seğırdi. Dakkari dilinde hayır. İnkâr edebilirdi ama tereddüt ettiğini gördüm.

"Karanlıktan mı korkuyorsun?" diye sordum inmeye başladığımızda.

"Korku... kapalı kalmaktan. Gidecek hiçbir yeri olmadan kafese kapatılmaktan," diye sessizce cevapladı.

"Sadece biraz daha zaman var. Göreceksin," dedim, sözlerin onu rahatlatmasını umarak. "Orada kendini kafese kapatılmış hissetmeyeceksin, söz veriyorum."

Küçük eli elimi kavradı ve hızla merdivenleri çıktım. Amaia son basamaklardan birinde tökezledi, kenarı diğerlerinden daha aşınmış ve kaygandı ve sırtıma çarptı. Tekrar tökezlemeden önce onu yakalayıp duvara yaslandım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, bana belirsiz, sarsılmış bir gülümsemeyle.

Başımı sallayıp onu düzelttim, elim belinde gezinirken sabit durduğundan emin oldum. Kalçasının kıvrımı cömert ve yumuşaktı. O kadar yakındı ki sıcaklığını koklayabiliyordum. Kendimi hatırlayıp onu bırakmadan önce elim etine girdi.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda, önümüzde kavisli bir kemer vardı. Onun ötesinde... ay ışığı.

Amaia, parmak uçlarının arasında tuttuğu mücevheri düşürdü; kırmızı parıltı, gümüş ışığın etkisiyle söndü. Mağaraya bakmak için giderken beni geçmesine izin verdim.

"Ne..." diye fısıldadı ve kocaman gözlerle bana döndü. "Burası neresi?"

Onun ötesine baktım ve odanın girişindeki yarı gömülü taş çıkıntıya çıktım. Tenimde hafif bir dokunuşun fısıltısı belirdi ve boynum karıncalandı, burada buz gibi bir durgunluk hissettim. Onu özellikle bu yüzden buraya getirmiştım.

"Arsadia'da kadim bir halk yaşıyordu. Elthika'larla barış içinde yaşayan bir halk... ta ki barış bozulana kadar. Ta ki savaş onları karadan, denizin ötesindeki Karak'a sürene kadar."

"Bunun Karak olduğunu sanıyordum," dedi yumuşak bir sesle.

"Burası Arsadia," diye düzelttim. "Çok geniş de olsa bir ada. Elthikan toprakları. Karak, deniz tarafından ikiye bölünmüş. Arsadia her şeyin ortasında. İlk Elthika Mokag'ın bir zamanlar burada yaşadığı söylenir. İlk ağladığı ve toprağa düşen her gözyaşının kalp taşlarıyla dolu bir thalara ağacının yetiştiği yer burası."

Gözleri mağaramsı odada gezindi. Kuzey ucundaki küçük bir şelaleden su sızıyor, dibi sürekli dolduruyordu; ancak doğu duvarı boyunca bir çıkış vardı ve bunun dışarıdaki ormanı kesen geniş bir derenin kaynağı olduğunu biliyordum.

Tepemizde, ne kadar derin olursak olalım, dağın yamacında parlak yıldızlar ve büyük bir ay görünen bir açıklık vardı. Bu taraf, batı tarafından daha sığıdı ve yukarıda mağara yoktu. Buranın ne için kullanıldığını emin değildim. Ama göge açılma şekli nedeniyle seçildiğini sanıyordum. Belki de bir zamanlar Elthika'nın yuvası olarak bile kullanılmıştı.

Odanın tabanını sular altında bırakan gölün üzerine taş yürüyüş yolları ve köprüler inşa edilmişti. Amaia, çıkıntıdan odanın ortasına kadar uzanan yürüyüş yollarından birine adım attı. Farklı tünellere, farklı merdivenlere, hepsini daha önce keşfetmiştim. Çoğu çökmüştü.

Suya bakmak için çömeldi. Dik bir düşüş değildi. Eğer suya girse, su muhtemelen beline kadar gelirdi. Ay ışığı yüzeyden yansıyor ve ben de aşağıya bakarken o da suda yüzünü inceledi.

"Hissediyorum..." Sözünü yarıda kesti ama yüzündeki asık surat şaşkındı. Ayağa kalktı.

"Ne hissediyorsun?" diye sordum merakla.

"Burası tuhaf hissettiriyor," diye karar verdi etrafına bakarak. "Sanki... bir şey bekliyor. Ama tehdit edici değil. İyi... hissettiriyor. Misafirperver."

Başımı eğdim ve onu taş yolun ufalanan kenarından uzaklaştırdım.

"Bazıları ilk Hartanların bu dağlarda yaşadığına inanıyor," dedim ona. "İçlerine şehirler kurduklarına inanıyorlar. Hartanlar, bugün bile bir dağ halkıdır. Bu yüzden Elthika tarafından Arsadia'dan sürüldüklerinde, Elysom'daki birçok bilim insanı, Harta'nın bulunduğu Karak'ın kuzeydoğusunda yuva kurduklarını düşünüyor."

Bana baktı, yeşil gözleri benimkilerle bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence geçerli bir teori," dedim ona. "Hartanlar dağlara çekilir. Elthika'nın kalp taşlarına çekilmesi gibi. Karag'a göre ise... burası bir mezar gibi hissettirir."

"Neyi tercih edersin?" diye merakla sordu.

Dişlerimi gösterip gülümsedim ama cevap vermedim. Bu onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama konuyu tekrar ortak noktaya getirdim.

"Bu dağda en azından bir kalp taşı var," diye bilgilendirdim onu. "Muhtemelen burada. Tam da bu odada. Çünkü enerjinin en yoğun olduğu yer orası. Hissettiğin şey bu. Hiç bir kalp taşının yakınında bulundun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Dothik'te bir tane var ama Dothikkar sarayının derinliklerinde, yerin altında. En yakın olduğum an, yüzümü yaldızlı kapılara dayamış haldeydim."

Dakkarilerin besinlerinden bu kadar mahrum kalmalarını utanç verici buldum. Kalptaşı büyüsü Dakkar'a sızmıştı; köklerinin ucunda kalptaşı yetiştiren thalara ağaçlarından da anlaşıyordu. Büyü toprağa, rüzgara, yaratıklara ve insanlara yerleşmişti.

Ama Elthika gibi, eğer birinin kalp taşı büyüsü varsa, eğer kalp taşları yok olursa, kişi sonsuza dek bundan mahrum kalmış hisseder. Kayıp bir uzuv gibi.

"Eğer burada bir tane olduğunu biliyorsan," diye devam etti, "neden bulup almıyorsun?"

"Elthika'nın buna bizden daha çok ihtiyacı var," dedim ona. "Dağın da öyle. Onu aramaya gitmenin kimseye faydası yok, gerçi birçok kişi denemiş olsa da. Bu gece bize faydası olacak."

"Anlamıyorum."

"Birkaç gece önce ikimiz de Samryn'le birleştığımızda," dedim, "bana karşı savaşıyordun. Beni, içine dolandığın bir ağ gibi üzerinden atmaya çalışıyordun."

"Ben... Ben istememiştim," diye itiraf etti. "Her şey çok bunaltıcıydı. Yeni."

"Sihrime alışsan iyi olur. Dokunuşuma. Böylece onu tanıyabilirsin. Böylece yardım etmeye çalıştığımda beni içeri alabilirsin."

Derin bir nefes aldı. "Bu bana şunu hatırlattı..."

Ses tonunda kollarımı göğsümde kavuşturmama neden olan bir şey vardı. "Neyin?"

"Syris bugün bana ilginç bir şey söyledi," diye söze başladı. "Sihrini bir başkasınıninkiyle birleştirirsen bağlar kurulabilirmiş. Kırılması zor bağlar. Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Dudaklarım birbirine kenetlendi, çenem gıdıklandı. "Bu pek olası bir risk değil," dedim ona.

"Ama yine de bir risk," diye karşılık verdi. "Bilmediğim bir risk."

Bunu ona verirdim.

"Bağlar kopabilir," diye temin ettim onu.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum Alaryk," dedi, tüyleri diken diken olmuş bir şekilde, ellerini iki yana açarak. "Sanki bu işi yarı gerçeklerle idare ediyormuşum gibi hissediyorum. Karanlıkta. Kör. Bana gerçeği söyleyeceğine güveniyorum. Ama tek önemsendiğin Elthika'nken beni güvende tutacağına nasıl güvenebilirim?"

"Seninle bağ kurmanın bana bir faydası yok Amaia," diye homurdandım. "Zaten çok fazla hissediyorum. Tenimin altında başka birine ihtiyacım yok! İnan bana, bağ kurma riski olmadan önce ne kadar derine ineceğimizi kontrol edebilirim."

Derin bir nefes alıp ona doğru bir adım attım. Dudaklarında alaycı bir ifadeyle yüzünü çevirdiğinde, yanaklarını avuçlarımın arasına alıp onu şaşırttım.

Bakışlarımı gözlerine dikerek, başparmağım tenine sürtünerek onu bana bakmaya zorladım.

"Kalptaşı büyüü tahmin edilemezdir. Bunu biliyorsun. Belirli büyü ipliklerine çekilir ve eğer tutunursa, yakalar. Ama bence yeteneklerimiz birbirimizden o kadar farklı ki, böyle bir risk çok az."

"Peki, eğer gerçekleşirse ne olacak?" diye sordu. "Sürekli kafamın içinde mi olacaksın? Eskiden olduğun gibi mi?"

Sanki ona yapmayacağıma dair söz verdiğim şeyi söylememişim gibi.

"Öyle değil," dedim başımı sallayarak. "Samryn'e bağlıyım. Büyümüz, illa'rosh'um sırasında Tharken uçurumlarında yakalandı ve tutuldu. Seçim. Bu, onu hissedebileceğim anlamına geliyor... her zaman. İkimizden biri ölene kadar zihnimde sürekli bir dokunuş." Dudakları aralandı. "Duygularını hissedebiliyorum. Uçarken ona yön verebiliyorum. Sıkıntıda olduğunu, beni çağırdığını biliyorum. Aynı şey onun için de geçerli. Şu anda, tam da bu dağda dinlendiğini biliyorum. Huzur içinde."

"Ama bağ boyunca paylaştıklarımızda hâlâ bir inisiyatif ve karar verme gücü var. Kendi acısının derinliğini benden sakladı. Senin aracılığıyla hissedebilene kadar ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim, Amaia."

Sonunda onu serbest bıraktım ama geri çekilmedim.

Yutkundu, dudaklarını yaladı ve sordu, "Peki ya bağlanırsanız... ya... ya..."

"Ölürse mi?" diye sordum dudaklarımı büzerek. "Bir parçam onunla birlikte ölür. Bir zamanlar bağın olduğu yerde her zaman bir boşluk olacak. Bunu sonsuza dek hissedeceğim. Ama bu Samryn için de geçerli. Sadece daha kötü olacak. Çünkü o da daha önce bir kez bağ kurmuştu."

"Öyle miydi?" diye fısıldadı, yüzünde şefkat ifadesi belirdi.

"İki yüzyıl önce bir biniciye. Ama hepimiz ölümlü yaratıklarız. Elthikalar bizden çok daha uzun yaşarlar, bu

yüzden bağlarla lanetlenmişlerdir. Bu nadiren olur. Ama... Sanırım benden önce ölürsem, bunun onun da ölümü anlamına geleceğini biliyor. Çünkü buna bir daha dayanamayabilir. Hâlâ son binicisinin yasını tutuyor. Hissediyorum."

İçimden bir ses, bu lanetin bir merhamet olduğunu bile düşündüğünü söylüyordu. Benim hayatım sona ermeden önce onun hayatını alan bir lanet.

Boğazımdaki düğümü temizledim. "İnan bana küçük Mariss, isteyeceğim son şey bir kez daha bağlanmak."

"O zaman neden riske girelim ki?" diye fısıldadı.

Sonra yüzündeki farkındalık ifadesi, kendi sorusuna cevap veriyordu. Samryn yüzünden. Sonunda anlıyordu. Her iki durumda da mahvolmuştum.

"O zaman bana yardım etme," diye ısrar etti. "Bağlanma riski varsa sihrini kullanma!"

Başımı salladım. "Lanet tek başına senin için çok güçlü. Özellikle de yönlendirme olmadan. Büyün saf. Nadir. Ama onu nasıl kullanacağını da bilmiyorsun."

Omurgası gerildi. "Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

"Bundan şüphem yok," dedim dikkatlice. "Kibirli küçük şey," diye düşündüm, dudaklarımın kıvrılmasını gizlemeye çalışarak. "Ama bu lanetin daha önce karşılaştığın her şeyden çok daha güçlü olduğu konusunda hemfikir olabilir miyiz?"

Uzun bir anın ardından sonunda başını eğdi. "Daha önce hiç lanet hissetmemiştim," diye itiraf etti yumuşak bir sesle.

"O zaman sana yardım edeyim," dedim. "Sana öğreteyim." Hâlâ tereddüt ederken devam ettim: "Son yirmi yılda kaç tane bağ kurulduğunu biliyor musun? Tüm biniciler arasında mı? Karak'taki tüm kalp taşı büyüsü kullananlar arasında mı?"

Bekledi.

"Üç. Ben de bu sayıya dahilim," dedim. "Binlercesi arasından. Ve dediğim gibi, bağlar kopabilir."

Çoğunu sessizce düzelttim. Ve sonuçları da oldu.

"Tamam," dedi. Ama pes etmesi beni rahatlatmadı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

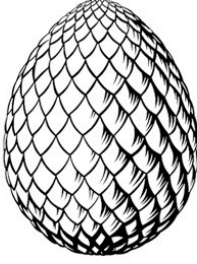
"Bana açıl," dedim ona basitçe.

"Uzun bir istek," diye fısıldadı, bana ısıldayan gözlerle bakarak. İlk kez yanına geldiğimde, Dakkar ovalarında, şehir kapılarının dışında durduğunu hatırladım. Vahşi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bir bulmaca. Özellikle de içindeki büyümü bu kadar kolay kesebildiği için çözülmesi gereken bir şey.

"Ama gerekli," dedim ona yumuşak bir sesle.

BöLüm 17

AMAIA

Kalbim davul gibi atıyordu, öylesine sertti ki Alaryk'in bile onun kendi teninde hissettiğini sanıyordum.

"Aklımın içinde olmayacaksın, değil mi?" diye fısıldadım.

"Açıklamamı istemediğin bir şey mi var?" diye sordu.

İfademi ifadesiz tutmaya çalıştım, gözlerimi ne kadar endişeyle doldurduğunu görmemesini umarak. Anlayabilirdi. Her şeyi görmüş gibiydi. "Bu hissin hoşuma gitmediğini hissediyorum," dedim hemen. "Sanki... ihlal ediyormuşum gibi. Sanki kendime ait değilmişim gibi."

"Evet, öyle," diye onayladı, beni şaşırtarak. Çenesini ovuşturdu. "Hayır, eğer seni endişelendiren buysa, zihninde dolaşamam Amaia."

"Ve ben sana inanmalı mıyım? Çünkü her konuda bu kadar açık sözlüsün, öyle mi?"

Bakışları bana kaydı. Yorumumla onu gücendirmiş olabileceğimi düşündüm. "Seçeneğin var mı?"

"Aslında öyle," dedim, kelimelerle omurgamın dikleştiğini hissederek. "Çünkü hemen şimdi uzaklaşabilirim. Tüm bunlardan. Bana hiçbir maliyeti olmadan."

Ayıldı. "Evet, yapabilirsin. Ama yapacağını sanmıyorum."

Bu sözleri inkâr etmeye bile cesaret edemedim. Belki de bu beni aptal durumuna düşürüyordu. Ama Samryn'e yardım ederek iki varlığı kurtarabileceğimi fark ettim. Diğer beklenmedik varlık sinir bozucu derecede kibirli ve sinir bozucu olsa bile.

"Benim için endişelendiğini söylediler," diye karşılık verdim. "Birkaç gece önce beni kuluçkahaneye geri getirdiğinde."

"Bu seni tatmin ediyor mu?" diye sordu, başını eğerek bana baktı, gözleri kurnazca kısılmıştı. Başlangıçta fark ettiğimden daha yakındı. Ama şimdi, göz kamaştırıcı mavi gözlerindeki gümüş telleri görebiliyordum, büyüleyiciydi. Dudakları dolgundu ve böylesine sert bir yüz için şaşırtıcı derecede yumuşak görünüyordu.

Ne cevap verirsem vereyim, üstünlük sağlayacağını anladığım için dilimi ısırdım. Sırıttı, ben de geri çekildim. Ama yürüyüş yolunun kenarının hemen orada olduğunu unutmuşum.

Ayağımın kaydığını hissettiğimde Alaryk'in eli nefesim kesilecek kadar hızlı bir şekilde dışarı fırladı ve beni öne doğru çekti. Ne kadar güçlü olduğunu anlamamı sağlayan bir refleks bulanıklığıydı bu.

"Dikkatli ol," diye uyardı, beni bırakıp geri çekildi. Gümüş rengi saçlarını eliyle düzeltti. Hayal mi görüyordum bilmiyorum ama titrediğini düşündüm. "Başlamaya hazır mısın?"

"Acıyacak mı?" diye sordum, neredeyse düşeceğimi umursamadan.

"Hayır," dedi. "Aslında tam tersi."

Bu ne anlama geliyordu?

Ama öğreneceğimi biliyordum.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı. "Ve zihnini sustur. Kalp taşını hissedeceksin. Hissettiğinde, ona tutun. Bırak seni yönlendirsin. Ben orada, bekliyor olacağım."

Söylediklerini yaparken sesi yavaşça kayboluyordu. Gözlerimi o tuhaf yerde kapatırken, kendimi hiç bu kadar

savunmasız hissetmemiştim, belki bir Elthika'nın sırtında olduğum zamanlar hariç. Nefesime odaklandım. Kalp taşı büyümü, bir amacı olmadıkça, bir pyroki'yi sakinleştirmek veya sevdiğim birini iyileştirmek için gerekli olmadıkça çağırmazdım. Burada acil bir durum, kalp çarpıntısı yaratan bir tehlike veya arzu yoktu.

Ve onu ne kadar çok ararsam, o kadar çok kaçıyordu. Kollarımda bir esinti hissediyordum ama bu harap, kadim, ıssız mağarada rüzgar olmadığını biliyordum. Tenimde karıncalanma hissi uyandırıyor, ipeksi bir yağ gibi içime işliyordu. Büyümün sanki çağrılmış gibi kıpırdandığını hissediyordum. Ama onu ne kadar kavramaya çalışsam da, o kadar kayıp gidiyordu.

Gözlerimi açtım. Alaryk bana bakıyordu, yakışıklı yüzü tam karşımdaydı.

"Yine mi direniyorsun?" diye sordu.

"Hissedebiliyorum," dedim hayal kırıklığıyla, "ama ortaya çıkmıyor. Ben... Ben ihtiyaç duymadıkça hiç kullanmak zorunda kalmadım."

"Ben bunu yapabilirim," diye hatırlattı bana. "Ama bunu kendin yapmayı öğrenmen gerek."

Söylemesi yapmasından kolaydı çünkü her zaman zahmetsiz gelmişti. Hiç düşünmem gerekmemişti.

Gözlerimi kapatıp tekrar denedim.

"Fazla odaklanmışsın," dedi bir an sonra, hayal kırıklığımın daha da arttığını hissettiğimde. "Nefes alıyormuş gibi hissetmelisin. Alışana kadar senden bunu zorla almamız gerekecek."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve ellerimi kalçalarıma dayamıştım.

"Bana acıyla öğretildi," dedi, donup kaldım. "Ama bunun nedeni, acıya en çok tepki veren ben olmam. Bu senin için geçerli değil. Ama belki başkasının..."

Çömelmiş halde, baldırının yan tarafına bağladığı hançeri kınından çıkardı. Ne yapacağını anlayınca nefesim

kesildi. "Yapma!"

Bıçağın ucu elinin üzerinde duruyordu.

Yine de büyüümün yükseldiğini hissettim ve çaresizce ona tutundum. "Bunu yapma çünkü seni iyileştirmek beni tüketir."

"O zaman beni iyileştirme," diye homurdandı Alaryk. "Hissedemiyor musun?"

"Evet... ama kayıyor. Çünkü sana kızgıyım," diye çıkıştım.

Söylemesi yanlış bir şeydi çünkü bıçağı hızla avucunun içine aldı.

Siyah kan fışkırırken dehşete kapılmış bir şekilde nefesimi tuttum. "Sen delisin!" diye tiz bir çığlık attım. "Bunu neden yaptın?"

Büyü göğsümde yükselip çarpıyordu. Ama hayır, bunu ödüllendirmeyecektim. Bundan hoşlanmamıştım. Bu yüzden, etrafımı saran küçük kurdeleler gibi kıvrıldığını hissettiğim her türlü sarmaşığı yok ettim.

"Bunu yapmayacağım," dedim, topuklarımın üzerinde dönmeye başladım, aniden üşüdüm. "Kendini eğitmek için acıyı kullanmış olman umurumda değil. Ama buna katılmayacağım. Bu çarpık ve—"

Yaralanmamış eli kolumu kavradı ve beni kendine doğru çevirdi. O kadar hızlı hareket etmişti ki, bir an çömelmiş, bir an üzerimde dikiliyordu.

"Sanırım korkuyorsun," diye mırıldandı, sesi ipeksiydi; sanki avucundan sıcak kan damlamıyor, havaya metalik bir koku yaymıyordu. "Onu kucaklamaktan korkuyorsun çünkü hayatın boyunca bunu gizli tutmak zorunda kaldın. Çünkü bunun senin kendi lanetin olduğunu, seni ve aileni cezalandırabilecek bir şey olduğunu düşündün. Ve bu yüzden onu o kadar derine gömdün ki, tehdit edilmedikçe karşılık vermiyor."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ona karşı mücadele ederek.

"Seni tehdit ediyor," diye homurdandı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu kadar yakından bakınca ne kadar iri olduğunu fark ettim. Ne kadar güçlü olduğunu. Elbette bunların hepsini biliyordum. Ama bilmek ve bu gerçeğe tamamen karşı koymak iki çok farklı şeydi.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye mırıldandım, gözlerini ondan ayırmadan, sıcaklığının kıyafetlerimin arasından geçip tenimi ısıttığını hissedene kadar. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Hayır, ama sana cevap vermek için kendimi inciteceğim," dedi. Görüşü bulanıklaştı. "Belki bir parçam bundan hoşlanır bile."

Şok oldum. Sesindeki itirafın tınısı, sanki duymam beklenmeyen bir şeymiş gibi.

"Bunu istemiyorum," dedim, kelimelerim kırılıyordu. "Senin incinmeni istemiyorum."

Bakışlarında daha önce olmayan bir vahşilik vardı. Acıdan mı kaynaklanıyordu? Keskin ama öngörülemez bir şey... elle tutulur bir şeydi. Aramızda yükselen vızılı bir enerji vardı. Onu hiç tanımadığımı fark ettim. Özellikle bir Karath olarak, sınırların sınırlarını çoğu kişiden daha fazla zorlayabileceğini düşündüm. Çünkü buna ihtiyacı vardı.

"Seni istismar edecekler var Amaia," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Sahip olduğun şeyler için sana zarar vermek isteyenler var. Ve tarih boyunca acı, her şeyden daha çekici ve daha kolay kontrol edilebilir olmuştur. Aşk. Nezaket. Şehvet. Başkası yapmadan önce kendi büyüünü kontrol etmek için neye ihtiyacın olduğunu belirlemene yardımcı olur."

Tarkosh'un söyledikleri doğrudu, değil mi? Karak'ta tehlikede miydim?

Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Belki de aptalcaydı ama beni yumuşattı. Az da olsa. Parmak uçlarımı kesik avucunun arkasına değdirmek için aşağı uzandım, sihirli gücümün çiçek açtığını hissettim. Ama aceleci veya telaşlı değildim. Sakindim.

"Bunu bir daha yapma," diye fısıldadım, içimde çözülmeyi bekleyen bir iplik gibi sihirli topumu hissederek. "Sihrimi gerektiğinde kullanıyorum çünkü acı çekmek istemiyorum, bunun yerine rahatlama sağlayabilirim."

Gözlerinde bir şey parladı.

"Ah, anlıyorum," diye fısıldadı. Başını eğdi. "Acı yok Mariss. Sadece yumuşaklığa ihtiyacın var. Haz. Ne kadar da zıtlız."

Parmak uçlarıyla yüzümü takip etmek için uzandığında mağara sallanıyor gibiydi. Ona şaşkınlıkla bakarken, içimde bir şaşkınlık dalgası oluştu. Dokunuşunun sıcak akışı ve omurgamdan aşağı doğru bir ürperti yayması.

"Öyleyse sana şunu öğreteyim," diye mırıldandı. "Baştan çıkarmanın büyü içinde kendine has bir yeri vardır. Ama baştan çıkarma da bir kontrol yöntemidir. Belki acıdan daha hoştur, ama pervasızca kullanıldığında daha da keskindir."

Gözlerimi kırıştırdım, düşüncelerim yoğun ve şurup kıvamındaydı. "Ben... Ben anlamıyorum."

"Büyüyü kullanmak, bir sevgiliyi baştan çıkarmak gibidir," dedi bana, derin bir nefes almamı sağlayarak, kalbimin boğazımda atmasını sağladı. "Bir itme, bir çekme var. Onu geri tutmanın ve ne zaman bırakacağını bilmenin bir gücü var."

"Ve eğer onu çağırabilirsem, bu iyi ve güzel," diye cevapladım, düşüncelerim hızlandığında. Yanaklarım yanıyordu ama yine de gözlerimi ona diktim.

Eli hareket etti, omzuma kaydı. Garip bir şey oldu. Kalp taşı büyüsünün hırıltılı dokunuşunu hissettim ama sanki ona sarılmıştım. Uzaktan gelen fısıltıları duydum ama endişe verici değildi. Alaryk'e bakarken bir rahatlama hissettim.

"Ben... Ben bir şey duyabiliyorum," dedim sessizce, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Eli üzerimde gezindi, kollarımı sıyırdı. O olduğunu anladım. Kalp taşı enerjisini

bir mıknatıs gibi bize doğru çekiyordu. Kavramamı kolaylaştırmak için doğrudan bana yönlendiriyordu.

"Takip et," diye fısıldadı, kulağıma fısıldayarak. Dudakları kulağımın sivri ucuna değdi, ayak parmaklarım çizmelerinin içinde kıvrıldı. "Seni nereye götürürsem oraya git. Ya da beni it, Amaia."

Ellerim bileklerini bulur bulmaz gözlerim kapandı. O kadar kalın ve genişti ki, parmaklarım diğer tarafta buluşmuyordu. Kalp atışlarının güçlü ve istikrarlı nabzını hissedebiliyordum. Titredim, büyümün ısınıp uyuştuğunu hissettim. Bir ocaktaki metal gibi, dövülebilir ve erimiş. Yükseldi. Elle tutulur. Nefeslerim onunla birlikte ağırlaştı.

Öğrenmek istediğim şey buydu.

"Göster bana," dedim kararlı bir şekilde. Sesimin yalvarır gibi çıkmasını umursamadım. Bu güçtü. Alaryk, gücünü benden çok daha uzun süredir ustalıkla kullanıyordu. Ve nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Belki o zaman ondan bu kadar korkmazdım. Belki o zaman her çağırdığımda kendi hayatımı riske atıyormuşum gibi hissetmezdim. "Hanniva."

Lütfen.

Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı.

Sonra eli kalktı. Saçlarımın arasına daldı ve saçlarımı tutamlara ayırdığını hissettim, başımı geriye doğru çekerek bakışlarıma baktı.

"Bunun böyle olması gerekmediğini biliyorum," dedi bana. İfadesi çılgınca öfkeli görünüyordu, ama hâlâ kendi kontrolündeydi. Bir an için, o kontrolün kırıldığını görmek istedim. Ben bile bunu istememem gerektiğini biliyordum.

Yükselen büyü, boynumun arkasından bir ter damlasının süzülmesine neden oldu. Neden bu kadar sıcaktı? Garip bir arzu vücudumu sızlattı, karnımın alt kısmında girdap oluşturdu. Belki de sihir ve baştan çıkarma, tıpkı onun söylediği gibi, iç içe geçmişti. Ama bunu hissetmek beni utandırıyor.

"Hiçbir şey olmadı," diye fısıldadım. "Belki de hiçbir şey olmak zorunda değildir."

Kaşları çatıldı. "Hissediyor musun?"

"Lysi."

"Orada tutmayı dene," dedi bana kısık bir sesle. "Sana göstereceğim."

O zaman hissettim. Büyüsünün o tanıdık dokunuşunu. Sadece farklı hissettiriyordu. Daha önce onu buzlu bir nehirdeki ılık bir akıntıya benzetmişim.

Şimdi, nasırlı parmaklarının çıplak tenime sürtünmesi, beni kamburlaştırıyormuş gibi hissediyordum. İçimden bir inilti yükseldi ama bundan utanamıyordum bile. Bunu bilerek mi yapmıştı? Yapabilir miydi? İyi hissettiriyordu. Günahkâr bir şekilde iyi.

Ona bakarken dudaklarım aralandı. Gözleri parlak mavi bir ışıqla parlamaya başladı. Kalp taşı mavisi.

Bunu ancak onun büyüünün benimkiyle buluşması olarak tanımlayabilirdim. Rengini hissettim ve içimde bir altın patlaması gibi hissettim. Güzel ve saf.

Ancak o zaman panikledim. Sanki boğazıma kadar tırmanıp hiçbir direnç göstermeden zihnimin içine girebilecekmiş gibi hissediyordum. Ona buna benzer her şeyi verebilirdim. Onunla tanıştığım ilk gün istediği gibi, tüm sırlarımı onun için ortaya dökerdim.

Kırılgan ve şok ediciydi.

"Yine benimle dövüşüyorsun," dedi sesi, tıpkı ormanda olduğu gibi uzaktan geliyordu. "Sıkı tutun. Sana yol göstereyim. Bana güven, Amaia."

Yapabilir miyim?

Bilmiyordum.

"Dokunuşumun aşinalığıyla büyümü tanıyacaksın," dedi dumanlı sesi. "İşte o zaman savaşmayı bırakacaksın. Sana zarar vermeyeceğimi veya sana verdiğim sözü bozmayacağımı anladığında."

Bu, düşündüğümünden çok daha yakın hissettirdi. Bilekleri sıkıca elimdeydi. Onu her an itebilirdim. Bunda gülünç bir

rahatlık vardı.

Ama o da bana katılmıştı. Daha önce hiç kimsenin olmadığı kadar. Seks bile hiç bu kadar yakın hissettirmemişti.

Çok acı vericiydi. Acı vericiydi. Daha fazlasını istiyordum ve bunun durmasını istiyordum. Hem nefes nefese açgözlüydim hem de nefes nefese korkuyordum.

"Sadece bir anlığına," diye mırıldandı, dudakları kulağıma değdi. "Sana neler mümkün olduğunu göstereyim Mariss."

Gözlerimi kapattım. Kalbim boğazıma kadar çarparken, tıpkı şifa yeteneğimi kullandığım zamanki gibi, ona doğru ittim. İsteyerek teslim olurken, onun kısık bir nefes verdiğini duydum.

Pes edip öne eğildim, alnımı göğsüne bastırdım, ellerimi bileklerinden yukarı doğru kaydırarak kollarını okşadım. Dudaklarımı gömleğinin sert dokusuna sürttüm, kalp atışlarının dudaklarımda nasıl çarptığını hissettim.

"İşte bu," dediğini duydum, derin sesi uzuvlarıma bir sıcaklık dalgası gönderiyordu. İnledi, beni kendine bastırdı, sanki geri çekileceğimden korkuyormuş gibi. "Çok iyi hissediyorsun Mariss."

Uçsuz bucaksız bir denizde yüzüyormuşum gibi hissettim. Kulaklarıma akan su, her şeyi bastırıyordu. Ama Alaryk oradaydı, beni tutuyordu. Acım yoktu, ama büyüsünün ipleri daha keskindi. Keskinliği tenimde körelmiş bir bıçak gibi sıyrılıyordu. Tehlike tehdidi mevcuttu ama içimde onu tanıyan bir yanımda vardı... kokusu gibi. Değişmez. Büyüsü de tam olarak böyle hissettiriyordu, belki de acı ve deneyimle bilenmiş ve keskinleşmişti, itiraf ettiği gibi. Bu, onu bana karşı kullanacağı anlamına gelmiyordu.

Ama o keskinken ben yumuşaktım, onun büyüsünü içimde saklıyordum, ta ki o içime gömülmeye zorlanana kadar. Teslim olmaya.

Onun kaskatı kesildiğini hissettim.

Buna baştan çıkarma demişti. Bir itme ve bir ekme. Ve ben de onu suyun altına çekmeyi hayal ederek daha derinlere srkledim. Kalbinin dudaklarımda gm güm attığını hissedebiliyordum. Boğazında bir nefesin tıkanıldığını duydum. Bu, benim nabzımın da hızla atmasına neden oldu.

Haklıydı. Acı yoktu. Sadece zevk vardı. Yüce bir zevk. Ne kadar iyi hissettirdiğini görmek korkutucuydu.

Ama bir itme varsa, bir çekme de olmalı.

Ve böylece, kendimi ona fazla kaptırdığımı hissettiğimde, büyüsünün benimkine daha sert bastığını hissetmeye başladığımda, yüzeye çıktım ve bymzn ipliklerini kesen bir bıçağı hayal ettim.

"Kahretsin," diye acı dolu bir inilti geldi, ben sendelerken. Ama bu sefer ayağım taş yürüyüş yolunun kenarından uçup gitti. Hâlâ aramızdaki bağıın içindeydim, neyin gerçek neyin gerçek olmadığı konusunda kafam karıştı. Suyun başımın üzerinden aktığını hissettiğimde... sakinleştim. Hatta dingin. Su beklediğimden daha derindi. Ayrıca buz gibiydi, beni gerçekliğe geri döndürdü. Çok ihtiyaç duyduğum hatırlatıcı.

Yüzeye çıktığımda, başımın sadece birkaç metre yukarısındaki taş yola baktım. Alaryk, kopan bağılantı onu gafil avlamış gibi yere serilmiş yatıyordu. Bana dik dik bakıyordu, nefes nefeseydi, bakışlarındaki yoğunluk ince tuniğimin altındaki meme uçlarını çakıl taşı gibi gerse de ifadesi okunaksızdı. Sıcaklığın yankıları hâlâ uyluklarımın arasında dolaşıyordu. Sert, göz alıcı ve dikkat dağıtıcı olan aleti, pantolonunun bağıcıklarına bastırılmış, onları o kadar sıkı germişti ki kopacaklarını sandım. Elim suyun altında istekle kıvrıldı.

Bu... tamamen beklenmedik bir şeydi.

Birbirimize bakarken, ikimiz de hareket etmiyorduk, bunun ikimiz için de geçerli olabileceğini düşündüm.

Ve bana bakış şekli?

Bana sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Suyun içinde dururken dilim damağıma yapışmış gibiydi. Su omuzlarıma kadar geliyordu ve yürüyüş yoluna doğru ilerledim. O sırada Alaryk kontrolünü biraz olsun geri kazanmış, kenarda çömelmiş ve elini bana doğru uzatmıştı.

İşte o zaman anladım ki... elindeki kesik iyileşmişti. Lekesiz tenine baktım. Yıllardır olmadığım kadar enerjik hissediyordum. Ona meraklı ve şaşkın bir bakış attım ve o da beni zahmetsizce yukarı çekti.

Sırılsıklam, önünde durdum. Eli kalçama geldi, başparmağı oradaki kemiğe yaslandı. Çenesi kasıldı. Dudakları sanki konuşacakmış gibi açıldı, sonra kendini durdurdu. Ve bunun neden benimde farkındalık yarattığını bilmiyordum.

"Hadi geri dönelim de ısın," dedi sonunda, sesi gırtlaktan geliyordu, sanki günlerdir konuşmuyormuş gibiydi.

Kemerli geçitten gizli merdivene doğru ilerlerken tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Onu takip ederken kızardım, tahrik oldum, sendeledim.

Ancak en endişe verici şey, onu tekrar hissetmek istememdi; bedenini, büyüsunü, dokunuşunu. Dikkatli olmazsam, onu arzulayabileceğimi düşündüm.

Bölüm 18

ALARYK

Arzu etrafımı sardıkça daha da sıkı sarıldı, kum dolu torbaya daha da sert vurdum. Bu da ilkini daha da kötüleştirdi.

Şafak sökmeden önceydi. Yatakta uzanmıştım, uyku bana bölük pörçük geliyor, zihnim beni gerçeğe çekmeden önce rahatlama anlarıyla beni kışkırtıyordu. Bu yüzden iniş alanının yakınındaki eğitim alanına, sadece birkaç kişinin kullandığı ıssız küçük binaya doğru yürüdüm. Tozlu ve unutulmuş, ama ben böyle olmasını tercih ediyordum.

Kum torbası asla devrilmedi. Derisi yıpranmıştı ama içi yavru pullarıyla kaplıydı. Deri yırtılsa bile, pullar yumruklarıma asla dayanmazdı.

Acı giderek yoğunlaşıyordu. Dik torbada çalıştıkça rahatlıyordum; eklemlerim kanayana, kemiklerim sızlayana, cildim çığnenene ve çok gerginleşene kadar.

Sabah güneşinin ilk ışıkları kapının yanındaki cam pencereden içeri süzülüp, uzak duvardaki kancalara gelişi güzel asılmış tozlu eğitim bıçakları ve yayların üzerinden yansıyana kadar durmadım. Saçlarım terden ıslanana, elimi her hareket ettirdiğimde yakıcı bir yanık hissedene kadar durmadım.

Ancak o zaman kendimi yeniden kendi bedenimin içinde hissettim.

Ama arzu peşimi bırakmıyordu. Köy uyanmadan önce Grymia'nın tepesindeki evime doğru yürürken, bir anlığına doğruya, Rivenna'nın evine doğru yönelmeyi düşündüm. Beni reddetmezdi. Amaia'ya duyduğum şehvetin anısını onun istekli diliyle silip atabilirdim. Dişlerinin metale sürtünerek çekiştirdiğini hissetmek harika olmaz mıydı? Sert mi? Tam da sevdiğim gibi?

Ama sahneyi hayal ettiğimde, tek hayal edebildiğim Amaia'nın yüzü bana bakıyordu, yumuşak, dokunulmaz büyüünün etrafımı sardığı his, içine gömülmek istediğim bir kefen gibiydi.

Büyüsünün cezalandırıcı cazibesini hatırladım. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Neredeyse iyileştirmekten fazlasını yapabileceğinden endişelendim. Tuzağa düşürebileceğinden endişelendim. Çünkü Ny'am'daki mağaradan ayrıldığımızdan beri başka hiçbir şey düşünmemiştim. Sadece o. Onu tekrar hissetmek için çaresiz ve can atıyordum.

"Siktir," diye fısıldadım içimden, tanıdık taş yola doğru dönerken. Mütevazı evime girer girmez kapıyı sürgüledim ve olduğum yerde soyundum.

Tuvalete doğru ilerlerken, sıcak tenimde hissettiğim serin havayla rahat bir nefes aldım ve ince, tül perdeleri aralayıp, çökük taş küveti ortaya çıkardım.

Arkamızdaki Ny'am Dağı'ndan gelen buharlı suyla dolmasını beklerken, sertleşmiş penisimin metal piercing'lerine çiğnenmiş parmak eklemlerimi sürttüm, derin ve yavaş bir nefes aldım. Metal, yaraların sıcaklığına karşı soğuktu. Piercing'lerin etimin altında çekilip kaydığını, ağır kesemde kıvrılan bir zevki tetiklediğini hissedebiliyordum.

Ön sıvı, ucundan itilerek başımın üzerinden akıyordu. Küvete girmeden önce başparmağımla yaydım, su o kadar sıcaktı ki yakıyordu. Suyun altındaki küçük çıkıntıya oturup

arkama yaslandığımda buhar yükseldi. Sıcaklık, özellikle su ağrıyan eklemlerime değdiğinde tıslamama neden oldu, ama bu sadece penisimi daha sıkı kavramama neden oldu.

Bunu uzatamayacak kadar ileri gitmiştim. Saatlerdir sertleşmişim, Amaia ile mağaraya indiğimden beri zihnimi bulandıran cezalandırıcı şehvet. Bana büyüsünü açtığından beri. Sudan, ruhumu çalmaya kararlı, baştan çıkarıcı bir siren gibi çıktığından beri, kıyafetleri yemyeşil vücuduna yapışmış, gözleri ona verdiğim isim gibi, korlar gibi yanıyordu.

Kalın penisimi okşarken boğazımdan yukarı doğru çaresiz bir ses yükseldi, tabanını sertçe sıktıktan sonra avucumu tekrar yukarı kaldırdım. Parmaklarım, penisimin alt tarafındaki piercing'ler boyunca sürüklendi, her tıkırtı ve hafif çekiş karnımın sıkışmasına neden oldu.

Nefes verdim, kalçalarım sallanmaya ve ileri geri hareket etmeye başladı. Gözlerimi kapatırken başımı çukur küvetin kenarına yasladım, sert taş boynumu destekliyordu. Onu hayal ediyordum. O kocaman gözleri. Dolgun dudaklarının kıvrımı. Onu böyle becersem çıkaracağı sesleri, yanımda ne kadar iyi hissedeceğini hayal ediyordum. Haz talep edecekti. Yumuşaklık talep edecekti. Naziklik. Bana hiç uygun değildi... ama Muron'da onu istiyordum. Beni tüketebilmesi için ona yumuşak davranmak istiyordum.

Elimin sürüklemesi daha da sertleşti, piercingler boyunca daha da sıkılaştı. Suyun yüzeyi, hızlı hamlelerimden dolayı küçük dalgalar halinde dalgalandı. Haz ve acının baştan çıkarıcı karışımı beni tam uçurumun kenarına getirdi.

Ve o zevk beni kavurduğunda, görüşüm onunla birlikte beyazlaştı ve cildimde lezzetli bir marka gibi hissettim, böğürene kadar cızırdadı.

Sonrasında kendime geldim, göğsüm inip kalkıyordu.

O anda neden aklıma geldiğini bilmiyordum ama Hartan cadısını hatırladım. Annemin ilk danıştığı cadı. Kehanet...

İlk aşkımın kalbini, ona karşılığında kendi kalbimi sunmadan önce sökeceğime dairdi. Sonsuza dek üç dünya arasında kalmış bir kral olacaktım.

Alaycı bir tavırla güldüm. Annem, cadıları ve kehanetleri. Harta'da yaşadığımızda kahinler arasında gezinirdi çünkü neredeyse her dağ veya köy girişinde kahinlerle karşılaşabilirdiniz. Oysa Karak'ta tek bir tanesine bile rastlayamazdınız.

Şimdi neden yaptığını anlıyordum. Kaybolmuştu. Ona tutunabileceği bir cevap -ya da belki bir umut- verecek birini arıyordu. Ama hiçbirisi ona huzur vermemişti. Annemin kulağına benim hakkımda bir şeyler fısıldadıktan sonra, Harta'nın tamamında aradığını asla bulamayacağını söyleyen sonuncusu hariç.

İşte bu yüzden ayrılmıştık.

Annem, kral olmam için zenginliği düşünüyordu. Rahat bir hayat. İsteyebileceği her şey ve daha fazlası. Sırtımızdaki kıyafetler ve Karak'a yolculuk için bir paket kurutulmuş etten başka hiçbir şeyimiz olmamasının bir önemi yoktu. Küçük bir çocuk olmamın, yolculuğun tehlikeli olmasının, dik dağları, fırtınalı vadileri ve dondurucu geceleri aşmamın bir önemi yoktu.

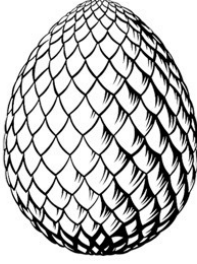
Ne olursa olsun, annem benim Karath olduğumu görecektik kadar uzun yaşamamıştı.

Cadının annemin kulağına fısıldadığı diğer kehanetlere gelince... aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Böyle olmasını tercih ediyordum. Bu yüzden ondan korkmama gerek yoktu.

Ve eğer üç dünya arasında kalacaksam, o zaman Harta, Karak ve ölümdeki öbür dünya olsun.

Bölüm 19

AMAIA

"Gitti mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Nereye?"

Alaryk'i dağdaki o geceden beri üç gündür görmemiştim. Onu köyde de görmemiştim, ama yemek vakitlerinde ve molalarda daha uzun yürüyüşler yaparak onu aradığımı itiraf etmekten utanırdım.

"Görünüşe göre Elysom'a çağırılmış," dedi Ethrisha, piknik yemeğimize getirdiği kâsedan küçük bir meyve koparıırken. Koyu mor renkteydi, o kadar koyuydu ki siyah görünüyordu ama içindeki etli kısım pembeydi. Ekşi ama tatlıydı.

Brune'un kollarına sarılmadan önce onu ısırmasını izledim. Ziyafet gecesinden beri, ikili birbirinden hiç ayrılmamıştı. Dudaklarına bir meyve daha uzattı ve Brune keskin ısırığıyla suyunu sıçrattığında kıkırdadı.

"Ama neden?" diye sordum Ethrisha'ya, çünkü herkes hakkında her şeyi biliyor gibiydi. Görünüşe göre benim hakkımda da.

"Karath'larla bir daha gece yarısı buluşamayacağın için üzgün müsün?" diye takıldı, kaşlarını oynatarak, meyve lekeli dudaklarında bir sırıtışla; Brune'un daha sonra bu sırıtışı öpeceğinden emindim.

Yanımda, serili battaniyenin üzerinde, Syris bana anlaşılmaz bir bakış attı. Alaryk ve benim gerçekte ne yaptığımızı sadece o ve Tarkosh biliyordu. Gerçi ona Ny'am'daki geceden hiç bahsetmemiştim. Sadece düşünmek bile ürpermeme ve kızarmama neden oldu.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun," diye homurdandı Syris, "ve eğer bir daha duyarsan o dedikoduları susturmalısın."

Gülümsememi bastırarak ekmeğimden bir ısırık aldım. Hava çok güzeldi ve Tarkosh bize havanın tadını çıkarmamız için öğleden sonrasını vermişti. Birkaç gün daha yavru beklenmiyordu ve Kyr şu anda diğer dört yeni doğanla birlikte yuvasında dinleniyordu.

"Bunu yapamam," diye itiraz etti Ethrisha. "Bana güvenemeyeceklerini düşünürlerse, insanların onun hakkında gerçekten ne söylediklerini nasıl bileceğim?"

"Senden harika bir casus olur, kalles," diye mırıldandı Brune. Bakışlarım ona kaydı. Ne dediğini anlamış gibiydi çünkü gülümsemesi donuklaştı ve gözleri bana kaydı.

Ryak'ın beni neyle tehdit ettiğini ona hiç söylememiştim. Ama şimdi Ryak'ın ona da benzer tehditler savurup savurmadığını merak ediyordum.

"Kalles," dedi Ethrisha dalgın dalgın. "Bu kelimeyi çok seviyorum. Tekrar söyle."

"Kalles," diye gürledi Brune kulağına, kulak memesini ısırarak.

Syris bana neredeyse burnumdan solumama sebep olacak bir bakış attı. Sevgi dolu çifti çoktan unutmuştu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dakkari dilinde kadın anlamına geliyor," dedim ona. "Ama... yumuşak bir isim. Eski ordu krallarımızdan biri, kraliçesi Morakkari'sine bu ismi verirdi. Hoş bir isim. Yüzyıllardır aklımdan çıkmıyor."

"Ne kadar romantik." diye iç çekti Ethrisha.

"Kimsenin bana kadın demesini istemem," diye homurdandı Syris.

"Sadece kıskanıyorsun," dedi Ethrisha şarkı söylerken, sesinde gerçek bir kötülük yoktu ve başını Brune'nin göğsüne yasladı.

Ormanın kenarındaki bir ağacın gölgesinde oturuyorduk; aşağıdaki köyün ve gelip geçenlerin muhteşem manzarasını seyrediyorduk. Gri çatıların keskin eğimi, atlıların tarlada antrenman yapması - görünüşe göre binicilik talimi - ve ara sıra tepemizde uçan Elthika. Burada huzur olduğunu fark ettim.

Ve her geçen gün daha da yerleştim, korkum ve sinirlerim daha da arttı.

"Ne zaman döner sence?" diye sordum.

Ethrisha bana baktı. "Dikkat et, Amaia. Eğer onu özlersen köylüler onun yatağını ısıttığını düşünür."

"Ben özlem duymuyorum" dedim.

Arkadaşım bana acıdı. "Söylemesi zor. Elysom'un varlığını neden istediğine bağlı... ama sanırım Hartanlar'la ilgili. Dün Myzalla'nın vahşi bir Elthika birliğinin sınıra yaklaştığını söylediğini duydum. Belki bir şey onları oraya çekiyordur."

"Harta'da hala ailesi var mı?" diye sordum.

"Emin değilim," dedi Ethrisha, sanki bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzerek. "Sanırım sınırın ötesine kaçanlar sadece o ve annesiydi, o daha çocukken. Babası Hartan'dı."

Syris, "Ama onun onu hiç tanımadığını duydum." diye ekledi.

Syris'in dedikoduya gerçekten de katıldığını görünce Ethrisha'nın gözleri parladı. "Çok iyi hatırladın."

"Ve... Karag onun düşman topraklarından olmasıyla ilgili bir sorun yaşamıyor mu?" diye sordu Brune.

"Grym topraklarımız, Karak'ın geri kalanından farklı," dedi Ethrisha. "Hartanlar ve Karaglar, mesafenin kısa olması nedeniyle sınırları serbestçe geçerlerdi. Barış ancak geçen yüzyılda bozuldu. Alaryk, Samryn'i sahiplenmeden, Karath olmadan önce durum çok daha kötüydü. O zamanlar

gerçekten savaş halindeydik. Ve Alaryk bu savaşı hızla sona erdirdi."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

"Eminim hepsi politik," dedi elini sallayarak. "Annemin anlattığına göre, o günlerde Elysom da çok aktifti. Ama yine de, çok az Grymlı Alaryk'in Harta'da büyüdüğünü umursuyor. Evet, birkaç kişi sesini yükseltiyor ama... bir Vyrin olduğunu iddia etti. Hem de herhangi bir Vyrin değil. Samryn. Buna karşı koymak zor. Şimdi, eğer başka bir yerde olsaydı ve o onların Karath'ı olsaydı..."

"Sarroth'taki gibi," diye alaycı bir şekilde güldü Syris, gözlerini devirerek.

"Evet, Sarrothialılar yabancılardan nefret eder," dedi Ethrisha gülerek. "Bir keresinde annemin kız kardeşini ziyaret etmiştim. Muron'un kanı üzerine, bana bakan bakışların sayısı... sanki benim kadar güzel birini hiç görmediklerini düşünmüştüm. Takılarımla sokaklarda yürürken şingırdadım, sanki ayaklarına tükürmüşüm gibi. Orası çok... militan. Ayrılmadan önce binicilik eğitimine gideceğimi düşünmüştüm."

Tam kahkahalarımız yükselirken, hepimiz Ethrisha'yı binicilik eğitiminde hayal etmeye çalışırken, uzaktan gelen çılgınca çığlıklar hepimizi susturdu. Brune, hepimiz neler olduğunu anlamaya çalışırken, gözlerini kısarak güneş ışığına bakıyordu.

İşte o zaman gördüm. Acolyte binicilerinin olduğu alanda bir kavga. Ve bu mesafeden bile, gerçek bir Dothikkar muhafızı gibi iri yapılı, tanıdık Ryak'ın, toprakta biriyle boğuştuğunu görebiliyordum. Ethrisha'dan gelen bir nefes sesiyle üstünlüğü ele geçirdi, her kimse onun üzerine atlayıp yumrukladı. Binicilik eğitmeni ve diğer birkaç acolyte onları uzaklaştırmaya çalışırken, tekrar tekrar.

Uzaktan bile ses doğrudan bize doğru geliyor gibiydi ve kavganın şiddetini görebiliyorduk. Ryak'ın yumruğunun ete değmesinin mide bulandırıcı sesi, kanın çağıltısı ve çaresiz homurtular.

Çok acımasızdı. Ve dehşet vericiydi. Ryak'ın neler başarabileceğini görmek midemi bulandırıyordu.

Ryak'ı, yerde hareketsiz ve cansız yatan arkadaşından kurtarmak için üç atlı gerekti ve Nevin'i de gördüm.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kuluçkahanede volta atıyordum, uyuyamıyordum. Yatakhane'nin dışındaki koridorda ilerledim, mutfağa girdim, sepetteki küçük ekmek kırıntılarını didikledim, Kyr'ı kontrol ettim - yuvada diğer yavrularla birlikte uyuyordu - ve sonra sıcaklık dayanılmaz hale gelmeden önce kuluçka odasındaki kalan yumurtaları gözlemledim.

Dışarıdaki gece havası, sıcak bedenime mutluluk verici bir serinlik veriyordu. Taş banka oturup gözlerimi kapattım. Ama tek gördüğüm, Ryak'ın sürüklenerek götürülmesiydi; ifadesi gür ama neredeyse... övünen bir ifadeydi. Anlaşılan onu boş bir eve kilitlemişlerdi; kapı ve pencerelerin dışında muhafızlar vardı.

Akşam kuluçkahaneye dönerken bana atılan uzun bakışları görmezden gelemedim. Yaklaştığımda kesilen fısıltıları ve ani konuşmaları. Ne dediklerini biliyordum ama tek yapabildiğim görmezden gelmekti.

Syris yatmadan önce, Alaryk'in Myzalla'nın ısrarıyla Grymia'ya döndüğünü söylemişti. Belki de uyuyamamamın sebebi buydu. Eh, birçok etkenden biri de buydu.

Görünüşe göre mürit hâlâ uyanmamıştı. Tarkosh'a yanına gitmeme izin vermesi için yalvarmıştım ama kararsız görünüyordu. Bana Alaryk'in kararını beklememi söylemişti, büyümü açığa çıkarma endişesi aklının ön saflarındaydı.

Öylece bekliyordum. Ama ay yükseldikçe ve saat ilerledikçe, eğer bir şeyler yapmazsam uykuya dalamayacağımı biliyordum.

Odama dönmedim. Bunun yerine avlunun yarım duvarından atladım, ayaklarım Grymia'nın her yerini saran taş yola bastı ve kendimi aramaya koyuldum.

Neden suçlu hissettiğimi bilmiyordum. Ryak'ın acımasız hareketlerinden ben sorumlu değildim. Onun ve müridinin günlerdir birbirlerinin boğazına sarıldığını, iğneleyici yorumlar ve alaycı sırtışlar attıklarını, görünüşe göre bu öğleden sonra patlak vermeden önce öğrenmişim. Ryak'tan ben sorumlu değildim, hayır... ama daha önce sahada müride yardım edebildiğim için suçluluk duyuyordum.

Donup kalmıştım, aklım sonuçlar ve korkuyla dolmuştu, eski bir alışkanlık.

Ve böylece hiçbir şey yapmamış oldum.

Ama o gece köyü didik didik aradım. Ryak'ın tutulduğunu bildiğim evden uzak durdum, çünkü gardiyanlardan yardım alamayacağımı biliyordum - görünüşe göre çoğu eğitimli Grymli atlılardı. Ama köyün büyük kısmı sessizdi. Alaryk'ın evi de öyleydi; öyle ki Syris'in onun döndüğünü yanlış mı duyduğunu merak ettim.

Ancak köyün eteğinde, yolun iniş alanının etrafından dolanıp aşağıdaki çiftliklere giden araziye kestiği yerde, meşale ışığının parıltısını ve Alaryk'in küçük bir taş evin dışında duran bir muhafızla konuşurken gümüş rengi saçlarının tanıdık ipeksi parlaklığını gördüm. Dothik'ten taşınırken yanımızda olan Myzalla'yı ve birkaç atlıyı tanıdım.

Botlarımın çıtırtısını duyup gardiyanın gözlerinden biri bana döndüğünde, Alaryk döndü; mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda ifadesini anlamak mümkün değildi. Onu dağdaki o geceden beri görmemiştim; aramızda o tuhaf, elektrikli enerjiyi paylaştığımızdan beri, dilimde tatlı ve acı bir his vardı.

Muhafıza döndü, duyamadığım bir şeyler söyledi ve sonra yaklaştı.

"İçeride mi?" diye sordum, çenemle diğerlerine benzeyen evi işaret ederek.

"Evet," dedi Alaryk bana.

Yanımdan geçmek için hareket ettim ama bileğimi yakaladı.

"Yapma."

Sesinde beni hareketsiz bırakan bir şey duydum. Kaşlarımı çattım. "Ona yardım etmek istiyorum Alaryk. Yeterince bekledim. Artık birinin öğrenmesini umursamıyorum."

Ve ses tonumdaki ciddiyeti duymasını umuyordum çünkü kovulmayacaktım. Kararını beklemiştim ama artık beklemek istemiyordum.

Alaryk'in yumuşak küfürü kulağıma geldi ve bileğimi kavrayarak beni kendine çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ona karşı mücadele ederek. "Ona yardım edebilirim."

"Hayır, yapamazsın Mariss," dedi ve beni evden biraz uzakta durdurdu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, böylece gözlerine sabit bir şekilde bakabildim. "Öldü," dediğinde sesi neredeyse yumuşaktı.

Her şey durmuştu. Rüzgar bile.

İlk başta onu doğru duymadığımı düşündüm.

"Ne diyorsun sen..." Sustum. Kocaman gözlerimle ona bakarken olduğum yerde donakaldım. "Ne diyorsun?"

Alaryk'in ifadesi biraz yumuşadı. Başparmağı yanaklarımı okşadı, sanki geri çekileceğimi biliyormuş gibi.

"Öldü Amaia," dedi gözlerimi ayırmadan. "Gittiği yerde ona yardım edemezsin."

"Hayır," dedim. Müritin adını bile bilmiyordum ama yine de kalbimde bir acı hissettim. Kendi kalbimin. Göğsümde bir parçalanma. "Hayır, yalan söylüyorsun."

Kendimi onun kavrayışından kurtardım, tırnaklarından birinin sivri ucu çenemin altına takıldı, yerini bir acı aldı.

"Amaia," diye uyardı.

Ama ben çoktan eve doğru koşuyordum, içeride yalnız bir ışık yanıyordu. Kalp taşı büyüm, koşarken hissettiğim panik ve çaresizlikle göğsümde çılgınca toplanıyordu.

Myzalla beni ilk gören oldu ve beni tutmaya çalıştı. Ben onların arasından geçmeye çalışırken muhafızlar etrafımda bir oluşum halinde yaklaşıyorlardı.

"Yardım edebilirim, yardım edebilirim, beni geçirin," dediğimi duydum, sesim sulu ve kırılıyordu, nefesim kesiliyordu. Myzalla'nın yüzünden yansıyan mavi ışığı gördüm, kaşlarını çattı. Gözlerim.

"Bırakın geçsin," diye geldi Alaryk'in sert emri. "Bırakın görsün."

Myzalla, gardiyanlar gibi hemen geri çekildi ve ben de kapıdan hızla içeri daldım. Tam karşımda, Brune ile çiftlikte çalışan, tanıdığım yaşlı bir Karag kadını vardı. Ağlamıyordu ama şimdi oğlu olduğunu anladığım kadının başucunda otururken yüzünde soğuk bir keder vardı.

Rahip adayının yüzü tanınmaz haldeydi, morarmış ve şişmişti, ama koyu kanının çoğu yıkanmıştı.

Büyümün filizlerini açtım, aradım, bastırdım, umut ettim.

Annesi telaşla, "Ona ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Defol git!"

Buzun üzerime çöktüğünü hissettim. Tanıdık. O kadar soğuktu ki neredeyse ciğerlerimdeki nefesi çalacaktı ve solmadan önce büyümü söküp attım.

Ölü.

Gitmiş.

Kayıp.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Artık yok.

Annesinin acı dolu gözleriyle karşılaştım, bakışlarında öfkeli, dökülmemiş gözyaşları vardı.

"Özür dilerim" diyebilirdim sadece. "Çok üzgünüm."

"Buraya hiç gelmemeliydiniz. Hiçbiriniz. Şimdi oğlum öldü! Sizin yüzünüzden. Hepinizin yüzünden!"

Omuzlarımdan iterek beni geriye itti.

"Saran, yeter artık," dedi Alaryk'in kararlı sesi. Eve girdi, bileğimi tutup beni geri çekti. "Oğlunu öldüren kişi bedelini ödeyecek. Sana söz veriyorum."

"Neredeydin peki?" diye sordu Saran, Alaryk'e dönerek. "Gitmişsin. Buraya asla ayak basmalarına izin vermemeliydin. Burası kutsal topraklar. Sadece zehirliyorlar."

"Gel," dedi Alaryk yumuşak bir sesle. Beni bundan kurtarmaya çalıştığını anladım... ama ne önemi vardı ki?

Burada ona zarar vermesine izin verilen tek kişi annesiydi. Geride kalan.

Alaryk beni evden çıkarırken, son kez yatakta yatan müridin cansız bedenine baktım, annesinin hıçkırıklarla yıkıldığını duydum, sanki cildimde bıçak saplanıyormuş gibiydi.

Adını hiç bilmiyordum ama bu anı hayatımın geri kalanında yanımda taşıyacaktım. Benim için bir lanetti. Öldüğüm güne kadar.

Bu benim kendi cezam olurdu.

Bölüm 20

ALARYK

"İyi mi?" diye sordu Myzalla sessizce, bakışları yolun kenarında duran, görmeyen gözlerini ormanın gölgeli sınırına dikmiş Amaia'ya kaydı.

"Şokta" dedim ona.

"Gözleri..." dedi Myzalla, sesi kısılarak. Kaşlarını çattıktan sonra bana baktı. "Tam olarak ne yapabilir, Alaryk?"

"Daha sonra konuşuruz. Ama şimdi değil. Burada değil," dedim ona, ağrıyan ensemini ovuşturarak. Samryn, Elysom ile Arsadia'yı ayıran denizin üzerinden uçarak Grymia'ya hızla ulaşmak için kendini zorlamıştı. Uzun bir yolculuk değildi ama Elysom açıklarında bir fırtına sistemiyle karşılaşmıştık. Hoş bir deneyim olmamıştı.

Peki Grymia'da neyle karşılaşmıştım?

Daha da az.

"Onu kuluçkahaneye geri götürmemi ister misin?" diye sordu Myzalla.

Başımı salladım. "Onu ben götüreceğim."

Filo komutanım derin bir iç çekti, gözleri sessiz köyü tararken endişeliydi. "Ne yapacağız Alaryk? O Dakkari. Değişim anlaşmalarında bununla ilgili hiçbir şey yoktu. Nasıl halledilir?"

"Suç Grymia'da işlendi," dedim sertçe. "Yasalarımıza göre cezalandırılacak."

Suça uygun bir ceza.

Yani bu Ryak'ın ölümü anlamına gelir.

"Bir Dakkari'yi öylece idama mahkûm edemeyiz. Bunun bundan daha karmaşık olduğunu biliyorsun," dedi Myzalla, sesini alçak tutarak.

"Öyle olmak zorunda değil," dedim. "Yakında Elysom'a haber vereceğim. Sarkin'e de bir mektup göndereceğim. Belki atlılarından biri mesajımı Dothikkar'a bizzat iletir."

Myzalla sıkıntılı görünüyordu.

"Şimdilik onu yakından takip edin. Kimse benim onayım olmadan içeri giremez," dedim.

"Peki ya Nevin?" diye sordu. "Arkadaşına mı? Onlara ne olacak?"

Amaia'ya işaret etti.

"Sabah sana bir cevabım olacak," dedim.

"Burada kalamazlar," dedi Myzalla. "Bundan sonra kalamazlar. Gitmeleri onlar için daha güvenli. Hem de hemen."

"Kalacak," dedim kararlılıkla. "Ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi olan varsa, bana hesap verecek."

"Kıza karşı hislerin olduğunu söyleme bana," diye tısladı. "Hiçbir sevgili ayaklanmaya değmez Karath. Bunu sana söylememe gerek yok."

"O sandığından daha değerli," diye homurdandım, gözlerimi kısarak. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Myzalla derin bir nefes alıp kendine geldi. "Gethrin gelecek vaat eden bir müritti. Özleyeceğiz. Trajik bir kayıp. Umarım buna değer."

Saran'ın öfkesinin, elle tutulur, bıçak gibi keskin kederinin bir anlık yansıması, bakışlarımı kaçırmama neden oldu. Böylece Myzalla, yüz ifademini nasıl gerildiğini göremeyecekti.

"Sabah köye olanları anlatacağım. Bu gece Saran'da kalır mısın?"

"Deneyeceğim," dedi Myzalla. "Ama arkadaşlığımızı istemeyebilir."

Kanat komutanımı diğerleriyle bırakıp, kollarını vücuduna dolamış olan Amaia'ya doğru ilerledim.

Yanına geldiğimde kaskatı kesildi, ama benim olduğumu anlayınca tekrar öne döndü ve ağaçların arasına baktı.

"İyi misin?" diye sordum, onu bana doğru çevirerek, onu iyice inceleyebilmek için.

Güldü, sesinde gerçek bir iğneleme olmasa da inanmaz bir ton vardı. "Bunu annesine sormalısın. Kesinlikle bana değil."

"Geç oldu," dedim ona sessizce. "Seni kuluçkahaneye geri götürüyüm."

"Hayır," dedi hemen başını sallayarak. "Oraya geri dönmek istemiyorum. Şimdilik değil."

Eğer kuluçkahaneye geri dönmezse, onu evime götürürdüm. Ama gecenin geri kalanını dışarıda beklemenin bize hiçbir faydası olmazdı. Elimi beline bastırdım. Soğuk hissediyordu, dağda ne kadar parlak yandığından çok farklıydı.

"Gel," dedim ona yumuşak bir sesle.

"Kuluçkahane olmasın," diye yalvardı, bana anlamadığım bir panikle bakarak. "Lütfen."

"Seni duydum," diye güvence verdim ve sonra onu öne doğru yönlendirdim. Köyün etrafından dolanırken yanıma geldi; neyse ki köyün bu kadar gerisi boştu, üstekilerin çoğunun toplandığı yerden uzaktaydı.

Yol boyunca hiçbir şey konuşmadık, hatta evimin karanlık pencereleri ve dumansız bacasıyla pek de davetkâr görünmediğini gördüğünde bile. Tek kelime etmedi. Sadece ön kapıyı omuzlarımla açarken kısa merdivenleri tırmandı.

İkimiz de içeri girip kapıyı kilitlediğimde, ben şömineyi ve ışık için birkaç mum yakmaya gittiğimde, o girişte başı öne eğik bir şekilde oyalandı.

Ana odadaki soğuk gölgeler yumuşak bir altın ışıkla kovulduğunda, "Neden kuluçkahaneye geri dönmek

istemedin?" diye kendime sorarken buldum.

Daha önce geldiği zamandan beri aynı olan dinlenme alanını işaret ettim ve botlarını dikkatlice çıkardıktan sonra öne doğru kaydı. Yastıkların arasına yerleşti, yere oturdu ve bacaklarını altına kıvırdı.

"Geceleri çok sessiz oluyor," dedi gözlerini halıdaki eski bir düğüme dikerek. "Dayanamıyorum. Çünkü bana evde olmadığımı hatırlatıyor."

Karnımda bir endişe dalgası hissettim. Çünkü bu konuda söz hakkım olsaydı, bir daha asla eve dönemeyebilirdi.

Ama bu tehlikeli bir düşünceydi. Yavru pullarından yapılmış koruyucu binicilik yeleğimi çıkarıp kapının yanına astım. Sonra yanına gittim. Çok uyumak istesem de, bunun olmayacağını biliyordum. Bu geceden sonra. Şafak vakti yaklaştığını bildiğim şeyler varken.

"Hayatım boyunca insanlarla iç içe oldum. Ailem, arkadaşlarımız. Neredeyse hiç yalnız kalmadım. Bu yüzden, böyle hissettiğimde, burada yalnız olduğumu kabullenmek daha da zorlaşıyor. Çok yalnızım," diye itiraf etti, yastıktaki bir ipliği çekiştirerek. Konuşmasını dinlerken, böyle bir ailede büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Benim yetiştirilme tarzım ise tam tersiydi.

Sonra derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Onu öldürmediğimi biliyorum Alaryk. Ama hayatta olmamasının sebebi benim. Bununla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum."

"Amaia," dedim, sesim neredeyse uyarı gibiydi. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun."

"İyileşme yeteneğim varken bunu yapmamayı seçtiğimde... o zaman bu kesinlikle benim hatam gibi geliyor."

"Sen tanrı değilsin Amaia," diye homurdandım, anlaması için gözlerini yakalayıp sımsıkı tutarak. "Kimin yaşayıp kimin öleceğine sen karar veremezsin."

Dudakları aralandı, gözleri büyüdü. "Bunu söylemedim. Sadece bir seçeneğim olduğunu ve hiçbir şey yapmamayı seçtiğimi söyledim."

"Her gün insanlar ölüyor," dedim, koşullar göz önüne alındığında kelimelerin duygusuz ve soğuk gelebileceğini bilerek. "Karak'ta, Harta'da, Dakkar'da. Onların ölümlerinden de sen mi sorumlusun?"

"Elbette hayır," dedi. "Ama tam oradaydı. Ne kadar acı çekti? Ben beklerken mi?" diye tükürdü, sesindeki kendinden nefret apaçık belliydi.

"Sana berbat bir insan olduğunu mu söylememi istiyorsun?" diye sordum, gözlerimi kısarak. "Bütün bunların senin suçun olduğunu mu? Senin hatan olmayan bir durum yüzünden kendini daha kötü hissedebilesin diye mi?"

"Elbette hayır," diye fısıldadı, gözleri acıyla dolmuştu.

"Yeter artık," dedim. "Kurban olmaya tahammülüm yok."

Sözlerim onu çok etkilemiş gibiydi, minderlerin üzerinden bana sessizce bakıyordu. Eğer onu mantıklı düşünmeye zorlamak için zalim olmam gerekiyorsa, o zaman zalim olurdum. "Ben... Ben..."

"Onun ölümünü kendinle ilgili yapma," dedim ona kısaca. "Seninle ilgili değil. Anlıyor musun? Ona yardım edebilirdin. Tıpkı benim burada olabileceğim gibi. Myzalla saldırıyı daha erken durdurabilirdi. Ama içlerindeki öfkeyi dışarı vuracağını düşünerek dövüşmelerine izin verdi. Ama nihayetinde... Ryak, sadece Ryak durabilirdi. Ama durmadı. O eğitilmiş bir muhafız. Eğitilmiş bir asker, bir savaşçı. Kendi gücünün farkında olmadığını mı sanıyorsun? Zarar vermek, öldürmek istedi... ve yaptı. Bu kadar basit. Tek soru neden?"

Amaia irkildi ama belki de kelimelerin ham dürüstlüğü onu dürtecek, aklını başına getirecek diye düşündüm.

"Sence kendimi suçlu mu hissediyorum?" diye sordum ona.

"Ben...ben senin ne hissettiğini bilmiyorum," diye cevapladı.

"Evet," diye cevapladım ve yumuşak itirafım karşısında şaşırması görüldü. "Saran'ın yüzünü ve sözlerini bu gece

sonsuz dek hatırlayacağım."

Dudakları aralandı ve bunun onun da paylaştığı bir duygu olduğunu biliyordum.

"Etrafta fazlasıyla suçluluk duygusu var. Ve bir ömürden fazlasına sahip olduğumda ne fark ettim biliyor musun? Hiçbir işe yaramıyor," diye devam ettim. "Çünkü sabah Grymia gerçeği isteyecek. Grymia adalet isteyecek. Ve hissettiğim suçluluk duygusu ikisine de hizmet etmiyor."

Mum alevlerinin ışığı duvarlarda titrerken Amaia uzun süre sessiz kaldı. İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk ve özellikle karşımdaki kadın söz konusu olduğunda, bundan sonra ne olacağını düşünüyordum.

"Ryak'a ne olacak?" diye sordu yumuşak bir soruyla.

Ona dikkatlice baktım. "Dakkar'da olsaydık, ona ne olurdu?"

Başını sallayarak alay etti. "O bir darukkar. Bir muhafız. Anladığım kadarıyla yüksek rütbeli biri. Aynı yasalar onun için geçerli değil. Bunu herkes bilir."

"Muhafızlar olmasaydı?" diye merakla sordum.

"Kor anir ji vorak," dedi sessizce, Dakkari kelimeleri dudaklarından şarap gibi akıyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde doğruldum. "Bu, sürünün yolu anlamına gelir. Dakkari sürülerinde, biri cinayet işlerse, kanıyla öder. Hem de hepsini. Bir Vorakkar, bir sürü kralı tarafından idam edilirdi. Oğlunu, kızını, kocasını ya da karısını aldığı ailenin gözü önünde. Ama Dothik'te... belki zindanlara gönderilirdi. Sanırım kimin canını aldığına bağlı."

"Ben senin ordularının yolunu tercih ederim," dedim ona. "Bir cana karşılık bir can."

"Harta'da ne yapacaklar?" diye tereddütlü bir soru geldi.

Bakışlarım aniden ona kaydı. Başımı geriye yasladım. "Hartanlar güce değer verir. Katil vahşi doğaya atılır. İntikam veya adalet dileyen herkes, onu avlarsa ona istediğini yapabiliirdi. Ama hepsinden sağ çıkarsa, yaşar ve evine dönebilirdi."

Kaşları sıkıntılı bir ifadeyle çatıldı.

"Eğer benim istediğim olursa, Ryak idam edilecek," dedim basitçe.

Nefes nefese kaldı, başı hızla kalktı.

"Dothik'te değiliz. O burada bir darukkar, bir muhafız değil. Eğitim gören bir mürit. Ve yasalarımızın üstünde değil," dedim.

"Ya bu Heartstone Anlaşmaları'nı tehdit ederse?" diye sordu. "Dothikkar bundan pek hoşlanmayacaktır. Gerçeği çarpıtacaktır. Zaten..."

"Ne oldu zaten?" diye sordum, bakışlarım ona dikilmişti.

Derin bir nefes aldı. "Zaten çatlak arıyor. Karag'ın senin Elthika'nla çok güçlü olduğunu düşünüyor. Bunu biliyorsun. Bu bir sır değil."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Elysom araya girerse, endişelerini dikkate alacağım. Ama nihayetinde benim kararım olduğunu biliyorlar. Beni bundan pek fazla şey vazgeçiremez. Hesap vermem gereken halkım var. Onları dinliyorum, onlara hizmet ediyorum. Başka kimseye değil."

"O zaman seni kıskanmıyorum," dedi sessizce.

Çok az kişi bunu yapardı diye düşündüm.

Ama bu benim seçtiğim hayattı. Beni seçen hayat, illa'rosh sırasında büyüümün Samryn'inkiyle birleştiği an.

Kadere inanan biri değildim. Ama şartlar beni şu an olduğum kişiye dönüştürmüştü.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Bize ne olacak?" diye sordu. "Bana mı? Brune'a mı? Nevin'e mi?"

Bu daha zor bir karardı.

"Senin için hiçbir şey değişmiyor," diye cevapladım sonunda. "Buradaki yerin için."

Ancak ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk. Grymia'nın onu kabul etmesi için, gizli tutmak istediğim halde, yeteneğinin sınırlarını açıklamam gerekecekti. Ama bunu belirli bir şekilde yapmam gerekecekti.

"Peki ya Brune?" diye sordu.

Çiftlik işçisiyle yakın arkadaş olduğunu biliyordum.

Ben hiçbir cevap vermeyince, "Kalmak isterdi," diye ısrar etti.

"Henüz bir karar vermedim," dedim ona, sesim sertleşerek, sert bir bakış atarak.

"Dakkari'lerle kayırmacılık yapsan nasıl görünürdü?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Zaten düşünüyorlar..."

"Neyi düşünüyorsun?" diye sordum sertçe. Hafifçe güldüm. "Yatağımı ısıttığını mı?" Yanakları kızardı. "Eh, daha önce de düşündün, bu gece de düşüneceksin. Ne olmuş yani? Ne düşündükleri önemli değil. Daha fazlası tehlikede."

"Haklısın, önemli değil," diye fısıldadı başını sallayarak. Avuçlarını yüzüne bastırıp gözlerini ovuşturdu. "Ne diyorum ben? Burada biri öldüğünde itibarım mı umurumda? Adını bile bilmiyordum."

"Gethrin Osa," dedim ona. "Adı buydu."

Ellerinin arkasından bana baktı, gözlerinden anladığı okunuyordu. Ciddi bir şekilde başını salladı. "Kakkira vor."

Teşekkür ederim, onun dilinde ne anlama geldiğini biliyordum.

"Amaia," dedim, tüm dikkatini yeniden bana vererek. "Sana zaten söyledim... Bencil bir piçim." Yüz ifadem sertti, biliyordum. "Seni burada tutup diğerlerini göndersem bile nasıl görüldüğü umurumda değil. Şu anda benim için buradaki herkesten daha değerlisin. Bunu inkâr etmeyeceğim. Ve seni burada tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Şimdiden uyarıyorum."

İfadesi bilmiş ve temkinli bir ifadeye büründü. "Değiş tokuşun sonuna kadar seninleyim. Bir sezon. Daha fazlası değil. Ve o zaman bile, bu her şeyi değiştirebilir. Dothikkar bizi eve çağırırsa giderim. Burada güvende olmadığımı düşünürsem giderim."

"Kararlar değişebilir."

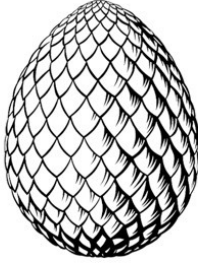
Hele ki bunu kafama koyduysam.

"Ciddiyim Alaryk," dedi sesi sertleşerek. "Dothik'te bir hayatım var. Özlediğim bir ailem. Çok çalışarak elde ettiğim

bir geleceğim. Kullanılmak için bundan vazgeçmeyeceğim."
"Bunu görecekiz," dedim soğukkanlılıkla.

Bölüm 2I

AMAIA

"Ne oldu?" diye sordu Syris fısıltıyla. "Ne dedi?"

Kyr'ın tırmandığı ağaçtan kanatlarını açarak atlayışını izlerken iç çektim. Onu artık kaldıramazdım; çok ağırdı ve bir pyroki'de daha önce hiç görmediğim bir hızla büyüyordu. Her sabah, Tarkosh'un bugün onu Grymian Elthika'ya takdim edeceğimizi, Kyr reşit olduğunda onu himayesine alacak birinin olup olmadığını soracağımızı ilan etmesini bekliyordum.

Bir şey iyice belirginleşiyordu. Burada daha fazla kalamazdı. Zaten dört yavrumuz daha vardı, ikisi avluda birbirleriyle yarışiyordu.

"Hiçbir şey olmadı," dedim, elimle yüzümü ve yorgun, acıyan gözlerimi ovuşturarak. "Salonda uyuyakalmışım ve şafak sökmeden uyandığımda gitmişti."

"Peki ya sen?" diye sordu Syris. "Ne dedi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim sessizce. "Lütfen."

Yemi sıkıca kapattığımız kabın içinden kepçelerle çıkarırken sessizleşti. Avluda ve yuvalama odasında küçük yalaklar vardı ve Syris'in pis kokulu yemden kepçelerle döktüğünü, yavruların koşarak geldiğini izledim.

"Senin suçun değil Amaia," dedi sonunda aramızda uzun bir sessizlik olduktan sonra. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tarkosh avlu girişinde belirdi ve beni cevap vermekten, yalan söylemekten kurtardı. "İniş alanında toplanmamız için çağırıyoruz."

Alaryk'in adresi, diye düşündüm, acaba ne diyecek diye merak ediyordum.

Syris ve ben ayağa kalktığımızda, Tarkosh öne çıktı. "Amaia, emirleri burada kalman yönünde. Syris ve ben gideceğiz. Sana ne olacağını anlatacağız."

Kaşlarımı çattım. "Bunu sana Alaryk mı söyledi?"

Başını eğdi. "Yavruların yanında kal. Uzun sürmez."

İtiraz edemedim ikisi de geri çekildi, Syris omzunun üzerinden bana endişeli bir bakış attı. Ona hafifçe gülümsedim ve yavrulardan birinin pullarını okşamak için eğildim; pullar çoktan dökülmeye başlamıştı.

Ancak kuluçkahanede saklanırken kendimi korkak gibi hissedeceğimi anlamam sadece birkaç dakikamı aldı. Alaryk'in ne istediğini umursamıyordum. Ne söylerse söylesin, onu kendim duymam gerekiyordu.

Neyse ki yavrular çabuk yiyen hayvanlardı, günün ilk öğünlerini bir çırpıda yemişlerdi. Onları avlunun sonundaki küçük kapıdan içeri soktum; kapı doğrudan yuvalama odalarına açılıyordu. Kyr itaat eden son kişiydi ama elimi çenesinin altına bastırıp hafifçe okşadım.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadım, sanki beni anlayabilecekmiş gibi.

Kapıların güvenli olduğundan emin olduktan sonra, kuluçkahaneden geçip ön girişe ulaşma zahmetine girmedim, sadece avlunun taş duvarının yarısına tırmanıp diğer taraftan aşağı indim. Botlarımın tabanına değen yol beni iniş alanına kadar götürecekti.

Grymia'dan aşağı doğru inerken tek bir insan bile göremedim. Ancak tarlaya çıkan tepeden inmeye başladığımda, sanki her Karag sabaha görevlerini ve görevlerini bırakmış gibi büyük bir kalabalık gördüm.

Uzaktan bile, seçilmiş atlılarının önünde duran Alaryk'i ve kanat komutanı Myzalla'yı görebiliyordum.

Ben vardığımda, yüreğim boğazımda düğümlenmiş bir halde konuşmaya başlamıştı bile. Kalabalığın arasından bile bakışlarının beni bulduğunu hissettim, gözleri kısılmıştı ama sözleri hiç tereddüt etmedi.

"Ryak, seçilmiş gardiyanlar tarafından tutuluyor ve izleniyor. Elysom'un konseyi ve diğer Karath'larla görüştükten sonra cezasına karar vereceğim," diyordu. Bu, kalabalıkta bir protesto dalgasına yol açtı ve Alaryk hemen onları susturdu. "Konuşmamı bitirince, bu forumu yorumlara açacağım, ancak o zamana kadar kimseyi duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Yakınımda Tarkosh ve Syris, Moak ve Ulin'in tanıdık simalarını gördüm; kollarını geniş göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı. Syris beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben sessizce yanlarına kaydığımda Tarkosh başını salladı.

"Burada olmamalısın," diye tısladı Tarkosh.

"Nevin öyle," dedim, gözlerim onu diğer müritlerle birlikte buldu, gerçi omuzlarındaki gerginliği, soğuk ve duygusuz ifadesini görebiliyordum. Ama Brune'u göremedim.

Tarkosh'un burun delikleri genişledi ama beni şimdi göndermenin bir anlamı olmadığını düşündü.

"Bu hassas bir konu," diye devam etti Alaryk, sesi gür, güçlü ve sarsılmazdı. "Milletimizin Dakkarilerle yaptığı Heartstone Anlaşmaları, birbirimizle barışçıl ve karşılıklı yarar sağlayan ilişkileri teşvik etmek için oluşturulmuştur."

Kalabalığın alaycı bakışlarını, ortak ifadelerini, baş sallamalarını duydum. Sadece karnımdaki çukurun büyüdüğünü, korkunun üç katına çıktığını hissettim. Syris'in bana baktığını hissedebiliyordum ama bakışlarımı Alaryk'ten ayırmadım.

"Dakkarilerin tamamen olgunlaşmış bir thalara ağacına sahip olduğu bir sır değil. Ve Arsadia'ya ektiğimiz

tohumlardan yeni ağaçların büyümesi yıllar alacak. Ama yine de büyüyecekler," dedi Alaryk. "Anlaşmaları sonuna kadar götürmek bizim için onur meselesi, ancak Ryak'a uygun cezayı vermek için Elysom, farklı bölgeler ve Dakkar ile görüşeceğiz."

Kaşlarını çatıldı. Dün gece bana anlattıklarından çok farklıydı.

"Oğlumun katilini... siyaset yüzünden mi affetmemi istiyorsun?" diye tanıdık bir ses geldi. Saran öne çıktı, sesi tükürmekten öteye gitmiyordu. Kalabalıkta bir uğultu yükseldi.

Alaryk ona bakarken çenesi kasıldı. "Affetmeyeceğim, hayır. Bu senin seçimin. Zaman istiyorum Saran. Bu eşi benzeri görülmemiş bir durum. Kişisel olarak olması gerektiğine inandığım şeye rağmen, aceleci davranmayacağım."

"Dün gece bana adalet sözü vermiştin," diye tısladı. "Öyleyse bana adaleti ver Karath. Kana kana - yol bu. Tek yol bu. Onun ölmesini istiyorum. Tıpkı oğlum gibi."

Gökyüzündeki hareket kalabalığın başlarını kaldırmasına neden oldu. Karanlık bir gölge bir anlığına güneşi kapattı, kanatlar genişçe açıldı. Kırmızı pulların parıltısı. Samryn.

Alaryk'in çağrısını aralarındaki bağ aracılığıyla hissetmiş miydi?

Alaryk, "Bunu şu anda sana veremem. Az önce açıkladığım sebeplerden dolayı Saran," dedi.

"Kendi halkına boyun eğmektense Elysom'a, Sarroth'a boyun eğmeyi tercih ediyorsun," diye tısladı Saran. "Ah, tabii ki, çünkü sen bir Hartansın. Dağlardan sürünerek çıkan, bir şey vaat edip başka bir şey yapan bir yılanınsın."

Nefes nefese kalan tek kişi ben değildim. Samryn, Alaryk'in arkasındaki alana indiğinde ve binicileri yavaşça geri çekilirken yer sarsıldı ve ikisinin de oluşturduğu görüntü karşısında hayrete düştüm ve dehşete kapıldım. Samryn, seçtiği binicisinin arkasında belirmiş, kırmızı gözleri parlıyordu. Kalabalığa yaklaşırken hareketleri

sarsıntılı ve hızlıydı, öfkesini gizlemiyordu ama Alaryk, Saran'ın sözlerinden hiç irkilmedi.

"Üzgünsün," dedi Alaryk, "ve bu yüzden kasıtlı hakaretini affedeceğim çünkü aklın başında değil. Ama unutma Saran, bana yöneltilen her hakaret, bağlı olduğum Elthika'nın hissettiği bir hakarettir. Ve bir daha olursa çok daha az affedici olacaktır."

Sanki binicisinin söylediğini pekiştirmek istercesine, Samryn'in çenesinin fal taşı gibi açıldığını ve kulakları sağır eden güçlü bir kükremenin yeri sarstığını, Saran'ın bir alarm çığlığıyla geriye sendelemesine neden olduğunu gördüm. Tüm kalabalık geri çekildi, bazıları birbirinin üzerine düştü. Kalabalığın arkasında olmamıza rağmen, insan dalgası dalgalandıkça sendelemek zorunda kaldık.

Sonrasında ortalık o kadar sessizdi ki Samryn'in pençelerinin toprağa nasıl saplandığını duyabiliyordum. Alaryk'in öne doğru adım atıp Saran'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için uzandığını izledim. Saran'ın geri çekildiğini, başını eğdiğini ve yüzünün eskisinden daha solgun olduğunu gördüm. Titriyordu.

Bakışlarımı Samryn'den Alaryk'e çevirirken ağzım kupkuruydu. Sanki Samryn, ordusuna Alaryk'in kim olduğunu hatırlatmaya karar vermiş gibi... hepsine göstermişti.

"Şimdi... bu konuda fikrini söylemek isteyen var mı?" diye sordu Alaryk, şaşkın kalabalığın arasından duyulacak şekilde sesini yükselterek.

Cesur bir ruh haykırdı: "Ya... ya diğerleri? Diğer Dakkariler?"

Syris elimi sıktı. Karşıda Nevin'in heykel gibi hareketsiz durduğunu gördüm. Ama Karag sorusunu bitirir bitirmez bakışları doğrudan bana kaydı.

Alaryk, "Kalacaklar ve Anlaşmaların şartlarını yerine getirecekler" dedi.

Daha sessiz protestolar yükseldi.

"Ya Ryak gibi çıldırırlarsa?" diye bir ses geldi başka bir ses. Konuşan her kimse öne çıktı. Tanıdığım bir erkek, Elthikalar için kaplama yapan demirhanelerde çalışıyordu. "Onlara güvenilemez. Şahsen ben gitmelerini istiyorum."

Samryn'in yanında olmasına rağmen, kalabalığın arasından onun sözlerini onaylayan bir koro yükseldi.

"Şuradaki onun bir arkadaşıydı," diye devam etti adam, Nevin'i işaret ederek. "Onun da aynısını yapmayacağını kim söyleyebilir ki?"

Nevin, gözlerini adama diktiğinde çenesi kasıldı. "Dakkari olduğum için şimdi katil mi oldum?" diye sordu.

"Arkadaşın öyleydi. İkinizin de eğitilmiş asker olduğunuzu biliyoruz," diye karşı çıktı bir başkası. "Elysom'un, özellikle de Arsadia'ya gelen savaşçıları takas için onaylayacağına inanamıyorum. Burası kutsal topraklar. Ryak'ın eylemi burayı kirletti, Karag kanını buraya döktü."

"Bence onları Dakkar'a geri göndermeliler" dedi bir başka ses.

Kalbim göğsümde giderek daha da sert çarparken, sesler yükseldi ve hepsi aynı fikirdeydi.

"Gönderilmeyecekler," dedi Alaryk'in kesin ve sessiz sözleri, ama kalabalığın içinde yankılanarak alay ve protestolara yol açtı. Ve demek istediğinin, gönderilmeyeceğim olduğunu biliyordum.

Şu anda benim için buradaki herkesten daha değerlisin. Bunu inkar etmeyeceğim. Ve seni burada tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, dün gece bana söylemişti.

"Onlara ihtiyacımız yok. Kalmaları için hiçbir sebep yok!" diye bir cevap geldi.

Alaryk bakışlarını bana dikti. Sırrımı ancak bir yere kadar koruyabilirdi, değil mi? Ama kalabalık, Samryn'in varlığında bile, birbirlerinin teşvikiyle giderek daha da gürültülü hale geliyordu.

"Konuşabilir miyim?"

Kalabalığın arasından yükselen sesin benim sesim olduğunu ancak geç de olsa fark ettim. Herkes başını

çevirdi.

Syris tısladı, "Ne yapıyorsun?"

Yüreğim ağzımda atıyordu ama hissedebildiğim tek şey Alaryk'in gözleriydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalabalığın üzerinden bana bakıyordu. Başını belli belirsiz salladı, bakışlarında uyarı vardı.

Derin bir nefes aldım, çoğu kişinin bana dönüp baktığını, iniş alanındaki yüzlerce insanın arasında fısıltıların dolaştığını görünce olduğum yerde donakaldım. Tüm Grymia... doğrudan bana bakıyordu. Tepenin yamacındaydım, böylece herkes beni net bir şekilde görebiliyordu.

Kakkari aşkına, beni konuşmaya iten neydi? diye düşündüm, sersemlemiş bir halde.

"Ben... Ben Gethrin'in ölümü için üzgünüm," derken buldum kendimi, sesim yükselmişti. "Hepimiz Grymia'ya birlikte geldik, senden bir şeyler öğrenmek ve sahip olduğumuz bilgileri paylaşmak için. Buradaki niyetimiz ve amacımız hep buydu. Ryak'ın yaptığı... affedilemez. Neden yaptığını bilmiyorum. Onu karakteri hakkında bir yargıya varacak kadar iyi tanımıyorum ama şunu biliyorum ki..." Gözlerim, çenesi kenetlenmiş, gözleri Alaryk'inkine benzer bir ifadeyle kısılmış Nevin'e kaydı. Bir uyarı tonunda.

Zorlukla yutkundum, düşüncelerimi toplamak için kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım. "Gethrin'in ölümünden de aynı derecede sorumlu olduğumu biliyorum."

Karışık mırıltılar yükseldi.

"Amaia," dedi Tarkosh'un sakın sesi. "Dikkatli ol."

Gözlerimi açtım. Belki bir önceki geceden kalma suçluluk duygusuydu, belki de tüm Grymia'yla, korktuğum her şeyle yüzleşmekti. Alaryk sırrımı daha fazla saklayamayacaktı ama artık korkmak istemediğimi fark ettim. Hayatım boyunca başkalarının gerçeği öğrenmesinden korkarak yaşamıştım. Bu yüzden büyümü iyice bastırmıştım.

Ve belki de bu kadar korkmasaydım... Gethrin hâlâ hayatta olacaktı.

Ve bu yüzden, "Kalptaşı büyüüne sahibim. İyileştirme yeteneğim var. Gethrin'in hayatını kurtarabilirdim. Ama bunu yapmaktan çok korkuyordum." dediğimde, kendi özgürlüğümün de kontrolü bende olduğu için, sanki kendi cezammış gibi hissettim.

Açıklamam üzerine kalabalıkta inlemeler ve ses kakofonisi yükseldi.

Tarkosh'un derin bir iç çekişini duydum.

Alaryk'in bakışlarıyla karşılaştığımda, bakışları değerlendiriciydi. Dudakları birbirine kenetlenmişti ve bu mesafeden bile çenesinin nasıl sıkıldığını görebiliyordum. Myzalla yanına gidip kaşlarını çatarak onunla konuşuyordu. Nevin'e baktığımda, onun da gürlediğini gördüm.

Tarkosh elini omzuma koydu. Titrediğimi fark ettim.

"Ne demek hayatını kurtarabilirdin?" diye sordu yakınımdaki bir ses. Moak. Yüz ifadesi şaşkın, hatta endişeliydi.

"Onu, hayattayken iyileştirebilirdim," diye itiraf ettim.

Kalabalık öne doğru akın ediyordu ama sonra yer tekrar sarsıldı ve Samryn düzeni sağlamak için uzuvlarını yere vurdu. Elthika'ya baktığımda, çenesinden yükselen kırmızı dumanı görünce hafif bir korku hissettim. Karag'ın buna Ethrall dediğini biliyordum. Uzun pozlamayla öldürebilen zehirli sis. Dakkar bir keresinde benzerini görmüş ve Ölü Dağ'da Ghertun adlı bir ırkı öldürmüştü.

Vyrin'lerin sadece bir kısmı böylesine ölümcül bir yeteneğe sahipti, bu yüzden onlara çok saygı duyuluyordu. Ve onlardan korkuluyordu.

Etrafa bakmak bile kalabalığı susturmaya yetiyordu.

"Yeter," dedi Alaryk, ama kelime Samryn'e yönelikti. "Faryn."

Bu emir yeterli olmuş gibiydi ve Samryn ethrall'ı kovdu, kızıl bukleler anında yok oldu.

Samryn'in araya girmesinden sonra kimse konuşamayınca Saran, "Neyden bahsediyor?" diye sordu. "Oğlumu kurtarabilir miydi?"

Soru sadece Alaryk'e yöneltilmişti.

Myzalla'ya bir şeyler söyledi ve başını eğerek kalabalığın arasından bana doğru ilerlemeye başladı.

"Doğru," diye duyurdu Alaryk. "Rath Savenal'lı Amaia, nadir bir kalp taşı büyüüne sahip. Sadece halkımıza değil, Elthika'mıza da yardım edecek güçlü bir büyü."

"Ve yine de oğlum öldü," dedi Saran'ın duygusuz sesi. Ve bu beni derinden yaraladı. Sesindeki kırılğınlıktan kederinin derinliğini duydum.

"Suçlayacak birini istiyorsan," dedi Alaryk, "o zaman beni suçla. Ona burada gücünü kullanmamasını söyledim, çünkü bunun onu tehlikeye atacağından korkuyordum. Harekete geçmesi için emrimi bekliyordu ve bildiğin gibi, emri vermek için burada değildim."

"O senin silahın, Karath. Ve sen, içimizden birini kurtarmak yerine bunu gizli tutmak istedin. Oğlumu."

"Yanlış anlama Saran," dedi bir atlının sesi, "Gethrin'i tek bir kişi öldürdü ve hak ettiğini bulacak. Ama suçu başkasına, kendi Karath'ına bile atmak bizi hiçbir yere götürmez. Hepimiz Gethrin'e saygı duyduk. Kaybını hepimiz hissediyoruz. Ama sen durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Nasıl cüret edersin?" diye çıkıştı Saran.

Kalabalığın ön tarafında tartışmalar yaşandı, sesler yükseldi.

Myzalla hâlâ kalabalığın arasından sıyrılıp, durduğumuz hafif yokuştan yukarı çıkıyordu. Gözleri bulanık görünüyordu, ama bunun gözyaşlarımın gözlerime hücum etmesinden kaynaklandığını fark ettim.

"Seni kalabalıktan uzaklaştırmak istiyor Amaia," dedi sessizce. "Hadi gidelim." Eli bileğimi kavradı.

Myzalla beni geri çekerken gözlerim Alaryk'le buluştu. İtirafımın işleri daha iyi hale getireceğini düşündüm; sanki kendi suçumu itiraf etsem, neler yapabileceğimi... neler

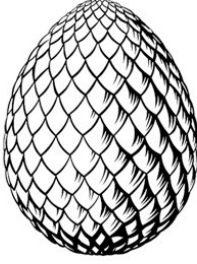
yapabileceğimi açıkça söylesem kendimi aklanmış hissederdim.

Ama bu, işleri daha da kötüleştirmişti.

Alaryk için... ve benim için.

Bölüm 22

AMAIA

Acaba Ryak da böyle mi hissediyordu, tutulduğu evde volta atıyordu diye merak ettim. Saatlerce Alaryk'in evinde kaldım; kapının ilk başta Myzalla tarafından korunduğunu gördüm, sonra başka bir atlı gelip onun yerini aldı, muhtemelen yarattığım karmaşayı temizlemeye yardım etmek için çağırılmıştı. Diğer atlı da gitmeme izin vermedi, hatta sabrımın sonunda tükendiğini hissettiğimde beni Alaryk'in evine geri dönmeye zorlamıştı.

Suçluluktan, endişeden, üzüntüden... Saatler geçtikçe her duygunun yavaş yavaş yok olduğunu, bambaşka bir şeye dönüştüğünü hissediyordum.

Alaryk'i nihayet gördüğümde güneş çoktan batmıştı. Öfkemin kaynayıp fokurdaması için yeterince uzun bir süre.

Beklerken gün boyunca iki öğün yemek gönderilmiş olmasına rağmen, kafeste tutulduğum için hâlâ öfkeliydim. Tenim neredeyse diken diken olmuştu. Dayanamadığım tek şey buydu ve o da bunu biliyordu.

Evinin kapısından içeri adımını attığı anda, elektrik mavisî gözleri, salonun diğer ucunda, oturduğum yerden bana döndü. Parmaklarım halının yıpranmış kenarına sürtünüyordu. Gerginlik elle tutulur cinstendi, tenimde

elektrik çarpıyordu, özellikle de gözlerini benden hiç ayırmadığı zamanlarda.

Ny'am'daki geceden beri hiç yalnız kalmamıştık. Onu tekrar görmek sarsıcıydı, özellikle de büyümümüzün nasıl iç içe geçtiğini, nasıl çiçek açtığını hatırladığımda.

Burun deliklerim, soğuk bakışlarıyla buluştuğunda genişledi. İfadesindeki buz gibi ifade bir uyarı olmalıydı. Ama yine de ağzımı açıp sordum: "Artık senin de tutsağın mıyım? Beni Ryak gibi kilit altında mı tutabilirsin? Kendi Dakkari evcil hayvanın gibi mi?"

Sorudan sonra sessizlik o kadar yoğun ve ağırdı ki.

"Dikkatli ol Mariss," dedi sesi tuhaf bir şekilde yumuşaktı. Ama delici bakışlarıyla birleşince, daha az korkutucu değildi. "Şimdi beni zorlama. Sonunu beğenmeyeceksin."

Küçümseyici. Bu sözler sadece öfkemi körükledi.

Ayağa kalktım, kapıya doğru yürümeye başlamadan önce kendimi tamamen dikleştirdim. Bunu atlatmıştım. Kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Tüm bu konuşma, Arsadia'ya gelmem bile tam bir felaketti.

"Eğer buradan gitmemle sonuçlanırsa, şansımı deneyeceğim," diye homurdanmadan edemedim. "Burada olmamalıydım bile. Her şey bir hataydı."

Alaryk'in eli, ben yanından geçmeden kolumu kavradı. "Buna sen karar veremezsin," diye tısladı, az önce girdiği ön kapıya sırtımı yaslayarak. "Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun? Daha fazla yanılamazdın."

Öfkem alevlendi. Bu kadar yoğun olmasaydı, bir Karath'ın gazabını kıskırtmanın sonuçlarını bir kez daha düşünebilirdim.

"Bitirdim Alaryk. Bitirdim," dedim, tutuşundan kurtulmaya çalışarak ama o beni tüm ön bedeniyle yerimde tuttu, hareket edemeyene kadar beni geriye doğru bastırdı. Duygularım yıpranmış, bitkin bir karmaşaydı. Öfke, cezalandırıcı bir sinirlilik, yalnızlık, suçluluk ve utanç karışımı. "Eve gitmek istiyorum."

"Ah, huysuz bir çocuk gibisin," diye çıkıştı Alaryk, o mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parıldarken. Kaskatı kesildim, savunmacı tavrım arttı. "Bencilce, biliyor musun? Bugün herkesin önünde duyurduğun şeyden sonra seni burada tutmak için bütün gün pazarlık yaptım. Eğer ordumun bir söz hakkı olsaydı, şu anda Dakkar'a dönen bir Elthika'da olurdun."

"Güzel," diye tısladım, ona karşı mücadele ederken, gözlerimden yaşlar dolmaya, yanmaya ve ateşlenmeye başlamıştı. "Öyleyse bırak beni. Artık burada olmak istemiyorum."

İçten içe, bunu kastetmediğimi biliyordum. Kuluçkahaneyi, tüm yavruları, Syris'i, Tarkosh'u, Samryn'i... Alaryk'i gerçekten terk etmek istemiyordum. Ama artık umursamıyordum. Onun öfkesinin verdiği acının bile iyi gelebileceği bir noktadaydım. Kavga istiyordum. Onun öfkesini istiyordum. Çünkü hak ettiğim buydu. En azından öyle sanıyordum.

"Bırak beni!" diye bağırdım, ona dik dik bakmama rağmen yanaklarımdan yaşlar süzülürken. "Hem de ne içindi ki? Her şeyi mahvettim! Biri öldü ve ben durumu daha da kötüleştirdim. Gitmemi istemelisin."

Tüm Grymia'nın önünde, uzun zamandır içimde sakladığım, korkmam gerektiğini öğrendiğim gerçeği nihayet açıklamıştım. Sonunda, bir anlığına da olsa korkmayı bırakmıştım; bunun suçluluk duygusundan biraz olsun kurtulmamı sağlayacağını düşünmüştüm. Ama sonunda, gerçek beni daha da korkutmuştu. Her şeyi daha da kötüleştirmişti. Tıpkı tahmin ettiğim gibi.

"Amaia," diye homurdandı Alaryk. Büyük elleri omuzlarımdan hemen altını kavramış, uyluğunu benimkilerin arasına sıkıştırarak beni sabit tutuyordu. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Buna sen karar veremezsin," diye itiraz ettim.

Bana bir bakış attı, yarı kibirli, yarı öfkeliydi. Eli çenemi yukarı kaldırdı, başparmağı çenemin hemen altındaydı.

"Seni burada tutmak için neler yapacağımı gör," diye mırıldandı ama bu bir uyarıydı.

Bir tehdit.

Kendi öfkemin kıvılcımı beni şaşırttı. Kalp taşı büyüümün bir dalgasını hissettim, çünkü kendimi kapana kısılmış hissediyordum, çünkü umutsuz hissediyordum ve tepki vermek için aklıma gelen tek şey buydu.

Eğer Alaryk'i şaşırttıysam, eğer teninde dolaşan sihir kıvrımını hissettiyse, bu sadece bir anlıktı.

"Ne yaptığının farkında değilsin," diye homurdandı, gözleri maviye dönerek. "Yeter artık, pişman etmeden önce."

Büyüm bir silah değildi. Onunki gibi değildi. O biliyordu. Ben de biliyordum. Ama Ny'am'da onu kontrol altına almıştım, değil mi? O istiyordu. Onu hissetmişim. Ve ben uzuvlarını kestiğimde, o da acı ve derin bir hisle hissetmişti. Beni küçümsemişti. Onu kontrol etmenin, üstünlük sağlamanın, sadece birkaç saniyeliğine de olsa bir noktayı kanıtlamanın tek yolu buysa, bunu yapardım.

Özellikle şimdi. Gözlerimden yaşlar süzülürken, içimde hayal kırıklığı, yakıcı bir öfke ve kemiklerime kadar işleyen bir hüznün varken... Kaybedecek neyim vardı ki?

Büyüm, kontrol edilemez bir şekilde büyüdü, duygularımın vahşi karmaşasıyla beslendi. Beni korkutmaya başlıyorlardı. İçimde tuttuğum her şey -kardeşimin ihanetine uğramanın verdiği hayal kırıklığı hissi, Ryak'ın tehditlerinden beri hissettiğim korku, sırlarım ortaya çıkarsa tehlikede olacağım endişesi, yalnız kalamamam-yüzeye çıktı.

"Amaia," diye homurdandı Alaryk, gözleri parlayarak. Endişe mi? Hissedebiliyor muydu? "Dur."

Ama sanki dik bir tepeden aşağı yuvarlanan bir kaya gibiydi. Durdurabileceğimi bilmiyordum. İçimdeki kalp taşı büyüü çok güçlüydü, sanki her yerimi doldurup sızıyor, kemiklerime kadar vuruyor, kurtulmaya, kaçmaya

çalışıyordu. Ama onu serbest bırakamıyordum. Sıkışmış ve büyüyordu. Çok hızlı büyüyordu - çok hızlı.

"Alaryk," diye boğuk bir sesle söylendim.

Karşılık olarak büyüsünün yükseldiğini, tenimde gezindiğini hissettim. Kontrol edemezdim. Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bilmiyordum.

Alaryk'in dudakları sert ve kararlı bir şekilde benimkilere bastırıldı. Şok omurgamdan aşağı doğru yayıldı. Elinin çenemin altından belime kaydığını hissettim, diğeriyle başımın arkasını kavrayıp beni olduğum yerde tuttu.

"Ver onu bana," diye fısıldadı dudaklarıma doğru, sesi nazik ve yumuşaktı. Bir âşığınsı gibi. "Hepsini senin için alırım Mariss."

Tıpkı Ny'am'da olduğu gibi, büyüsünün baskısını hissettim. Ancak bu bir müdahale değildi, Dothik'in kapılarının dışındaki Ölü Topraklar'da olduğu gibi değildi. Bu, arayış dolu bir soru, tenimde hafif bir dokunuş gibiydi.

Ve bir an için, mutluluk verici bir şekilde, bana rahatlama verdi.

Panik yatıştı. Hâlâ ağlıyordum, tuzlu gözyaşlarımdan tadını dudaklarımda hissedebiliyordum ama sanki bana attığı bir can simidiymiş gibi sihrine umutsuzca tutundum.

Tam bir teslimiyetle onu öptüm. Sanki durursam boğulacaktım gibi. Her şeyimi o öpücüğe döktüm.

Parmakları kalçalarımdan birine gömüldü. Ona teslim olduğumu hissettiğinde boğazından yankılanan homurtuyu duydum ama rahatlama mı yoksa zevkten mi olduğunu anlayamadım. Ve büyü, Ny'am'da olduğu gibi benimkiyle iç içe geçtiğinde, göğsümden yavaşça sızan altın bir sıcaklık çiçeği gibi hissettim; içimde biriken soğuk, buz gibi paniği ve ham, çaresiz duyguları kovaladı.

Ne yaptığını biliyordum.

Haza tepki verdiğimi keşfetmişti. Yumuşaklığa. Onun gibi acıya değil.

Dikkatimi dağıtıyordu. Çok geç olmadan zihnimi şok edip kontrolü yeniden kazanmam için gerekeni veriyordu. Duygularım körelmişti ama hâlâ mevcuttu, ama bencilce her şeyimi ona akıttım. Ellerim sağlam yeleşinin önünü kavramak için uzandı, gümüş mandallar ön kollarımı tırmalıyordu. Uzaklaşacağından korkuyordum. Beni bu işin içinden tek başıma çıkaracağından.

Ona hâlâ öfkeliydim. Ona korkularımdan birinin kapana kısılmak olduğunu söylediğim halde beni kilit altında tuttuğu için, beni kontrol edebileceğini, sanki ne istediğimin ve neye ihtiyacım olduğunun bir önemi yokmuş gibi davranacak kadar kibirli davrandığı için.

Ondan hoşlanmak zorunda değildim. Ona kesinlikle güvenmiyordum.

Onun yerine onu kullanmak istiyordum... tıpkı onun beni kullandığı gibi. Onun gücünün etkisini ve kuvvetini hissetmek istiyordum, bana onu nasıl kontrol edeceğimi öğretmesini istiyordum, o baştan çıkarıcı ve bağımlılık yaratan arzuyu içimde derinlerde hissetmek istiyordum.

Ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bir başkasının dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Buna hasret kalmıştım.

Göğsünde yankılanan alçak ses parmaklarımı kıvırdı. Sihrimizin birbirine nasıl bağlandığı... Alaryk'in bacaklarımın arasına sıkıştırdığı güçlü uyluğuyla kapıya sıkıştırılmışken, kendimi havada süzülüyormuş gibi hissetmemi sağladı.

Daha sert bastırdı, daha çok eğilerek ağızlarımızın birbirine daha iyi açılmasını sağladı, sanki daha fazlasını istiyordu.

Alaryk'in bir dizi sevgilisi olduğunu biliyordum. Bunun berbat bir fikir olmasının muhtemelen milyonlarca sebebi vardı. Umurumda değildi. Suçluluk ve öfkeden başka bir şey hissetmek istiyordum. Alaryk bana bir erteleme teklif ediyordu. Sonuçları umrumda değildi.

Alt dudağını ısırđım, dişlerimin arasında tuttum ve keskin nefesinin sıcak akışını hissettim. Vücudunun titrediğini, birleşik büyümüzden geçen ve omurgamdan aşağı hızla akan elektriklenmeyi hissettim. Kalçalarını bana daha sıkı bastırdı ve penisinin şok edici sertliğini hissettim.

İkimizin de önce geçeceği görünmez çizgiyi kimin geçtiğini bilmiyordum.

Belki de ellerimi göğsünün sert, katı duvarında gezdirmem, serçe parmağımın ucunun penisinin üzerinde kayması ve onu tıslamaya zorlamam yüzündendi.

Ya da belki de oydu, dudaklarımı daha derin bir öpücükle yutuyordu, dili benimkine sürtünüyordu, boğazımın arkasında sadece hayal kırıklığıyla miyavlamama neden olan baştan çıkarıcı bir tahrikti. Dizini uyluklarımın arasındaki zonklayan yere daha sert bastırdı, bu hareket bir zevk kıvılcımının yükselmesine neden oldu.

Ancak onun büyüüne bağlı olmak, hissiyatı daha da artırıyordu. Hassas tenimi okşadığını, gergin meme uçlarımın üzerinden geçtiğini, boğazımdan yukarı doğru yol aldığını, nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum.

Elbiselerim çok fazla kaşınmaya başladı, çok fazla.

"Çıkar onları," diye soludum, sonra ağzını kendime doğru çektim. Tadı muhteşemdi. Komodinin üzerindeki küçük tepside yükselen mavi duman gibi kokuyordu, topraksı ve bağımlılık yapıcı.

Ve eğer bana dokunmayı, beni öpmeyi bırakırsa, kendi kalp taşı büyümün kontrol edilemez baskısı altında yok olup gideceğimi düşündüm. Korkmam gerektiği öğretilen şeyin ta kendisi tarafından öldürülecektim.

Kollarının arasına girmeden önce, boğazının arkasından gelen alçak ve gür bir sesle hırladı, aldığım tek uyarı buydu.

Masa yataktan daha yakındı. Kendimi orada buldum. Beni terk ettiğinde kamburlaştım ve yükselen his seline çığlık atmak istedim. Büyümü uzak tutuyordu. O olmadan, parçalanıyormuşum gibi hissediyordum.

Alaryk vahşı görünüyordu, kristal mavisi gözlerinde parlayan karanlık, sanki yemeğini tatmadan önce avlamak istiyordu.

"Acıyor mu?" dedi sesi, dumanlı ve boğuk. "Rahatlatmamı ister misin Mariss?"

Utanmazdım. Böyle hissettiğimde utanmazdım.

"Evet," diye tısladım, sırtımı kamburlaştırıp meme uçlarımı ona doğru uzattım. Ellerim tuniğime gitti, kumaşı tenime fazlaca batıyordu. Onu yırtıp yere attım, gözleri parlayıp göğüslerime odaklandı. "Buraya gel."

Bacaklarımın arasında nabız atıyordu. Islak ve ağrıyordu. Bir şeye ihtiyacım vardı.

"Dokun bana," diye yalvardım. "Tanrılar aşkına, Alaryk, lütfen!"

Pantolonumun bağcıklarını çekiştirirken elleri sertti; evdeki tek ses, hızlı nefes alışlarım ve kalp atışlarımın güçlü sesiydi. Alaryk tek bir sert çekişle beni cırılçıplak bıraktı, kendi özel yemek masasına, gönüllü bir ziyafet gibi serdi.

Utanacak kadar bile aklım yoktu. Ne kadar kolay pes etmişim. Ne kadar da çaresizce yalvarıyordum.

Bunu, beni kontrol etmediğini kanıtlamak için yapmışım. Hâlâ onun üzerinde gücümün olduğunu. Bu farkındalığın verdiği anlık aydınlanmayla uzanıp ensesini yakaladım. Başı göğsüme değene kadar onu aşağı çektim.

Bu çalkantılı girdapta bana biraz olsun teselli veren tek şey, Alaryk'in nefes nefese kalması, penisinin o kadar kalın ve nabız gibi atmasıydı ki pantolonunun bağcıkları kendiliğinden çözülmeye başlamıştı. Deriyi yırtacağını düşündüm.

Ağzı göğsüme değdiğinde çığlık attım, kapalı göz kapaklarımın ardında yıldızlar patlıyordu. Meme uçlarım her zaman hassastı ve dilinin sıcaklığı ve ipeksi hışırtısı beni titretiyordu.

"Lanet olsun, seni anlıyorum," diye fısıldadı gergin tomurcuğa doğru, küçük bir öpücük kondurarak. "Bunu ne kadar sevdiğini hissediyorum."

Kaşlarım çatıldı.

Ağzına doğru eğilirken bile aklıma başıboş, korku dolu bir düşünce sızdı. Bunu bana o mu yapmıştı? Gücünü bana mı kullanmıştı, oysa ondan tek isteğim buydu? Beni... buna mı dönüştürmüştü? Bu ihtiyaç, zevk ve ten yumağına mı, rahatlamadan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir yere mi?

"Bana ne yaptın?" diye sordum, öfkemin kıvılcımının ateşle iç içe geçtiğini hissederek. "Bunu sen mi yaptın?"

İnanmaz bir alaycı tavır göğsümün üzerinden fısıldadı. Parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu, bakışları alev alevdi. Eli diğer meme ucuma kaydı, bakışlarını benden ayırmadan nazikçe çekti ve inlememi bastırdı.

"Yalancı olduğumu mu düşünüyorsun? Sana verdiğim sözü bozacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesi mırıldanır gibiydi ama sözlerindeki keskin tınıyı duydum.

Başını eğdi ama gözleri cevabımı bekliyordu; dişlerinin parıltısı meme ucumu nazikçe okşuyordu. İleri geri. İleri geri, karnımın daha da sıkışmasına, bacaklarımda bir ıslaklık dalgasının oluşmasına neden oluyordu.

Çok ileri gitmiştim. Bunun bir önemi olduğunu bile düşünmüyordum. Bana o anda itiraf etse, bunu durduracak gücüm olur muydu? Yoksa beni kendi büyüümün açlığına terk ederse karşılaşacağım şeyden çok mu korkuyordum?

Gözlerimdeki teslimiyet parıltısını gördüğünü sandım çünkü kısık ve alaycı bir şekilde kıkırdadı, dişlerimi sıkırmama neden oldu.

"Bunu sen yaptın Amaia," diye suçladı. "İkimizi de o kadar sıkıştırdın ki, artık bundan kaçamayız."

Sözleri omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu.

Ağzı geri döndü, göğsümü sıkıca kavradı, sanki açlıktan ölüyormuş gibi sertçe emdi, beni çığlık çığlığa ağılattı. Yeleşinin çizdiği çizik, ön taraftaki gümüş kancalar yumuşak karnımı sıyırdı, muhtemelen iz bıraktı. Yine de ellerim kalın, gümüş saçlarına daldı ve onu orada tuttu.

Alaryk yavaşça yükselirken dilinin sıcaklığı göğüslerimin arasından geçti. Köprücük kemiklerimi ve boğazımı yaladı. Aramızda fazla mesafe yoktu ama damarlarımda, muhtemelen aramızda paylaşılan, hızlı atan nabzımı hissettim. Pantolonunun bağcıklarını sertçe çekiştirip aşağı itti ve kalçalarımı masanın ucuna doğru sürükledi.

Bakışlarım onun penisine kaydığında dudaklarım aralandı.

Dedikodular doğruymuş, diye geçirdi içinden çılgınca bir düşünce.

Penisinin alt kısmında gümüş metal piercingler vardı. Sekiz saydığımı sanıyordum... dokuz mu? Emin olamadım. Bir merdiven gibi, piercingler düz metaldendi ve her iki ucunda küçük metal bir top vardı.

Beni duraklatan sadece piercing'leri değildi. Devasaydı. Önceki iki sevgilimden çok, çok daha büyüktü. Yarıktan gümüş bir parlaklıkla süzülen ön sıvı, şişmiş başını kayganlaştırıp parlatıyordu. Dakke'si, yani shaftının dibindeki çıkıntılı, zevk veren çıkıntısı, klitorisimin derinliklerine girdiğinde ona degecek kadar sağlam ve mükemmel bir konumdaydı.

İçim şok edici bir arzuyla kasıldı. Vajinamdan bir ıslaklık sel gibi akıp altımdaki masaya döküldü. Alaryk bunu görünce burun delikleri genişledi, elini ağzından ve çenesinden aşağı doğru kaydırды, dişleri sanki kenetlenmişti.

Kısa bir süre, sanki karşı koyamıyormuş gibi eğildi. Bacaklarımın arasında, ıslaklığı yalayıp beni tatmasını, sıcak dilinin düzleşip yavaşça vajinamda dolaşmasını, ben nefesimi tutarken izledim. Sürüklenişi beni ürpertti, haz daha da sıkılaşıırken yıldızları görmemi sağladı. Bir kez daha beni yavaşça yaladı ve bacaklarım yüzünün etrafında titredi.

Belki de Hartan dilinde, kısık sesle bir şeyler mırıldandı, sonra bakışları benimkine kaydı. Oradaki yoğunluk karşısında neredeyse nefesim kesildi. O kadar belirgindi ki,

neredeyse öfkeyle karıştırıyordum. Ama arzuydu. Sonra birdenbire yükselip beni titretmeye başladı.

Ağır, sıcak penisini vajinama değdirdiğinde nefesim kesildi. Piercinglerin narin tenime değen soğuk parıltısını fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ve kalçalarını birkaç küçük, kışkırtıcı hareketle iterek metalin klitorisimin üzerinde kaymasına izin verdiğinde?

Neredeyse derimden çıkacaktım, zevk damarlarımda yarışıyor, içimi sıkıştırıyordu.

Alaryk güldü. Sanki üzerimde ne kadar kontrol sahibi olduğunu görünce eğleniyormuş gibi, kahkaha atacak kadar cüretkârdı. Gözlerinin içine baktığımda, kendi yakıcı ihtiyacını görünce içim rahatladı.

"Seni şu an itsem ne yaparsın?" diye sormadan edemedim, gözlerimi onunkilere diktim ve ellerini avuçlarımin içine alıp göğüslerime götürdüm.

Boynunu çıtlatarak meme uçlarımı çekiştiriyor ve tahrik ediyor, onları nasırlı, sert parmak uçları arasında yuvarlarken, kalçalarıyla kısa, küçük hareketler yapmaya devam ediyor, bana yıldızlar gösteriyordu.

Sonra, aniden geri çekildi. Elleri ve penisi benden ayrıldı ve çaresiz büyü dalgalarımin sel gibi aktığını hissettim. "Hayır!" diye bağırdım itiraz ederek.

"Şımarıksın," diye çıldırtıcı bir sırıtışla ilan etti. "Belki de seni böyle bırakmalıyım. Sana öğretmek için..."

Ayağa kalktım ve penisini kavradım, boğazından sert bir inilti çıktı.

"Yapabileceğin gibi," diye tısladım. Elimini aşağı doğru kaydırırken yüksek sesle inledi. Metalle çok yabancı, çok tuhaf hissettiriyordu ama kesik kesik nefes alışını duyup ucunda taze bir ön boşalma seli gördüğümde cesaretlendim. Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdiğimde piercingler çekiliyordu. Metal toplardan birini çimdikleyip çekiştirdiğimde alçak sesle homurdandı.

Onu penisinden tutup kendime doğru çektim ve kaygan başının ucunu klitorisime sürtmek için kullandım.

Aramızda, cinsel organıma damlayan ön boşalmasına bakarken sert bir nefes verdi.

"Çok muhtaçsın," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

"Ve beni o kadar çok istiyorsun ki, kendine hakim olamıyorsun," diye karşılık verdim. "Bak, ne kadar da sıırılsıklamsın."

Sertçe yutkunduğunu duydum, kelimeleri inkar edemedim. Beni tekrar öptü, sert bir öpücüktü, ağzıma bir ceza olarak.

"Bütün gün senden ne kadar hoşlanmadığımı düşündüm," diye fısıldadım kendimi, boştaki elimle yeleğini tutarken.

"Bunu istemen için benden hoşlanman gerektiğini kimse söylemedi," diye homurdandı, beni iterek. Beni tekrar masaya bastırdı. "Yeter. İçinde olmaya ihtiyacım var. Ne kadar ihtiyacın olduğunu hissediyorum ama sen hissetmiyorsun, benim de ne kadar ihtiyacım olduğunu."

Acaba büyüğü kendi laneti miydi? diye düşündüm.

Eli benimkine değdi ve penisinin üzerinde başının etrafında dolaştı, vajinamın girişinde.

"Üzerine çök," diye emretti, elleri kalçalarımaya geldi, sıkıca kavradı, beni öyle bir konuma getirdi ki, kığım neredeyse masadan kalkacak, bacaklarım iki yana açık olacaktı. "Bu küçük amın benim için ne kadar açgözlü olduğunu hissetmeme izin ver."

Yaramaz sözler, karnımda bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Ona ne kadar aç olduğumu bilmekten nefret ediyordum. Onun bunu bilmesinden de nefret ediyordum.

"Siktir," diye tısladı, penisinin ucuna doğru kıvrıldığımdayda. "Sıkısın Mariss. Ve çok ateşlisin."

Bunu söyledikten sonra yavaşça içime girdi, dişlerim birbirine çarptı, zevk dolu bir inilti odanın içinde yankılandı. Benimki mi? Emin olamadım.

"Bana bak," diye geldi emri. Gözlerim kapanmıştı ama emrine itaat ettim. Ortak büyüümüzün çiçek açması, bana ikinci bir dokunuş gibi geldi, gerçi onun da hissettiğinden

emindim. Yüzünde, sanki daha önce hiç hissetmemiş gibi bir inanmazlık ifadesi vardı. Sevgilileri daha önce hiç büyüüne ortak olmamış mıydı? Sadece ben miydim?

Bakışlarım bacaklarımın arasına kaydı. Dudaklarım aralandı, her bir piercing'in içimde kaybolduğunu hissettim. Dört, beş, altı, yedi... sekiz.

Gidecek başka yeri olmadığında, klitorisime mükemmel bir şekilde dokunan dakkesinin sıcaklığını ve sertliğini hissettim. İnledi ve sesle birlikte titreştiğini, nefesimin kesildiğini hissettim. Hassas duvarlarımda serin, sert metalin çıldırtıcı kaymasını hissedebilsem de, dolgunluk-çok fazla dolgunluk- hissi geldi.

Onunlayken çok fazla şey hissediyordum. Beni yeniden inşa etmek yerine, sanki beni parçalara ayırıyormuş gibi, her zaman çok fazlaydı. Ny'am'da da tam olarak böyle hissetmişim. Ancak, ortaya çıkardığı şey onu bile şaşırtmıştı.

Bunu düşünürken, bacaklarımın arasında sevişmeye başladığında -gerçekten sevişiyordu, dişleri şakırdatan hamlelerle ve kontrollü, vurucu bir ritimle- büyüümün eşiğinden geçtiğimi hayal ettim, her kullandığımda yaptığım gibi, ama onu da kendimle birlikte çektim. Vücudu mavi ışıkla yıkanıyordu. Gözlerim yine parlıyor muydu?

Vücudu sanki fiziksel olarak hissedebiliyormuş gibi sarsıldı.

"Tanrım, Amaia," diye inanamayarak nefes verdi.

Haykırdım, onun zevkinin benimkiyle birleştiğini hissettim. Baş döndürücü, cızırtılı ihtiyaç hissini, kalbinin atışının benimkiyle birleştiğini, etrafında kaydığını hissedebiliyordum, aynı zamanda içimde uzanan karşı konulmaz yoğunluğu da hissediyordum.

"Hayır," diye bağırdı, benden ayrılmadan önce yüzünde panik olabileceğini düşündüğüm bir ifade belirdi.

Hayal kırıklığı içimi kemiriyordu, dudaklarımda kendi homurtusu. Alaryk, gözümü kırpıstıramadan beni ters

çevirdi, ta ki yüzüstü tahta masaya yapışana kadar. Bacaklarımı tekmeledi.

"Bunu yapma Amaia," diye uyardı, sesi o kadar derin ve kalındı ki sanki bir yabancıнын sesi gibiydi.

Keskin bir çatırtı sesi geldi, avucu kıcıma sertçe çarptı, acı beni sarsacak kadar şiddetliydi, büyü kayboluyordu... gevşiyordu. Tükeniyordu. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Bacaklarımı daha güçlü bir şekilde araladı, elleri kıcıma değdi ve kavradı.

Penisi içime girerken o tanıdık esnemeyi, yanmayı ve zevki hissetmek için uzun süre beklemem gerekmedi. Metal bu pozisyonda beni mükemmel bir şekilde, farklı bir şekilde ovdu ve inledim, tırnaklarım ihtiyaç içinde masanın yüzeyine kıvrıldı.

"Büyünü hemen benimkine bağlama, tehlikeli," diye sert bir emir geldi. "Bunu yaparsan, geri çekilirim. Anladın mı?"

Boğazımdan çıkan ses, iniltiyle sızlanmanın karışımıydı.

Kıcıma bir tokat daha geldi, öne doğru sallandım, masanın kenarı klitorisime bastırdı, sırtım kavislendi. Eli boğazımı sürekli bir baskıyla kavradı, kulağıma hırladı, kelimeleri kesik kesikti: "Beni anlıyor musun?"

O an her şeye razı olurdum. Penisi tamamen içimdeydi ve hareket etmesi için kıpırdanmaya çalıştım, kahretsin.

"Evet!" diye bağırdım.

"Güzel," diye mırıldandı, sert sesini yalanlayan yumuşak bir öpücük kondurarak şakağıma. Eli boğazımdan hiç ayrılmadı ve sırtım kamburlaşana, kıcım yukarı kalkana, avucunun içinde karıncalanan yuvarlak etine kadar beni çekti. Alaryk söz konusu olduğunda her teli tıngırdatmayı biliyormuş gibi, bunun beni bu kadar tahrik etmesinden nefret ediyordum.

Çünkü bana daha önce hiç kimsenin olmadığı kadar bağlıydı?

"Mükemmel," diye fısıldadı.

İçimde onu görmek isteyen, bedenini benimkine karşı bir silah gibi kullanırken gözlerinin içine bakmak isteyen bir

yanım vardı. Ama bu pozisyon aynı zamanda daha uygun geliyordu. Bu bir ihtiyaçtı, bir acının rahatlamaıydı; daha fazlası değil. Büyüsü bana giderek daha tanıdık gelmeye başlıyordu ki bu, artık gönülsüz müttefikler olduğumuz düşünöldüğünde, sadece bir artıydı. Ben Samryn'e yardım ederken, o bana büyümü nasıl kontrol edeceğimi, onu nasıl daha verimli kullanacağımı öğretmeye çalışlıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, arkadaş olmamıza bile gerek yoktu. Beni zayıf gösterecek kadar yakışıklı olması önemli değildi. Kendini beğenmiş, küçümseyen bir herif olması ya da her zaman istediğini elde etmeye çalışması önemli değildi. Çünkü gerekirse onunla yüz yüze görüşebileceğimi biliyordum.

"Evet," diye nefes aldım, dudaklarım aralandı, dudaklarımdan istikrarlı bir nefes iniyordu, içimdeki zevk kıvrımı açılıyordu. "Daha fazlası!"

Kulağıma sert bir iniltinin yankısı geldi. İtmeleri gittikçe daha da talepkâr hale gelirken eli boğazımda kasıldı. Esneyip kayması, piercinglerinin şok edici sesi ve sürüklenmesi, bedenlerimizin buluşmasının utanmaz sesleri, tokat ve ilkel vahşet.

Parmaklarından birini dudaklarıma bastırdı ve içeri soktuğunda parmağını emdim, nefesinin keskin iç çekişini duydum.

"Isır," diye homurdandı. Ben de öyle yaptım, dişlerimi geçirdim. Beni daha sert becerdi, bacaklarımda arasındaki sıcaklık giderek artıyordu. Yaklaşıyordum. Masanın kenarı klitorisime sürekli bir uyarım veriyordu, Alaryk ise sırtımda amansızca duruyor, beni tahta yüzeye bastırıyor, etrafımı sarıyor, tek yapabildiğim ona teslim olmak olana kadar beni dolduruyordu.

Daha sert ısırdım, ellerimden biri ön koluna geldi, tırnaklarım zevkten tenine değdi.

"Çok güzel hissettiriyor," diye hırıltılı bir sesle söyledi, kalçaları her kelimeyi vurguluyordu. Her bir metal

parçasının girişime sürtündüğünü hissedebiliyordum; erotik, tuhaf, bağımlılık yaratan bir his.

Son hamlesinde dünyanın sarsıldığını hissettim. Dakke'si oradaydı. Haz. Gelen orgazm beni parçalıyor, beni küçük parçalara ayırıyormuş gibi hissettiriyordu, ta ki geriye ne kaldığını bilemeyene kadar. Boğuluyormuşum gibi derin bir nefes aldığım da yeniden bütünleşen küçük, yırtık pırtık kalıntılar.

İçimdeki neredeyse şiddetli nabız atışları, dişlerim Alaryk'in parmağını kenetleyip karşılık veren iniltisini duyduğumda yıldızları görmemi sağladı. Orgazmım boyunca beni becermeye devam etti, asla pes etmedi, nefes almama izin vermedi. Başım döndü, haz giderek tırmanırken nefesimi tutamadım. Geç de olsa, bunun ona ait olduğunu fark ettim. Büyüsü hâlâ içimde dolaşıyor, bir canavar gibi sinsice dolaşıyor, hakkını talep ediyordu.

Doruk noktasına ulaştığımı hissettiğim de, gözümü kırpıştıramadan beni çevirdi ve ben de ona bakakaldım. Gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse simsiyahtı. Penisini içimden çıkardı, avucunu uyluklarımın arasına sokarken kendi zevkünden kükredi.

Sersemlemiş bir halde, gümüşün hassas cinsel organıma vurarak kaygan, pembe tenime ve klitorisimin tomurcuğuna dökülmesini izledim. Loş ışıktaki parlıyordu.

Nefes alış verişlerimiz ve kalbimin atışları dışında hiçbir şey duymuyordum.

Ve Alaryk'in gözleriyle buluştuğumda, yaptığımız şeyin bir hata mı yoksa kaçınılmaz mı olduğunu anlayamadım.

Bölüm 23

ALARYK

Amaia'nın bacakları arasında yarattığım karmaşaya bakarken, pantolonumu bağlamaya bile zahmet etmedim.

Orgazmın artçı şoklarıyla hala nabzım atıyordu. O kadar yoğun bir zevkti ki neredeyse acıya yakındı.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Utangaçlaşmasını mı bekliyordum? Hayır, beklemiyordum. Ama bakışlarındaki kararlılık beni şaşırttı.

Tadı hala dilimdeydi, ağzım daha fazlasını isterken, aramızdaki büyüün kalıntıları yoğun bir sis gibi havada sürükleniyordu, baş döndürücü ve baş döndürücü.

Neredeyse büyümüz birleşmişti.

Onun içime battığını hissetmiştim.

Bir an için cazip gelmişti. Çok iyi gelmişti. Pervasız yanımda, böyle bir bağın ne olacağını görmek istiyordu. Bencil yanımda ise, eğer izin verirsem bir daha asla Dakkar'a dönmeyeceğini biliyordu.

Buna izin vermezdim. Şehvet ve gücün boğucu sisini bir nebze olsun akıl sızlatmıştı. Ama şimdi... neler olabileceğini biliyordum. Ve onu arzuluyordum.

"Böyle olması gerekmezdi," derken buldum kendimi. Sesim kalın, inlemelerimden, kendimi bacaklarının arasında

tükettiğimde çıkardığım o ruh parçalayıcı böğürmeden dolayı boğuktu.

"Ama olacağına inandın, değil mi?" Amaia'nın sesi de boğuktu. Yumuşaktı. Neyse ki, onu uzaklaştırmayı amaçladığım çaresiz öfkeyle karışık değildi.

Çenemden aşağı doğru bir elimle dokundum. Evime adım atmadan önce bitkin düşmüştüm. Elysom'dan bir temsilci -Gevanth- gece boyunca uçmuş, toplantı dağıldıktan kısa bir süre sonra Grymia'ya inmişti. Gevanth ve kendi binicilik konseyimle tartışmalar... çok uzun sürmüştü.

"Ny'am'dan sonra..." dedim, "Muhtemelen öyle olacağını düşündüm."

O zamanlar onu istiyordum. Hem de şiddetle. Ve kendimi, bir şeyi arzuladığımda, onu elde etmek için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bu hırs, bir Karath olarak bana çok yaradı. Başka açılardan... beni kibirli ve küstah yaptı.

Hâlâ çıplaktı, masanın üzerinde uzanıyordu ama dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu, dolgun göğüsleri bana doğru kalkmıştı. Penisim kıpırdandı, gözleri ona kaydı.

"Temizlik yapmalıyız," dedim, çenemi evin arka tarafında, perdenin ardında gizlenmiş tuvalete doğru eğerek. "Ve konuşmamız gerek."

Belki de öfkesini ondan çıkarma niyetim işe yaramıştı çünkü sessizce masadan kalktı, bacakları biraz titriyordu. Onu sabit tuttum, avucum kalçasına değdi ve onu tuvalete götürdüm.

Yatağımdan daha büyük, içine bir merdivenle inilen, çukur küvetin içini doldururken gerginliğim elle tutulur cinstendi. Amaia, suyun yükselmesini sessizce izledi, buhar tenine değmeye başlamıştı, ben de sonunda soyundum.

Menimin uyluğunun iç kısmından aşağı doğru aktığını fark etmemek elde değildi. Menimi onun derinliklerine akıtmamak için ne kadar çok çaba sarf etmişim...

"Bunu görmezden gel," diye emrettim, Amaia'nın bakışları sertleşen penisime kaydığında.

"Bunu yapmak zor olurdu," dedi kaşlarını kaldırarak.

Derin bir nefes verdim. "Gir, su yeterince yüksek."

"Emir verir gibi konuşmadan konuşabilir misin?" diye sordu, ama önceki gibi sesinde sert bir ton yoktu.

Tamamdır. Çenemi sıktım. "Lütfen suya girer misin? Yeterince yüksek."

Amaia başını iki yana salladı ama küvete girdiğinde göğüslerinin zıplayışını izledim, derin bir nefes verdim. Onu tekrar istiyordum. Ama bu sefer acele etmemek istiyordum. Tadını çıkarmak istiyordum. Ona biraz daha işkence etmek, nasıl bir ateş saçabileceğimi görmek istiyordum.

Boynunda asılı duran küçük kolye, karşımdaki çıkıntıya yerleştiğinde parlıyordu. Bana baktı. Saçları karmakarışık, dudakları cezalandırıcı öpücüğümünden kızarmıştı, meme uçları emmemden büzülmüştü.

Tekrar tamamen sertleşmişim, tatmin olmuş olabileceğini düşündüğüm ihtiyacım acımasız bir güçle geri kükreyerek geliyordu.

"Beni arzuluyorsun," dedi yumuşak bir sesle, gözleri benim penisime dikilmişti.

Onu takip ederken ona küçümseyici bir bakış attım. "İlk ipucun neydi?"

Havuzun kenarına yaklaşarak, sırtını havuzun kenarına bastırarak, çukur çıkıntıda oturduğu yerde bacaklarının arasına girerek onu şaşırttım. Kollarım onu kafese kapattı, bir elim arkasındaki taş a inerken diğerini suyun altına gömdüm.

"Beni mi yoksa büyümü mü arzuluyorsun?" diye sorduğunda biraz nefes nefese kaldı.

Parmaklarım pelvisine değdi, aşağı doğru battı, hassas tenini okşadığımda nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Büyünü beceremiyorum, değil mi?" diye hırıltılı bir sesle sordum. "Ama bunun tadına bir kez daha varmak için alışılmadık şeyler yapabilirim..."

Parmaklarım kıvrımlarını ayırdığında, klitorisinin küçük tomurcuğunu okşadığımda eli bileğimi kavradı. Yanakları kızarmıştı ve gözlerinde... merak ve tedirginlik karışımı bir his gördüm.

Elimi çektim ama olduğum yerde kaldım. Gözleri göğsümden aşağı doğru kaydı; meme uçlarımdaki piercinglere, gergin karnıma, yükselen suyun yüzeyinde sallanan penis başıma.

Gözleri tekrar bana döndüğünde, o merak daha da artmıştı.

"Sanırım çeşitliliği seviyorsun," diye mırıldandı.

Bir an ne dediğini anlayamadım. Sonra hatırladım. Grymia'daki "harem"im hakkındaki tuhaf yorumu ve benim ona verdiğim küstahça yanıt.

"Son kez söylüyorum," diye mırıldandım, sesim biraz sinirliydi. "Emrime amade bekleyen bir sevgili haremim yok."

Amaia, sanki sözler onu hiç etkilememiş gibi omzunu kaldırdı. Ama ben hemen anladım. "Öyle diyorsan öyledir."

Bakışlarım dudaklarına kaydı, sürekli büzülmüş gibi duran dolgun dudaklarına.

"İkimiz de sakinleştirmize göre," diye başladım, sohbeti sevgililerden uzaklaştırarak, "konuşabiliriz."

İfadesi ciddileşti ve göğüs kaslarımın tam ortasına, göğsüme elini bastırdı. Beni itmek üzere olduğunu sandım ama sonra ifadesi değişti ve orada kaldı, sıcaklığımın avucuna yayıldığını hissetti. Kalp atışlarımın düzenliliği.

"Hâlâ... telaşlı," dedi sonunda, o kelimedede karar kılarak. "Ben... Ben az önce olanlar için özür dilerim. Duygularım çok yoğun, çok dengesizdi. Sanki onlardan besleniyor ve aç gibi. Ya hiç durmazsa?"

Yüzünü avuçlarıma alıp başparmağımı elmacık kemiğinin üstünde gezdirdim ve nefesi kesildi. Göz kapakları titreyerek kapandı, dudaklarından titrek bir iç çekiş döküldü, dokunuşumun sıcaklığını kabullendi, tek amacım ona bir rahatlık hissi vermektir. Büyüsünün hâlâ

kıvılcımlar saçtığını, tenimde küçük titreşimler yarattığını hissedebiliyordum ve onu yatıştırmak için kendi küçük ırmağımdan bir ırmak gönderdim.

"Daha iyi misin?" diye sordum.

"Evet," diye mırıldandı, omuzları çökerek. Gözlerini açtığında gözbebekleri büyümüştü. "Teşekkür ederim."

"Hissettiklerin alışılmadık bir şey değil," dedim ona. "Kalptaşı büyüü uygulayan Karag'lar, bölgelerdeki sınıf veya statülerine bakılmaksızın küçük yaşlardan itibaren eğitimle birlikte görevlendirilir. Onu kontrol altına almalarına yardımcı olmak için. Dürüst olmak gerekirse, daha önce kontrolsüz hissetmemiş olmana şaşırdım. Bu da, üzerinde bir miktar kontrol sahibi olduğun anlamına geliyor."

Sözlerimi bir sünger gibi emdi. "Ondan ayrı bir varlıkmış gibi bahsediyorsun. Sanki benden farklıymış gibi."

"Birçok yönden öyle. Sanırım kişiye bağlı," diye cevapladım. "Ve her birey büyüünü farklı şekillerde, farklı yöntemler kullanarak kontrol etmeyi öğrenir. Bir kapı hayal ettiğini, içinden geçtiğini veya görünmez bir eşiği geçtiğini hayal ettiğini söyledin. Bu, bazı eğitimlelerin kullandığı bir teknik, en azından duyduğum kadarıyla. Tezahür gibi. Bunu kendin yapmayı öğrendin, bu da etkileyici."

"Sana yardım eden bir öğretmenle mi vardı?" diye sordu.

Dudaklarım buruk bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Tam olarak değil."

Ama başka bir şey teklif etmedim, Kamora ile geçmişime hemen girmek istemiyordum. Ondan çok şey öğrenmişim... ama ne pahasına?

"Benim talimatım... farklıydı, sizinki de muhtemelen farklı olacaktır," diye bitirdim.

Seks, her zaman olduğu gibi, işleri daha da karmaşık hale getirecekti. Ama şimdi bana bir tat teklif edildiğine göre, uzak duracak güce ve disipline sahip olduğumu düşünmüyordum.

Buna bir de bağ kurma tehlikesi eklenince, Amaia ne yaptığını bilmiyordu, sadece o an muhtemelen iyi hissettiren şeyi yapmıştı. Ama ben bile büyümüzü birleştirmeye ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığımızı fark etmiştim.

Kamora, kalp taşı büyüsüne sahip olduğum tek kadındı... ama o, büyüsünü bana karşı bir silah olarak kullanmıştı. Amaia ise bunu bir kucaklama gibi kullanmıştı; içine gömülmek ve asla ayrılmamak istediğim bir kucaklama. Bence bu daha da tehlikeliydi. Kamora ile hiçbir zaman bir bağ kurma riski yaşamamıştım.

"Yine de, özellikle son zamanlardaki olaylar göz önüne alındığında, büyünün talihsiz alevlenmeleri yaşanırsa şaşırmam," diye bitirdim ve daha tatsız bir sohbete geri döndüm. "Bana kızgındın. Ben de sana kızgındım. Oradan başlayalım."

Çenesi kasıldı, ama taş çıkıntıda kıpırdanırken sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

"Biraz sabun alabilir miyim lütfen?" diye sordu, dudaklarım kıvrıldı.

"Elbette," dedim, yanağını bırakarak. Yüzme havuzunun diğer ucuna, köpürtücü granüllerle dolu küçük bir kavanoza girmeden önce geri çekilmek zorunda kaldığımda hafifçe irkildiğini hissettim. Geri döndüğümde avucuna biraz döktüm ve ayağa kalktığında çıkıntıya oturdum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, cildinde... veya bacaklarının arasında bıraktığım tüm izleri silerek kendini temizlemesini izledim. Suyun sıcaklığı kaslarımı gevşetmeye başladı ve kendimi tüm hafta boyunca olduğumdan daha rahat hissettim.

"Beni bir daha kilitleme," dedi sonunda, sözleri sakin ve kararlıydı; öfkesi canlı ve ateşliyen gözlerinde gördüğüm o tükürüklü öfkeden çok farklıydı. "Görünmememi istiyorsan, sorun değil. Ama beni hapsetmene... bir daha izin vermeyeceğim."

"Seni güvende tutmak istedim," diye cevapladım. "Bu kadar uzun süre uzakta kalacağımı sanmıyordum. Ama bugün Elysom'dan biri geldi ve o zamandan beri görüşüyoruz."

"Öyleyse söyle bana," diye cevapladı gözleri parlayarak. "Kimsenin girmesine izin verilmeyen kuluçkahanede olabilirdim. Orada güvende olurdum. Ve faydalı olurdum. Her dakikamı burada kendi kafamın içinde harcamak yerine."

Bunun onu kilit altında tutmaktan öte bir şey olduğunu sonradan fark ettim. Bu, onun hiçbir dikkat dağıtıcı unsur olmadan, kendi duygularının çıplaklığıyla yüzleşmesi gerektiğiyle ilgiliydi... ve bu yüzden bana kızıyordu.

"Pekala," diye mırıldandım, inatçılığım yumuşayarak. "Özür dilerim."

Amaia ellerini yıkarken gözlerini kırptırdı. "Her şey... yolunda."

Dudağını ısırды, şimdi biraz utanmış görünüyordu.

"Az önce söylediklerimde ciddi değildim," dedi sessizce. "Kendimle ilgili... Gitmek istememle ilgili. Senden hoşlanmadığımla ilgili."

Onun endişesi bu muydu?

"Biliyorum," dedim sadece. "Çok sinirlisin. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum."

"Genellikle değil," dedi, "ama sinirlendiğimde... gerçekten sinirleniyorum. O noktaya gelmek çok zor."

"Ve ben seni o uçurumdan aşağı ittim."

"Sadece sen değil," diye yanıtladı. "Elbette. Ben... Bugün işleri berbat ettim. İstemeden. Belki işe yarar diye düşündüm. Bencilce miydi bilmiyorum ama hissettiğim suçluluk duygusunu gerçekle gidermeye çalışıyordum. Ama olan oldu. Bunu biliyorum."

"İtirafınız zamansızdı," dedim sonunda. "Ama şimdi yapacak bir şey yok. Grymia eninde sonunda öğrenirdi, eminim. Ama şimdi daha büyük sorunlarımız var."

"Ve bunlar?" diye sordu, çamaşırlarını yıkarken durup bana dik dik baktı.

Kollarımı küvetin kenarına atıp arkama yaslandım. "Elysom'un konseyi Ryak'ın idam edilmesini istiyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Gerçekten anlaştılar mı?"

Siyasi bir tavırdı... başka bir şey değildi. Dothikkar'a bir mesaj göndermenin bir parçası olmak istemiyordum. Sadece kendi bölgemde işlenen bir cinayet için adalet istiyordum; yas tutan bir anneye söz verdiğim adaleti.

Ama Elysom...

Elbette Dothik'te casusları vardı. Dakkarilerin farkına vardığından çok daha uzun süredir orada olan casuslar. Sarkin Dirak'zar'ın geçen yıl Dakkarilerle temas kurmakla görevlendirildiğinden çok daha uzun süredir oradaydılar.

Ve o casuslar, Dothikkar'ın sarayındaki homurdanmaları duymuşlardı. Karag'ın önce Dothik'e saldıracağından, nihai görevimiz olan Dakkari başkentinin kontrolünü ele geçirip ülkeyi içeriden yavaş yavaş parçalayıp kendimize mal etmekten paranoyaklaşmışlardı.

Onun iddiası, Elthikan gücüne sahip olduğumuzdu.

Yanılmıyordu. Elthika, var olan en güçlü silahtı, hatta Heartstone büyüsünden bile daha güçlüydü. İsteksiz müttefikinizin böyle bir güce ve kudrete sahip olduğunu bilmek... Eğer siz bu kadar güçsüzseniz, herkesi korkuturdu.

Elysom'un konseyi, Dothikkar'a tam da korktuğu şeyi hatırlatmanın uygun bir zaman olduğunu düşündü. Onu, Elysom'un zaten bildiği şeyi açıklamaya zorlamak için: Karag'a zerre kadar güvenmiyordu ve bizi zayıflatmak için ilk fırsatı değerlendirecekti.

Heartstone Anlaşmaları bir formaliteden ibaretti, başka bir şey değildi. İki ulusumuz arasında bir barış yanılmasıydı, ama işin aslına bakıldığında, önemli olan tek şey Heartstone'ların kontrolüydü.

Ryak'ın idamı, kısa kestiği hayat, aldığı hayat, aldığı oğul için adalet sağlamakla ilgili olmayacaktı.

Bunun yerine politik bir mesaj olurdu. Ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

Ve hepsi bu kadar değildi.

"Elysom ayrıca tüm Dakkarilerin Dothik'e geri gönderilmesini istiyor. Buradan ve Sarroth'tan."

Amaia derin bir nefes alarak omuzlarını hareket ettirdi. "Ne zaman?"

"Buna izin vermeyeceğim," dedim, hafifçe hareket ettiğimde su şırıldayarak. "Elysom bir Karath'tan sadece ricada bulunabilir, talepte bulunamaz."

Derin bir nefes verdi. "Peki ya Brune ve Nevin?"

"Kalmalarını mı istiyorsun?" diye sordum, başımı yana eğerek, gözlerimi kısarak ona baktım.

"Brune," dedi suya bakarak.

"Nevin değil mi?"

"Onu yeterince iyi tanımıyorum," diye doğruyu söyledi. "Ama karar Brune'a kalmış. Belki bu durum onun için işleri değiştirmiştir. Belki de eve dönmek istiyordur."

"Peki ya sen?" diye sordum merakla. "Ne istiyorsun?"

Bakışları benimkilerle buluştu, sabitti. İfadesinde okuyamadığım bir şey vardı, kaşlarımın şaşkınlıkla çatılmasına neden olan bir şey.

Sonunda, "Tüm yavruların doğduğunu görmek istiyorum. Kyr'ın ilk kez uçtuğunu görmek istiyorum. Samryn'in iyileştiğini görmek istiyorum." dedi.

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

"O zamandan önce gitseydim," dedi, "uzun bir süre boyunca yarım kalmış hissederdim. Belki de sonsuza dek. Bunu istemiyorum. Ama... seninle birlikte düşündüğümünden daha fazlasına dönüştü."

"Kalp taşı büyün yüzünden," diye tahmin ettim. Yüzü kızarınca, "Yoksa başka bir şey mi?" diye sordum.

"Burada benim için çok şey var Alaryk. Söylemeye çalıştığım bu. Sen de buna dahilsin."

Başımı eğdim, göğsümde adını koymak istemediğim bir şeyin kabarması yükseliyordu.

"Daha önce farklı bir şey söylediğimi biliyorum," diye ekledi. Kuvete gömüldü, suyun yüzeyi dudaklarına çarpıyordu. Amaia, taş yürüyüş yollarının dibindeki suya düştüğünde Ny'am'daki gibi görünüyordu; bir tanrıça gibi, büyüğü tenimde karıncalanıyor, arzu içimde şiddetle pompalanırken havayı elektriklendiriyordu. "Ama gerçekte ne hissettiğimi bilmeni istedim."

Onun huyunu beğenmiş olmam biraz saçma mıydı? Bana boyun eğmesini, en azından ona biraz olsun rahatlama sağlayacağıma güvenmesini mi? Tutkulu olmasını mı? Kendi huyumu kışkırtmaktan korkmamasını mı?

Rath Savenal'lı Amaia beni hemen her adımda şaşırtmıştı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu yumuşak bir soru, aramızdaki kol mesafesine rağmen.

"Ne gibi?" diye sordum, meydan okurcasına.

Başını iki yana salladı, ne düşündüğünü belli etmedi. Şimdi utanıyor muydu? Çıldırtıcı bir kadın.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Bu bizim için ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Seks mi demek istiyorsun?" diye sordum, açıklığa kavuşturmak için.

Başını salladı.

Durmayacaktım, bildiğim tek şey buydu.

"Hiçbir şeyi değiştirmesine gerek yok," diye cevapladım. "Yaşam düzenin dışında."

Kaşlarını çatı.

"Daha önce de söyledim, seni güvende tutacak kimseye güvenmiyorum," dedim. "Burada benimle yaşayacaksın. Gündüzleri kuluçkahanedeki görevlerini yerine getirebilirsin, ama köyün her yerinde sana bir muhafız atayacağım. Kendi atlılarımdan biri."

Dudakları aralandı, yüzünde öfkeli bir parıltı belirdi.

"Bugünkü toplantıdan sonra," diye ekledim, "zaten yanında bir muhafızın olması en iyisi. Sadece bizim yüzümüzden değil." Çıplak bedenlerimizin arasını işaret

ettim. "Bu düzenlemeden hoşlanmayacağını tahmin ediyorum ama bence gerekli. Elysom artık senin hakkında, yeteneklerin hakkında bilgi sahibi."

"Birisi bu meclis üyesine söyledi mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Gevanth," dedim başımı eğerek. "Olmasını istemediğim bir şeydi ama şimdi oldu, hallederiz. Bu da demek oluyor ki seni yakınımda istiyorum. Binicilik sezonunun geri kalanında kendimi Arsadia'ya adıyorum. Takas anlaşmalarının ötesinde kalmaya karar verirsen, seçimden sonra benimle Grym'e döneceksin."

"Değiştirmeyeceğim," diye cevapladı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim yani."

Ben görmezden geldim ama o ne kadar yanıldığını bilmiyordu.

"Anlaştık mı?"

"Peki kabul edersem ne elde edeceğim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Kolyesinin mücevherini ovuşturdu ve banyo suyunu bir anlığına kırmızı bir ışıkla aydınlattı, sonra da bıraktı. "Seninle burada mı kalacağım?"

"Ne istiyorsun?" diye sordum yumuşak bir sesle, ne diyeceğini merak ederek. Aramızda yeni bir anlaşma, yeni bir pazarlık.

Dudağını ısırdı. Cevabın ne zaman geldiğini gördüm ama garip bir şekilde hemen söylemedi. Sanki söylerse sonuçlarını tartıyormuş gibi.

"Söyle bana."

"Ben... Ben burada kalırsam yalnız uyuyakalmak istemiyorum," dedi sonunda.

Sözleri beni şaşırttı. Küvetteki sessizlik, o benim cevabımı beklerken kıpırdanırken uzadı.

Çünkü yalnız kalmak istemediğini biliyordum. Ny'am'da bana da benzer bir şey söylemişti.

"Pekala," dedim ve bakışlarını bana çevirdim. "O zaman olmayacaksın."

Oldukça kolay.

Sanki buraya geldiği her gece yanına yatmamı istememiş gibi burnunu çekti. "Yani anlaştık mı? Yine mi?" diye ekledi.

"Öyle görünüyor."

Düşündüğümünden daha kolaydı.

"Ne... Ryak'a ne yapacaksın?" diye tereddütlü bir soru geldi.

Suyun dalgalanmasına baktım.

Elysom'un uzaktaki bir krala yönelik güçlü ama açık bir tehditi iletmek için kullandığı bir araç olmak istemedim.

Öte yandan, bir cinayetin önceliğini bilen Grymia vatandaşlarının tepkisini ve ayaklanmasını göze aldım. Bunu görmezden gelirsem, hepimizin bağlı olduğu düzen ve kanun ne hale gelirdi?

Birisi öldürölürse, hayatı feda edilirdi.

Elthika yumurtası veya yavrusu çalınırsa, hayatı kaybedilirdi.

Eğer bir kimse bir Elthika'ya sebepsiz yere kötü niyetle zarar verirse, hayatı kaybedilirdi.

En ağır cezaya yol açan üç basit yasa.

Ne yapılması gerektiğini biliyordum. Her zaman yapılması gerekeni. Bilgi kemiklerime işledi, cevap netti.

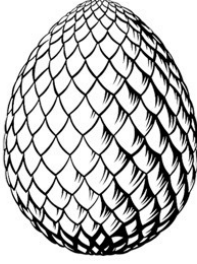
Gözlerine baktım.

Ben de sadece "Ryak idam edilecek" dedim.

Başka çare yoktu.

Bölüm 24

AMAIA

Ertesi sabah kuluçkahaneye yürürken bakışları neredeyse duyabiliyordum. O kadar yüksek sesliydi ki, her adımda boğazımın yavaş yavaş sıkıştığını hissediyordum.

Myzalla arkamdaydı, Alaryk'in evi ile kuluçkahane arasındaki -çok şükür- kısa mesafeyi yürüyerek kat ediyordu. Bu sabah muhafız olarak atanmasından rahatsız olmuş gibiydi, ama bunun Alaryk'in muhtemelen pek çok kişiye güvenmemesinden kaynaklandığını biliyordum. Myzalla bir istisnaydı.

"Buradan yürüyebilirim," dedim ona, kuluçkahane binasının dairesel kubbesi görüş alanıma girdiğinde omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm.

"Hiç şansı yok" diye cevap verdi.

İç çektim. "Bunu ben istemedim," diye homurdanarak söyledim.

"Bu bizi ikimiz yapıyor," diye yanıtladı, "ama onun temkinini anlıyorum. O yüzden bu sabah sana dadılık yapmam için görevlendirilmediğimi varsayalım ve bu konuda daha fazla konuşmayalım."

Akıllıca dudaklarımı birbirine bastırarak yolda ağır adımlarla yürüdüm, sabah rutinlerini bozup bana bakan Karag'ları görmezden gelmeye çalıştım. Bazı bakışlarda

temkin, bazılarında ise kurnazca bir merak vardı. Bir de apaçık güvensizlik, gölgeli bakışlar taşıyanlar vardı.

Ayaklarım hızlandı, ancak bunun sonucunda uyluklarım arasında oluşan sızı, dün yaptığım dürtüsel ve pervasız şeylerin giderek artan listesine eklenen sürekli bir hatırlatıcıydı.

Ama sinir bozucu bir şekilde iyi uyumuştum. Bir keresinde gecenin bir yarısı uyanıp Alaryk'i yanımda uyurken bulmuştum; sıcak uyluğu kıvrılmış, bacağıma bastırılmış, eli karnımın yumuşak kısmındaydı. Yakınlık, bu tuhaf yeni keşfedilen samimiyet göğsümü titretmişti ama uykulu halimde bunu sorgulamamıştım. Yatakta yanımda duran sıcak, sağlam varlığı tekrar uykuya dalmama yardımcı olmuştu. Şafak ışığı yatağa süzülene kadar hatırladığım son şeyler nefesinin sakinliği ve elinin sıcaklığıydı.

Ve Alaryk gitmişti. Dışarı çıktığımda Myzalla'nın beni beklediğini ve Alaryk'in Elysom temsilcisi Gevanth ile buluşacağını söylediğini gördüm.

Yatağının anısını aklımdan sildim. Masasında uzanmış halimin anısını da... ve banyo havuzunda parmaklarının klitorisimde nasıl gezindiğini de. Bunları hatırlamama kesinlikle gerek yoktu.

Kuluçkahaneye adımımı attığımda titrek bir rahatlama nefesi verdim. Myzalla dışarıda kaldı ve yanımda bir gardiyan olmadıkça binadan çıkmamamı söyledi. Ancak ben kabul ettikten sonra beni görüş alanından çıkardı.

"İşte buradasın," diye fısıldadı Syris, onu avluda bulduğumda biraz bitkin görünüyordu. Tek başınaydı, Kyr da dahil olmak üzere dört yavruyu yuvalama odalarına toplamaya çalışıyordu. Arkadaşım beni uzun uzun inceledi ve değerlendirdi. Sonra, beni şaşırtarak, "Tarkosh başka bir yavruyu hazırlıyor. Onları içeri almama yardım et, çünkü kuluçkada olmamızı istiyor," dedi.

Daha sonra konuşuruz, biliyordum. Ama belki de Syris şu anda normal bir duruma ihtiyacım olduğunu hissetmişti.

Dikkatimi dağıtacak, bana amaç verecek, kendi duygularıma ve pişmanlığıma kapılmamamı sağlayacak bir şeye.

"Hadi bakalım," dedim ve Kyr'a gözümü diktim.

Nefesimi nihayet toparlayıp avluya çıktığımda akşam yaklaşıyordu. Pembe alacakaranlık ışığı başımın üstündeki yoğun bulut örtüsünün arasından süzülüyordu. Bir kadeh su içerken serin bir esinti saçlarımdan arasından geçiyordu. Kuluçkahane işi, pirokislerle çalışmaktan daha az dağınıktı. En azından doğum artıkları ve kanla kaplı değildim. Ama daha az yorucu değildi. Yavrular yaramazdı ve pirokislerden çok daha zekiydi. Onları alt etmek yorucuydu ve onları meşgul tutmak başlı başına bir işti. Tarkosh ve Syris'in yıl boyunca bununla nasıl başa çıktıklarını bilmiyordum, özellikle de bunun sözde yavru fırtınası gelmeden hemen önceki sessiz sezon olması nedeniyle.

Bir tıkırtı sesi başımı kaldırıp kaşlarımı çatarak boşluğa bakmama neden oldu. Syris ve Tarkosh mutfaktaydı. Ulin tuvaletteydi, Moak ise ana köydeydi. Hepimiz yemek yemeden önce temiz hava almak için dışarı çıkmıştım.

Avlunun sonunda, çevreyi çevreleyen yarım duvarın üzerinden beni izleyen tanıdık bir yüz gördüm.

Sıçradım, kalbim endişeyle hızla çarpıyordu.

Hızla yaklaşırken, kısık sesle, "Burada ne yapıyorsun? Myzalla'yı nasıl geçtin?" diye sordum.

Nevin, sanki sorum hakaret içeriyormuş gibi bana baktı. "Çok fazla vaktimiz yok. Gardiyanlar rotasyonda," dedi. "Ryak hakkında ne diyorlar?"

Yutkundum. "Bilmiyorum—"

"Kes artık Amaia," dedi Nevin. Sesi sakindi, neredeyse soğuktu. Sertti. "Ryak'ın seni neyle tehdit ettiğini biliyorum. Kendini içeri attırmış olması, senin kurtulduğun

anlamına gelmiyor. Ve şimdi senin hakkında Ryak'ın bilmediği bir şey biliyorum."

Benim kalp taşı büyüm.

Onun Ryak'ın olmadığı kadar tehlikeli olduğunu fark ettim. Nevin ölçülüydü. Hesaplıydı.

"Tekrar soracağım. Ryak hakkında ne diyorlar?"

Altın gözleri ayna gibiydi. Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Kolları yarı duvarın üzerinden fırlayıp ön kolumu kavradı. Başparmağı hassas bir kasıma bastırdı, bağırmamak için dilimi ısırmasına neden oldu. "Söyle bana."

Geri çekilmeye çalışarak dik dik baktım. "Berbat eden Ryak, Nevin," diye tısladım. "Ben değilim."

"Bir daha sormayacağım," dedi yumuşak bir sesle. Ve bu yumuşak sözler beni Ryak'ın tehditlerinden daha çok korkuttu.

"Bırakın beni, anlatayım size."

Beni bıraktı ama daha sert sıkmadan. Sonunda kolumu geri aldığımda bir adım geri sendeledim, kadeh hâlâ elimdeydi, kaçmaya çalıştığımda su kadehin üzerinden sıçramıştı.

Kalbimin atışları boğazımdaydı.

"Onu idam edecekler," diye kendimi sıkılmış çenemle söylerken buldum.

Açıklamam karşısında Nevin'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Göğsümde bir suçluluk ve utanç kıpırtısı hissettim. Neden Alaryk'in güvenini boşa çıkarıyormuşum gibi hissediyordum?

Çünkü öylesin, diye düşündüm.

"Bunu nasıl öğreneceksin?" diye sordu.

"Alaryk'ten," dedim dişlerimi sıkarak. "Dün gece."

Nevin keskin bir nefes verdi. "Karath'ların sırlarını öğrenmek için sadece bir fahişeye ihtiyacımız olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Ürküntümü gizledim.

"Belki de düşündüğümden daha zekisindir," dedi bana.

Sözlerini inkâr bile edemiyordum. Şimdi buna mı dönüşmüştüm? Sırların peşinde koşan bir fahişe mi? Alaryk dün gece bacaklarımın arasındaydı. Onu kullanmıştım, tıpkı onun beni kullandığı gibi.

Nevin bana, "Ryak, sana güvenilemeyeceğini düşündüğü için ona yaklaşmanı istemedi," diye itiraf etti. "Ama ben katılmıyorum. Bence kendini mükemmel bir şekilde konumlandırırdın."

"Bunu planlamamıştım," diye homurdandım.

"Ama sen bundan faydalanacaksın," diye sözünü bitirdi Nevin, gözleri bana dikilerek. "Onu ne zaman idam etmeyi planlıyorlar?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Öyleyse öğren," diye emretti, gözleri çakmak taşı gibiydi.

"Ne planlıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Eminim ki düşünmüyorsundur—"

"Amaia," dedi Syris'in sesi. "Yemeğe hazırız."

Tam o sırada Syris'in görüş alanına girdiğini gördüm. Beni görünce kaşlarını çatı.

"Orada ne yapıyorsun?"

"Ben..." Arkamı döndüğümde Nevin'in kaybolduğunu, muhtemelen duvarın altına saklandığını gördüm. "Dağa giren bir Elthika gördüğümü sandım. Daha iyi görmeye çalışıyordum."

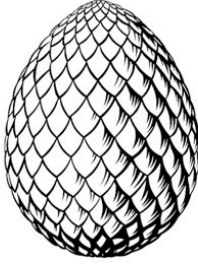
"Hadi, hadi," diye ısrar etti Syris, başını kuluçkahaneye doğru sallayarak. "Her yer sıcak ve Ulin açlıktan ölüyor."

Nevin'in az önce olduğu yere son bir kez bakıp döndüm. Orada olduğuna dair tek kanıt, beni tuttuğu kolumdaki zonklama ve boğazımdaki sıkışmaydı.

Yanlış muhafızdan endişelenmiş olabilirim diye düşündüm.

Bölüm 25

AMAIA

Syris veya Tarkosh akşam yemeğindeki sessiz halimi fark etseler de, ikisi de yorum yapmadı. Aslında, Ulin ve Moak'ın varlığı göz önüne alındığında, yemek biraz tuhaf ve yapmacıktı; ikisi de dünkü olaylardan sonra ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Tarkosh, Moak'ın herhangi bir sorusunu kesmiş ve sonunda onun merakından bıktığında onu masadan uzaklaştırmıştı.

Bunun hakkında konuşmak istemiyordum. Günün telaşı, doğrudan bakmama gerek kalmasın diye yaramı örten bir bandaj gibiydi. Ama akşam yemeğindeki sessizlik uzadıkça, yaranın sızmaya başladığını anladım.

Myzalla mutfak kapısına yumruklarıyla vurarak gelip varlığını bize haber verdiğinde rahatladım.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Bütün gece orada dikilip duramam."

"Yemek için teşekkürler," dedim Syris'e, sadece başını eğdi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Amaia," dedi Tarkosh.

Odamın önünden geçip, seyahat çantamı almak için içeri girdim; Karak'a getirdiğim her şeyi küçük bir çantaya doldurmuştum. Eşyaları topladıktan sonra geçici odama

şöyle bir göz attım, ama açıkçası, oradan ayrılmaktan mutluydum. Yalnızlığı özlemeyecektim.

Myzalla'yı Alaryk'in evine kadar takip ettim. İçeri girmeden önce bana, "Yarın sana başka bir muhafız atanacak. Elysom'a gitmek için hazırlık yapmam gerekiyor," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Alaryk gidiyor mu?"

"Hayır, ben onun yerine gidiyorum." dedi.

Yaptığımız anlaşma yüzünden mi acaba? diye düşündüm.

"Ben, özellikle senin gitmeni istedim Amaia," dedi. "Daha güvenli olacağını düşündüm. Sanırım hepinizi, Ryak da dahil, geri göndermeli ve bu işten elimizi eteğimizi çekmeliydik."

Kaşlarımı çattım.

"Ama seni burada istiyordu," dedi Myzalla, sesi alçak, gözleri kısılmıştı. "Ve seni burada tutmak için her şeyi riske atmaya hazır. Umarım buna değersindir."

O zaman irkilmemi durduramadım. Suçluluk duygumun yüzüme yansımamasını umdum çünkü midem onunla birlikte yüzüyordu.

Cevap vermedim. Onun uzaklaşmasını izledim, sonra Alaryk'in evine giden merdivenleri çıktım, o tehlikeli duyguların göğsümün kafesine baskı yapmaya başladığını hissettim.

Bir an kapıyı çalmaya yeltendim ama sonra hatırladım ki... artık burada yaşıyordum. Kapıyı çalmaya gerek yoktu.

Kapıyı açtığımda Alaryk'i masada otururken buldum, dün gece yüzüstü yattığım yerin etrafına parşömenler saçılmıştı.

Boynumun fazla ısınmasını önlemek için kapıyı arkamdan kapattım.

Alaryk çalışırken bir yandan da yemek yiyordu. Ama ne yediğinden emin olamadım. Tipografi haritalarına benziyordu.

"Karak mı o?" diye sordum, parşömen rulolarına başımı sallayarak.

"Öyle," diye cevapladı. "Görmek ister misin?"

Yapardım. Dakkar, Karag'ın ülkesinin genişliği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Merak ettim ve Alaryk'in arkasına geçtiğimde parşömenlerden birine baktım ve iki küçük ada ile ayrılmış iki farklı kara kütlesi gördüm; bunlardan birinin Arsadia olduğunu biliyordum. Diğeri ise Elysom olmalıydı. Ve arazi haritalarında dağ sıralarının, göllerin, vadilerin, engebeli kıyı şeridinin ve uçsuz bucaksız ormanların tasvir edildiğini gördüm.

"Grym nerede?" diye sordum, daha iyi görebilmek için eğilerek.

"İşte," dedi, dün gece bacaklarımın arasında tıngırdattığı başparmağının ucunu kuzeydoğuya doğru kaydırarak. Haritada, bir dağ sırasını ve nehir olduğunu sandığım bir yeri takip eden neredeyse dikey bir çizgi çizilmişti.

"Ve bu Harta mı?" diye sordum, elimi çizginin üzerinde gezdirirken.

"Evet," diye yanıtladı. "Bunu Dothikkar'ına bildirecek misin?"

Kaskatı kesildim. Ona sert bir bakış attım ve yüzlerimizin düşündüğümde daha yakın olduğunu fark ettim. Sesi ciddiye, acaba bugün Nevin'le yaptığım konuşmayı biliyor mu diye merak ettim...

Ama bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Kuluçkahanenin arkasında, kısık sesle, yalnız başımızaydık.

"Elbette hayır," diye cevapladım, hissettiğim utanç sancısını gizlemeye çalışarak. Çünkü dürüst olmak gerekirse, ailemi korumak söz konusu olduğunda neyi açıklayıp neyi açıklamayacağımı bilmiyordum. Ailem ve kardeşim güvende olacaksa her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum.

Alaryk haritaları rulo yapıp deri bir iple sardı ve masanın üzerine yığıdı. Neredeyse boş bir tepsi yiyecek vardı, içinde yağlı, siyah yenilebilir çekirdekleri olan bir dilim mavi meyve kalmıştı, onu ağzına attı. Ayağa kalktı, ben de kendimi yersiz ve dengesiz hissederek birkaç adım geri

çekildim. Acaba onu kandırmak için buraya gönderildiğimi biliyor muydu diye merak ettim.

Sessizlik uzadıkça, "Bu gece kendimi iyi hissediyorum." dedim.

Bana uzun uzun baktı. "Öyle mi?"

"Sanırım bu fırsatı değerlendirip Samryn'e gitmeliyiz."

"Sanırım olanlarla yüzleşmek istemiyorsun," dedi Alaryk. Parmakları çenemin altına uzandı, yüzümü yukarı kaldırdı, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldım. "Bu gece olabileceklerden mi korkuyorsun?"

Aklıma bir an geldi; Alaryk'in gümüş rengi saçları aşağı doğru iniyordu, sıcak dili, arayan ve yumuşak bir şekilde klitorisimdeydi.

Derin bir nefes aldım. "İyileştim. Hadi gidelim."

Alaryk hiçbir şey söylemedi, sadece bana dikkatle baktı.

Sessizlik uzadığında ve o kıpırdamadığında gözlerimi kısıtım. "İstediğin bu, değil mi? Ben de bunun için buradayım. Bu gece Samryn ile çalışmayı teklif ediyorum. Sana istediğini veriyorum. Öyleyse neden tereddüt ediyorsun?"

O gözlerin ardında ne olup bittiğinden emin olamıyordum. Ama Alaryk'in ne yaptığını tam olarak bildiğini hissediyordum. Maskeleye. Yine. Bir şeyi sıkı sıkıya sarıyor, kan kaybından ölmeyeceğimi umuyordum.

Saklanmak.

"Pekala," dedi keskin bakışlarla. "Samryn'i çağıracağım."

İniş alanı o kadar karanlık ve sessizdi ki, ay ışığı köyün içinden geçen taş yolda ilerlemeye ancak yetiyordu. Ama Samryn bizi bekliyordu ve bu sefer beni görünce bile irkilmedi.

"Burada yapabiliriz," dedim Alaryk'e sessizce. "Artık saklamanın bir anlamı yok."

"Amaia," dedi, yanından geçip Nevin'in geçtiği yere geldiğimde kolumu tutarak. Şaşkınlığımı gizleyemedim ve o da ilk başta şaşkın bir şekilde aşağı baktı. En azından morluğu görene kadar, sonra ifadesi ürkütücü bir şekilde buz kesti. "Ne oldu? Bunu sana biri mi yaptı?"

Sesi kısık bir tona bürünmüştü ve ona şaşkınlıkla baktım. Öfkeliydi... Birinin bana zarar vermiş olabileceği düşüncesi bile mi?

"Hayır, kuluçkahanede oldu," dedim hemen, kolumu geriye çekip elimi yeni oluşan çürüğün üzerine koyarak. "Kyr büyüyor. Onu kontrol altında tutmak daha zor."

Yalanların dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesi beni utandırdı. Ama başka ne yapabilirdim? Başka ne söyleyebilirdim?

Alaryk'in çenesi kenetlenmişti, yara izi görünüyordu ve bana dik dik bakıyordu. Ama bunun gerçekten bana yönelik olup olmadığını bilmiyordum.

"Berbat bir yalancısın Amaia," diye mırıldandı. "Ve eğer seni tehdit eden, olanlar yüzünden sana zarar veren biri varsa... Onları bulurum. Bana hesap verecekler. Bu yüzden yanında bir muhafızım var. Yani şöyle bir şey..."

"Sana söylemiştim, Kyr'dı," diye tekrarladım. "Başka ne olabilirdi ki? Myzalla bütün gün kuluçkahanenin önündeydi."

"Moak mı?" Alaryk hırladı. "Ulin?"

"Lütfen," diye alay ettim. En azından bu ikna ediciydi. "Sence Tarkosh, içlerinden biri bunu yapsaydı onları bulup çıkarmaz mıydı?"

Dudakları birbirine bastırıldı. Dikkatimi tekrar Samryn'e çevirdim ve kan kırmızısı Elthika'ya doğru ilerledim. Ona dokunmak için elimi uzattım, parmak uçlarım cam gibi pürüzsüz ama Dakkari çeliği gibi esnek olmayan sertleşmiş pullarının soğuk direnciyle buluştu.

"Hazır mısın?" diye sordum, bu konuşmayı bitirmek, Samryn'in lanetinin dikkatimi dağıtmasını istiyordum. Cezasını.

"Acıya ne kadar da hevesli," diye hırıltılı bir sesle söylendi Alaryk, hâlâ sinirliydi... çünkü yalan söylediğimi biliyordu. "Pekala, Mariss. Ama eğer bunu görmezden geleceğimi sanıyorsan, ne kadar yanıldığını çok geçmeden anlayacaksın."

Sonra beni şaşırttı. Yanıma geldi, beni kendine doğru çekti.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, öpücüğüne karşı nefesim kesildi. Bundan faydalandı, dilini ağzıma doğru kaydırды, aramızda bir hakimiyet ve sıcaklık yumağı oluştu... ta ki savaşı kazanana kadar. Ona dönüşmek zorunda kalmadan önce, öpücüğü dışında her şeyi bir anlığına unutup, kısa bir süreliğine rahatlardım. Gözlerimi kapattım, kendimi bıraktım.

Sonsuza kadar sürmesini istedim. Kaçınılmazı uzatmasını.

Alaryk hafifçe küfretti -bunun bir Hartan küfrü olduğundan emindim- ve geri çekildi, ama avucunu öpüşmemiz sırasında boynumun arkasına sürttüğüm yerde sıkıca tutmaya devam etti.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadım, bakışlarım odaklanmamış bir şekilde dudaklarına bakıyordum. "Çünkü öfkeliydin?"

Gözlerini dikti. "Çünkü istedim."

"Ah," diye mırıldandım, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Tek bildiğim, bundan hoşlandığımdı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım, dile getirmediğim bir şey istedim.

Dudakları tekrar dudaklarımla buluştu. Bu sefer daha yumuşak. Daha derin. Boğazımın arkası tatlılığıyla karıncalandı.

Sonunda ayrıldığımızda dudaklarından keskin bir nefes çıktı. Daha fazlasını bilmesem, sanki... kaybolmuş gibi göründüğünü söyledim. Sanki benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi. Muhtemelen ben de biraz sersemlemiş görünüyordum, tadını dudaklarımdan yalayıp daha fazlasını istiyordum.

Sonra kendini toparlamasını izledim, ta ki ifadesi nötrleşene, boynumdaki el gevşeyip uzaklaşana kadar. Arzunun aciliyetini ve acımasız baskısını hissetmek için uygunsuz bir zaman olsa da, öpücüğünden karnımda biriken sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum.

"Hadi başlayalım," dedi sertçe, geri çekilip Samryn'in başına doğru dönerek.

Duyguların bir kırbacıydı. Önce sıcak, sonra soğuk.

Ancak nefesimi kontrol altına aldığımda bunun en iyisi olduğunu anladım. "Hazırım."

Alaryk'in aramızdaki statik havada yükselen tanıdık sihirli dokunuşunu hissettiğimde, benimki de karşılık verdi. Artık onu ne kadar kolay çağırabiliyordum, sanki Alaryk'in gücünden besleniyormuşum gibi. Dün gecenin aksine, göğsümde sıkı bir top gibiydi - sert, yumuşak kenarları olmayan - ve dışarı sızmakla tehdit ediyordu.

Elimi uzatıp Samryn'in etine bastırdım ve sivri pullarının kenarlarında gezinen büyü derelerini hayal ettim, arıyor, araştırıyordum. İçeri girmenin bir yolunu arıyordum.

Ve birini bulduğunda içimdeki o top gevşedi, lanetli yaratığın içinde arama yapan binlerce küçük ipliğe dönüştü, ama hepsi bana bağlıydı.

Bu sefer daha kolaydı. Onu daha derinlemesine inceleyebilirdim ama bunun zaten bir yol açtığım için olduğunu biliyordum. Başladığım yerden devam ettim, derin bir nefes aldım, kendimi hazırladım, uzun bir geceye hazırlandım.

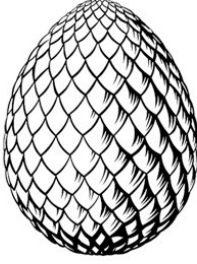
Ve sonra başladım.

"İhtiyacın olduğunda bana yaslan," dedi Alaryk'in sesi. "Beni kullan. Ben buradayım."

Çürümenin girdabına yavaş yavaş gömülürken onun olacağına güvendim, bulabileceklerime kendimi hazırladım.

Bölüm 26

AMAIA

Bir sonraki uyanışında ağzımda kan tadı vardı. Gözlerim kafatasımda sıkışıyordu. Ve zonklayan baş ağrısı yüzümü buruşturmama, şakaklarımda bir mengenenin sıkıştığını hissetmeme neden oldu.

"Ben buradayım," dedi yanımdaki boğuk ses.

"Ne kadar sürecek?" diye fısıldadım, sesim çatallıydı.

"Çok uzun sürmez," diye sessizce güvence verdi Alaryk ve karanlıkta bana yansıyan parlak mavi gözlerini gördüm. "Seni birkaç saat önce geri getirdim."

İçimde bir rahatlama ısıklık çaldı. Belki de lanetin kalıntılarını kendi bedenimden temizlemeye alışıyordum. Ya da belki de şimdi hatırladığım Alaryk'in büyüsyüdü. Parlak ve sıcak, Samryn'in içindeki laneti parçalamak için gücünü kullanmıştı. İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum... ama başka pek bir şey hatırlayamıyordum.

Yatağında yatıyorduk. Sıcak teni bana yaslanmıştı. Alaryk Arn'dyne'in yatakta bana sokulan biri olduğunu hiç düşünmezdim ama beni kollarının arasına almıştı, sağlam ve güvenli. Acı çekmeseydim, harika hissederdim.

Arkasında, yatağın yanındaki küçük sehpanın üzerinde, küçük tencereden yükselen tanıdık mavi dumanı gördüm. Ne olduğunu merak ettim ama soracak gücüm yoktu.

"Bir şey deneyeyim," diye mırıldandı.

"Bilmiyorum ki..."

Tenimde bir kıvılcım hissettim. Büyüsü. Onu içime akıtıyordu, basit bir dokunuşla. "Al," diye fısıldadı, dudaklarının altında zonklayan şakağıma bir öpücük kondurarak. "Bak bakalım sana faydası olacak mı?"

Şaşırtıcı bir şekilde, bana uzattığı o küçük lokmaya yapıştım, sanki bir hediyeymiş gibi sıkıca tuttum. Benim büyüm de onunla birlikte canlandı, alevlendi, ama normalde zirvede olduğu o kükreyen ateşle kıyaslandığında, için için yanıyormuş gibi geldi.

Şakaklarımdaki ağrı yavaş yavaş azaldı. Vücudumdaki kaslar gevşedi, artık içimde büyük bir kramp hissi yaratacak kadar gergin değillerdi, kemiklerim düğüm düğümdü.

"Daha iyi misin?" diye mırıldandı uzun anların ardından. Muhtemelen kollarında rahatlamaya başladığımı hissetmişti.

"Bu... oldukça şaşırtıcı," diye karar kıldım, kelimeleri fısıldayarak, hayretle karışık bir rahatlama hissettim. Kendimi iyi hissettim. "Ama canın yanıyor mu?"

"Beni zayıflatıyor, evet, ama bana zarar vermiyor," dedi. "Derin bir büyü kaynağım var, bu yüzden benim için endişelenme. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Teşekkür ederim."

Sonunda başımı kaldırıp ona baktım, büyüsünün solmaya başladığını hissettim. Tenimde fısıldayarak öylece kalakaldım ki, izlerini artık bulamıyordum. Ve ne kadar kolay alıştığımı merak ediyordum. Ona o kadar alışmış mıydım ki yakında artık hissetmiyordum? Alaryk sözünü tutup bana karşı kullanmayacak mıydı?

Şimdiye kadar sözünü tutmuştu.

"Başkaları için yaptığın şey bu," diye mırıldandı. "Sonunda kendin için yaptın bunu."

"Kalp taşı büyüsü olan başka kimseyi tanımıyorum," diye itiraf ettim. "Sadece sen."

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, kolu başımın altında esniyordu. Yanağım oradaki kas kayasına yaslanmıştı. Pek rahat değildi ama uzaklaşmak da istemiyordum. Vücudu, benimkine yaslanmış hali, sıcaklığı, kokusu fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

Zaten ondan çok hoşlanıyordum; beni kızdırdığı zamanlarda bile. Günün her anında düşüncelerime daldığını, kuluçkahanedeki işlerimi aksattığını fark etmiştim.

Ama benim için hâlâ bir bilmeceydi.

Elimi aramızda gezdirip çıplak göğsünün duvarına doğru kaydardım. Teni pürüzsüz ve yakıcıydı. Bazen buz gibi soğuk görünse de, aslında bir demirci ocağı gibi kükreyerek kürklerinin altında terlememe neden oluyordu. O da çıplaktı, bacağının çıplaklığını benimkine değdirdiğini hissedebiliyordum.

Loş ışıktaki gözbebekleri büyümüştü, beni izliyordu. Başparmağım göğüs kasının hemen altına sürtünüyordu ve başparmağı kalbinin düzenli atışlarıyla buluşuyordu. Avucumu oraya koydum ve güçlü gümbürtü rahatlatıcıydı.

Yüzlerimiz o kadar yakındı ki aynı nefesi paylaşıyorduk, samimi ve tuhaf hissettiriyordu ama... tamam. Ne ben uzaklaştım ne de o. Sadece birbirimize baktık. Bakışları yumuşaktı, sanki dünyanın tüm vakti ondaymış gibi yüz hatlarımda gezindi, dudaklarıma yerleşti, sonra tekrar gözlerime döndü.

"Samryn'e ne olduğunu anlat bana," dedim, kelimeler ağzımdan sessizce dökülüyordu, sanki odada başka biri varmış da bizi duymasını istemiyormuşum gibi. "Lütfen."

Kalbi tekledi. Hissettiğimi bildiği hafif bir kekemelikti.

Derin bir nefes verdi. "Samryn'e ne olduğunu anlamak için... her şeyi anlamanız gerekir. Ve bu uzun bir hikaye."

"O zaman bana her şeyi anlat," dedim basitçe.

Bunu bilmeyi hak ettiğimi sanıyordum, değil mi? Zavallı canavarın içinde gerçekten neler döndüğünü hisseden tek

kişi bendim. Ve bu korkunç bir şeydi. Birinin bir Elthika'ya bunu yapması... Alaryk'in de acı çekmesini istemesiydi.

Bir an bana söylemeyeceğini sandım. Aslında bekliyordum. Sessizlik o kadar uzadı ki, içimde bir hayal kırıklığı hissettim.

Ama sonra beni şaşırttı. Yatağının sıcak sessizliğinde, "Eminim duymuşsundur, Harta'da doğup büyüdüм. Annem Karag'dı ve ben küçük bir çocukken sınırı geçip memleketine geri döndük. Ama yeni bir yuva kurmak bizim için zordu. Yoktan ve hiçbir şey olmadan." dedi.

Ben onu büyülenmiş bir şekilde dinliyordum, sesi neredeyse trans halindeydi.

"Bir zamanlar bir köy vardı. Grym sınırlarına yakın. Birkaç on yıl önce, Karag ve Hartans'ın ikisinin de yaşadığı hareketli, büyüyen bir kasabaydı. Kabul ediyorum, pek de lezzetli değildi. Ama annem orada bir tavernada iş buldu ve ben de yakındaki ormandaki pazarda satmak için yiyecek arardım. Neredeyse on yıl orada yaşadık. Ta ki reşit olana kadar."

Gariptir ama onu günlerini ormanda geçiren vahşi bir ocuk olarak hayal edebiliyordum.

"Sen... o zamanlar binici eğitiminde değil miydin?" diye sordum, sadece köydeki konuşmalardan bildiklerimi bilerek. Çoğu binici, bu soydan geliyordu. Onlara kan bağıyla doğanlar denirdi ve genellikle on iki veya on üç yaşlarında eğitime başlardı. Kan bağıyla doğanların çoğu, yetişkinliğe eriştiklerinde Elthika'yı sahiplenmiş olurdu.

Hafif bir kahkaha attı. "Hayır, binicilik eğitime on dokuz yaşına kadar başlamadım. Annem öldükten sonra."

"Ah," diye nefes verdim, yüz ifademin gerildiğini hissederek. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Bir süredir hastaydı," dedi bana. "Sonunda onu yakaladı. Köyün adı Gryloth'tu. Artık yok; savaş sırasında büyük bir kısmı yandı. Ama annemin hayatının son yılında ve ben ayrılmadan kısa bir süre önce, oraya yaşamaya

gelen bir Hartan cadısı vardı. Adı Kamora'ydı. Annem onunla arkadaş oldu ve bir süreliğine evimize aldı."

Sesinde keskin bir burukluk duydum.

"Sanırım ilk aşkımdı diyebilirsin," diye itiraf etti bana, dudaklarında bir kırgınlık ifadesiyle. "İlk her şeyimdi. Ama o zamanlar aşk sandığım şey aslında sadece takıntı, şehvet ve acıyla beslenen kalp taşı büyüydü."

"Kalp taşı büyü mü vardı?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi bana. "O benim öğretmenimdi."

İçimde bir farkındalık doğdu.

"Benden neredeyse on yaş büyüktü," diye devam etti. "Hayatının tamamını Harta'da geçirmişti, ama göçebe olarak. Bir yerden bir yere seyahat ederek, kehanetlerde bulunarak ve insanları paralarından ve mücevherlerinden uzaklaştırmak için büyüsunü kullanarak geçimini sağlıyordu."

Göğsümde kalp atışlarım hızlanırken, Alaryk'inki de onunki gibi hızlanıyordu. Derin bir nefes aldı, elim de onunla birlikte kalktı.

"Bir insanın zihnine öneriler yerleştirebilirdi ama bunlar asla uzun sürmezdi. Yeterince uzun sürmezdi, bu yüzden hızlı bir hırsız olmalıydı ve geldiği kadar hızlı gitmeliydi. En azından bana öyle söyledi. Ama Gryloth'ta... beni buldu. Ve bu yüzden çok daha uzun süre kaldı."

"Onunla ilgilendin mi?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı, hüznü ama bir o kadar da pişmanlık dolu bir kelimeydi bu. "Aşık olduğumu sanıyordum, hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım.

"Büyüm her zaman öngörülemeyen bir şeydi," diye itiraf etti. "Daha çok biri bana veya anneme haksızlık ettiğinde şiddet ve acı için kullanılırdı. Kamora öğretmenim oldu ve bununla başa çıkmama yardımcı oldu. Bir bakıma minnettarım. Ama sana büyüünün farklı şeylere tepki verdiğini ve her insan için farklı olduğunu söylemiştim."

"Senin acı çektiğini söylemiştin," diye hatırladım, kaşlarımı çatarak.

"Bunu tesadüfen keşfettik," dedi bana. "Öfkelenmişti. Tartışıyorduk. Bana o kadar sert vurmuştu ki kulaklarım çınladı ve sanki beni korumaya çalışıyormuş gibi sihirli bir dalga hissettim."

"Alaryk," diye fısıldadım, kalbim göğsümde sıkışırken, kendi büyümün kıvrımları kıpırdıyordu.

"Bunu keşfettikten sonra acı sekse de yansıdı," diye itiraf etti. "Şehvet de benim için güçlü bir kanaldı. Seks, birlikte geçirdiğimiz seansların savaş alanı haline geldi."

Midem sızladı. Sert, muhtaç, doymak bilmez bir seks hayal edebiliyordum; birini o kadar çok istiyordun ki dişlerin ağrıyordu. Alaryk'te de aynısını hissetmiştim...

Ama yine de...hiçbir zaman şiddete dönüşmemişti.

"Ve sen...beğendin mi?" diye sordum kendime.

"Doğrusu, bilmiyorum," diye cevapladı, beni şaşırtarak, irkiltmememe neden olarak. "Yıllardır bunu düşünüyorum. O yaşta seks, aşk sandığım şeyle o kadar iç içe geçmişti ki... ama aynı zamanda güçle, başarıyla, kontrole, acıyla da. Hepsi bir arada, tek bir bütünken, birbirinden ayırıp çözmek zor."

"Ne olursa olsun, Kamora'nın gücü, herkesi inandırdığından daha büyüktü. Harta'da, daha güçlü büyüler yaratmak için birlikte çalışan İdima adlı bir grupta büyümüşü. Daha karanlık büyüler. Genellikle üç tanrılarını yatıştırmak için bir kurban etrafında kurulurdu."

Bana anlattıklarının... korkutucu olduğunu biliyordum. Sadece Kakkari ve Drukhar'ı, yani iki Dakkari tanrısını tanıyordum. Karaglar hiçbir tanrıya inanmazdı, sadece Elthika'larına inanırlardı. Peki ya Hartanlar? Kanlı kurbanlar mı kullanırlardı?

Bir zamanlar Dakkari büyücülerinin de aynı şeyi yaptığını duymuştum. Hepsi güç uğruna. Yani belki de bunun bambaşka bir yerde, bambaşka bir kıtada

gerçekleşmesi o kadar da olasılık dışı değildi. Belki de tamamen olasıydı.

"Onunla ne kadar süre birlikteydin?" diye sordum.

"Bir yıl," diye yanıtladı. "Ve sanki bir ömür gibi geldi."

Derin bir nefes verdim, elimi göğsünün üzerinde daha genişçe açtım ve boğazına doğru uzattım. Elimi ensesine koydum, sıcaklığını ve saçlarının ipeksi yumuşaklığını hissettim.

Sadece ben sorduğum için bana ne kadar çok şey anlatmaya gönüllü olduğunu görünce şaşırdım. Alaryk gibi mahrem biri için, bu savunmasız bir durumdu.

Özel hayatının olmasının haklı bir sebebi var, diye düşünmeden edemedim.

"Aramızdaki her şeyi bitiren şey annemin ölümüydü," dedi bana. "Gryloth'ta kalmamın tek sebebi onun, kötüleşen sağlığıydı. Kamora ile ilişkim zaten inişli çıkışlıydı. Çarpıktı. Büyümün, neler yapabileceğimin boyutunu anlamaya başlamıştı. Başkalarından bir şeyler almamı veya kendi hayatını zenginleştirmek için onları ikna etmemi istiyordu. Beni bir araç, hatta bir silah olarak görüyordu. Ve ben onun istediğini yapmaya yanaşmıyordum. Bana öğrettiği her şey için ona borçlu olduğumu söylemeye başladı. İdima'ya katılacağımı düşünmeye başladı. Onunla Harta'ya geri döneceğimi. Ve gücümle İdima'nın birlikte yükseleceğini."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Söylemeye gerek yok, annem öldükten sonra Kamora'dan ayrılmak istedim. Bu yüzden Grym'e gittim. Beni bulacağından endişelendiğim için bölgeden ayrılmak istedim. Bu yüzden Grym'de, o yılki eğitim için Arsadia'ya giden bir grup mürit olduğunu görünce, eğitmeni gelmeme izin vermesi için kalp taşı büyümü kullandım.

Şok oldum. "Öyle mi oldu?"

Başını salladı. "Beni buraya getiren tamamen şans ya da belki de kaderdi. Sonunda beni, Tharken kayalıklarında büyüsü benimkiyle birleşen Samryn'e götürdü. O sezon Grym'in Karath'ının konumu açıldığında bir Vyrin'dim.

Hiçbir şekilde yeterli değildim. Ama öğrendim. Konumum sorgulandığında yanımda Samryn vardı. Kolay değildi. Sonra savaş büyüyor, Grym üzerindeki gücümle gerilimler yükseliyordu. Bir gün, barış görüşmeleri için Elysom üyelerinden oluşan bir konseyi ziyaret etmek üzere Bral'ın Hartan bölgesine gittiğimde onu tekrar gördüm."

Neredeyse irkildim ama elim sadece ensesinde kasıldı.

"Kamora. İpekten bir elbise giymişti, gümüşlerle süslenmişti. Hartan kralının yatağına girmeyi başarmış ve onun metresi olmuştu."

Kısa bir an konuşmayı bıraktı. Hikayenin çıkarılabilecek bir yönünü takip ediyormuş gibi, atladığı bir şey varmış gibi hissettim.

"Söyle bana," diye ısrar ettim, sesim ciddiydi. "Her şeyini duymak istiyorum."

Gözleri benimkilere kısıldı. "Bunun için beni farklı düşünsen bile mi?"

Kaşlarımı çattım. "Özellikle."

"Sanırım bu bir sır değil. Yaptığım şey. Sadece onu çevreleyen koşullar," dedi nazikçe. Sonunda, "Kamora'yı kullandım," diye itiraf etti.

"Ne için?" diye sordum başımı sallayarak.

Gülümsemesi buruktu. Elini saçlarımdan geçirip geriye doğru düzeltti. "Bir savaşı bitirmek için."

Anlamadım.

Elysom neredeyse beş yıldır savaşı bitirmeye çalışıyordu. Gryloth, Harta ve Karak'taki sınır boyunca diğer bölgeler gibi yanmıştı. Harta dağlık bölgelerin çoğunu kontrol ettiği için barış istiyorlardı. Bu yüzden onları dizginlemek için ethrall veya Elthikan gücünü kullanmak istemiyorlardı. Ancak Harta'nın teslim olması için ordularını güçlendirmek adına bir miktar Elthika yumurtası istiyorlardı. Elysom, sınırın her iki tarafında da daha fazla insan ölürken aylarca kralları Trekin ile pazarlık yaptı. Bu yüzden Kamora'nın kendini Trekin'in yatağında bulduğunu gördüğümde onu kullandım. Keşfetmeme ve geliştirmeme yardım ettiği kalp

taşı büyüsunü kullandım... ve ona karşı bir silah olarak kullandım.

"Ne yaptın?"

Grymia'nın her yerinde, asıl mesele konuşulmadan önce kesilip atılan dedikodular duymuştum. Herkesçe bilinen, yarı gizli gerçekler. Ama ben bilmiyordum.

"Onu Trekin'i öldürmeye ben zorladım."

Yanlış duyduğumu düşünerek kaskatı kesildim.

"Yatağında, uyurken" dedi bana.

O kadar mı güçlüydü?

Trekin'in komutanı, Harta'nın ordularını devralıp kalenin kontrolünü ele geçirme sırasının bir sonraki sahibiydi. Kendisi de bir asker olduğu için müzakereye daha istekliydi. Savaş alanlarını görmüştü, hem de çok fazla şey görmüştü. Harta'nın Elthika ile bir savaşa asla dayanamayacağını biliyordu. Trekin'in ölümünün, bedeli ne olursa olsun, hızlı bir barışı getireceğini biliyordum. Elysom bir suikasta katılmaya gönüllü olmamıştı ama kesinlikle bunun faydasını gördüler.

Demek ki insanlar buna ses vermiyordu. Alaryk, acımasız ve gaddar bir kararla savaşı sonlandırmıştı. Ve bunu yapmak için eski sevgilisini kullanmıştı.

Şimdi onun bu konudan bahsettiğini duyunca ne hissettiğimi bilmiyordum. Bunları bana itiraf ederken kollarında nasıl hissettiğimi bilmiyordum... ama sormuştum. Ve gerçek her zaman olduğu gibi çirkindi.

"Kamora doğal olarak benden nefret etti," dedi Alaryk, ama sanki öfkesini hatırlamak ona huzur vermiş gibi dudakları kıvrıldı. "Eylemin anısını aklımdan sildim ama onu bir kez olsun silahım olarak kullandığımı bilmek canımı çok acıttı."

Yaptığı böylesine karanlık bir şeye karşılık verdiği o alaycı sırıtışın içimde bir haklılık duygusu uyandırmasına şaşırdım. Hem intikamını almış hem de aynı zamanda bir savaşı bitirmişti. Ama tüm bunların ahlaki boyutu... gri ve pusluydu.

"İdima'ya çoktan katılmıştı. Sanırım asıl öfkelendiği şey, beni hâlâ güvence altına alamamış olmasıydı. İhanetimi sadece ihanet olarak görüyordu. Kendi suratına atılmış bir tokat. Samryn'i biliyordu. Eskisi gibi, başarımın bir kısmını ona borçlu olduğumu düşünüyordu. Beni affedeceğini söyledi; eğer onu Grym'e geri götürürsem. Onu kaleme, yatağıma yerleştirirsem. Onu altın ve güzel şeylerle mutlu edersem. Ve hepsini ondan esirgediğimde, pişman olacağıma yemin etti. Her şeyimi elimden alıp beni tıpkı Gryloth'ta olduğum gibi yoksul, bitkin ve yalnız bırakacağını söyledi."

Sonra ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir keresinde bana Samryn'in bir cadı tarafından lanetlendiğini söylemişti ama söylemediği şey, karanlık büyünün birçok cadı tarafından körüklendiği idi. Her şey aniden yerli yerine oturdu. Samryn'in içindeki çirkinliğin gizemi.

Yumuşak bir sesle sordum: "İdima, Samryn'i, onun başındayken mi lanetledi?"

Alaryk parmağıyla alnımı ve yanağımın kıvrımını takip etti. "Evet. Bunu yapmak için kendilerinden birini öldürdüler."

İşte bu yüzden büyü bu kadar güçlüydü. Tek bir büyücü, tek bir cadı değildi. Birçoklarıydı. Laneti bağlamak için büyülerini kanalize ediyorlardı; tek bir kişiden değil, kanlı kurbanlarla beslenen güçlü bir grup bireyden oluşan bir iplik yumağı.

"Bana söylemeliydin," diye fısıldadım, gözlerine bakarak. "En başından. Bunu nasıl geri alabilirim, Alaryk?"

Gözleri keskinleşti. "Zaten öylesin, Amaia."

Dudaklarım aralandı, sesindeki gücü, kesinliği duydum.

"Sen onların hepsinden daha güçlüsün. Benden bile daha güçlüsün," dedi bana. "Bunu hissettim. Seni anlıyorum. Bundan asla şüphe etme. Ve sen giderek güçleniyorsun."

Ona inanmak istiyordum. İçimdeki her şey ona inanmak istiyordu.

"Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun Mariss?" diye sordu, avucunu yanağıma dayayarak. "Elleri kanlı bir Hartan piçiyle yatağını paylaşmayı nasıl buluyorsun? Birçok korkunç şey yaptım... ve Samryn'i kurtarmak pahasına daha fazlasını yapardım."

"Biliyorum," diye cevapladım. Kendi ailemi, neden burada olduğumu düşündüm. "Sevdiğim insanları kurtarmak için ben de çok şey yapardım. Ve bir Karath olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi iddia edemem. Gereken fedakarlıkları. Vermen gereken kararları. Savaşın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Hiç görmedim. Bu yüzden ne yapılması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Alaryk'in bakışları titredi.

"Ama beni korkutuyor," diye fısıldadım. "Çünkü istediğini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum. Ve merak etmeden duramıyorum... benimle ne kadar ileri gidebilirsin?"

Alaryk'in ifadesi değişmedi. Bakışları sadece dudaklarıma kaydı. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Kamora'nın sana yaptığı gibi bana zarar vereceğini sanmıyorum," dedim. "Ama... belki beni kullanırsın. Tıpkı ona yaptığın gibi."

"Ona hiç benzemiyorsun," dedi sert bir sesle. "Evet, onu bir amaç için kullandım, ama aynı zamanda onu incitmek istediğim için de. Kendi intikamımı almak istedim çünkü duygusuz bir piç kurusu olabiliyorum. Ve aldım. O bana, ben ona ihanet etmeden çok önce ihanet etti. En derin yarayı da bu açtı."

Peki ya neden burada olduğumu bilseydi ne hissedirdi? Korkmadan edemedim. Bunu da bir ihanet olarak mı görürdü acaba?

Göğsümde bir panik dalgası yükseldi. Yüzümde beliren anlık ifadeyi görmüş olabileceğini düşündüm çünkü kısa süreli kaş çatmasını yakaladım.

Ama bana cevaplayamayacağım sorular sormasını istemiyordum. Bu yüzden yüzümü yukarı kaldırdım, boynunu aşağı doğru çektim ve dudaklarını hızlı bir öpücükle yakaladım, kelimeler oluşmadan önce onları çaldım.

Şaşkın homurtusu dilimin üzerinde gezindi, ama sonra o da bundan faydalanarak benimkini okşadı, başımın altındaki diğer kolu beni kendine doğru çekti.

"Seks benim için her zaman karmaşık olacak, Amaia," diye aniden dudaklarımdan döküldü kelimeler. Yumuşak ve sessiz, bir dua gibi.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım ve "Benimle olması gerekmiyor. Ben sadece zevk istiyorum. Sadece senin de kendini iyi hissetmeni istiyorum." dedim.

Bunun üzerine gözleri kapandı, kaşları birbirine doğru çatıldı.

Tereddütle öne eğildim ve dudaklarımı elmacık kemiklerinin keskin hatlarında gezdirdim. Çenesindeki, boynuna doğru uzanan yara izi bu ışıpta gümüş gibi görünüyordu ve onu da öptüm.

"Bunu nereden aldın?" diye fısıldadım tenine, ellerim aramızda hareket ediyordu.

"Onun," diye homurdandı.

Burun deliklerim genişledi, onu böyle işaretleyecek olması göğsümde öfke yarattı. Çizgisini nazikçe öptüm, nefesi kesildi.

"Senin yanında kendimi kaybetmekten korkuyorum," dedi sert sesi. "Sana zarar vermekten. Çok sert davranmaktan. Bunu istemiyorum. Senin sadece yumuşaklığa, nezakete ihtiyacın var. Senin için her zaman böyle olamam."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim ona, dün gece bana daha sert davrandığı için hoşuma gittiğini düşünerek. "Endişelenme."

Kendimi tekrar onda kaybetmek istiyordum. İçimde yükselen paniği kovmak istiyordum. İçimde büyüyen o sıcak

küçük top, Karath'ı fazla önemseydiğimi, ihanetimi anlarsa bana nasıl bakacağından endişelendiğimi söylüyordu.

Aniden acıktığımı hissederek üzerine doğru kaydım.

"Yapmamalıyız," dedi sinirli bir şekilde, gözlerini açıp bana baktı, ama elleri kalçalarımın yerleşip beni inatçı bir kilit gibi kavradı. "İyileşiyorsun—"

"Senin sayende iyileştim," dedim, sözünü keserek, ellerim yatağını örten kürkün altına kaydı. "Ve seni çok istiyorum," diye itiraf ettim.

"Bunu söylerken bu kadar endişeli görünme," diye mırıldandı, elleri kalçama doğru kayarak sıkarken. Elleri o kadar büyüktü ki kışımı tamamen kaplıyordu ve her yerimi kaplamalarını istiyordum.

"Sus," diye emrettim, azarlamamın ardındaki kahkahamı bastırmaya çalışarak, sonra da ne söyleyecekse sert bir öpücükle onu susturdum.

Bölüm 27

ALARYK

"Dokunulmaktan hoşlanıyorsun," dedi boğazımdan gelen gırtlaktan gelen bir sesle. Amaia'nın ellerinden biri karnımda gezinirken, kasların nehirlerini ve vadilerini takip ederken derin bir nefes aldım. Bir yol gibi, küçük parmağı penisimin başına değene kadar onların oluşturduğu yolu takip etti.

Nefesim kesildi.

"Hayranlık duyulmayı seviyorsun," diye devam ettim, inlememi bastırmaya çalışarak.

Güzel bir kadın, diye düşündüm. Sadece ona ilgi duyduğum için değil, gözlerindeki sıcak ışık, gülümsemesinin başkalarını rahatlatması yüzünden. Başkalarıyla etkileşimlerini izlemiştim, güzel bir ruhu olduğunu anlayacak kadar bilgi edinmiştim. Başkaları da bunu biliyordu.

"Ve insanlar sana hayranlık duyuyor," dedim kendi kendime.

"Öyle mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Onu böyle, yanakları kızarmış, gözleri arzu dolu görünce... penisimin titreyip nabız gibi atmasına neden oldu.

"Ah, evet Mariss," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Benim için parıldayan küçük közüm. "Sana hepsinden daha çok

hayranım."

Gülümsedi, öylesine güzel ve utangaçtı ki, içimde adını koymak istemediğim bir duyguyla kıvrandım. Henüz değil.

Amaia'nın asabi bir yapısı vardı, evet, ama aynı zamanda bir koyun postu kadar uysal da olabiliyordu. Bakıma ihtiyacı yoktu ama sevilme istiyordu.

Ve Muron'da ona boyun eğecek kadar pervasız olmak istedim.

Aşağıya doğru kayarak penisimin ucunu öptüğünde boğazımdan kısık bir hırıltı yükseldi.

"Çıkar şunu," diye emrettim, sesimdeki acil talebi gizlemeye bile çalışmadan. "Şu mükemmel göğüsleri görmeme izin ver."

Yeşil gözleri benimkilere kaydı, dudakları penisimin hassas ucunda gezindi, sıcak nefesi çoktan boncuk boncuk olmuş olan ön boşalmanın üzerinde gezindi. İkimizin de enerjimizi uykudan başka bir şeye harcamaması gerektiğini düşünüyordum... ama şimdi bu uçurumun kenarında olduğumuza göre, hiçbir şey beni bundan alıkoyamazdı. Onun içinde olmak istiyordum. İnlemelerinin tüm sesleri bastırdığını duymak, tırnaklarının tenimde bıraktığı ısırtığı hissetmek, bacaklarının belime dolanmış, kaçmama izin vermemesini istiyordum.

Amaia doğruldu, titrek bir nefes veren penisimi bıraktı ve tuniğini çıkardı. Onu iniş alanından getirdiğimde sıkı bağcıklı pantolonunu ve botlarını çıkarmıştım, bu yüzden tuniğini yere attıktan sonra aniden yatağında çıplak kalmıştı.

Kısa bir an ona hayran kaldım. Şöminedeki ateşin kalıntıları açık kahverengi tenini parlatıyor, yüz hatlarını yumuşatıyordu. Yeşil gözleri yarı kapalıydı, dolgun dudakları öpücüğümde kararmıştı. Yumuşak karnı, altına kıvrılmış uzun bacakları, bana doğru kalkık mükemmel göğüsleri, sanki ona bakmayı ne kadar sevdiğimi biliyormuş gibi hafifçe kamburlaşmış sırtı.

Güzelliği yavaş yavaş ve nazikçe bana yaklaşmıştı. Peki ya şimdi?

Onun şimdiye kadar gördüğüm en sevimli yaratık olabileceğini düşündüm.

Yüzüstü yattığım yerden fırladım ve şehvet zihnimi sararken başımı eğdim. Nefes nefese kalması, arzusunun karnımdan fışkırıp doğrudan penisime akmasına neden oldu. Dudaklarımı bir meme ucunun etrafına doladım. Diğer de diğer göğsünü avuçlayıp sıktı, sertleşmiş tepesini çekiştirerek onu kıvrandırdı.

"Penisini okşa," diye mırıldandım.

"Patronluk taslıyorum," diye boğuk bir sesle söyledi, sıcak eli kalınlaşmış penisimi kavrarken. Avucunu aşağı doğru çektiğinde piercingler çekildi ve kıvılcımlar görüşümü aydınlattı. Omurgam büküldü, neredeyse bir inleme sesi duydum. "Seks sırasında bile."

"Bunun için en iyi zaman bu," diye savundum. "Daha sert."

"Sana zarar vermek istemiyorum."

Dilim kahverengi uçlu tepenin etrafında gezinirken göğsüne karşı neredeyse kıkırdayacaktım. "İnanmayacaksın."

Ses tonumdaki güveni duymuş gibi elleri daha sıkı sarıldı ve birkaç deneme vuruşu yaptı; bu da bana tenine küfürler fısıldattı. Parmakları, Dakkarilerin dakke dediğini bildiğim syn'ra'mı buldu. Hassas çıkıntıya bastırıldığında omurgamda kıvılcımlar uçtu.

"Evet," diye tısladım, elim diğer göğsünden kayarak bacaklarının arasına girdi ve kaygan kıvrımlarını ayırdı.

Klitorisini bulduğumda irkildi, sonra başparmağımı hafifçe dokundurduğumda elime sürtündü, hafif bir dokunuş, hafif bir tahrik. Eli, klitorisimden kaydı, penisimle uğraşırken ritmini kaybetti, kendi elini de benim ön boşalmamla kayganlaştırdı.

Başparmağımı klitorisinin üzerinde tutarak iki parmağımı içine soktum, titrek nefesini duydum,

kalçalarının bana değdiğini, kıpırdadığını hissettim. Parmaklarımı içine soktuğumda çıkan uyarılma sesi aramızdaki boşluğu doldurdu ama utanmadı. Aksine, giderek daha küstahça bana doğru hareket ederek beni memnun etti.

"Sana yapmak istediklerim, Mariss," diye fısıldadım meme ucuna, yalayıp dişlerimi nazikçe etrafına geçirmeden önce. Çok fazla acıtmayacak ama nefesini kesecek kadar sıktım.

Ama beni tekrar yatağa itip elimi bacaklarının arasından çektiğinde beni şaşırttı. Loş ışıktaki ıslaklığıyla parıldıyordu, ben de parmağımı ağzıma sokup dilimi etrafında gezdirirken o da dudaklarını aralayarak beni izliyordu.

"Buraya gel," dedim, gözlerimi ona kıсарak, penisim aramızda bir sütun gibi çıkıntı yaparken, ağzım onun için sulanırken, tatlı ve ilahi. "Senin daha fazlasını tatmak istiyorum."

Yüzündeki merak parıltısını gördüm ve alçak sesle güldüm.

"Dün gece senin o güzel küçük amını yaladığımda hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ama şimdi seni tatmak istiyorum. Ve sen çok talepkârsın. Belki de istediğin her şeyi elde edemeyeceğini öğrenmen gerekiyor."

Uzandım, bacağım yukarı doğru kayd, o da aralarına yerleşti, karnının üstünde yatarken bana baktı.

"Eğer senin ceza anlayışın buysa," diye başladım, elini penisime doğru uzattığında dişlerimi sıkarak, "o zaman kesinlikle devam et."

"Daha önce hiç böyle piercing görmemiştim," diye fısıldadı, sıcak nefesi nabız gibi atan penisimin hassas başından uzaklaşıyordu. O kadar sert, o kadar sıcaktı ki, kalp atışlarımın orada zonkladığını hissedebiliyordum. "Acıyor muydu?"

"Hemen piercing'lerim hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum alçak sesle, elim saçlarına gidip onları topladı.

Pembe dilinin dışarı fırladığını, penisimin deliksiz tarafına doğru sürüklendiğini gördüm. Nefesimi tuttum, bakışlarım o dile kilitlendi, sanki o da orada geziniyormuş gibi omurgamda kıvılcımlar saçtığını hissettim. "Siktir et, Amaia. Bir daha yap şunu."

Nefesimi tutarken daha da yavaşça söyledi. Sonra, "Sadece merak ediyorum. Senin hakkında. Neden bunları aldığını merak ediyorum." dedi.

"Dudaklarını etrafına sar, sana söyleyeyim," dedim hırıltılı bir sesle. Gözleri parladı, neredeyse sırtımda neden oldu, ama sonra istediğimi yapınca tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Başını emdiğinde sırtım eğildi. Boğazının gerisinden gelen o küçük, mutlu ve şaşkın inilti, duyduğum en seksi şeydi.

"Tadımı beğendin mi Mariss?"

"Mmm," diye mırıldandı, düzgün bir cevap vermek için penisimden bile kalkmadı. Kesemimin sıkıştığını, daha fazla ön sıvının aktığını hissettim. Elini penisimin dibine daha sıkı bastırdı, başparmağıyla en alttaki piercingin ucunu ovuşturdu. Arayan, coşkulu diliyle yarışan, çeken, acıtan bir tahrik.

Muron'da kendimi çok iyi hissettim.

"Bu bir Har-sik-Hartan geçiş töreni," diye atıldım, sesim karanlık, boğuk ve titrekti, bakışlarım onun penisimi emmesine odaklanmıştı. "Bana bak."

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, sunduğu erotik görüntü beynimdeki her düşünceyi altüst etti.

"Bu eski bir gelenek," diye devam ettim, penisimin dibini daha sert sıkarak yumruğunu sıkıldığında. "Her zaman... iki dünya arasında seçim yapmak zorunda kalmıştım. Onları seçmek, ikisi de olabileceğimi söylemenin bir yoluydu."

Bana bakarken gözleri sıcaktı, içlerinde bir anlayış kıvılcımı vardı. O gözler, ağır kesemi sıkıştırdı, orgazmın ilk belirtisi karnımda büyüdü, kıvrıldı.

"Ve evet, gerçekten çok acıdı," diye homurdandım. "Ama hoşuma gitti."

Gözlerinde bir meydan okuma vardı. Sonunda penisimden kalkıp sordu: "Her zaman acı çekmeye mi ihtiyacın var?"

"Evet," diye hemen cevapladım, içgüdüsel olarak, çünkü orgazma ulaşmak için bir tür uyarıcıya ihtiyaç duymadığım son zamanı hatırlayamıyordum. Dün gece Amaia ile geldiğimde, dişlerinin ısırtığı beni oraya getirmişti. Nispeten uysaldı ama acının zerresi oradaydı, beni tamamlanmanın o görünmez eşiğinden itmişti.

"İlginç," diye fısıldadı, dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi.

"Ne ile meşgulsün?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı ve ardından dudaklarını tekrar bana doladı.

Kısa bir an gözlerimi kapattım ve basit bir haz duygusunun beni sarmasına izin verdim. Ağzının sıcaklığı, dilinin metal piercing sırasını yukarı doğru sürüklemesinin ipeksi cazibesi, dişlerine çarparken çıkardığı narin ses.

Beni daha da derine alarak daha rahatladı, çenesi aşağı doğru battıkça genişledi. Altında kıvranmama, önceki tüm sevgililerine lanetler yağdırmama neden olan bir ritim yakaladı; benden başkasının onu böyle deneyimleyeceği düşüncesiyle içimi gülünç bir sahiplenici kıskançlık duygusu kapladı.

Hiçbir anlamı yoktu ama aklımı karıştırmıştı.

"Geleceğim," diye fısıldadım birkaç saniye sonra, saçlarını daha sıkı kavrayan elim, onu aşağı doğru yönlendirirken biraz bencilce davrandım. Piercingini sertçe çekiştirdi, sert bir sarsıntı. "Amaia—"

Tam yanma hissi şaftıma doğru yükselmeye başladığında, geri çekildi ve bir küfür savurmama neden oldu. Karnım kasıldı, hayal kırıklığım arttı.

Ben boşalmamak için kendimi zor tutarken, o da penisimin ucunu dudaklarına sürterek beni izliyordu.

"Demek öyle," diye fısıldadım.

"İstediğimi yapmama izin verecek misin?" diye sordu, o patlamaya yakın yerden inmeme izin vererek. "Yoksa yine talepkar mı olacaksın?"

"Bu sana emir vermenin cezası mı?" diye sordum.

"Belki biraz," dedi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ama aynı zamanda zevk almak için gerçekten acıya ihtiyacın olup olmadığını da görmek istiyorum. Ya da seni o kadar bilinçsiz hale getirebilir miyim ki, hiçbir şey umurunda olmasın."

Kahretsin.

Aklımı başımdan al, Mariss, diye düşündüm, şaftımın kenarından aşağı doğru akan yeni bir gümüş ön sıvı boncuğu. Amaia büyülenmiş bir şekilde onu izledikten sonra öne eğilip yaladı.

Geriye yaslandım, yüzümde hissetmediğim kibirli bir sırıtış belirdi. Ona meydan okurken yerleştim. "Denemene kesinlikle izin veririm."

"Memnuniyetle," diye fısıldadı, başını öne eğerek, kaygan dudaklarında şehvetli bir sırıtışla.

"Amaia," diye bağırdım, altımdaki kürkleri yumruklayarak, hareket etmeyi durduramayarak. Ağzını siktiğim penisimin üzerine sokup boğazından aşağı patlatmak (sonunda) ya da onun o çarpık küçük deneyini tamamlamasına izin vermek arasında kalmıştım; bu deney beni hem bağırarak isteyecek kadar sinirlendiriyor hem de kendime daha uzun süre işkence etmek isteyecek kadar tahrik ediyordu.

Bayıldım. Zihnim bu konuda çok meşguldü. Tek bir düşünce bile oluşturmıyordum, onun altında sızlanan, parçalanmış bir benlik, bu çılgınlığı uzatmak ile zaferini ilan etmesine izin vermek arasında kalmıştım. Altımdaki kürkler bile çok sertti, cildim aşırı hassaslaşmıştı.

Ve doğrusu, ne kadar sabrımın kaldığını bilmiyordum. Yıpranmış telleri o kadar çok tıngırdatılmıştı ki, hepsi birer sicim gibi kopmuştu.

Geri çekilmeden önce beni uçurumun kenarına kadar getirdiği zamanların sayısını unuttum. Erotik bir karmaşaydı, dudakları kıpkırmızıydı, gözleri ihtiyaçla vahşileşmişti. Bacaklarımın arasında kıvranıyor, kalçalarını yatağa doğru sallıyordu; sanki dolgun bacaklarının arasındaki yanmayı hafifletmek için en ufak bir uyarılmaya ihtiyacı varmış gibi.

Tek bir hamlede onu boşaltabileceğimi biliyordum. Sergilediği o acı dolu arzuyu görebiliyordum, bedeni o kadar hassas ve uyarılmıştı ki, meme uçlarını altındaki yumuşak tüylere çaresizce sürtüyordu. Bundan bu kadar hoşlanacağını hiç tahmin etmemişti, biliyordum.

Hiçbir sevgili beni böylesine köşeye sıkıştırmamıştı. Beni orgazm tırmanışına bu kadar çok sürüklemiş, sonra da onu mahvetmemek için mücadele ederken nefes nefese bırakmıştı.

İçimde canavardan başka bir şey olmayan, vücudumun umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi almak isteyen bir parçam vardı. Kurtuluş. Tatlı, lanet olası bir kurtuluş.

Amaia'yı ters çevirip, ağrıyan, hassas penisimi onun derinliklerine sokup, kendi zevkim için onun amını kullanmayı hayal ettim. Hiçbir şeye gerek kalmayacaktı. Bir, belki iki pompalama. Sadece onun hafifçe sıkıldığını hissetmem yeterli olacaktı, sonra da gidecektim.

Şimdi bile, anlar birbiri ardına geçerken, ay ışığı zeminde süzülürken, dudaklarının en ufak bir fısıltısı beni uçurumun kenarına çekebilirdi.

Beni tekrar reddettiğinde, hırıltılı bir karmaşaya dönüşmüştüm, Hartan küfürleri savuruyordum -ki bunca yıldan sonra unuttuğuma yemin edebilirdim- ama yapmadığım tek şey yalvarmaktı. İkimizin de kaybetmek istemediği erotik bir oyuna kilitlenmiştik. Ama her patlayıcı orgazm vaadi öldükçe, artık kimin gerçekten kaybettiğini

bilmiyordum. Ve çılgına dönmeye tehlikeli bir şekilde yakındım.

Penisim zonkluyordu. O kadar sertti ki neredeyse acı veriyordu. Kanla o kadar doluydu ki başı neredeyse morarmıştı.

Amaia bana baktığında gözleri yarı kapalıydı. Zorlukla yutkundum, ağzım kurudu, göğsüm inip kalkıyordu, terler parlıyordu.

"Güzel küçük canavar," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Bir an birbirimize baktık.

Sonra Amaia'nın sırtışı yayıldı. Yorgundu - çenesi ağrıyormuştu - ama çok mutluydu.

"Küçük canavarım," diye homurdandım.

Sadece o sırtış bile beni sonunda çıldırttı. Aramızdaki bu uzun savaşı kaybetmem umurumda değildi. Sonunda onu elde etmek anlamına geliyorsa, seve seve teslim olurum. Boşalmam gerekiyordu. Onun da gerekiyordu.

Ve sonra kendime geldiğimde, bunun için onu çok fena pataklayacağım... Ta ki tekrar yapacağına söz verene kadar, diye düşündüm, içimde karanlık bir ihtiyaç yükseliyordu. Bir hafta boyunca oturamayacak.

Amaia hareket ettiğimde nefes nefese kaldı. Onu geriye ittim, başı yatağın ayak ucundan sarkana kadar üzerinden geçtim ve daha gözünü kırpmadan bacaklarını belime doladım.

"A-Alaryk," diye fısıldadı.

Rahatlamamanın verdiği bir çılgınlıkla kaygan amına sert ve hızlı bir şekilde girdim.

"Ah, kahretsin," diye hırıltılı bir sesle söylendim. Hisler beni ele geçirmişti. Kavurucu sıcaklığı, sıkı, arzulayan tutuşu, aşırı hassas tenimin onun içinde sürtünmesi. "Ah, kahretsin, Amaia."

Aklımda tek bir düşünce bile yoktu; hepsini kovmuştu. Tatlı bir erteleme. Ben azgın, düşüncesiz bir canavardan başka bir şey değildim ve onun kaygan, sıkı amında yıldızlar görüyordum.

Ani orgazmı onu sarstı. Her zerresini, en ufak değişimini hissettim. Vücudunun titremesini. Derinlerdeki o sert seğirmeyi, amının çırpınışını, nefesinin ciğerlerinden nasıl çekildiğini.

Pelvisim ona doğru sürtündü, klitorisini uyardı, göğsüm gergin meme uçlarına sürtündü. Yüzü buruştu, sessiz bir çığlık ağzının açık kalmasına neden oldu.

Ve kendi zevkimin kıvılcımı çakmaya başladığında, bunun ne getireceğinden neredeyse korkuyordum.

Kükremem yankılandı. Vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarının arasında yüce bir haz vardı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, peşinden koşarken. Tek yapabildiğim ona teslim olmaktı, tek yapabildiğim beni hayata döndürmeden önce beni aşağı çekmesine izin vermektir.

Sonunda solmaya başladığında ürperdim.

Amaia, nefes nefese, gözleri kocaman açılmış bir şekilde, yatakta önümde uzanıyordu. Terden cildi parlıyordu. Saçları başının altında karmakarışık bir şekilde dağınıktı.

Göğsümde derin bir sevgi dalgasının yükseldiğini hissettim, bu konuda tedirginlik duyacak kadar bitkindim.

"Öp beni," diye fısıldadı.

Titreyen kollarımı aşağı indirdim, onun penisimi sıktığını hissettim. Onun için o kadar aklıma kaçırmıştım ki, kendimi derinlere dökmüştüm ve şimdiye kadar bunu fark etmemiştim bile.

Ve onun beni bu kadar derinlemesine yormasının sebebinin, umursamaya bile cesaret edememem olduğunu biliyordum.

O öpücüğe çok şey kattım. Hem yumuşak hem sert, hem cezalandırıcı hem de tatlıydı. Onu içime çektim, sihrimiz elle tutulur gibiydi, sanki tenimizi kaplıyor ve aramızda yayıyordu.

Ne olduysa oldu... Bağımlı olduğumdan korkuyordum.

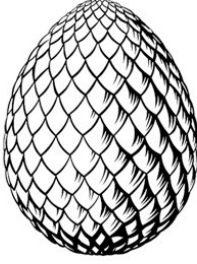
Ona da.

Sanırım zevk almak için acıya ihtiyacım yok diye düşündüm.

Ve rüyasız bir uykuya daldım.

Bölüm 28

AMAIA

Yavru yem sepetinin ağırlığına karşı dişlerimi sıkarak, "Bir hafta daha, tarlaya bir gezi daha," diye düşündüm. Bu parti, bir öncekinden bile daha kötü kokuyordu.

Bu sabah kendimi dokunulmaz hissetmiş gibi uyansam da, dün gecenin coşkusu yavaş yavaş yerini derin bir karamsarlığa bırakmıştı. Syris, Moak ve ben Brune'u görmeyi bekleyerek çiftliğe vardığımızda, çiftçilerden biri Brune'un görevinden alındığını bildirmişti. Brune'un yanına atandığı Nysa ve oğlu, Ryak'ın yaptıklarından sonra onu artık çatıları altında istemiyorlardı.

Bu arada Brune'un Ethrisha ile birlikte yaşadığını ancak Dakkar'a dönüşüne dair kesin bir karar alınana kadar köyde pek dikkat çekmediğini öğrenmiştim.

Geri bildirimini patikadan yukarı, atlı müritlerin yanından (Nevin aralarında değildi, bu da onun da görev yerinden kovulduğunu düşünmeme neden oluyordu) ve Grymia yollarından geri taşırken bana bakan alaycı bakışlar, ruh halimi daha da kötüleştiriyordu.

"Onları görmezden gel," dedi Syris soluk soluğa, yanımdan geçerken alaycı sözler söyleyen küçük bir Karag grubuna dik dik bakarak, arkamı döndüğümde ise gülüyorlardı.

Ancak iş bununla bitmedi. Çamaşırhanenin yanındaki köşeyi dönerken, sadece çamaşır yıkamak için kullanılan, buharla dolu bir yerdi. Dışarıdaki işçilerden biri ben geçerken tükürdü. Gerçekten tükürdü. O kadar şok olmuştum ki, tükürüğü botumun ucundan sıyrıldı, geri çekilmeye çalıştığımda yem kovası neredeyse elimden düşecekti.

"Neyin var senin?" diye tısladı Syris yabancıya. Beni şaşırttı çünkü o, çatışmacı olmayı sevmeyen biriydi. Ama öfkeliydi, sarı gözlerinden ateş püskürüyordu. Ellerini kalçalarına koyup dik dik bakarken kovası düştü.

"Vay canına, vay canına," dedi Moak. Karag erkeğiyle Syris'in arasına girdiğinde, Syris ona doğru yaklaştı. "Dur bakalım," diye mırıldandı Syris'e, kaşlarını merakla kaldırarak. "Onunla dövüşmeni ne kadar çok istesem de, ortalık yatıştığında bundan pek memnun olacağını sanmıyorum, tamam mı?"

"Ve bu senin savaşın değil," diye ekledim sessizce. "Bırak gitsin Syris."

Moak'ın ellerini itti. "Pekala. Sadece... onun gibi dar görüşlü, yargılayıcı, herkese tükürmenin sorun olmadığını düşünen heriflerden bıktım."

"Bunu hak ediyorlar," dedi erkek sertçe. "Buraya ait değiller."

"Neler oluyor?" diye seslendi tanıdık bir ses, patikadan. Öfkeli, keskin ve keskin bir ses.

Döndüğümde Alaryk, Myzalla ve onun binicilerinden biri olduğunu bildiğim başka bir erkeğin iniş alanına doğru ilerlediğini gördüm. Doğru hatırlıyorsam adı Dresnar'dı.

Çamaşırhane görevlisi çenesini kaldırdı. "Hiçbir şey, Karath. Hiçbir şey."

"Bundan çok şüpheliyim," dedi diğerlerinden ayrılıp yaklaşırken, adımları hızlıydı.

Alaryk'in bakışları bana kaydı ve sanki hissettiğim her şeyi görebiliyormuş gibi beni kemiklerime kadar yıpratıldığını hissettim. Bunu nasıl yapabilmisti?

Ama ben ona dik dik bakıyordum. Bir kol boyu uzağımda durduğunda, bacaklarımın arasındaki karıncalanmayı hatırladım. Bir önceki geceden kalmaydı, sanki vücudum uçurumda çok uzun süre asılı kalmış gibiydi. Onu dün geceden beri görmemiştim, bu da muhtemelen düşünceli ruh halimin bir açıklamasıydı. Grymia'da onu görmek için başımı çevirmiştim, Syris'in alaycı tavırları yanaklarımı kızartıyordu. Onu en ufak bir anlığına bile olsa görmek istemiştim. Zihnime ne kadar çabuk yerleştiği, kalıcı bir sabit haline gelmesi endişe vericiydi.

Bu sabah beni karşılayan bir gardiyan vardı ama Moak, çiftlik arazisine doğru giderken nöbetinde herhangi bir sorun çıkmayacağına dair ona güvence vermişti, bu yüzden o da kuluçka merkezinde kalmış ve sonunda öğleden sonraki yemeğini yemişti.

Şimdi düşününce Alaryk'in kafasının uçacağını tahmin ediyordum, bu da endişemi daha da artırdı.

"Ne oldu?" Alaryk'in kısık sesi duyuldu, sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu. Ona dokunmak için uzanmak istedim, içgüdüsel bir dürtüydü bu ama üzerimizdeki onlarca gözün farkındaydım.

Gecikmeli de olsa, sesinin her zamankinden daha boğuk, daha dumanlı olduğunu fark ettim. Dün gece yüzünden mi? Ay ışığı evinin duvarından yukarı tırmanırken inleyip zevkini haykırdığı için mi?

Bir yanımda, onu çözdüğüm, tüm ipliklerini bana gösterdiğim için gurur duyuyordu. Alaryk Arn'dyne, gün ışığında dokunulmaz görünüyordu. Fiziksel olarak iri ve inanılmaz derecede korkutucuydu, tıpkı Dothik'teki bakabileceğiniz ama asla dokunamayacağınız altın heykeller gibi.

Ama gecenin sessiz karanlığında? O farklı biriydi. Geçmişini önüme seren, dürtmek ve yargılamak için biri. Metal piercinglerini yalayıp dururken saçlarımı daha sıkı kavrayan, onu altımda kıvrandırmaya çalışan, duymaya bağımlı hale geleceğimden korktuğum o yarı inleme, yarı

soluk sesini çıkarmaya çalışan biri. Gece boyunca beni sımsıkı tutan, fırın gibi vücudunu bir kürk gibi etrafıma saran, hiç kıpırdamadan duran biri.

Güneş doğup da boş bir yatakta uyandığımda, ona aşık olabileceğim ve bunu hiç fark etmeyeceğim düşüncesi aklıma geldi. Ne kadar kolay olurdu.

"Ayaklarına tükürdü," diye yardımcı oldu Syris, ben bir şey söylemeyince. İç çektim ve ona sert bir uyarı bakışı attım, o da omuz silkti. Bütün gün keyfi yerinde değildi, muhtemelen gecenin bir yarısı bir yavru daha doğurduğu için. Hepsi sadece birkaç saat uyuyabilmişti ve ben de bunu vardığımda fark ettiğimde kendimi çok suçlu hissetmiştim. Yardım etmek için orada olmalıydım.

"Ne yaptı?" Alaryk'in kısık sesi, erkeğin gözlerinin içine bakarak onu dondurdu.

"Ona d-değilim," diye kekeledi erkek. "Ben tükürürken tesadüfen oraya geldi."

Syris alaycı bir tavırla "Ne yalanlar bunlar!" dedi.

"Bırak gitsin," dedim Alaryk'e usulca, yalvaran gözlerle bakarak. Köyde durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum, özellikle de bu olay zaten kalabalık bir izleyici kitlesini cezbetmişken. Bunlardan biri ziyafetteki kadındı, Alaryk'in sevgililerinden biriydi ve onu görünce içimdeki kıskançlık duyguları karmakarışık olurken midem bulandı. Kendimi ondan uzaklaştırıp Alaryk'in gözleriyle buluşmaya zorladım.

Sanki hepimiz nefesimizi tutuyormuşuz gibi hissediyordum. Gerilim artıyordu ve ben sadece huzur istiyordum.

"Lütfen," dedim sessizce, bu kelime sadece ona yönelikti.

"Potra," dedi Alaryk buz gibi sesiyle, ama gözlerini benden hiç ayırmadı. Kolu yanağıma değdi.

"Evet, Karath?" diye sordu erkek, sesinde tedirginlik vardı.

Sonunda Alaryk'in bakışları ona kaydı; gözlerindeki soğuk bakış beni bile ürpertti. "Bu sabah tarlalarda bazı

hayvanlar doğum yaptı. Bazı pansumanların toplanıp yıkanıp gece çökmeden Gralkin'e teslim edilmesi gerekiyor. Onunla ilgilen."

Potra omuzlarını düşürdü. "Bu genellikle Hethro'nun sorumluluğundadır ve—"

Alaryk'in bakışları, söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. "Artık senin," dedi, boğuk sesi başka soru sorulmasına izin vermiyordu.

"Evet, Karath. Hemen," diye ciyakladı Potra ve az önce geldiğimiz yere giden yola doğru yöneldi. Onu doğumlardan kalma, kanlı, pis yatak örtüleriyle dolu kucak dolusu yatak örtüsünü taşıırken hayal ettim ve kendimi ancak biraz daha iyi hissettim.

"Hak etti işte," diye mırıldandığını duydum Syris'in.

"Bugün sana ne oldu?" diye sordu Moak sessizce. Sesi alçaldı, daha da derinleşti. "Peki bundan neden hoşlanıyorum?"

Arkadaşımın yüzü kıpkırmızı olmuştu ama ben çoktan Alaryk'e bakıyordum.

"Muhafızınız nerede?" diye sordu, sanki bir noktayı vurgulamak istercesine küçük gruba göz gezdirerek.

Neredeyse yutkunacaktım. "Ben, şey, yem almaya giderken onun kuluçkahanede kalmasını istedim. Hepimizin acı çekmesinin bir anlamı yok. Üstelik bütün gün bir şey yememişti."

Alaryk'in burun delikleri genişledi. "Yanımda olmadığın zamanlarda yanından ayrılmıyor," diye hırıltılı bir sesle söyledi. "Ve bunu hatırlamasını sağlayacağım."

"Israr ettim," dedim, göz ucuyla Moak'ın renginin biraz solduğunu görünce, çünkü gardiyanı geride kalmaya ikna eden oydu. "İyiyim. Kolumu doğum yapan bir pirokinin içine sokmuşken, ufak bir tükürük beni endişelendirmiyor."

"Ne yaptın?" diye sordu Moak, ses tonu sanki bu bilginin bana biraz daha fazla saygı duymasını sağladığını söylüyordu.

Alaryk, omzunun üzerinden Myzalla ve Dresnar'a baktı. "Bensiz devam edin, aşağıda buluşuruz."

Myzalla başını eğdi, bakışları kısa bir süreliğine benimkilere kaydı, kaşları çatıldı ve sonra gittiler. "Ayrılın artık," diye homurdandı kalabalığa, ellerini sallayarak yavaşça dağılan kalabalığa.

"İyiyim," diye ısrar ettim. Yemin kokusu etrafımızdaki havaya sinmeye başlamıştı, durgundu. Alaryk kovayı elimden aldı, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi zahmetsizce kaldırdı. Syris'inkini de aldı.

"Orada görüşürüz," dedi hırıltılı bir sesle, başını sallayarak yürümeye başlamam gerektiğini açıkça belli etti. "Hadi, hareket et."

Ona attığım sert bakış karşısında dudakları neredeyse seğirdi. Zihnimden geçen düşüncüyü yüksek sesle ve net bir şekilde duyması için sihirlerimizi birleştirmemize gerek yoktu.

Patronluk taslayan.

Gözleri dudaklarıma kaydı, göz bebekleri parladı. Neredeyse tiz bir nefes alacaktım ama sonra topuklarımın üzerinde dönüp patikada ağır adımlarla yürüdüm ve Syris'le aynı hizaya geldim. Syris, Alaryk'le bana bakıp duruyordu.

"Duymak istemiyorum," dedim sessizce.

"Hiçbir şey söylemeyecektim," diye fısıldadı. Elini esneterek, kovanın ip sapından avucunun üzerinde kırmızı bir çizgi oluştu. "O şeyi yanımda taşımak zorunda olmadığım için mutluyum."

"Moak'a yardım teklif eden sendin," diye belirttim.

Akıllıca sessiz kaldı.

Omzumun üzerinden baktım. Moak patikada önümüzdeydi ama Alaryk tam arkamızdaydı. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda deliciydi. Sonra uzun bacaklarım boyunca aşağı doğru kaymadan önce arkama kaydı. Sonra tekrar yukarı çıktı.

Karnım çırpınıyordu. Nabzımı bacaklarımın arasında hissedebiliyordum. Kalçalarımı biraz daha sallasam, beni

izlediğini bilsem... bunu asla kabul etmezdim.

Alaryk yanımızda yürüdüğü için, geçerken kimse bana bakmadı bile. Yavruların yemini yokuş yukarı taşımadığımı düşünürsek, kuluçkahaneye kadar olan süre kısaydı.

Muhafızım Tybor, Alaryk'i yanımızda görünce doğruldu ve yüzünde bir korku ifadesi belirdi. Kuluçkahanenin girişinde bekliyordu. Moak özür diler gibi omzuna vurdu ve kapıdan girerlerken Syris de arkasından onu takip etti.

Alaryk, "Sonra konuşuruz," dedi.

"Evet, Karath," dedi Tybor, cesur bir yüz ifadesi takınarak.

Tybor'un yanından geçerken ona özür dilercesine gülümsedim ve avluya girdiğimde Alaryk'in hemen arkamda olduğunu hissettim.

"Bunu burada bırakabilirsin," dedim ona, yalnız olduğumuzu fark edince garip bir şekilde biraz utandım. Önümüzde, Syris ve Moak'ın kuluçka odasından geçtiğini duyabiliyordum; sesleri bir kapı kapanmadan önce yankılanıyordu ve sonra sessizlik oldu.

"Benimle gel," dedi, beni kuluçkahaneye doğru götürürken ben de arkasından gittim. Kuluçka odasını geçip-saydığım kadarıyla altı yumurta kalmıştı, çoğu Rythback'ti-mutfaklara ve avluya açılan koridora girdik, yatakhane kapıları kapalıydı.

Alaryk yavruların yem kovalarını koridora bıraktı ve beni eski odama çekti.

"Sen ne yapıyorsun?"

Kapıyı kapattığı anda ağzı ağzımın üzerindeydi. Kendimi hiç kolay biri olarak görmemiştim ama öpücüğüne neredeyse anında boyun eğdim, tıpkı o sabah yatağa serdiğim kürk battaniyem gibi katlandım.

Beni kapıya doğru itti, altın kulpu omurgama sertçe bastırdı ama aldırmadım. Çömelirken elim saçlarına gitti, ben de parmak uçlarımda yükselerek daha fazlasını almaya çalıştım.

Dili benimkine dolandığında sıcaktı, beni daha sert öpüyordu, göğsünden alçak bir hırıltı sesi gelmeye başladı, bunun ahşap kapıdan koridora doğru kanayacağını biliyordum.

Ağzını açtığında, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Nabzım boğazımda küt küt atarken ve dudaklarım kızarıırken, saçlarını eliyle karıştırıp, görmeyen gözlerle eski odama baktığını, pantolonunun önü gergin, penisi bağcıkları gerdiğini izledim.

Neler olduğunu bilmiyordum ama bu Daylight Alaryk'ti... ve Daylight Alaryk'in beni bir odaya itip, beni anlamsızca, açgözlülükle bir kapıya yaslayıp öpmesini beklemiyordum. Sanki bir saniye daha dayanamayacakmış gibi.

Zaferle neredeyse sırttım.

Karanlık Alaryk bunu yapardı. Karanlık Alaryk parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırır, diğer eliyle de kıcıımı sıkardı. Karanlık Alaryk, dişlerimle metal piercinglerini çekiştirmemi izlerken sırtırdı.

Zaten bugün boyunca bacaklarımın arasında seğirme ve ağrı vardı. O, durumu daha da kötüleştirmişti.

"Beni ne kadar çok istediğin çok gurur verici," diye mırıldandığımı fark ettim, ifadesiz bir yüz ifadesi takınmaya çalışsam da başaramadım. Sözlerim, aramızdaki gerginliği hafifletmek içindi.

Alaryk avucunu yüzünden aşağı doğru ovuşturduktan sonra sertçe baktı. "Bu geceye kadar bekle," diye homurdandı. Yanıma geri döndü ve beni kapıya doğru itti. "Bu seni memnun ediyor mu Mariss? Bütün gün seni düşündüğümü?"

"Evet," diye nefes verdim, gözleriyle buluştuk, başımı geriye, kapının tahtasına yasladım, sakın ve kontrollü göründüğümü ve sanki kendi derimden çıkıp onunkine girmek istiyormuşum gibi görünmediğimi umdum.

"Bütün sabah boyunca kafamı karıştırdın," diye itiraf etti bana, eğilirken nefesi yanağımın yanağıma değdi.

Burnunun ucu çenemde gezindi. Sözleri sıcaklık saçarken dişlerinin boynumu ısırıldığını hissettim.

Bunu ona ben mi yapmıştım? O zaman onun da aynı şeyi hissettiğini bilmek içimi rahatlatmıştı.

"Aklından tekrar mı geçiriyorsun?" diye alay ettim nazikçe. Ellerim göğsüne gitti ve parmaklarımı kıvırdım, tırnaklarım aşağı doğru inerken yeleğinin kumaşına süründü. Ve aşağı. Ve aşağı...

Alaryk'in nefesi kesildi, dişleri daha da sıkılmadan önce tenime fısıldadığı bir Hartan küfürü duyuldu. Tırnağımı pantolonunun deri bağcıklarına sürttüm, dudaklarından pürüzlü bir sesin düştüğünü duydum. Kumaşın hemen altında, mükemmel sertlikte olan aletin sıcaklığını hissedebiliyordum ve elim içgüdüsel olarak neredeyse kıvrıldı, onu avucumda tutmak istiyordum.

Elimi çekip kopardı, bileklerimi avuçlarıyla sardı ve uyarı amaçlı sıktı.

Onun hayal kırıklığını görünce neredeyse memnuniyetle sııttım. Yüzümdeki tek ifade, kendimi de inkar ediyor olmamdı.

Daylight Alaryk'in kısa süreli kontrol kaybını yeniden kazanmasını izlemek büyüleyiciydi. Uzaklaştığında ise sadece biraz hayal kırıklığına uğradım. En iyisi buydu. Bir an daha geçseydi, içimde olabilirdi, itişleri beni kapıya çarparak tüm kuluçkahaneyi neyin peşinde olduğumuz konusunda uyarıyordu.

Utancın verdiği yanmayla yanaklarım yandı, Tarkosh'un gözlerinin içine bir daha asla bakamayacağımı düşündüm.

"Beni buraya sadece biraz öpmek için mi getirdin?" diye sordum.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi, kontrolü tekrar ele geçirdiğinde. "Muhafızın her zaman yanında."

"Ah, demek beni azarlamaya geldin," dedim, kalbim hâlâ boğazımda atarken parmağımı hafifçe şişmiş dudaklarıma sürttüm. "En sevdiğin şey. Şey... onlardan biri."

"Anlaşmamız bu," dedi Alaryk sert bir şekilde, gözleri dudaklarımdaydı.

Bunu yapmama neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Belki de az önce tutku ve titrek bir ihtiyaçla karşı karşıyayken, kendini tutarken takındığı kayıtsız katılıktı.

Büyümü ileri çağırmada giderek daha iyi oluyordum, özellikle de Alaryk yakınımda olduğunda. Büyümün etrafımda bir perde gibi yükseldiğini, aramızdaki havada kaynadığını hissediyordum; Alaryk da bunu hissettiğinde bana sert bir bakış attı.

"Amaia," diye uyardı.

Sanki kendi dokunuşummuş gibi teninde gezindiğini, istediğim her yerini okşadığımı, soğukluğunun bir kısmını giderip gideremeyeceğimi görmek için hayal ettim.

Alaryk gözlerini kapattı, çenesi seğiriyordu ve ben neredeyse başardığım için gülümsüyordum.

"Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan-"

"İşe yarıyor mu?" diye tamamladım onun yerine, sesime bir parça kendini beğenmişlik katarak.

Gözleri açıldı. İçlerinde biraz eğlence sezdiğimi sandım.

"Amaia," diye mırıldandı. Ve sonunda pes ettim.

"Daha iyi oluyorum, sence de öyle değil mi?" diye sordum.

"Öylesin," diye onayladı Alaryk yumuşak bir sesle. Çenemi çenesine doğru kaldırdığında, sertliğinin bir kısmını silkeleyerek iç çekti. "Muhafızlarını seni rahat bırakmaya ikna etmeye çalışmayacağına söz ver. Onların orada olmasının bir sebebi var."

"Benim için bu kadar endişelenmen çok tatlı."

Alaryk derin bir iç çekti.

"Tamam." Sonra bir şey hatırladım. "Brune'un ekili alanlardan uzaklaştırıldığını biliyor muydun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Myzalla bu sabah bana haber verdi."

"Peki Nevin?"

Boyu iyice uzadı. "Myzalla, Grymia'daki işleri yoluna koyana kadar diğer rahiplerden uzak durmasının onun için en iyisi olacağını düşündü. Geçici olarak."

Kaşlarımı çattım. "Onları göndereceksin, değil mi?"

"Gitmek isteyebilirler Amaia," diye yanıtladı Alaryk, gözleri keskinleşerek. "Bunu düşündün mü? Brune, Ethrisha'nın evinde saklanıyor. Eve gidebilecekken neden orada olsun ki? Halkımın fikirlerini kontrol edemem, etmek de istemem. Ben sadece insanların güvenliğini sağlayacak kararlar alabilirim - Brune de dahil."

"Bu yüzden beni korudular," diye ekledim, cevabı bir parça hüznlendirdi. Brune yakın bir arkadaşım olmuştu. Belki Syris'le benim kadar yakın değildi ama yine de iyi bir arkadaştı. Ve yapmadığı bir şey yüzünden kovulabilirdi.

Belki de en iyisi bu, diye geldi istenmeyen düşünce. Buradaki asıl amacımızın ne olduğunu düşününce.

Midem bulandı. Alaryk'in bakışlarıyla karşılaştığımda suçluluk duygusu beni sardı.

"Haklısın," dedim.

Gözleri kısıldı.

Konuyu değiştirmeden önce ısrar ettim. "Bir yere mi gidiyorsun? Myzalla ve Dresnar'la mı?"

"Yapmayacağımı söylemiştim, değil mi?" diye mırıldandı. "Sana Arsadia'da kalacağımı söylemiştim ve ciddiye aldım. Elysom'dan Gevanth gidiyor. Myzalla da ona eşlik ediyor." Evet, bunu bana dün gece söylemişti. "İkisini de yolcu edecektim."

"Ah," dedim, bana böylesine küçük bir söz verdiğini bilmek göğsümü ısıtırken suçluluk duygumu da derinleştiriyordu. "Pekala."

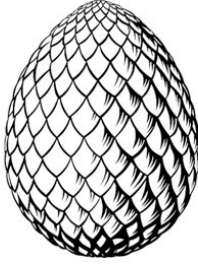
Çenemi bıraktı.

"Başını belaya sokma," dedi bana.

Sonra o gitti ve ben parmaklarımı ısırığının üzerinde gezdirmeye, gülümsememi bastırmaya çalışmaya ve başaramamaya başladım.

Bölüm 29

AMAIA

Alaryk, ben günün yorgunluğunu üzerimden atıp dinlenme alanına yerleşene ve şöminedeki ateş yanana kadar evine dönmedi. Ben kuluçkahanede akşam yemeğimi çoktan silip süpürmüştüm - Syris yine güvecini yapmıştı - ama Alaryk'in kendi dükkânlarını karıştırırken bulduğum bir tepsi yemeği didikliyordum. Yumuşak, yastık gibi bir somun çekirdekli ekmek, kurutulmuş etler ve kürlenmiş peynirler.

Kapıdan içeri girdiğinde beni böyle bulmuştu. Onu görünce kalbimin nasıl küt küt attığını görmezden gelmeye çalıştım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda değerlendirmeler yapıyordu. Dizlerimi göğsüme çekip ağızma bir lokma daha kuru et atarken ona baktım, sessizliği ilk kimin bozacağını merak ediyordum.

Ve nasıl.

Kuluçkahanede başladığımız işi bitirebilmemiz için hemen yanımıza gelmesini istemediğimi söylesem yalan olur. Bizi rahatsız edecek kimse yoktu. İnlemelerimi ve soluk soluğa kalmalarımı kimse duymazdı.

Alaryk soyundu, yeleğini çıkardı. Bana yaklaşıırken tuniği yere düştü, geniş, çıplak göğsünü ve meme uçlarından gelen metal parıltısını sergiledi. Elleri bağcıklarını çözmeye

başladığında güçlükle yutkundum. Heyecanım arttı, tırnaklarım avuçlarıma kıvrıldı.

Yanıma geldiğinde bağcıkları çözülmüş, penis başının ucu deri pantolonunun belinden görünüyordu ama onları aşağı itmek için kıpırdamadı. Bunun yerine, salonda, tam karşımda dikildi ve başparmağı dudaklarıma gelip yumuşak ete sürtündü.

Dilim dışarı fırladı ve nasırlı etini nazikçe ısırduğımda keskin bir nefes aldığını duydum, gözlerimi ondan ayırmadım. Sessiz bir davet.

Ama ilginçtir ki, bundan öteye hiçbir şey başlatmadı.

Bana sessizce, "Konseyimle birlikte Brune ve Nevin'in Dakkar'a geri gönderilmesinin en iyisi olduğuna karar verdik. Ryak'ın iki gün sonra idam edilmesinden önce." dedi.

Geri çekildim.

Bu yeni bilgiyi sindirdim, ama büyük bir kısmım buna hiç şaşırmadı. En ufak bir şekilde.

"Peki ya ben?"

"Buradaki yerin hiçbir zaman sorgulanmadı," diye yanıtladı Alaryk. "Yarın sabah gidecekler."

Kaşlarım çatıldı. Omuzlarım çöktü. "Çok çabuk."

İçimin bir kısmı rahatlamıştı. Çünkü Nevin olmadan, Ryak'ın idamıyla... Dothikkar'ın görevi başarısız olmuştu. Kardeşim güvende olacaktı, değil mi?

Ancak Heartstone Anlaşmaları iki ulusumuz arasında büyük ihtimalle başarısızlığa uğrayacaktı. Belki de Karak'a bir daha Dakkari gönderilmeyecekti. Peki ya sonra? Bir barış mümkün olacak mıydı? Yoksa bu, Dothikkar'ların Karak'ın düşmanımız olduğuna inanmalarına daha da mı sebep olacaktı?

Alaryk yanıma çöktü, uzun bacaklarını uzattı, göğsünden sıcaklık yayılıyordu.

"En iyisi bu, Amaia," dedi sonunda.

İçimde ufak bir huzursuzluk kabarcığı yayıldı.

Ona baktım, bakışlarım çıplak göğsünde, yarı bağcıklı pantolonunda gezindi. Mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Belki de kararını açıklarken bunu bilerek yapmıştı.

Parmaklarım uyluğuna değdiğinde, bana değerlendirme yaparcasına bir bakış attı. Yerimden kıpırdandım, bacağımı üzerinden sallayıp kucağına yerleştim. Kollarının etrafımda olmasını istemem bencilce miydi? Kendimi güvende ve korunaklı hissettirirken bunu istemek bencilce miydi?

Herkes için her zaman her şeydi. Soğuk ve tavizsiz bir liderdi; sonuçlarına rağmen zorlu, sevilmeyen seçimler yapmak zorunda kalan kişiydi. Samryn'in lanetinin yükünü omuzlarında taşıyordu; bir zamanlar sevdiği birini silah olarak kullanarak, bir savaşın yükünü omuzlarında taşıdığını biliyordum. Karak'ta büyüyen bir Hartan çocuğu için zor olsa da, halkı ona saygı duyuyordu.

"Senin gibi birini hiç tanımadım," dedim ona yumuşak bir sesle. "Bir daha asla tanıyacağımı sanmıyorum."

Gözleri gümüş gibi parladı, bir anlık bir parıltı. Onu şaşırtmış mıydım? Ama nedenini anlayamıyordum. Tekil olduğunu bilmeliydi.

Ve Dakkar'a dönmek zorunda kaldığımda onu çok özleyeceğim, diye kesin bir düşünce geldi aklıma.

Yüreğim ona çoktan gömülmüştü. Ne kadar derin, bilmiyordum.

Ama belki de Brune ve Nevin'le birlikte gitmeliyim.

Kalbimi şimdi kurtarabilseydim hayatıma devam edebilirdim. Onu terk etmek onu kırardı ama çok geç değildi, değil mi?

Sonra kendimi azarladım çünkü hâlâ Samryn'i düşünmem gerekiyordu. Onu lanetine maruz bırakamazdım. Hiçbir şey için değil.

Alaryk Arn'dyne'a ne kadar değer verdiğimi fark ettiğimde bile korktum.

Yüzümdeki tuhaf ifadeyi görmüş olmalı. "Ne oldu?"

"Asla tanışmamız gerekmiyordu," dedim, kasvetli düşüncelerimi ses tonumdan uzak tutmaya çalışarak.

"Keşke istediğim gibi olsaydı. Şimdi bunu düşünmek garip."

"Ne demek istiyorsun?"

Dikkatli davranmam gerektiğini sonradan fark ettim. Ama karnım guruldasa da Alaryk'e yarı gerçekleri söyleyebilirdim. Yalan söylemekten nefret ediyordum. Ve burada olmak, onunla olmak... en büyük yalanıydı.

Ona söyleyebilir miydim acaba? diye düşündüm, kısa bir an tereddüt ederek. İstedim. Çaresizce. Ama arka planda, Dothikkar sarayının gölgelerinde bilmediğim çok şey oluyordu. Göremediğim, henüz anlayamadığım bir şey oluyordu. İlk geldiğimizden beri hissediyordum. Dothik'ten bu kadar uzakta, hayatları tehlikede olsa bile ailemi koruyamazdım; bu yüzden onları uzaktan korumak zorundaydım.

Yalan söylemek daha güvenliydi.

"Kardeşimin burada olması gerekiyordu," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle.

Elim göğsünü okşarken, parmağımın ucu meme ucunun metal kısmına değdiğinde başını eğdi. "Kardeşin var mı?"

"Evet, sanırım hiç söylemedim," diye mırıldandım, ona bir bakış atarak. "Adı Kiron. Bir muhafız."

Alaryk altımda hafifçe kasıldı. "Öyle mi?"

"Onun tek istediği buydu," diye devam ettim. "Büyürken birbirimizden ayrılmazdık. O benim en iyi arkadaşımdı. Şehirdeki devriyeleri izlerken gözlerini gördüm. Parıldayan zırhlarını. Pazar Bölgesi'nden bir çocuk için Dothikkar'ın sarayında yaşamak büyük bir macera gibi görünmüş olmalı. Bu yüzden reşit olduğunda, istediğini elde etmek için herkesten çok, herkesten çok çalıştı. Kalbimizi kırsa bile."

"Ne demek istiyorsun?"

İç çektim, bacaklarının üzerine yaslandım, ellerim ondan uzaklaştı. Bir tanesi kolyeme doğru geldi, alışkanlıktan ateş taşını ovuşturdu, ta ki Alaryk'in yüzü parlayana kadar.

"Eğitim yoğun. Esasen seçim yapmanız gerekiyor. Ya hayatınız... ya da kral. Hepsi bağlılık yemini ediyor. Kiron da aynısını yaptığında, sanki bir an oradaydı, bir sonraki an

hayatımızdan gitmişti. Bir bakıma ölüm gibiydi. Neredeyse her uyanık anınızda biriyle vakit geçirdiğinizde, onları kendinizi okuduğunuz kadar kolay okuyabildiğinizde, yüzlerindeki her seğirmeyi, her hareketi, sadece yürüyüşlerinden beş blok öteden bile tanıyabildiğinizde. Ve sonra... yok. Kiron eğitime gittiğinde, çok uzakta olmamasına rağmen onu dört ay boyunca hiç görmedik. Bu... bu kalbimi biraz kırdı. Annemin kalbini gerçekten paramparça etti, gerçi bunu asla söylemezdi."

"Kendini terk edilmiş hissettin," dedi Alaryk. "Senin yerine, ailen yerine bir yabancıyı seçtiğini hissettin. Bu anlaşılabilir bir durum."

"Ama hep istediği buydu," dedim. "Ve yıllar geçtikçe kolaylaştı. Annem akşam yemeklerimizde ona hâlâ yer ayırıyordu. Ama ben onu sokaklarda yürürken, eve dönerken aramayı bıraktım. Öfkelenmeye başladım. Acı. Sonra bunun bir önemi olmadığını fark ettim. Bir seçim yapmıştı. Ve ben de bunun beni yiyip bitirmesine izin vermemeyi seçebilirdim. Bu yüzden onu affettim. Onu tekrar gördüğümüzde her şey normalmiş gibi davrandı. Konuşabildiği tek şey Dothikkar için çalışmaktı. Yokluğundan hiç bahsetmeden. Bize ne kadar zarar verdiğinin farkında bile olduğunu sanmıyorum ama ne yapabilirsin ki?"

Alaryk'in kaşları çatıldı. Eli sırtımda yavaşça yukarı aşağı hareket ediyor, tuniğimi yukarı iterek çıplak tenime dokunabiliyordu. Ejderha sırtından nasırlaşmış, sert ellerinin hışırtısı harika bir histi.

"Neyse, Kiron yüzünden buradayım," dedim, asıl söylemek istediğimi hatırlayarak, geri döndüğümde dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi. "Ryak ve Nevin ile binicilik eğitiminde olması gerekiyordu. Ve..." Sustum. "Annem bunu öğrenince çılgına döndü. Prenses dışında hiçbir Dakkari hayatta kalamadı. Bunun onun ölümü anlamına geleceğini düşündük."

Derin bir nefes aldım. Tamamen yanlış da sayılmaz.

"Kiron kuluçkahanedeki pozisyonu öğrendi. Ben onun yerini alırsam Dothik'te kalacağını söyledi."

Alaryk'in gözlerinde bir anlayış belirdi.

"İlk başta öfkeliydim çünkü başka seçeneğim olmadığını hissettim. Dothik'te çok çalışmışım. Mrikro'm... pyroki ustası... istifa ettiğinde onun yerine ben geçecektim. Çok saygın bir mevki, uğruna çok çalıştığım bir mevki ve benim olacaktı. Döndüğümde de aynı mevkide kalacağımı düşünmek isterdim, ama bu mevki için güçlü bir aday daha vardı. Ve bir sezonluk ayrılık uzun bir süre."

"Ona bu yüzden kızıyor musun?" diye sordu Alaryk. "Kiron?"

Kardeşimin adını söylediğini duymak sarsıcıydı. İki hayatımı birbirine bağlayan bir köprüydü: Dakkar ve Karak.

"Evet," diye fısıldadım, yüzümü sıcak boynuna bastırırken, itiraf dudaklarımdan bir taş gibi döküldü. "Ve bunu yüksek sesle söylemekten çok korkuyorum."

Alaryk'in eli saçlarıma kaydı.

"Ama olmasaydı... seninle asla tanışamazdım," dedim, apaçık bir gerçektir bu. Gözlerinin içine bakmak için arkama yaslandım. "Ya da Samryn. Ya da bir Elthikan kuluçkahanesinde çalışma deneyimi. Ya da Syris'te sevgili bir dost edinmiş. Brune. Ethrisha. Tarkosh. Gerçek şu ki... Dothik'teki Doğu Kapısı'nın dışındaki Elthika topraklarını görene kadar kardeşime içerledim."

Alaryk, hem anlayış hem de eğlence dolu keskin bir nefes verdi. "Korktun mu?"

"Senden," diye itiraf ettim.

Sırıtişından hoşlandığını anladım ve bakışlarım dudaklarına kaydı. Parmağımı dudaklarına bastırdım, şaşırtıcı yumuşaklıklarını hissettim. Gülümsemesi yavaşça soldu ve aramızda tanıdık bir enerjinin yükseldiğini hissettim. Farkındalık enerjisi.

"Senden korkuyordum," dedim sessizce. "Ama Elthika'dan değil. Onlara, Samryn'e baktım ve düşündüm ki... olması gereken buymuş. Gitmem gereken yol buymuş."

Kiron'un muhafız olması gerekiyordu, keşke böylece burada olabilseydim. Tek bir karar beni denizin ötesine götürdü. Tam buraya. Seninle."

Aramızda bir şeyler değişti. Belki de birbirimiz için ne olduğumuzun, birbirimize karşı gerçekte ne hissettiğimizin bir kabulüydü bu.

Hayatımda Alaryk gibi birinin çıkacağını hiç beklemiyordum.

Ama ben buradaydım, kucağında, ellerim göğsünün geniş kısmında aşağı doğru kayıyor, tırnağım meme ucundaki piercing'in üzerinde tıkırdıyor, karnının bana doğru sıkışmasına neden oluyordum.

Gözleri kolyeme takıldı. Uzanıp başparmağını mücevherin üzerinde gezdirdi. "Bunu sana kim verdi? Bir sevgili mi?"

Sesinde beklemediğim bir sertlik duydum. Kısık sesle kıkırdadım. "Öyle olsaydı kıskanır mıydın?"

"Evet," diye cevapladı basitçe.

Yumuşak gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Sevgililerden bahsetmeye değer birisin. Lafı açılmışken, bugün Potra ile yüzleşmeyi izlerken bir sevgilini gördüm."

Alaryk'in kaşları çatıldı. "Sevgililerimden biri mi?"

"Hareminizden biri," diye takıldım sert ve kuru bir bakışla.

Hayal kırıklığıyla iç çekti. "Biliyorsun, o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım..."

"Bayram gecesi mi?" diye sordum.

Başparmağını ateş taşının üzerinde gezdirdi. "Beni mi izliyorsun? Yine de mi?"

Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. "Onunla son birlikteliğin miydi?"

Samryn'in ormana çarptığını gördüğüm geceydi. Üzerinden sadece yarım ay döngüsü geçmişti ama sanki çok daha uzun zaman geçmiş gibi geldi.

"Evet," diye yanıtladı. "Rivena ile anlaşmam seksten ibaretti, başka bir şey değil. İki sezon boyunca onunla

sadece birkaç kez birlikte olmuşum. Ayrıca..."

"Evet?"

Ensesini ovuşturdu. "Ny'am'da seninle geçirdiğim geceden sonra anlaşmamızı bitirdim. Ertesi gün onu köyde gördüm ve ona söyledim."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü seninle aramın kaçınılmaz olduğunu biliyordum," dedi. Ve ben... bu hali olması gerekenden daha çok hoşuma gitti. "O zaman hissetmişim. Sen de öyle hissettin, biliyorum."

Uzun bir süre içimdeki heyecanla ona baktım. O hâlâ kolyemi başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyordu, ben de ona baktım.

"Ailem bana kolyeyi verdi," dedim sonunda. Sözleri sindirirken gözleri eridi. "Ailem bana ateş taşı almak için bulabildikleri tüm altınları biriktirdi. Babam yetenekli bir metal işçisidir. Dothik'teki demirhanelerde çalışır. Kolyeyi arkaya yerleştirdi ve annem zinciri parça parça yaptı. Çıraklığa kabul edildiğimde bana verdiler."

İlk defa Alaryk'in yüzünde yumuşak bir gülümseme gördüm, sadece nazik bir gülümseme.

"En değerli eşyam," dedim, ona bakarak. "Burada bir parça bulundurmayı seviyorum."

"Hiç Karak'ta bunu isterler mi diye düşündün mü?"

Gözlerine bakarken soru beni hareketsiz bıraktı. Kolyeyi düşürdüğünde yutkundum ve kolye göğüslerimin arasındaki boşluğa çarptı, sözleri havayı doldurdu.

"Hayır," diye dürüstçe cevapladım. "Dothik'te bir toplulukları var. Ömür boyu dostlar, özellikle de annem. Bundan asla vazgeçeceklerini sanmıyorum."

Söylenmeyeni biliyordu... Onları bırakıp burada kalıp kalmayacağımı bilmiyordum. Sanmıyordum. Onları geride bırakıyormuşum gibi hissedecektim. Annemin de Kiron'un gidişinin ardından aynı şeyi hissetmesini istemiyordum. Bu durum kalbimi kırardı.

Konuyu değiştirmeye çalıştım, nasıl cevap vereceğimi bilemediğim bir sorudan uzaklaşmaya çalıştım.

"Merkeze yakınız," dedim boğazımdaki yumruyu bastırarak. "Hissettin mi?"

Neyden bahsettiğimi tam olarak biliyordu. Ve neyse ki, konuyu değiştirmede. "Evet."

Samryn'in laneti. Neredeyse oradaydık, içindeki İdima lanetini özüyorduk. Ve merkezi bulduğumuzda, onu tamamen ortadan kaldırabilirdik. Artık aklımda hiçbir şüphe yoktu. Alaryk'in desteğiyle, onun gücüyle değil.

"Onu kurtaracağız, biliyorsun," dedim. "Artık bundan eminim. Ve bunu başarana kadar da gitmeyeceğime söz veriyorum."

Alaryk'in eli saçlarımı daha sıkı kavradı ve beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız bir çarpışmayla buluştu ve boğazından hafif bir inilti yükseldi, ama bu bir zevk değil, rahatlama gibiydi.

"Sen de benden hoşlanıyorsun, değil mi?" diye fısıldamadan edemedim dudaklarına.

"ok fazla," diye homurdandı, bu durumdan rahatsız olmuş gibiydi ve benim kahkaham öpücüğünün daha da sertleşmesine neden oldu, sanki beni bunun için cezalandırmaya çalışıyordu.

Bir an için, ona gömölürken, kendime bunu hayal etme izni verdim. Kalmak.

Günler kuluçkahanede, geceler Alaryk'in kollarında.

Ama sonunda Grym'e geri dönmek zorunda kalacaktık. Sonuçta Arsadia onun için sadece geçici bir yuvaydı. Burası onun kalesi değildi.

Ama yine de hayal ettim onu... Onu sevmeyi.

Ağzına doğru iç çektim, bacaklarımın arasında hissetmeyi, sıcaklığı, cüssesini, gücünü sevdim. Kendimi böyle savunmasız ama korunaklı hissediyordum. Özgürlüktü ama aynı zamanda güvenlikti de. Sanki bir uçurumdan aşağı koşuyormuşum gibi, beni yakalamak için orada olacağını bilerek.

Alaryk aniden ve tuhaf bir şekilde geri çekildi. Öpücüğünü tekrar yakalamaya çalıştığımda beni geri çekti.

Gözlerimi şaşkınlıkla açtığımda, başını eğmiş, bakışlarını evinin duvarına dikmiş, vücudunun kaskatı olduğunu gördüm.

İçimde bir telaş koptu. "Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Samryn," dedi Alaryk. "Beni... uyarıyor."

Tam o sırada uzaktan çanların çaldığını duydum, Grymia'nın her yerinde yankılanan sert çınlamalar.

"Siktir," diye homurdandı Alaryk, beni kollarında tutarak doğrulup beni düzeltene kadar. Pantolonunu bağcıklarını bağlayıp tuniğini yerden hızla çekti, hareketleri sarsıntılı ve telaşlıydı.

"Neler oluyor?" diye aceleyle sordum ve kapının yanındaki çizmelerime doğru yürüdüm.

"Sen burada kal," diye homurdandı. "Saldırı altındayız."

"Ne?" diye soludum.

Alaryk kapıyı açtığında evin içinde bağrıışlar ve emirler yankılandı. İçeride hafif bir esinti ılık çalıyordu. Karanlıktı, ötesindeki sessiz yolu sadece yarım ay aydınlatıyordu.

"Burada kal," diye homurdandı. "Bana söz ver."

Ama ben böyle bir şey yapmadım ve o çoktan kapıdan çıkıp ötedeki karanlığa doğru koştu.

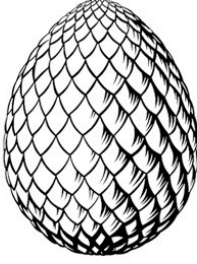
Kuluçkahane, diye düşündüm, içimde bir korku dalgası dolarken.

Sonuçta hiç vermediğim bir sözü bozamazdım.

Ve böylece kapıdan dışarı koştum, gözlerim uzaktaki parlayan kubbedeydi.

Bölüm 30

AMAIA

"Amaia," dedi Syris beni görünce, gözlerinde bir rahatlamayla. "Yumurtaları taşımama yardım et, onları aşağı indirmemiz gerek."

"Nereye?" diye sordum, dokunuşum altında sertleşen parlak kabuğuyla bir Rythback yumurtasına doğru ilerlerken.

Syris geceliğini giymişti. Kuluçkahane kapısı ana koridora açıldı ve Ulin'in oradan hızla geçtiğini, Tarkosh'un emirler verdiğini görebiliyordum.

"Mutfaklarda bir kiler var," dedi bana. "Gizli."

Başımı salladım. Yumurtalar güvenli bir yere ulaşana kadar başka soru sormadım. İçimde tuhaf bir sakinlik hissettim. Bir amacım vardı. Alaryk için, Grymia'ya neyin saldırabileceği konusunda endişelenirken, onun güvende olacağını biliyordum. Önceliğim yavruları güvence altına almaktı. Sonra ne olacağını anlayacaktım.

Yine de, büyümün etrafımda kaynayan bir örtü gibi yükseldiğini, hazır beklediğini hissettim. Çok tuhaf, yeni bir şeydi ama etrafımda olduğu için kendimi daha rahat hissediyordum.

Syris ona baktığında nefesini tuttu. "Amaia, gözlerin..."

"Boş ver," dedim ona. "Al bakalım."

Rythback yumurtasını ona uzattım ve o da onu bir kesenin içine koydu, tabanında parlayan yıldız taşı parçaları gördüğümünden muhtemelen yalıtılmış bir keseydi.

Gözlerimde parlayan kalp taşı büyümenin ışığı, kuluçka odasını karanlıkta aydınlatıyordu. Ama Syris'in ilk şaşkınlığına aldırış etmedi ve kalan yumurtaları hızla toplayıp, her birini özenle kapalı keselerden birine koyup, Ulin'in onları mahzene taşıdığı koridora yerleştirdik.

Birlikte çalışarak kuluçka odasını temizledik.

"Moak nerede?" diye sordum.

"Yavruları Tarkosh ile aşağı indirmek."

Başımı salladım. Onu mutfığa kadar takip ettim, Moak'ın Kyr'ı tasma ve zincirle sardığını ve onu halıyla örtülü gizli kapağın merdivenlerinden aşağı indirmeye çalıştığını gördüm.

"Kyr," diye hırıltılı bir sesle bağırdım. Beni görünce Moak'la dövüşmeyi bırakıp bana doğru ilerledi. Tasmayı ve zinciri bana uzatırken beni görünce rahatlamış görünen Moak için bile, onu taşımak çok zordu.

"Onu aşağı indirin, o sonuncusu," dedi bana.

Syris, Moak'a baktığında "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Köye doğru," dedi, yanından geçerken kolunu sıkarak. "Ulin geride kalacak."

"Sen binici değilsin Moak," diye karşı çıktı Syris. "Bırak onlara. Bizimle gel."

"İyi olacağım," diye güvence verdi ona.

Moak kapıdan geçtikten sonra, mutfakta sadece ikimiz, yani Kyr dahil üçümüz kaldıktan sonra, o kapıya baktı.

"İyi olacak," diye temin ettim onu merdivenlerden aşağı indirirken. "Hadi gel."

Kyr, cüssesi onu merdivenlerden inerken beceriksiz kılarak, hiç direnmeden beni takip etti. Aşağıda, Tarkosh gaz lambalarını yakıyor, küçük, çorak alanı aydınlatıyordu. Duvarlardan birine yaslanmış bir raf vardı. Eski erzaklar, su fiçileri ve kurutulmuş yavru yemleriyle birlikte gördüm.

Ulin, yalıtımlı çantalarında sıcacık kalan yumurtaları duvar boyunca sıralamıştı. Yavruların kendileri de etrafta koşuşturup taş tırmanırken tam bir kaos ortamı vardı.

Kyr'ı yere indirdiğimde "Neler oluyor?" diye sordum. Neyse ki sakinleşmişti, yanımda kalıyordu ve enerjiyle patlamamıştı. "Neler oluyor?"

"Köyün üzerinde birleşen iki vahşi Elthika oluşumu," dedi Tarkosh. "Bir sürü. Ekili arazinin çoğunu çoktan yaktılar."

Karnım sıkıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Yandım mı?"

"Aralarında bir Kızıl Sırtlı var. En azından bir tane. Ateş püskürtüyorlar."

"Ethrall değil mi?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Sadece Vyrin'lerin esthralı vardır," diye düzeltti Ulin, yavrulardan birini raflardan uzaklaştırarak. "Kızılsırtlılar nadirdir, ama sadece Arsadia'da bulunurlar. Çok uzun mesafeler uçamazlar, bu yüzden neyse ki diğer topraklarımıza geçemezler. Bu mahzenimiz bu yüzden var. Bu taş," dedi, parmak eklemlerini duvarlara vurarak, "yanmaz. Grymia inşa edildiğinde, bu toprakların her yerinde Kızılsırtlılar vardı. Konutların çoğu bu taştan yapılmış."

Hala hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

"Tekrar oraya dönmem gerek" dedim.

Tarkosh bana sertçe baktı. "Hayır, Alaryk seni burada isterdi."

"İnsanlar incinebilir," dedim kararlılıkla. "Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"İhtiyaç duyulursa yardım edebilirim," dedim ve Kyr'ın zincirini Syris'e uzattım, "ama burada olursam bunu bilmem."

Syris endişeli görünüyordu. "Vahşi Elthika'lar tahmin edilemezdir, Amaia. Ya sen yaralanırsan?"

"Neyse ki tanıdığım herkesten daha dayanıklıyım," diye cevapladım, dudaklarımı hafifçe kıvrarak. "Benim için endişelenme."

"Ben de geliyorum," dedi Tarkosh, Syris'in yanından geçerken omzunu sıkarak. "Yaralı Elthika olabilir."

"Dikkatli olun," dedi arkadaşım başını eğerek. "İkiniz de."

Tarkosh'la merdivenlerin başına geldiğimizde, "Şunu kapat. Aşağıda görüşürüz, malzemelerimi almam gerek." dedi.

"Tamam," diye fısıldadım, koridorda hızla koşup menteşeler gıcırdayana kadar ambar kapısını sertçe çektiştirirken onu izlemeden. Kapı ağırdı, aynı taştan yapılmıştı. Yangına dayanıklıydı. Yumurtaların, yavruların, arkadaşlarımla güvende olduğunu bilerek kuluçkahaneden dışarı koştum ve hemen duman kokusunu aldım.

Gökyüzündeki savaşı gördüğümde midemin derinliklerine korku yerleşirken sendeleye sendeleye durdum.

Elthika, gökyüzünde birbirine kenetlenmiş pençe ve pulların parıltıları, kıvrımlı bir karmaşa. Bazılarını karanlıkta bile tanıdım. Bazılarının sırtlarında biniciler vardı.

"Tanrılar," diye fısıldadım, iniş alanına doğru koşmaya başlarken gökyüzünü Alaryk ve Samryn'i umutsuzca ararken. Uzaktaki ekili alanlar alevler içindeydi, geceyi tehlikeli bir turuncu ışıkla aydınlatıyordu, gölgeler derinleşiyor, küller sis gibi dönüyordu. "Kakkari, hepimizi kurtar."

Duman keskin ve acıydı, koşarken ciğerlerim dumanla dolup taşıyordu. İniş alanında bir Elthika yan yatmış, etraflarında bir Karag akıntısı vardı. Yaralı mı diye merak ettim. Yoksa ölmüş mü?

Bacaklarım nefes nefese kalana kadar daha sert vurdu. Başımın üstünde ıslık çalan bir çığlık duydum, daha önce hiç görmediğim türden turuncu bir Elthika'nın parıltısı ve çenesinden fışkıran ateşin doğrudan kendisine doğru uçan başka bir Elthika'ya doğru yöneldiğini dehşet içinde izledim.

Sıcaklık kavurucuydu. Neyse ki diğer Elthika havada dönerek daldı ve ateşten kurtuldu. Myzalla'yı gördüm, Elthika'sını ve sırtındaki karanlık silüetini tanıdım. Ama kontrolü elinde tutuyordu ve Elthika'sının, ancak bir Kızıl Sırtlı olduğunu tahmin edebildiğim bir şeye çarptığında yarattığı darbeyi duydum.

Alaryk nerede? diye düşündüm, gökyüzünde Samryn'i en ufak bir anlığına ararken, başım dönüyordu. İniş alanına yaklaşırken, etrafta daha fazla Karag dolaşıyordu; kova kova su taşıyıp tarlalardan süzülen közleri söndürmeye çalıştıkça ses daha da yükseliyordu.

Tanıdık bir sima gördüm.

"Brune," diye nefes nefese konuştum ve ona doğru koştum.

Yüzü kül içindeydi ama kovayı bir sonraki kişiye uzatırken yüzünde kararlı bir ifade vardı; Karag köylüleri ekili alanlara doğru uzanan bir hat oluşturuyorlardı.

"Tahıl tarlasını ve hayvan otlağını kurtarmaya çalışıyorum," diye soludu, dumanın arasından öksürerek. "Bir şans var. Elthika, Amaia." Çenesini iniş alanına doğru çevirdi. "Yaralılar. Hadi."

Koşarak uzaklaştım, neredeyse tanıdık Karag'a çarpıyordum. O da kovayı Brune'den alıyordu. Bugün ayaklarıma tüküren adamdı.

İniş alanı yakındı ve oraya vardığımda nefes nefese kalmıştım. Burada daha da büyük bir kaos patlak verdi. Elthika tepemizde savaşıyordu. Kırılan çeneleri, pulların birbirine çarpmasının korkunç sesini, pençelerin tırmalama sesini ve ateş çığlıklarını duyabiliyordum. Grymli şifacı Raran, yerde yatan bir binicinin üzerine diz çökmüş, büyük

bir kesikten kaynaklanan kanamayı durdurmak için kolunu bir bandajla sarıyordu.

Raran beni görünce, tarlanın uzak ucundaki büyük bir Elthika'yı işaret etti. "Kanama durmuyor. Ona yardım edebilir misin?"

Başımı salladım, ona doğru koştum ve büyümü harekete geçirdim. Bu büyü, benim bu yaratıklara yardım etme isteğimden, azmimden besleniyordu.

Köylüler etrafını sarmış, kan kaybından yere düşmesini önlemek için yan tarafındaki derin bir yarığa kumaşlar - aslında ne varsa- bastırmak için yukarı tırmanıyorlardı. Ama gözlerimin parıltısı hepsini aydınlattığında hepsi geri çekildi.

Bana alan verdiler ve büyüm, şifacının bana gösterdiği soluk soluğa Elthika'nın -gümüş uçlu siyah pullu bir Rythback- üzerine yayıldığında, taşıdığını hissettim. Sanki daha önce sadece bir damlamayı kontrol ediyordum da şimdi çağlayan bir nehirmiş gibi, içimden fışkırıyordu.

Samryn'de yaptığım gibi, içeriye girmenin bir yolunu aradım, büyüm pullarındaki küçük derelerden, küçük nehirlerden ve patikalardan yukarı doğru sürünerek akan kanı takip etti.

Yaraya daldığımda, acı ve halsizlik duvara çarpmış gibi hissettim... ve yine de Samryn'in lanetiyle kıyaslanamazdı.

Bunu başarabilirim, diye düşündüm kararlılıkla. Alaryk'in yardımı olmadan bile.

Elthika üzerinde ne kadar çalıştığımı bilmiyordum; tıpkı annemin terziyken yaptığı gibi, bir iplik örgüsü hayal ediyor, büyümü ileri geri çevirerek kapatıyordum. Ama bunu yaptım, etrafımda bir Kızıl Sırtlı'nın ateşinin sıcaklığını hissediyordum, gökyüzündeki başka bir Elthika'nın bedenini kıl payı ıskalamıştım; her an silahını yerdeki bize doğrultup bizi olduğumuz yerde yakabileceğini biliyordum. Grymia'lı Elthika'lar vahşi sürülere karşı kendilerini savunurken çıkan korkunç çığlıkları ve hayvansı inlemeleri duyuyordum.

Ve sonra, gökyüzünde, Samryn'in pullarının tanıdık kırmızısını gördüm, ateşin ışığında parlıyordu. Gecede bir işaret fişeği gibi parlıyordu. Alaryk ise sırtüstü, karanlık bir gölge gibi, binicilik pozisyonundaydı; Samryn, pulları mavi renkte parıldayan büyük, vahşi bir Elthika'yı avlamak için hızla ve hızla dönerken.

Endişe göğsüme hücum edince büyüm bozuldu, ama kendimi silkeleyip, yarası nihayet duran, karşımdaki Elthika'ya odaklandım. Pulların altındaki et -ki yırtılmıştı- bir yara izi gibi kapandı.

Bitirdiğimde derin bir nefes verdim, görüşüm bulanıklaşınca sendeledim. Bir Karag erkeği beni yakaladı, kollarımı sıkıca tuttu, ben de gözlerimi kırptıştırarak acıyı savuşturmaya çalıştım, ama acı içimin derinliklerine işledi.

"İyi misin?" diye sordu erkek, sesi kısık ve telaşlıydı, kırmızı gözleri gecede Samryn'inki gibi parlıyordu.

"İyi."

"Amaia," diye seslendi tanıdık bir ses. Tarkosh. Dış tarlalardan sürüklenerek getirilen başka bir kadın süvarinin üstüne çömelmişti.

Bacaklarım hâlâ titrek olmasına rağmen, hızla yanına gittim, yere kaydım, büyüm çoktan yükselmişti, sürücünün bacağındaki parçalanmış eti ve yaradan görünen beyaz kemiği görünce dışarı doğru döndürdüğüm sıcak bir top. Mide bulantım arttı. Daha önce hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiştim ama tükürük selini yuttum, gözlerimi kapattım, Tarkosh'un inleyen sürücüyü rahatlatırken yanımda oluşu beni kendime getirmeye yardımcı oldu.

Birkaç Karag'ın daha iç çekişlerini duydum. Zihnimde zaman uzamış ve yavaşlamıştı ama gözlerimi açtığımda neyle karşılaşacağımı biliyordum. Eskisinden daha güçsüzdüm, bacağımda da sürücünün yarasını andıran keskin bir sızı hissediyordum.

Pürüzsüz bir tenle karşılaştım, binicinin bakışları inanmazdı. Gözleri birden benimkilere kaydı.

"Teşekkür ederim."

Sadece ikisini iyileştirmiştim... ve dayanıklılığım çoktan tükenmeye başlamıştı. Ama bunlar derin yaralardı ve biri Elthikan'dı.

Ve h    bana ihtiyaç vardı. Yıkılıncaya kadar kalp taşı büyümü kullanacaktım.

Alaryk'in yükselen acıyı dindirmeye yardımcı olabileceğini biliyordum, ama halkını, karakolunu savunması gerekiyordu. Ve bir başka Elthika'nın ve binicisinin ekili araziyle iniş alanı arasında yere düştüğünü gördüğümde, ilerlemem gerektiğini anladım.

Başka çare yoktu.

Koşarak yola koyuldum.

Bölüm 3I

ALARYK

Vahşi Elthika'nın sonuncusu şafak vakti hemen önce kaçtı.

Ve Samryn'de, gökyüzünün yükseklerinde, gölgelerin mavi ve pembe tonlarıyla aydınlanan gökyüzüne doğru çekildiğini izlerken, derin bir endişe tohumunun kök saldığını hissettim.

Kalp taşı büyüm Elthika'da işe yaramamıştı. İlk kez, daha fazla kan dökülmeden, daha fazla yıkım yaşanmadan önce onları geri çekmek amacıyla gücümü kullanmışım.

Ama hissettiğim şey endişe vericiydi.

Her Elthika'nın içinde doğan kalp taşı büyüsü o kadar tükenmişti ki, sadece bir tutam kalmıştı, tutunacak hiçbir şeyim, yönlendirecek hiçbir şeyim yoktu.

Yıllardır bildiğimiz bir şeyi doğruluyordu: Arsadia'daki kalp taşları neredeyse tükenmişti. Dakkar'da yetiştirdiğimiz tohumlardan elde edilen thalara ağaçları, büyümelerini hızlandırmanın bir yolunu bulmadığımız sürece, on yıl boyunca yeni kalp taşları üretmeyecekti.

Elthikalar açlıktan ölüyordu. Açlıktan ölüyorlardı. Bu boşluğu doldurmak için kalp taşı büyüsüne ihtiyaçları vardı... ve geriye çok az şey kalmıştı. Ve yıllarca da gelmeyecekti. Hiçbir erteleme yoktu.

Peki o zaman ne olacak?

Ny'am'daki kayıp kalp taşını hissetmişlerdi. Muhtemelen onu kendileri için istemişlerdi, ama biz evimizi savunabilmiştik. Şimdilik.

Yabani sürülerin görüş alanının dışına çıktığından emin olunca, Samryn'i Grymia'ya bakmak için geri çevirdim. İçin için yanan, dumanı tüten bir Grymia. Tarım arazilerinin çoğu yok olmuştu, ancak köye en yakın tahıl tarlası kurtarılmıştı. Çitleri yanmış, hayatta kalan bir hayvan sürüsü iniş alanına doğru yönlendiriliyordu. Neyse ki köyün büyük bir kısmı Kızılsırtlı'nın alevlerinden etkilenmemişti. Etkilenen diğer yapıları da köylüler hızla söndürebilmişti.

Ancak gözetleme kulesi yandı, dumanı tüten bir çukurda yerle bir oldu. Şanslıydık. Ama daha fazla vahşi sürü gelse bile, bu kadar şanslı olacağımızı sanmıyordum.

Ama daha acil bir şey vardı: saatlerdir içimde var olan korku, onun büyüünün parıltısını gördüğümünden beri.

Samryn'i, köylülerin çoğunun hâlâ etrafta dolaştığı iniş alanına kadar manevra yaptırdım. Herkes bitkin düşmüştü ama hâlâ bir aciliyet hissi vardı. Yangınlar söndürülmüştü ama hâlâ çok sayıda yaralı ve yapılacak çok iş vardı.

Kaç kişinin öldüğünü merak ettim.

Samryn'in yorgunluğunu hissedebiliyordum; gücü bir Vyrin için hâlâ çok hızlı azalıyordu. Amaia'nın lanet üzerindeki etkisi olmasaydı, vahşi sürülere karşı bu kadar uzun süre direnemezdi.

Binici koltuğundan fırladım, ayağa kalkmadan önce sert zemine çömelerek indim.

İlk gördüğüm Myzalla'ydı, yüzü kül içindeydi, toprağa oturmuş, kısa bir süre kendine gelmeye çalışıyordu, sahada uyuyan -bayılmış- Elthika'sına yaslanmıştı.

"Nerede o?" diye sordum.

Konuşamayacak kadar yorgun görünüyordu, kolunu bir şeyin etrafında toplanmış Karag grubuna doğru uzattı. Birinin.

Göğsüm sıkıştı ve koşmaya başladım. Yanlarına vardığımda, toplanan kalabalığın arasından güçlkle

ilerledim, ancak kalabalığın arasından ancak kimin hızla geldiğini gördüklerinde ayrıldılar.

Garip bir panik yüreğimi sarıyor, burkuyordu.

Amaia yerde yatıyordu, başı Syris'in kucağındaydı. Tarkosh ve Brune yakınlarda, onun etrafındaki çemberin içinde duruyorlardı, ama ben yaklaştığımda diğerleri geri çekildiler.

Teni kül rengindeydi, rengi solmuştu ve gözlerinin iç köşelerinden kurumuş kan izleri akıyordu; bu bana tanıdık bir görüntüydü. Neredeyse nefes almıyordu, göğsü hafifçe inip kalkıyordu; beni yere dizlerimin üzerine çökertmeyen tek şey buydu. Çünkü ilk bakışta ölü gibi görünüyordu.

Elleri kurumuş kanla kaplıydı, büyüğü giderek zayıflamaya başladığından köylülerle ve Elthika'yla fiziksel temasa ihtiyacı vardı.

"Bırak onu bana," diye hırıltılı bir sesle söyledim, sesim o kadar derindi ki sanki bir dizi homurtu gibiydi. Syris, Amaia'nın başını kucağından yavaşça indirirken ben yere oturdum ve cansız bedenini nazikçe bana doğru çevirdim.

Bunu ilk yaptığımızda uyanıktı. Yine de o gece yüzüncü kez büyümü çağırdım ve ona bastırmaya çalıştım. Bir duvarla karşılaştım ama sıcaklığını orada tuttum, bir dokunuş gibi, onu uyandıracağını umarak.

"Mariss," diye fısıldadım. "Benim için uyan. Sana yardım edeyim."

Kıpırdamadı. Kalbinin attığından emin olmak için göğsüne dokundum. O boğuk sesi duyunca gözlerimi kapattım, etrafımızda onlarcası olmasına aldırmış etmedim. Onu kollarımda kaydardım, sırtı göğsüme değene kadar. Güneş vadideki yüksek tepelerin üzerinden yükselirken, altımdaki toprak sertleşti.

Sihrimi bir varlık olarak, onu bana geri getirecek bir şey olarak sakladım. Sabırlı bir insan değildim ama şimdi öyle olmak zorundaydım. Ve güneş ışığı sonunda tenime değdiğinde, kollarımda kıpırdandığını hissettim.

"Amaia," diye mırıldandım, kalbim hızla çarpıyordu. Syris'in keskin nefesini duyabiliyordum. Amaia'nın kan çanağına dönmüş yeşil gözleri uykulu gözlerle, bir parça aralandığında, bundan faydalanıp büyümü bir battaniye gibi üzerine savurdum. "Al bakalım Mariss."

Sanki açıklıktan ölüyormuş gibi, bana nasıl tutunduğunu hissedebiliyordum, sanki onu bu dünyaya bağlayan bir bağ vermişim de o da canı pahasına tutunuyordu.

Büyümü içti, tüm acıları, vücuduna emmek zorunda kaldığı tüm acı köşelerini doldurmasına izin verdi.

Bu gece kaç kişiyi iyileştirdiğini bilmiyordum. Ama büyüünün parıltısını, karanlık savaş alanına yansıdığını gördüğümü hatırladım -çünkü artık öyle olmuştu-sayamayacağım kadar çok kez. Ve her yanına gitmek, büyüünü yeniden canlandırmasına yardım etmek veya evimin güvenli ortamından ayrıldığı için onu azarlamak istediğimde, başka bir Elthika köye doğru yönelmişti ve onları kovalamak zorunda kalmıştık.

"İşte bu," diye fısıldadım. "Hepsini al."

Sanki bütün gece alabildiği ilk derin nefesmiş gibi nefes nefese kaldı. Yüzü hâlâ solgun ve bitkin görünse de, gözlerine biraz hayat geldi ve bilincini koruyabildi.

"Daha iyi," dedi, sesi kısık ve titrekti. "Kakkira vor." Teşekkür ederim.

Ama ayağa kalkabilse bile, hâlâ benden gizlemeye çalıştığı acıyı görebiliyordum.

"İyiler mi?" diye sordu.

Boğazımdan bir ses çıktı. Toplanan kalabalığa baktım.

"Amaia," dedi Tarkosh, göz göze gelmek için eğilerek, "beş Elthika, dört atlı ve dokuz köylüyü kurtardın. Bu gece senin yüzünden kimse ölmedi."

Hiç kimse mi? Saldırıda can kaybı yaşanmadı?

Gözlerimi kapattım, içimde bir rahatlama, bir minnettarlık dalgası kabardı. Bakışlarım aniden açıldığında, Grymia köylülerinin başlarını eğmiş, bir saygı göstergesi olduklarını gördüm.

Amaia'ya baktığımda, gözlerinde yaşlar birikmişti. Berrak yaşlar. Yanaklarından aşağı süzöldüklerinde, kabuk bağlamış kırmızı kanın bir kısmını temizlemeye yardımcı oluyorlardı. Gözyaşlarının rahatlamadan kaynaklandığını düşündüm. Gethrin'in ölümünün üzerinde ağır bir yük olduğunu bildiğimde, belki de omuzlarından bir yük kalkmıştı.

Yerden kalktım, Amaia'yı kollarımda tutuyordum.

"Dinlenmeye ihtiyacı var," dedim. "Hepimizin ihtiyacı var."

"Ya geri dönerlerse?" diye sordu Dresnar, çenesi gergin bir şekilde. "İlk nöbeti ben alırım."

Başımı salladım. "Onu yerleştirdikten sonra size katılırım. Ama bugün geri döneceklerini sanmıyorum. Umarım bir süreliğine."

Dış tarlalarda iki ölü Elthika yatıyordu. İkisi vahşi Elthika'ydı, birini Samryn çenesini iyice sıkarak öldürmüştü.

Ölü Elthika görmek hoşuma gitmedi. Bu bir trajediydi. Çaresizdiler. Bunu ben de hissetmiştim. Ama bu yine de Grymia'nın tehlikede olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Halkımdan çok daha fazlasını öldürebilirlerdi.

Myzalla'nın görevleri organize edeceğini bilerek iniş alanından ayrıldım, ancak köylülerin çoğu için önceliğin dinlenme olduğunu biliyordum. Süvarilerim bu gece yiğitçe ve durmaksızın savaşmışlardı.

Ana yoldan, yani en hızlı yoldan köyün içinden geçerek evime geri dönerken sessizdik. Amaia'yı içeri, serin sessizliğe getirdiğimde, tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

Onu çamaşır odasına götürdüm ve banyo havuzu buharlı suyla dolarken dikkatlice soyundum. Benden saklamaya çalıştığı her irkilme, midemin bulanmasına neden oluyordu.

Soyunduktan sonra onu havuza taşıdım. Köye dönüp tamiratlara yardım etmem gerektiğini bilsem de, kendime onunla bu anı yaşatacaktım. Kısa bir molaya ihtiyacım

vardı, en azından kendimi onun... iyi olduğundan emin olmak için. Hayatta. Nefes alıyor. Sıcak. İniş alanında serilmiş halinin görüntüsü hâlâ aklımdaydı.

"İyi misin?" diye sordu Amaia'nın sakın sesi, bizi arkaya yaslayıp ellerini kaplayan kurumuş kanı ovmaya başladığımda.

"İyiyim," diye cevap verdim, su şırıldayarak.

"Peki ya Samryn?"

Gözlerine baktım. Kanlı yüzündeki yeşil, canlı bir şekilde parlıyordu. "Yaralanmamış."

"Güzel," diye fısıldadı.

"Amaia."

"Hmm?"

Ovma işlemine ara verip alnımı alnına bastırdım, avucumu alnına götürdüğümde kalp atışlarını hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. Nefesi kesildi ve gözlerimin onun gözlerinde yansıdığını gördüm. "Halkımın çoğunu kurtardın. Bunu asla unutmayacağım."

Bir an için ne diyeceğini bilemiyormuş gibi göründü.

"Ama bunu bir daha asla yapma."

Kaşlarını çattı.

Havuzun yanındaki sepetten temiz bir bez alıp ılık suya batırdım. Yavaşça yüzüne sürdüm, kanlı gözyaşlarının, külün, kumun ve isin tüm izlerini silmeye çalıştım.

Hareketlerimi durdurmak için bileğimi tuttu. "İnsanlar bana ihtiyaç duyduğunda bir daha asla saklanmayacağım. Bunu bilmelisin."

"Burada kalmanı ben istedim," dedim sadece, sesim niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı. Elim titriyordu ve durduramıyordum.

Amaia da fark etmiş olacak ki avucumu avucuna alıp sıkıca sıktı. "Alaryk."

"Kahretsin," diye mırıldandım usulca, bezi bırakıp suyun yüzeyinde yüzmesine izin verirken boştaki elimle yüzümü ovdum. Belki de şokun beni etkilediğini düşündüm. Görmesini istemiyordum.

"Buradayım," dedi çenemi avucunun içine alarak. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ben de hemen onu kendime çektim, kazara ona zarar vermemek için kendi gücümün farkında olmaya çalıştım. "Buradayım," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "İyiyim."

"Seni gördüm," diye mırıldandım. "Sahada. Ve seni kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Ne kadar çabuk olabileceğini. Ve bu beni çok korkuttu, Amaia. Bunu bir daha asla yapma."

Gözleri büyüdü.

"Yardım etmek istedim," diye savundu. "Mecburdum. Sen de söyledin ya, benim büyüm nadirdir. Öyleyse neden onu halkına yardım etmek için kullanmıyorsun?"

"Çünkü seni kaybetmek istemiyorum Amaia," diye çıkıştım, sesim sert ve boğuktu ama sözlerimin amacının yerine ulaştığını biliyordum. "Seni kaybedemem. Ve bu sadece senin lanet olası büyüün yüzünden değil."

Zaman durmuş gibiydi, sanki ikimiz de nefesimizi tutuyorduk.

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı, garip bir şekilde sessizdi ve sözlerime dalmıştı.

"Hayır," diye çıkıştım.

O benim için hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı... ve bunun ne zaman olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Ancak onun öldüğünü sandığımda, hareketsiz ve isteksiz bir şekilde yattığını, başının Syris'in kucağında olduğunu gördüğümde... İkiye bölündüğüm baş döndürücü hissine kapılmıştım.

Bir an bir sonraki ana geçti. Bir farkındalık ve artık bir daha asla aynı olmayacaktım.

İkimiz de bundan sonra sessiz kaldık, kendi düşüncelerimize daldık, az önce yaptığım söylenmemiş itirafı hatırladık.

Hemen yüzme havuzuna girip ikimizi de kirden temizlenene kadar ovdum. Ve ancak onu kurulayıp

tuniklerimden birini giydirdiğimde kendimi biraz daha iyi hissettim.

"Geri dönmen gerekiyor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle, alnını göğsüme bastırıp kollarını belime dolayarak. Binici yeleğimi giymiştim, henüz kancaları kavramayı bitirmiştim. "Senin de dinlenmen gerek."

"Elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağım," dedim. Yüzü bana dönene kadar dürttüm. İç çekişini hissederek onu nazıkçe öptüm. "Söz veriyorum. Uyu. Ve sakın kuluçkahaneye gizlice gitmeye cesaret etme. Tarkosh halleder."

Kapıyı açtığımda, "Alaryk" dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım, külün içimde dans ettiğini görünce kaşlarımı kaldırdım.

"Ben de senin için çok korktum," dedi sonunda.

Gözlerimiz kenetlendi. Göğsüm sıkıştı. Birkaç adım geri yürüyüp onu yakaladım, dudaklarına sert bir öpücük daha kondurdum, o da hevesle karşılık verdi.

Sonra küçük bir küfürle ayrıldım, çünkü biliyordum ki eğer yapmazsam bir daha asla gidemeyecektim.

Kapıyı arkamdan kapatıp, tadı hâlâ dilimde, bakışlarımı Grymia'ya çevirdim; yapılacak çok şey olduğunu biliyordum. Kalbim hâlâ Amaia'yla birlikte olsa da, halkım için sakın ve odaklanmış olmalı, kendimi önümdeki işe hazırlamalıyđım.

Ana yolun yarısına geldiğimde, ileride bir ses dalgası duydum. Birkaç muhafız, önümüzde tartışıyordu...

Kahretsin.

"Ne oldu?" diye homurdandım, onlara doğru yürürken, zaten bildiğimden korkuyordum.

Bana haberi veren cesur kişi Jirin'di, ifadesi gergin, çenesi gergindi.

"Özür dilerim Karath," dedi Jirin gözlerime bakarak. Arkasındaki ev karanlıktı, kapı kaba kuvvetle kırılmış, menteşesinden sarkıyordu. "Gitti."

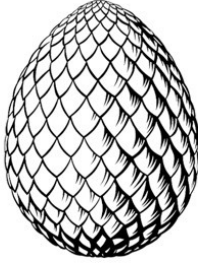
Zihnimde canlandırabiliyordum. Elthika saldırdığında öncelik Grymia'ydı. Bir esiri korumak değil. Bir seçim yapmışlardı. Savaşa katılmak için görev yerlerinden ayrılmışlardı.

Ve onları suçladığımı bile söyleyemedim.

"Ryak gitti," dedi Jirin. "Nevin'i de bulamıyoruz."

Bölüm 32

AMAIA

Grymia'nın konseyine yapılan çağrı (Alaryk'in atlıları ve birkaç güvenilir danışmandan oluşuyordu) göz korkutucuydu, yeniden inşa edilen köye doğru giden yolu takip ederken içimde derin bir endişe kemiriyordu.

Taze sabah hâlâ duman ve yanan odun kokuyordu. Grymia'nın atlıları tarafından indirilen iki vahşi Elthika'nın ölüm kokusu havaya sinmişti; ancak cesetleri köy sınırlarının ötesindeki ormana defnedilmiş ve yok edilmişti.

Dresnar arkamdan geliyordu, çizmeli ayakları beni gerginleştiriyordu. Elthika saldırısından sonra gece gündüz deliksiz uyumuş, ancak uyandığımda Ryak ve Nevin'in ortadan kaybolduğunu fark etmiştim.

Alaryk'i beni evine getirdiğinden beri görmemiştim. Yine de vücudunun izine ve yatağının yanındaki buruşuk kürklere bakılırsa, gecenin bir vakti bana geri döndüğünü varsaydım.

Bu sabah, Alaryk'le uyanmak yerine Dresnar dışarıdaydı ve bana "Dakkari tutuklusunun" Nevin'le birlikte kaçtığını ve konseyde bulunmamın istendiğini haber veriyordu.

Endişe ve korku beni neredeyse hasta edecek duruma getirmişti.

Ama köyde yürürken beni en çok şaşırtan şey, neredeyse hiç tanımadığım insanların bana gösterdiği tepkiydi. Hatta yakın zamanda yanımdan fısıldaşarak geçen veya beni görmezden gelen insanlardı bunlar.

Şimdi başlarını eğdiler, sabah selamlarını aldılar, iyileştigiime dair iyi dilekler aldılar. Bir zamanlar Ethrisha'nın konuştuğunu gördüğüm yaşlı bir Karag kadını vardı; yanımdan geçerken avucuma taze pişmiş bir ekmek sıkıştırdı ve içine naro tohumları karıştırılmış olduğunu, bunun gücümü yeniden kazanmama yardımcı olacağını söyledi.

Garip bir tezattı bu; Grymia'nın sıcak karşılaması, bir yandan da sanki kusacak gibi hissetmem.

Biliyor muydular? Ryak ve Nevin'i bulmuşlar mıydı? Dothikkar'ın bizi buraya ne için gönderdiğini mi ortaya çıkardılar? Arkadaşım dediğim insanları gözetlemek için mi? Sevgilimi mi?

"Buradan," diye seslendi arkamdan Dresnar, beni çelik kapının yakınındaki pürüzlü taşa yerleştirilmiş bir yağ lambasıyla yüksek bir eve götürdü. İniş alanına yakınlığını göz önünde bulundurarak, geçerken görmüştüm.

Eve girmeden önce, iniş alanında gece yarısı renginde, neredeyse mürekkep siyahı, mavi pullu bir ejderha olduğunu fark ettim. Daha önce hiç görmediğim bir ejderha. Bir de güneş kadar altın gözleri olan siyah bir ejderha. Elysom'dan başka temsilciler mi gelmişti? Görevlerini yerine getirmeyen bir grup Grymia köylüsü, iki Elthika'ya bakmak için toplanmıştı.

Dresnar beni içeri götürdü. Koridorlardan birinde derin seslerin mırıltılarını duyabiliyordum.

Girdiğim oda yuvarlak bir yapıya sahipti; ortada yüksek, yuvarlak bir masa, Arsadia olduğunu düşündüğüm bir haritanın açıkta durduğu, parşömenin kenarları yıpranmış ve içe doğru kıvrılmıştı. Odada sandalye yoktu, bu yüzden herkes ayaktaydı.

Gözlerim hemen Alaryk'inkileri buldu. İfadesi okunaksızdı; çünkü havuzdaki o hamlıktan, bana değen elinin titremesinden, hayatta olduğumun elle tutulur ve hissedilir rahatlamasından çok farklıydı. Bana değer veriyordu. Derinden.

Bundan daha korkutucu olan tek şey, benim hislerimin onunkilerle aynı olmasıydı. Dün ortaya çıkanların ikimizi de şaşırttığını düşündüm.

Ancak şimdi ona bakmak, içimdeki endişeyi dindirmiyordu. Aksine, daha da sıkı sarıyordu.

Myzalla oradaydı, Brune'un yanında duruyordu. Dudakları sessiz bir gülümsemeyle kıvrıldı, ama onu gördüğümde benimkiler bastırdı. Sanki bu benim için bir cevap olacakmış gibi hafifçe başını salladı.

Onlara ne söylemişti?

Odadaki diğer iki erkeğe gelince...

İkisi de boy, yapı ve ten rengi olarak benzerdi. Siyah saçlar, güneşten yanmış bir ten, bana baktıklarında beni olduğum yerde mızrak gibi dürten keskin, keskin yüz hatları.

Bir an kardeş olabileceklerini düşündüm. Ama baktıkça, ikisinin birbirinden bu kadar farklı olamayacağını gösteren farklılıkları fark etmeye başladım.

"Bu Sarkin Dirak'zar," dedi Alaryk, bana en yakın erkeği işaret ederek. Ensesinde kıvrılan kısa siyah saçları ve delici, güzel gözleri vardı. Ortası altın sarısı, erimiş kahverengi ve koyu orman yeşili. Gözbebeklerimin küçüldüğünü, binicilik yeleğinin yumuşak gömleğiyle gıcırdadığını gördüm. "Onu tanıyorsundur, eminim."

"Evet," dedim sessizce. İsmi tanımıştım. Sarroth'un güney bölgesinin Karath'ıydı. Yaklaşık bir yıl önce Dothikkar'ın kızlarından biri olan Dothik prensesi Klara'yı evlendirmeye gelen Karag kralı. Elbette herkes hikâyeyi biliyordu. Aşka yol açan bir ceza eylemi.

Prensesi istemek için Dothik'e geldiği geceyi hatırladım. Haftalardır herkes bundan bahsediyordu.

Ve işte karşınızda, o kötü adam ete kemiğe bürünmüştü.

"Ve bu da Vaedrin Malik," diye devam etti Alaryk, odadaki diğer erkeği işaret ederek.

İsmi aklıma gelmemiştii, Sarkin'inki gibi... ama ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Kendi başına bir kraldı. Bir Karath mı? diye düşündüm.

"O, Kyloth'un kuzey bölgesinin Karath'ı," diye yanıtladı Alaryk, sanki şaşkınlığımı duymuş gibi. "Aeras'ın Süvarisi."

Şimdi Grymli köylü grubunun Elthika'ya bakmak için neden toplandığını anlamıştım. Çünkü iki Vyrin'i yan yana, yakından ve canlı canlı ne sıklıkla görüyordunuz ki?

İki değil, üç Karath ile karşı karşıya kaldığımda kendimi böyle hissettim.

Vaedrin Malik'in geniş omuzlarına değen dalgalı ve rüzgârda savrulan siyah saçları vardı. Etrafına kumaş bir başlık ve göğsüne zırh gibi oturan kalın bir deri parçası sarılmıştı. Göğsünün ortasına gümüş bir toka takılmıştı ve pelerinin kumaşı hareket ettiğinde bir hançerin kabzası parlıyordu.

Ve gözleri... mordu. Böylesine kasvetli ve sert bir yüz için neredeyse fazla güzel, yumuşak bir menekşe rengi. Daha önce hiç böyle bir benzerini görmemiştim, ne burada ne de Dothik'te. Yüzü mükemmel simetrikti, gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı, tek bir kusuru yoktu. Ona bakmak neredeyse canımı yakıyordu ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Bakışlarımı tekrar Alaryk'e çevirdim, tam o sırada "Bu Rath Savenal'li Amaia," dedi.

"Savenal mı?" Vaedrin'in sesi duyuldu, gök gürültüsü kadar derin ama tuhaf bir şekilde cam kadar pürüzsüzdü. "Batı Toprakları'ndan mısınız?"

Ona sert bir bakış attım, şaşkınlığım güzelliğini unutturdu. "Ailem, Lysi," diye cevapladım. "Bunu... nereden bildin?"

Vaedrin öne doğru eğilirken ellerini masanın üzerine açtı. "Batı Toprakları'nı seviyorum."

Sarkin ona sert bir bakış attı. "Elysom sana emir verdi."

"Geri dönmedim, değil mi?" diye cevapladı Vaedrin, ama gözlerini benden ayırmadı. Delici bakışları beni olduğum yerde kıpırdattı.

Boğazımı temizledim. "Ailem onlarca yıl önce orada kalabalık bir topluluk halinde yaşırdı. Ama ben Dothik'te doğdum. Batı Toprakları'na hiç adım atmadım."

İstediğim kadar.

"Yazık," diye yanıtladı Vaedrin. "Orada çok güzellik var. Topraklarda ve insanlarda."

Sonra sustu ve gözlerini haritaya dikti.

Dudaklarımı yaladım ve Alaryk'e baktım. "Bana bir şey için mi ihtiyacın vardı?"

Sesim, benim kulağıma bile gergin geliyordu. Sinirliydim de.

"Ryak'la ilgili bir şey mi var?" diye sordum, Brune'un varlığının tamamen farkında olarak. "Bulundular mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Alaryk. Başparmağıyla Grymia'yı çevreleyen haritada ormanın sınırlarını çizdi. "Dış sınırları aradık ama hiçbir iz yok. Yapılması gereken onca iş varken, onları aramak için çok fazla atlı ayıramayız."

Brune'a baktım, kısa bir bakış, ama Alaryk bunu yakaladı.

"Bir şey biliyor muydun?" diye sordu sevgilimin boğazından hırıltılı bir sesle. "Ne planladıkları hakkında?"

Kaşlarım çatıldı. Neyse ki yalan söylemek zorunda kalmayacaktım. "Tabii ki hayır."

"Nevin'le hiç konuştun mu?"

"Ben-" diye lafımı kestim, hızla düşündüm. Gerçek, Brune'u veya beni ifşa etmeye yetmiyordu. Ama aldatmacadan nefret ediyordum. "Benimle konuştu. Ryak'a ne olacağını sordu. Sana... yakın olduğumu biliyordu."

Alaryk'in gözleri bana dikildi. "Peki sen ne dedin?"

"Alaryk," dedim sessizce, ellerimi iki yana açarak, midem bulanırken bile. "Eline geçen ilk fırsatta Ryak'ı kaçırmamasını kesinlikle önermedim."

"Ben öyle bir şey söylemedim," diye mırıldandı, gözlerini benden ayırmadan.

Sorgulanıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Kalbim göğsümde daha da hızlı çarpıyordu, Alaryk bana öyle baktıkça kusacağımı hissediyordum. Dikkatli... temkinli. Bundan nefret ediyordum.

"Ona Ryak'ın idam edilmesinin çok muhtemel olduğunu söyledim," dedim, gerçek dudaklarımdan dökülürken. "Ama bunun bir sır olduğunu düşünmüyordum. Grymia'nın istediği buydu."

Alaryk'in yüzünü hâlâ okuyamıyordum.

"Sanırım," dedi Sarkin, dairesel odaya aniden sızan gerginliği dağıtarak, "Nevin'in arkadaşını kurtarmak için bir fırsat görmüş olması ve bunu değerlendirmiş olması daha olası. Planlı olduğunu sanmıyorum. Ve kesinlikle bu Dakkarilerin olaya dahil olduğunu da sanmıyorum."

İrkildim, gözlerim Alaryk'e kaydı, kaşlarım çatıldı. "Bunu Nevin'le planladığınızı mı sandın?"

Alaryk yüzümde ne gördüyse, omuzları gevşedi, ama sadece biraz. "Emin olmak istedim."

Öfkelenmeye ve incinmeye hakkım var mıydı? Savaş alanına temkinli adımlarla giren, her an yanlış adım atmaktan korkan benken?

Ryak ve Nevin gitmişti. Bu da Brune ve benim artık Dothikkar'ın emirlerini yerine getirmek zorunda olmadığımız anlamına geliyordu. Ryak bu işi batırmıştı. Kralına hesap verecek olan oydu... eğer eve dönebilirse.

Kaşlarım çatıldı.

Peki eve nasıl döneceklerdi?

"Nevin'in bunu yapacağını hiç tahmin etmemiştim. Hatta Ryak'ın bile," diye cevapladım çünkü Karag'ın gözleri üzerimde olduğu için kendimi yargılanıyormuş gibi hissediyordum. Brune'u daha önce sorgulayıp sorgulamadıklarını merak ettim. "Dediğim gibi, onları neredeyse hiç tanı mıyordum."

Peki neden midem bulanıyordu? Alaryk'in gözleriyle karşılaşmamak için masaya baktım ve derin bir nefes aldım. Çünkü beni görebilecekti. Panik yükseliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Brune, çöken omzuma dokunarak.

"İyiym, sadece yorgunum," diye cevapladım, gözlerine de bakmadan. Çünkü onlara ne söylediğini bilmiyordum. Ama odaya adımımı attığımda başını belli belirsiz sallayışına bakılırsa... hiçbir şey düşünmedim. Belki de Ryak onu kendi babasıyla ilgili olarak tehdit etmişti. Benim gibi, ailesini korumak için her şeyi yapardı.

Gerçek tehditler artık ortadan kalkmış olsa da, yine de eve dönmemiz gerekiyordu. Hâlâ sonuçları olabilirdi.

Ve geri döndüğümüzde başımıza ne gibi bir bela açılacağını kim bilebilirdi ki...

Acaba Brune da aynı şeyi mi düşünüyordu? Kendimi toparlamalıydım.

Alaryk'e dönüp baktığımda kendimi daha merkezlenmiş ve kontrol sahibi hissettim. "Onlardan hiçbir iz bulamadın mı?"

"Arsadia'da ancak bu kadar ileri gidebilirler," diye mırıldandı Vaedrin, bakışlarını haritaya dikerek. "Dik vadiler, dağ sıraları ve Elthika sırtında değilseniz gezinmesi zor, tehlikeli topraklar var. Bir yerlerde saklanıyorlar. Belki bir mağara sistemi? Ny'am arandı mı?"

"Dresnar bu sabah aradı," dedi Alaryk, kapıda nöbet tutan atlıya doğru başını sallayarak.

"Hiçbir iz yok," diye yanıtladı Dresnar.

"Anlamıyorum," diye atıldı Myzalla. "Nevin ve Ryak, krallarının muhafızları. Hayatta kalma becerileri var, değil mi? Ne kadar ileri gidebileceklerini sanıyorlardı? Yiyecekleri, suları veya barınakları yok. Ülkemizin merkezindeki bir adada olduklarını da söylememe gerek yok. Eve dönmek için..."

"Yardım," diye tamamladı Sarkin onun yerine. "Karag'dan yardıma ihtiyaçları var. Elthika'ya ihtiyaçları

var. Yani Nevin'in kararı, zaten yardım almış olmalarına mı dayanıyordu? Yoksa çaresizlikten miydi?"

"Çaresizlik," diye alaycı bir şekilde cevapladı Vaedrin. "Hiçbir Karag onlara yardım etmez. Özellikle de burada, Arsadia'da."

Dilimi ısırdım. Yardım edebileceklerini düşündüm. Çünkü Ryak, Dothik'e mesajlar gönderiyordu, değil mi? Bir şekilde iletişim kurmanın bir yolunu bulmuş gibiydi. Sadece ben bu bilgiye sahip değildim. Ayrıca, içimde büyük bir ses beni kontrol etmek için yalan söylediğini düşünüyordu. Bir blöftü.

"Ya Dakkarilerse?" diye sordu Vaedrin. "Elthika'ları yok ama gemileri daha önce güney kıyılarımıza yanaştı. Eğer ikisinden birinin bir tür işaret fişeği varsa, deniz yoluyla buraya gelmeleri mümkün."

"Devriyelerimiz şimdiye kadar bir gemi tespit etmiş olurdu," diye mırıldandı Sarkin başını sallayarak.

"Doğudan geldilerse hayır," diye yanıtladı Vaedrin. "Orada düzenli devriyelerimiz yok."

Alaryk bana bakıyordu. Umarım o suçluluk duygusunu yakalamamıştır.

"Ne düşünüyorsun Amaia?" diye sordu. Ama sesi soğuktu. Biliyor, diye düşündüm. Umarım paranoyamdır.

"Ben mi?" diye sordum yutkunarak. Nefesimi verip başımı salladım. "Nereye gitmiş olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok."

Brune araya girdi. "Eğitimde kendilerine ait bir Elthika'ya sahip olmak için yeterince şey öğrenmiş olabilirler mi? Arsadia'yı terk etmek için?"

"Şüpheli," dedi Myzalla burnunu çekerek. "Ama imkansız değil. Yine de intihar olur. Çaresiz olmalısın."

"Öyleler," diye yanıtladı Sarkin sadece. "Dışarıdan yardım alamıyorlarsa, kesinlikle çaresiz durumdalar."

Ani bir baş dönmesi dalgası odayı döndürdü ve düşmemek için masaya daha sıkı tutundum. Nefes almak

giderek zorlaşıyordu ama bunu iyi saklayabildiğimi sanıyordum.

"Amaia," diye mırıldandı Alaryk.

Bakışlarımı kaldırdım.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyor musun? Dothikkar seninle hiç konuşmadı mı? Ryak ve Nevin buradaki planlarından hiç bahsetmedi ya da burada müttefikleri olduğunu ima etmedi mi?"

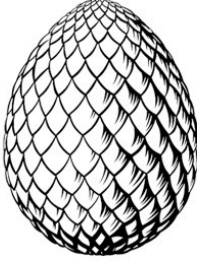
Brune'nin eli yüksek masanın altından benimkine değdi.

Karag'ın gözleri üzerimde iken Alaryk'e baktım ve "Hayır" dedim.

Ve yalan dilimde acı kül tadı bıraktı.

Bölüm 33

AMAIA

Alaryk o gece garip bir ruh halindeydi ama bunun daha önce konseyiyle yaptığı toplantıdan kaynaklandığını düşündüm.

Sarkin ve Vaedrin çoktan ayrılmıştı. Elthika saldırısı haberi yayıldığında ikisinin de Elysom konseyiyle görüşüyor olması büyük bir şanstı. Doğrudan Elysom'dan gelmişlerdi ve tek bir gecede yok olan mahsulümüze kendi topraklarından destek vereceklerdi. Elbette yerin derinliklerinde aylarca yetecek depolar vardı, ancak gelecek yılki stok yardım olmadan belirsizdi.

Yani Alaryk'in bu kadar dalgın olmasının sebebi yorgunluğu muydu, yoksa halkına yönelik Elthika saldırısının yarattığı duygusal sonuçlar mıydı, yoksa Ryak ve Nevin'in kaçışının beraberinde getirdiği soru ve endişeler miydi, emin olamadım. Muhtemelen üçü de. Tüm bunları nasıl omuzlarında taşıdığını bilmiyordum. Ne kadar güçlüydü.

Çamaşır odasında ona yalnız zaman verdim, arada sırada gelen su sesi hâlâ orada olduğunun tek göstergesiydi. Ama sabırsızlığım giderek arttı ve sonunda içeri daldım, incecik perdenin yanından geçip onu çıkıntıda, arkasındaki taşların kenarlarına kollarını açmış, başını geriye atmış halde

buldum. Gözleri kapalı uyuyor olabileceğini düşündüm ama yaklaşan ayak seslerimin en ufak bir fısıltısını duyduğunda başını öne eğip bana baktı; mavi gözlerinin yakıcılığı beni olduğum yere çiviledi.

"Endişelenmiştim," dedim. "Sessizdin. İyi misin?"

Kafasında neler döndüğünü merak ediyordum. İfadesi... mesafeliydi.

Belki de... bugün beni anlamıştı. Ve bu, içimin burkulmasına neden oldu.

Ağzımı açtım. Ona tam olarak ne söyleyecektim? Bilmiyordum. Hâlâ eve gitmem gerekiyordu. Dothikkar'ın gizli planını düşman olarak gördüğü birine anlatırsam ne olurdu? Bana mı? Aileme mi? Ryak ve Nevin gitmiş olsa da dikkatli olmalıydım. Alaryk, Dakkari değildi. İsterlerse vatanımı yerle bir edebilecek bir ulusun kralıydı. Ve ilk kez, Dothikkar'ın kendi korkusunu ve paranoyasını anladım. Elthika'nın kudretini, Karag'ın kuvvetini bizzat görmüştüm.

Dakkari mi?

Onlara karşı hiçbir şansımız yoktu. Tek korumamız, Heartstone prodüksiyonuna dayanan, aramızda imzalanmış bir anlaşmaydı.

Zaten Ryak'ın yaptıkları da bunu kanıtlamıştı ve bu durum zaten kırılğan ve tehlikeliydi.

"Büyümü sana kullanmama neden bu kadar karşı çıkıyorsun?" diye sordu Alaryk aniden. Aklıma bir uyarı geldi. Bir sorun vardı.

Burun deliklerim genişledi. "Sana söylemiştim. Çünkü nasıl hissettirdiğini sevmemişim. Tecavüz gibi hissettiriyordu. Sen zihnimin içindeydin, sesin beni bir sürahi gibi dolduruyordu. Ve..."

"Ve ne?"

"Senden korkmak için haklı sebeplerim var," diye bitirdim. Bu sözlerle alınıp alınmayacağını bilmiyordum. Kamora ile ilgili yaptıklarını bana anlatmıştı. Bunları yüzüne bir silah gibi fırlatmaya çalıştığımı mı düşünürdü acaba?

Nadir bir büyüye sahip olabilirdim... ama onunki daha tehlikeli ve güçlüydü. Onunki krallıkları yıkabilirdi. Aynı büyü bana ne yapabilirdi ki? Onun ellerinde şekil verilebilir bir kil gibi olurdum.

Kelimelerin nasıl düştüğünü anlayamadım. Bana o içgörüyü vermedi. Bana kapalı hissediyordu. Bir kitap gibi. Dünden çok farklıydı, aynı yerde. Öyle keskin ve çarpıcı bir tezat ki, gerçek olup olmadığını merak ettim.

Gözleri vücudumu taradı. "Soyun."

Midem bulanıyordu. Tereddüt ettim. "Tuhaf davranıyorsun."

Yüzme havuzunda yavaşça bana doğru yürüdü, buhar etrafını sarıyor, saçlarımı kabartıyor, kıyafetlerimi ıslatıyordu. Kenarda durduğum yere ulaştığında, nefesimi tutarken eli bileğime dokundu ve bacağımın yan tarafına doğru kaydı.

"Zihninin içinde olamazsam bile, senin içinde olmak istiyorum," diye mırıldandı. Nefesim kesildi, içimdeki şaşırtıcı sıcaklık bir çiçek gibi açıldı. "Soyun, Mariss."

"Ne oldu Alaryk?"

"Benim için soyun," diye mırıldandı, pantolonumun bağcıklarını çözmek için elini uzatarak, kumaştan aşağı su damlaları akıyordu. "Bu güzel bacakların arasına iyice girdiğimde sana söyleyeceğim. Hissedebildiğim tek şey sen olduğunda. İstedğim bu."

Ürperdim, dudağımı ısırdım. Pantolonumu aşağı çektiğinde, dudakları öpücüğünün serin dokunuşu altında hassaslaşan baldır kasıma değdi. İç çekerken ağzını yukarı doğru kaydırды ve dilinin dizimin arkasına değdiğini hissettim, irkildim. Tereddütle ellerim tuniğimin eteğine gitti ve pantolonumu çıkardım, pantolonumdan çırlçıplak kalana kadar çıktım, çıplak ayaklarım havuzun kenarındaki taşa bastı.

Belki ikimizin de buna, yakınlık ve seks sırasındaki bağ hissine ihtiyacı vardı. Belki de ikimizin de duvarları yıkıldığında, aramızda sadece his, zevk ve kalp taşı büyü

varken, onu gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu çözebilirdim.

Havuza adımımı attığımda, o da karşımdaki çıkıntıya geri döndü ve heyecanla arkasına yaslandı.

Kristal mavisi gözlerinin vücudumda nasıl gezindiğini hissedebiliyordum, ona doğru ilerlerken bakışlarındaki takdiri ve arzuyu gizleyemiyordum.

Alaryk'in penisi çoktan sertleşmiş, suyun kenarından dışarı çıkmıştı. Beni izlerken görünce, penisini sıkıca kavradı ve ucunda bir damla ön sıvı parıldayana kadar kendini okşadı.

Ellerimi göğsüne bastırdım, hâlâ emin değildim, ama aramızdaki o tanıdık şehvet ve ihtiyaç, bir akıntı gibi akıp gidiyordu ve rahatlatıcıydı. Başparmağım meme ucunu sıyırdı ve piercingini çekiştirdiğinde zevkten tısladı.

Sonra inledi, eli penisimden ayrılıp beni kendine doğru çekti ve kıcımlı sıklıkla. İçimde bir heyecan hissettim. Böyle davranmasını, bana ihtiyacı varmış gibi davranmasını, dokunuşuyla sahiplenici olmasını çok seviyordum.

Arzularından utanmıyordu, bu da benimkilerin özgür hissetmemi sağlıyordu. Karnımın dönmesine, bacaklarımın arasında zonklamama neden oluyordu... mesafeli tavrından çekinsem de.

Büyüsü tenime vücut yağı gibi yayıldı, parıldadı ve kalınlaştı. İyi hissettirdi, kış gününde omuzlarıma dolanmış bir kürk gibi sıcaktı. Benimki de Alaryk'inkini beklentiyle, rahatlayarak karşıladı. Biraz açgözlüydüm, bir kısmını kendime ayırdım çünkü Elthika saldırısından hâlâ bitkin hissediyordum, yorgun yerlerime dolmasına izin verdim, ta ki ona doğru eğilene, beni güçlü, arzulanan ve bütün hissettirene kadar.

Başımı eğdim. Dilim meme ucunu buldu ve metali dilimle yuvarladım. Derin, kesik kesik bir homurtu bıraktı.

Ama sonra eli saçlarıma dolandı ve başımı geriye doğru çekti. Sert değildi ama nefesim kesilecek kadar sertti,

boynum açıktaydı ve ona yarı kapalı, dudaklarım aralık bir şekilde baktım.

Alaryk eğildi, saçlarımı gergin bir şekilde avucunun içinde tuttu, boğazımın kenarını yalayıp emdi. Dişleri tenimi ısırdı, sanki beni işaretlemek istiyordu. O küçük acı çakmağını seveceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama karnımdaki sıcaklığın cehenneme dönüşmesine neden oldu ve tırnaklarım omuzlarına battı, etinde yarım aylar oluştu ve inledi.

Belki biraz acı o kadar da kötü değildi.

Belki birbirimizi onunla işaretleyebiliriz.

Bunu neden istedim?

Neden onu küçük bir şekilde sahiplenmek için içimde artan bir umutsuzluk hissediyordum?

Ama cevabı biliyordum.

Onunla geçirdiğim bu anları hatırlamak istiyordum. Eve döndüğümde ve onu özlediğimde... Onu o kadar özliyordum ki, tadı hala dilimde, kırık kalbimin pürüzlü parçaları onun için acıyordu.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti ve onları sıkıca sıktım.

"Söyle bana," diye fısıldadı. Çünkü elbette ondan hiçbir şey saklayamazdım. Belki de kendi ihanetim hariç.

"Bunun olması gerekmiyordu," diye fısıldadım, yutkunurken boğazım ağzına çarpıyordu. "Seni bulmamam gerekiyordu."

Büyüsü yükseldi ve ben nefesimi tuttum. Göğsümün içinde küçük bir top gibi hissedebiliyordum. Büyüyecek bir tohum gibi. Parlayana kadar sıcaklığını, ışığını ve gücünü yayacak bir kalp taşı gibi.

Beni kaldırdığında nefesim kesildi.

Sonra tüm düşünceler aklımdan çıktı ve hızla içime girdi, kalın penisi keskin bir iniltiye neden oldu.

Alaryk'in sahip olduğu ve kontrol ettiği vahşi bir yaratık oldum. Omuzlarını kaldıraç olarak kullanarak onu sürdüm, uylukları ağaç gövdeleri kadar kalın ve güçlü olduğu için

dizlerim çıkıntının taşlarına tam olarak değmiyordu. Üzerine iyice yayılmıştım. Bana sadece kontrol yanılması veriyordu ama aslında beni beceriyordu.

Hızlı ve çaresizdi. Omurgam karıncalandı, ayak parmaklarım kıvrıldı. İçimde öyle güzel bir his vardı ki, tüm o metal derinlere çarpıyor ve kayıyor, beni sıkıştırıyor, beklenmedik bir şekilde boşalmamı sağlıyordu, sanki sadece koparması gereken sıkı bir ipmişim gibi. Onun oyuncağıydım. Üzerimdeki kontrolü şok ediciydi.

Çılgılığım taştan geri dönene kadar yankılandı, kulaklarımı doldurdu. Büyüsü sıcaktı, yakıcıydı. Gittikçe büyüdü ve ben de içimden fışkıran zevkle kıvranmaya devam ettim.

"Bu bacakların arasındayken sana söyleyeceğimi söylemiştim," diye homurdandı. Dudakları kulağıma geldi ve kulak memesini ısırды, bu beni irkiltti. Beni becermeye devam etti, vücudumu zıplattı, orgazm hiç bitmezken beni kullandı. Ama gelmedi. Gelmeyecekti.

"Ne?" diye soludum, kelimeler sersemlemiş beynimde karmaşık bir karmaşa halindeydi.

"Bana yalan söylüyorsun Amaia," dedi. Sözleri, kalçasının sertçe şaklamasıyla noktalandı. "Her şey hakkında."

Kelimeler haz duygusunun yarattığı sis perdesini yırttı. Kasıldım, vücudum onunkinin ritmini kaybetti.

"Biliyorum. Senden o kadar mı uzaklaştım ki umursamıyorum?" diye devam etti, ardından boğazımı düğümleyen karanlık bir kıkırdama geldi. "Ne sakladığını bulacağım."

Büyüsü arttı.

İşte o zaman daha önce hissettiğim şeyi hissettim.

Zihnimde güçlü, kesin ve dolaşan varlığı.

Nefes nefese kaldım ve üzerinden atladım. Üzerinden kaymama izin verdi. Şok, inanmazlık ve ihanet içimi parçaladı, gözlerimden yaşlar boşanırken suçluluk duygumla birleşti.

Kendimi uzağa fırlattım, sırtımı döndüm, kamburlaştım, odaklanmaya çalıştım, onu aklımdan çıkarmaya çalıştım.

"Dur!" diye yalvardım.

Bana yalan söylediğini biliyorum Mariss, dedi inanmazlığın kalın duvarından fısıldayarak.

Sözünü bozmuştu.

Sözünü bozmuştu!

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bunun için Samryn'i feda etmeye hazır mıydı? Mantıklı değildi. Tabii eğer...

Tabii ki ona karşı olan hislerimin affedilebilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyorsa.

Tabii ki Samryn'i lanetin altına girmesine izin vermeyeceğim kadar önemseydiğimi düşünmüyorsa.

Elthika'sının acı çekmesini istemediğimi biliyordu. Bu yüzden istediğini alıyordu... hem de benim zaten önünde diz çökeceğimi bilerek.

Göğsüm burkuluyordu. Acı bana saplanıyordu.

Acaba... her şey yalan mıydı? diye düşündüm. Başından beri niyeti bu muydu? Başından beri şüpheleniyor muydu?

Mariss, ne şüphesi var? diye sordu.

Gözlerimi kapattım ve tıpkı vahşi doğada yaptığım gibi, bıçağı zihnimde canlandırdım. Zihnimi açığa çıkarmak istiyordu ama onu şaşırttım.

Bağlantıyı kestim, muhtemelen bunu yapacağımı biliyordu.

"Uzak dur benden," diye hırıltılı bir sesle bağırdım ama titreyen kollarımla kendimi havuzun kenarına doğru çekip çıkaran ben oldum, hâlâ onun aletinin beni nasıl doldurduğunu hissediyordum, ani boşluktan kaynaklanan derin bir sızı.

Kendimi kurulamaya gerek duymadım. Ellerim titrese de, acıdan ürperdiğim için hemen giyindim.

"Şimdi saklanabileceğini mi sanıyorsun?" dedi boğuk sesi. Sesindeki kötü niyeti duydum. Döndüğümde havuzdan çıktığını gördüm. Sırılsıklam, hâlâ çıplak ve sertti, bana

doğru dönerken. Beni geriye doğru iterken hırıltılı nefeslerimi duyarak yutkundum. Ta ki tuvaletin duvarına yaslanana kadar, taş sırtımda sert ve boyun eğmez bir şekilde durdu.

"Ne saklıyorsun?" diye homurdandı, gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar başını eğdi. "Söyle bana Amaia. Bu lanet bir oyun değil."

Yüzümü çevirdim ama çenemi yakaladı. "Bırak beni," diye tısladım.

"Hemen söyle bana. Buraya bir amaçla mı geldin? Dothikkar sana emir mi verdi? Sen de onun emrinde misin? Bana anlattığın her şey yalan mıydı?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama acımın yerini öfke aldı. "Elbette hayır."

"Ama o kadar çok yalan söyledin ki," dedi iğrenerek, sesi titreyerek. "Farklı olduğunu sanıyordum. Sana inanabileceğimi sanıyordum. Ama şimdi bana söylediğin her kelimeyi tek tek gözden geçirmek, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt etmeye çalışmak zorundayım."

Göğsüne bastırdım. Titriyordum. "Bırak beni!"

"Strateji tam olarak neydi?" diye devam etti, sanki hiç konuşmamışım gibi. "Planlanmış mıydı? Yatağımdaki yerin mi? Dothikkar'ınla mı planladın? Ryak'la mı? Nevin'le mi? Bir Karath'ın sırlarını öğrenmek için bacaklarını açmaya söz verdin mi?"

Sanki suratıma tokat atmış gibi hissettim. "Nasıl cüret edersin?"

Acı ve karanlık bir şekilde güldü. "Nasıl cüret ederim?" Başını salladı. Kışın çelik gibi soğuk, dik dik baktı. "Bana bunu söyleme cüretini ne kadar da gösteriyorsun."

"Büyünü bana karşı kullandın," diye tısladım. "Senden istediğim tek şey buydu. Sen..."

İfadesinde buz gibi bir alaycılık vardı. "Ben... ne? Sana ihanet mi ettim, Amaia?"

Gözlerimde yaşlar birikti.

"Şimdi nasıl hissettiğini biliyorsun. Tıpkı onun gibisin, istediğin her şeye sahip olabileceğini, beni kendi çıkarın için kullanabileceğini sanıyorsun," diye homurdandı. Kamora'dan bahsediyordu. Umutsuzluk içimi derinden kesiyor, öfkemle karışıyordu. "Söyle bakalım, buraya ne için gönderildin!"

"Yoksa ne yapacaksın?" diye tısladım, onu dürtecek kadar öfkeliydim. Aramızdaki her şeyi yakıp yıkmak isteyecek kadar incinmişim. Siktir et. Beni tehdit edebileceği hiçbir şey, Dothikkar'ın kendi aileme yönelik tehditlerinden daha çok korkutamazdı beni. "Buraya gelmeyi ben istemedim. Yatağına girmek için kendimi kandırmadım. Beni buraya sen getirdin. Yardımımı istedin. Verdiğin sözü bozdun."

İfadesi gürül gürüldü.

"Öyleyse siktir git Alaryk," dedim yumuşak bir sesle, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken her kelimeyi telaffuz ederek. "Sana güvenmişim."

"Ve kralın için benimle sevişmeyeceğine güvenmişim," dedi, sözleri buz gibi acı ve kesik kesikti. Titrek, şaşkın bir nefes aldım, boğazımda acınası, küçük bir ses ölüyordu.

"Sen... sen beni orospu mu sanıyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Söylemek istediğin bu mu?"

Başını hafifçe geriye atıp kısık gözlerle bana baktı. Soğuk bakışları, hakkımda ne düşündüğünü tam olarak anlatıyordu. Böyle bir şey yapabileceğimi düşünmesi beni mahvetti. Sanki entrikacı, manipülatif biriymişim gibi.

Alçak sesle, "Sen de Kamora'dan farksızsın. En azından benden ne istediğini her zaman dürüstçe söylerdi," dedi.

İçimde bir şey kırıldı. Ve bunun gözlerimde parçalandığını görmüş olabileceğini düşündüm çünkü beni tutuşu gevşedi, göz bebekleri büyüdü ve gözleri benimkiler arasında gidip geldi.

Sırılsıklam ve titreyen kıyafetlerimle yanından geçtim; tuniğimi ters giymiş olabilirdim, pantolonumun bağcıkları çözülmüştü.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandı.

Cevap vermedim. Botlarımı bile giymedim. Ön kapıyı açtım, içeriden hafif bir esinti ıslık çalarak geldi, sonra arkamdan kapattım. Şok ve suçluluk duygum birbirine karışırken merdivenlerden aşağı koştum.

Kapıyı geriye doğru attığını ve arkamdan geldiğini duydum.

"Amaia, geri dön," diye seslendi.

Omzumun üzerinden baktığımda, hâlâ çıplak olduğunu, evinin dibinde durduğunu ve soğuk bakışlarının beni izlediğini gördüm.

"Bitmedi" dedi.

"Hayır," dedim. "Bir daha yakınımda olmanı istemiyorum."

Ani nefes verişine hayal kırıklığı hakim oldu. "Amaia—"

"Beni yalnız bırakın!"

Sonra kuluçkahaneye doğru koşuyordum, kuluçka odasının kubbesinin parıltısı, gecenin soğuk karanlığında hoş bir mola gibiydi.

Kuluçkahane kapısına ulaşana kadar gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. İçeri girdiğimde yere yığıldım. Syris beni orada buldu; muhtemelen bir ses duymuş ve incelemeye gelmişti.

"Amaia mı?" diye soludu. "Ne oldu?"

"H-Hiçbir şey," dedim, ama bunun bir yalan olduğu apaçık ortadaydı. Bir yalan daha... birçok yalandan biri. Buradaki tek kötü adam Alaryk değildi.

Ve "Ben yine burada uyumak isterim" dediğimde Syris'in bakışlarına karşılık veremedim.

"Elbette," dedi sessizce, sesi sakın ve boğuktu. Onun bu halini seviyordum. Belirsizlik karşısında sakinliğini koruyordu.

Moak, bütün bu zaman boyunca onu görmezden gelerek aptallık etmişti.

"Hadi," dedi Syris beni ayağa kaldırırken. "Kamaranız bıraktığınız gibi."

Bölüm 34

ALARYK

Neredeyse zifiri karanlıkta salonda oturmuş, karşımdaki boş yatağa bakıyordum.

Elim neredeyse boş bir şarap kadehinin etrafındaydı. Elimdeki en büyük kadehti; içimdeki keskin acıyı dindirmek, öfkemi bastırmak, Amaia'nın gözlerinde gördüğüm yanlışı unutmak, aklımda tekrar tekrar yankılanan kelimeleri silmek için her şeyi yapmaya çalışıyordum.

Çok bitkindim.

Çok incinmiştim; ihanet ve kayıp duygusu, daha önce hiç olmadığı kadar canımı yakıyordu. Göğsüme çarpan cam kırıkları gibi, kalbime doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Ve tek istediğim peşinden gitmekti. Onu yatağıma sürükleyip altıma sıkıştırmak ve nedenini anlayabileyim diye bana her şeyi anlatmasını talep etmek. Böylece bunu atlatıp atlatamayacağımı değerlendirebilirdim. Bunu atlatabilir miyiz diye.

Çünkü şu an onu sürgüne mi göndermeliyim yoksa eşim olarak mı talep etmeliyim bilemiyordum.

Hâlâ anlamıyordum. Bağlantıyı kesmeden önceki kısa kaymada, büyümü derinlere daldırdığımda, zihninde şekillenen bir itirafı, ufak bir bakış yakalamıştım. Buraya

gelmeden önce bildiği bir plan vardı. Tüm bu zaman boyunca bunu gizlemeye çalışmıştı.

Sadece Amaia berbat bir yalancıydı. Bunu zaten biliyordum ama Sarkin ve Vaedrin'le görüşmemiz sırasında, bunun onun teninden sızdığını neredeyse hissedebiliyordum.

Göğsümden bir ses yükseldi. Huzursuz bir acı ve hayal kırıklığı.

Neden yanıma gelemedi?

Neden bana güvenmiyordu ki?

Kadehimi halının üzerine düşürdüm, gözlerimi kapattım, sıkıca sımsıkı yumdum, ellerimi şakaklarıma bastırmak için öne doğru eğildim.

Zihninin içine girmiştim ve yaptığım şey karşısındaki ham şokunu, vahşi acısını hissetmiştim. Bir an için buna inanamıyordu. İhanetim karşısında, kötü adam, tehdit, bacaklarının arasına aldığı kişi ben olabildiğim için dili tutulmuştu.

Onu ne kadar derinden incittiğimi hissetmiştim. Bu, benim kendi acımı, kendi yaramı yansıtıyordu.

Ve ben ona saldıran o acımasız, duygusuz piç kurusuydum. Yüzü solmuş, gözleri yumuşak bir şekilde savunmasız kalmıştı; onu orospu olarak ima ettiğimde, Kamora'dan daha iyi olmadığını söylediğimde. Şimdi bile irkildim, sanki yaptıklarımın, söylediklerimden fiziksel olarak kurtulabilirmişim gibi salondan kalktım.

Ama gerçek ortadaydı... Eğer Dothikkar ve muhafızlarla yaptığı bir plan hakkında bana bu kadar zaman boyunca yalan söyleyebilseyse... başka ne hakkında yalan söylemişti?

Onun bana karşı olan duygularının gerçek olduğunu ve sahte olmadığını düşünmek isterdim.

Ama şu anda kafam o kadar karışık ki, kafamdaki karışıklık, şarap ve bundan sonra ne olacağına dair sorumluluk duygusu yüzünden her şey birbirine karışmıştı.

Ve belki de ben zayıftım çünkü tek istediğim onun yatağında olmasıydı.

Bu beni nasıl bir Karath yaptı?

Bu beni kendi halkımın nasıl bir koruyucusu yaptı? Onlara karşı potansiyel bir düşmanı mı seçtim?

Burada, olması gereken yere bakamazdım. Onun kalıcı kokusuna dayanamazdım çünkü bu, ona olan özlemimi daha da artırırdı.

Böylece evimden çıkıp iniş alanına doğru karanlık yola saptım. Serin hava iyi geldi, tenimin sıcaklığını dindirecek kadar yakıcıydı. Grymia, atadığım düzenli devriyeler dışında sessizdi. İniş alanının kenarındaki tanıdık eve doğru ilerledim; neyse ki yanmamıştı.

İçeride Elthika pullarıyla kaplı eğitim çantasını buldum ve derin bir nefes aldım. Dilim şaraptan acıydı. Ama acı vaadi beni kendime getirdi.

Ve kum dolu torbaya doğru ilerlerken, o lanet olası Hartan cadısının kehanetini hatırladım. İtiraf etmek istediğimden daha fazla düşündüğüm bir kehanet.

İlk aşkımın kalbini ona geri vermeden önce, onun kalbini söküp çıkarmayı isterdim.

Yıllar önce, belki de Kamora'dan bahsettiğini düşünmüştüm. Onu zorladığım şeyden sonra. Ama Kamora'nın kesip çıkarabileceği buruşuk bir kalbi bile yoktu ve ben de ona asla ödeme olarak kalbimi vermemiştim.

Şimdi ise... acaba başından beri Amaia'dan mı bahsediyordu diye merak ettim.

Rath Savenal'lı Amaia. Her kalabalığa uyum sağlayabilen ama yeterince yaklaştığınızda gözleri daha derin bir yalnızlığı ele veren. Cesur, cömert ve nazikti... Bunların hepsini bir an bile yapmacık davranabileceğini düşünmemiştim.

Onun öfkesini, keskin dilini sevdim. Büyülerimiz iç içe geçtiğinde gözlerinin hayranlıkla nasıl fal taşı gibi açıldığını sevdim, sanki ona sadece bizim için gizli bir dünyayı açıyormuşum gibi. Öğrenmeye, Grymia'da yaşayabileceği

her şeyi deneyimlemeye olan kararlılığını sevdim, sanki her an elinden alınabilirmiş gibi.

Her şey yalan olamazdı, değil mi? Bana karşı hissettiklerini uydurmuş olamazdı. Tarihin en büyük aptalı olmadığım sürece bilirdim.

Ben de aşta lanetlenecek miydim?

Çantama yumruğumu geçirdim, boğazımdan boğuk bir ses çıktı.

Onu geri istiyordum.

Ama yapmamalıyım.

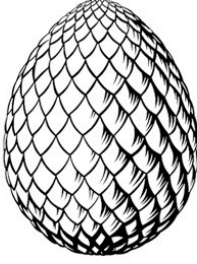
Zaten hiçbirinin önemi yoktu. Çünkü gözlerinin içindeki her neyse, bana karşı ne hissediyorsa onu kırmıştım. Milyonlarca parçaya ayrılışını izlemiştim. Yumruğumu sıkıldığında, kalbi elimde kanıyormuş gibi hissetmiştim.

Yumruğum pullarla kaplı torbaya defalarca çarptı, sert yankısı kemiğe çarptı. Neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Ve bunun için suçlayabileceğim tek kişi kendimdim, diye düşündüm kasvetli bir şekilde.

Bölüm 35

AMAIA

Sabahın erken saatlerinde hâlâ uyuyamıyordum, tekrar yatak odamın zeminine sürüklediğim sert yatağında dönüp duruyordum.

Geç de olsa, Alaryk'le yüksek bir yatakta uyumanın benim için sorun olmadığını fark etmiştim. O geceler, sıcaklığı tenime işlediği ve varlığı arkamda güçlü ve emin bir şekilde hissedildiği sürece, kendimi son derece mutlu ve huzurlu hissetmiş, onun sakin nefesleriyle uykuya dalmıştım.

Göğsümde keskin bir ağrı nefes almamı zorlaştırıyordu, bu yüzden unutmaya çalıştım, yatağımın üzerinde tekrar yuvarlandım, hemen altındaki sert taş baskısını hissettim.

Şafağa daha ne kadar kaldığını merak ettim. Sabah işlerini şimdi halledebilirdim çünkü uykunun gelmeyeceğini biliyordum. Belki de beni yeterince yorardı, böylece sürekli zihnimde saldıran bir yılan gibi, Alaryk'in büyüsünü düşünmezdim. Şakaklarımdan yastığa yaşlar damlatan büyü değildi. İhanetti. Bana zarar vereceğini bildiği bir şeyi bilerek ve isteyerek yapmasının şokuydu.

Evet, ondan bir şey saklamıştım.

Ama çok ileri gitmişti.

Beni kontrol edebileceğini sanmıştı. Kamora'yı kontrol ettiği gibi beni de kontrol edebileceğini sanmıştı.

Gerçekleşmesi iğrençti. Kesikti. Uzun süre iltihaplanacak ve acıyacaktı, özellikle de kalbim için içindeyse. Özellikle de tek bir kararla onu paramparça etmişse.

Tık, tık, tık.

Pencereye bir dizi yumuşak vuruş sesi geldi. Nefesim kesildi ve karanlık camdan içeri bakmak için boynumu sertçe geriye doğru eğdim.

O muydu?

Alaryk olabileceğini düşündüğüm için kendime lanet ettim. Özür dilemeye gelmişti. Beni yatağına geri götürmeye gelmişti, tek istediğim bu gecenin hiç yaşanmamış olmasıydı. Beni kollarına alıp bunun sadece bir kabus olduğunu, gerçek olmadığını, bana asla böyle bir şey yapmayacağını ya da sırlarını çalmak için kürklerine bürünen bir fahişe olduğumu düşünmediğini söylemesini istiyordum. Beni Kamora kadar zavallı, ona zarar veren, onu avlayan, onu kullanan vahşi biri olarak görmediğini.

İçimdeki zayıf bir kısım bunu umuyordu. Hiçbirinin gerçekleşmemiş olmasını.

Ama camdan gördüğüm, ay ışığında keskin bir şekilde kesilmiş yüz Alaryk'in değildi.

Doğrudan yukarı fırladığımda yüreğim sarsıldı, aklım başımdan gitti.

Ryak.

Başını eğdi, ne demek istediği belliydi. Kuluçkahanenin arkasındaki avludaydı. Muhtemelen yarım duvara tırmanmıştı.

İçimde bir korku belirdi. Bir an dışarı çıkmayı bile düşündüm. Bir an, şüphesiz Alaryk'i bulacak olan Tarkosh'u uyandırmayı düşündüm. Ryak bu gece tekrar yakalanabilirdi.

Arkadaşım dediğim insanlara sadakatimi ispatlayabildim.

Ailemi tehdit eden bir katile değil.

Ama o anı, beni kapının yanında botlarımı sessizce çekiştirmeye ve gizlice koridora çıkıp avluya açılan sürgülü kapıya doğru ilerlemeye itti. Kakkari'ye sadece bu sessiz saatte, gecenin bu vaktinde kimsenin uyanık olmaması için dua ettim.

Kapı menteşeleri gıcırdadığında irkildim ama aralıktan sıyrılıp kapıyı biraz açık bıraktım.

Ryak, koridordaki diğer pencerelerden uzakta, ağaçlardan birinin altında beni bekliyordu; biri uyanıp ay ışığına bakmaya karar verirse diye.

Ve yalnız da değildi.

Nevin de yanındaydı.

Ryak'ın yüzünde bir gerginlik vardı, elmacık kemiğinin üstündeki benekli morluk, gardiyanlarının hapis hayatı boyunca ondan öfkelerini çıkardıklarını düşündürdü bana.

Kendi dnyama doğru yryormuşum gibi hissettim.

"Beni dikkatlice dinle," dedi Ryak, sesi fısıltı gibi kısık ama bir şekilde daha da korkutucuydu. "Konuşmamı bitirdikten sonra kuluçkahaneye geri döneceksin ve üç yumurta alacaksın."

Yüzümdeki tüm kan aktı, ayaklarımın altındaki taşa kök saldığımı hissettim, hareket edemiyordum. Arkasında Ny'am dönüyor gibiydi.

"Birini ben taşıyacağım. Diğerini Nevin taşıyacak. ncsn de sen taşıyacaksın," dedi Ryak yumuşak bir sesle.

Yutkundum, burun deliklerim genişledi, belli etmemeye çalışsam da içimdeki panik arttı. Düşünmeye çalıştım, uyuşuk zihnimin çalışmasını istedim.

Bunu nasıl durdurabilirim?

"Ah, ah," diye mırıldandı Ryak, çenemi parmaklarının arasına alıp öyle sertçe sıktı ki irkildim. "yle bir şey yok."

Eli metalik, kan gibi kokuyordu. Ay ışığı parmak eklemlerinin üzerinden geçtiğinde, çiğ olduklarını gördüm.

"Ve sakın arkadaşlarını uyandırmayı aklından bile geçirme," dedi Ryak. Nevin'e baktı, Nevin kolumdan tutup beni -kabaca- yarı duvara doğru çekti. "Çünkü eğer uyandırırsan, işi bitirir ve onu öldürürüz."

Nevin beni duvarın üzerinden bakmaya zorladı. Kuluçkahanenin arkasında görülecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir yere giden bir yol yoktu, sadece dağ. Ve orada, duvara yarı çökmüş, karanlık bir kütle vardı. Tanıdık bir figür.

"Brune," diye fısıldadım, boğazımdan bir inilti gibi çıksa da.

Yüzü kan içindeydi ve dövülmüştü, kıyafetlerinin bir kısmı yırtılmıştı, sanki karşılık vermeye çalışmış gibiydi. Belki de Ryak'ın yüzündeki morluk gardiyanlardan kaynaklanmamıştı.

Öfke, dehşet ve çaresizlik yükseldi.

"Ne yaptın?" diye sordum. Nevin beni hızla geri çekti ve Ryak'a dik dik bakmamı sağladı. "Ne yaptın? İyi mi?"

Ryak'ın gözleri kısıldı. "Şimdilik. Eğer söylediklerimizi kavga etmeden yaparsan, küçük Karag fahişesine dönmesine izin vereceğiz."

Duvarın üzerinden Brune'a baktım ve göğsünün inip kalktığını gördüğümde içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

Ryak'ın sıkı tutuşu sırtımı çekiştirdi ve nefesim kesildi.

"Zamanımızı boşa harcama," diye homurdandı yüzüme. "Git yumurtaları al."

Çaresizlik artıyordu. "Sen... biliyorsun ki yapamam... Bu..."

Ryak keskin bir nefes verdi.

"Kuluçkahaneden uzakta ölecekler," diye ısrar ettim, ama bu yarı yalan sayılırdı. Evet, yıldıztaşının ısisına ihtiyaçları vardı, ama Syris'in Elthika saldırısı sırasında kullandığı çantalarda taşınabileceklerini biliyordum. "Yolculuktan sağ çıkamayacaklar."

Bunun böyle olduğunu sanıyordum.

Kuluçkahaneye tohum ekildiği andan itibaren mi? Kiron beni Dothikkar'a bahsettiğinden beri mi?

Her şey en başından beri planlanmış mıydı? Kiron biliyor muydu?

Mesele hep yumurtalarla ilgiliydi. Dothikkar, Elthika yumurtalarını çalmak istiyordu. Ve muhafızlarını buraya bunun için göndermişti.

Ryak kolumu daha sıkı kavradı ve beni daha da kendine çekti. "Git şu lanet yumurtaları al."

"Sadece beni dinle—"

Şakağımda keskin bir acı çatırtısı koptu ve ciğerlerimden ıslık çalarak nefes aldım. Ryak'ın yumruklarını kaplayan ve şimdi yüzüme bulaşan soğuk kanı fark ettim.

Yüzümü bir elimle tutarak, sıcak ve zonklayan yüzümü tutarken, Ryak'a şaşkınlıkla bakarken inledim.

Sanki az önce bana yumruk atmamış gibi -görüşüm bulanıklaşacak kadar sert- "Git yumurtaları al Amaia. Tek kelime daha edersen, Dothikkar'a kendi halkına ihanet ettiğini söylerim. Kiron zindanlara atılacak. Baban, annen... evlerinden atılacaklar, her şeyleri ellerinden alınacak. Ölü Topraklar'a, tıpkı Pazar Bölgesi pislği gibi sürülecekler." dedi.

Nefesim boğazımdan hırıltılı bir şekilde çıkıyordu.

"Ailene saygısızlık etme," diye mırıldandı Ryak, başparmağını zonklayan yüzüme sürterek. "Çünkü Dothikkar'ın istediğini yaparsan, senin gibi olağanüstü bir vatandaş yetiştirdikleri için onları büyük bir şekilde ödüllendirecektir."

Nefret, içimde derin bir yangın gibi yanıyordu. Ryak bunu görünce neredeyse sırtacak, aldatıcı derecede yakışıklı yüzünü ikiye ayıracaktı.

Bir seçim yapmam gerekiyordu.

Karag'a ihanet etmek. Cinayetle eşdeğer gördükleri bir suçu işlemek, Elthika yumurtalarını çalmak. Syris, Tarkosh, Moak, Ulin'e ihanet etmek. Brune'a ihanet etmek.

Samryn'e sırtımı dönmek.
Alaryk'a ihanet etmek.
İçimde acı bir sancı sızlıyordu.
Ya da... Ailemin ve Brune'nin hayatını kurtarırdım.
Kuluçka odasındaki parıldayan yumurtaları düşündüm.
Onları çalsam, onları nasıl bir gelecek beklerdi?
Duvarın ötesinden bir ses geldi. Brune. Hafif bir inilti, hırıltılı bir nefes.
"Susturun şunu," diye emretti Ryak Nevin'e.
"Bekle," diye yalvardım.
Ama Nevin çoktan duvarın üzerinden atlamış, bacaklarını zahmetsizce sallayıp diğer tarafa düşmüştü.
Nevin'in ona vurmasıyla çıkan kan şıptısını, Brune'un başının taşa çarpma sesini, dudaklarından dökülen ıslak öksürüğü duydum.
"Dur," diye fısıldadım, gözyaşlarımın arasından Ryak'a bakarak. "Yeter. Yapacağım. Hemen dur!"
Elini kaldırdı ve Nevin sustu.
"Hemen döneceğim. Ama ona bir daha dokunma," diye tısladım.
Ryak başını olumlu anlamda geriye attı. "Çabuk ol. Ve komik bir şey de olmasın, pyroki kız."
Topuklarımın üzerinde döndüm, midem bulanıyordu, ağzımda tükürük birikiyordu, sanki kusacakmışım gibi.
Bir seçeneğim vardı... ama doğru olanı yapacak kadar güçlü değildim.
Ve böylece avlu kapısından içeri sıkışarak girdim ve kuluçka odasına girdim, sıcaklığı boğucuydu.
Kapının yanındaki dolaptan keseleri toplarken ağlıyordum. Yumurtaları mahzene taşımak için kullandığımız keseler. Hayatta kalma şanslarının en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Ellerimi ısıya dayanıklı, yavru pullarıyla kaplı eldivenlere geçirdim ve boş oyuklardan birinden yıldız taşı parçalarını toplayıp, her birinin yalıtımlı keselerinin dibini olabildiğince sessizce doldurdum.

Syris uyanırsa... ya da Tarkosh, Moak veya Ulin... Brune ölürdü. Ailem Dakkar'da tehlikede olurdu. Bunu karşılayamam, bu yüzden titreyen ellerimle olabildiğince hızlı çalıştım, kararlılığım göğsümde bir taş gibi hissediyordu.

Çantalar dolduğunda bakışlarım Rythback'lere kaydı. Odadaki diğer yumurta, daha yeni keşfettiğim bir Redback'ti. Dakkari'ye kesinlikle böyle bir güç vermezdim. Rythback'ler en mantıklı seçimdi.

Ama sessiz bölmelerdeki kaidelerinden yumurtaları çalarken bile hâlâ ağlıyordum. Kyr'ı düşünüyordum. Gördüğüm tüm yavrular kabuklarından kırılıyordu. Bunu yapmak istemiyordum. Burada kalıp başladığım işi bitirmek istiyordum.

Syris'i son bir kez görmek istiyordum. Tüm arkadaşlarımı.

Alaryk'ı tekrar görmek istiyordum.

Ve artık asla yapmayacağım.

Yumurtaların yıldız taşının derinliklerine yerleştiğinden emin olmak için torbaları bağladığımda görüşüm bulanıklaştı. Doğrulunca boynumda asılı duran kolyeme dokundum. Ailemden bana kalan en değerli eşyam.

Sanki özür diler gibi, boynumdaki zinciri çekip oyuklardan birine koydum. En azından ne söylemeye çalıştığımı anlayacaklarını umuyordum. Ne kadar üzgündüm. Gerçekten ne kadar üzgündüm.

Kolyedeki ateş taşı ısıdan parlıyordu. Kendimi iğrenç hissediyordum, tüylerim diken diken oluyordu. Kendimi bomboş, içten dışa sıyrılmış hissediyordum.

Uygun geldi. Sanki kendimden bir parça kesip, onu Arsadia'da bırakıyormuşum gibi hissettim.

Sabah ilk uyanan kişi için, üç Elthika yumurtasının kaybolduğunu görmek bir işaret olurdu.

Bölüm 36

ALARYK

Kapımın vurulmasıyla uyandım.

Gözlerim bir anlığına açıldığında, nerede olduğumu bilemedim. Evimin tanıdık tavanına baktım, elimi uzattığımda kürklerin boş olduğunu gördüm.

Kahretsin.

Gerçekler bir anda üzerime çullandı. Kendimi akşamdan kalma gibi hissediyordum, sanki bir ziyafet gecesinde çok fazla şarap içmişim gibi, vücudum hırpalanmış, yumruklarım yara bere içindeydi, etim paramparça olmuştu.

Geri dönüp bitkinlikten bayılmışım herhalde. Kiyafetlerim terden kirlenmişti, eklem yerlerimdeki kan kurumuştu.

Başım kapıda kim varsa sanki onun gibi zonkluyordu.

Bacaklarımı salladığımda, adımlarım mesafeyi hızla tüketti. Menteşeleri neredeyse kırılacak kadar güçlü bir şekilde açtım, ancak Myzalla'nın vahşi ifadesini, sert dudaklarını gördüm.

Hemen gerildim.

"Ne oldu?"

"Kuluçkahaneden üç yumurta alındı" diye hemen bildirdi.

Ben çoktan kapıdan çıkmıştım, acelemden kapatmaya bile tenezzül etmemiştim.

Sabahın erken saatleriydi, köyün büyük kısmı henüz uyanmamıştı.

"Nerede o?" diye homurdandım, bacaklarım kuluçkahaneye olan mesafeyi yiyip bitiriyordu. Sabah hava serindi. Ağzımda ekşi bir tat vardı, bu da midemdeki çalkantıyı yansıtıyordu.

"Gitti," dedi Myzalla sessizce, ayak uydurarak.

Ne düşüneceğimi veya hissedeceğimi bilmiyordum. Ama inanmazlığımı, öfkemi, acımı sonraya saklayacaktım. Daha önce bir sevgili tarafından ihanete uğramıştım.

İkinci kez aynı şeyin başıma gelmesi ne kadar da aptalcaydı?

Peki bu sefer neden çok daha kötü hissettirdi?

Çünkü gerçekten iyi bir ruhu olduğuna inanıyordum, biliyordum. Çünkü ona aşık olduğumu sanıyordum.

Artık halkıma karşı bir görevim vardı. Daha kaç şey ters gidecekti? Önce Ryak, sonra Elthika saldırısı ve şimdi de bu mu?

Elysom, Dakkari'lerden thalara ağaçlarını almak için Heartstone Anlaşmalarını geçersiz kılmak adına her türlü bahaneyi arıyordu.

Bu, savaşın dönüm noktası olabilir.

Peki Amaia... gerçekten hepimize ihanet mi etmişti?

Mantıklı değildi. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim?

Kuluçkahanenin girişinde bizi beklediğini gördüğümde Tarkosh'un ifadesi Myzalla'nınkiyle aynıydı. Keşfi fark etmiş olmalı ki uyandı.

"Göster bana," dedim ona.

Başını eğdi ve beni sessiz kuluçkahaneye doğru götürdü.

"Başka bilen var mı?" diye sordum.

"Syris. İçeride," diye açıkladı Tarkosh.

Kuluçka odasının içi duvar gibi sıcaktı. Syris ayakta, hareketsiz, yüzünde yorgun bir ifadeyle kalan yumurtalara bakıyordu.

"İşte," diye mırıldandı Tarkosh, taş duvarlara oyulmuş üç oyuğa işaret ederek. Starstone hâlâ her küçük yuvanın dibinde, yumurtaların yuvalanmış olması gereken yerde duruyordu. "Üç Rythback gitti. Üç çanta alındı," dedi, siyah, açık bir dolabı işaret ederek. "Ve bu..."

Oyuklardan birine gidip yıldız taşından bir şey kopardı. Muhtemelen taşlardan dolayı ısınmış olan taşı hızla ellerinin arasında gezdirdi.

Elimi uzattım, keskin bir öfke mızrağı içimden geçti.

Tarkosh nesneyi avucuma bıraktığında, hâlâ kıpkırmızı parlıyordu. Ona ateş taşı demişti. Ailesinden değerli bir hediye.

Bunu burada bırakmıştı.

Övünmek mi? Suçunun üzerine damgasını vurmak mı?

Yoksa...başka bir şey miydi?

"Burada olduğunu bile bilmiyordum," dedi Tarkosh sessizce. Sesi, keder olarak tanımladığım bir şeyle yankılanıyordu. Çünkü o da Amaia'ya güvenmişti. Ve bu ihanet hepsini derinden yaralayacaktı.

"Gece geç vakit buraya geldi. Uyumak için," diye cevapladım, sesim boş çıkıyor, olan biteni anlamaya çalışıyordum.

Syris ağlıyordu ve hıçkırıkları arasında, "Bunu yapacağına inanmıyorum Karath. İnanamıyorum." dedi.

"İnsanlar neler başarabilecekleriyle seni şaşırtabilirler," diye cevapladım donuk bir sesle. "Gizledikleriyle."

Bunu defalarca yaşadım. Hem de çok fazla.

Her şey mantıklıydı. Bu yüzden benden büyümü ona kullanmayacağıma dair söz vermemi istemişti. Çünkü gerçek niyetini uzun süre saklayamayacağını biliyordu. Sadece nedenini bilmek istiyordum. Sadece en başından beri planın bu olup olmadığını bilmek istiyordum. Yumurtaları çalmak.

Çünkü içimde Syris'in sözlerini yankılayan ve hisseden bir taraf vardı.

Tanıdığımı sandığım Amaia... bunu başaramazdı.

"Ama neden Rythback'leri alsın ki?" diye sordu Syris, Tarkosh'a dönerek, neredeyse yalvaran bir ifadeyle. "Mantıklı değil. Redback on kat daha değerli. Bunu bilirdi."

Kolyeye baktım.

HAYIR.

Bir sorun vardı. Bu kolyenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Hiç çıkarmamıştı. Bir kez bile. En değerli eşyası olduğunu biliyordum. Öyleyse neden burada bıraksındı ki?

"Yıldız taşı ve yumurta dolu üç çantayı nasıl taşıyabildi?" diye sordu Myzalla. "Güçlü, ama o kadar da güçlü değil."

"Yardım aldı," diye cevapladım. "Ryak. Nevin." Başımı hızla kaldırdım. "Brune nerede?"

Myzalla, "Ethrisha'yla birlikte olup olmadığına bakacağım" dedi.

"Git," diye mırıldandım. Bakışlarımı Tarkosh'a çevirdim. "Bu sabah başka sıra dışı bir şey oldu mu?"

"Avluya açılan kapı," diye mırıldandı Syris, kuluçkahane sahibine. "Sabah uyandığımda kilitli değildi. Dün gece kendim sürgüledim. Biliyorum."

"Bir bakayım."

Böylece Amaia avludan geçip duvarın üzerinden atlamıştı. Yine de, her çanta dolusu eşyayla... kolay olmayacaktı.

Bu da çok uzağa gidemeyecekleri anlamına geliyordu.

Dışarıdaki avluda, yaklaşan fırtınayla birlikte serin sabah buz gibiydi. Sarkin, sistemin Elysom'dan doğuya doğru ilerlediği konusunda beni uyarmıştı. Başkentten ayrılırken sisteme yakalanmışlardı.

Arkamızdaki ağaçların gölgesinden Ny'am Dağı bizi karşıladı. Dün gece neler yaşandığına dair daha fazla bilgi verebilecek bir şey bulmak için taş döşemeler boyunca yürüdüm.

Ve eğer beyaz bir taş sığramasaydı, belki de onu tamamen kaçırabilirdim.

Uzun bir ağacın yanında kurumuş üç damla siyah kan. Avlunun arkasında, yaşam alanlarının pencerelerinden uzaktaydı. Duvarın ötesinde doğrudan doğru ormanına doğru uzanıyordu.

Başka bir şey aramak için çömeldim.

Kan... Amaia'nın değildi. Bu damlalar siyahtı. Onunki, insan soyundan geldiği için kırmızıydı.

İçimde bir rahatlama hissettim. Yaralanmamıştı.

Neler oluyor diye düşündüm, kurumuş kana dokunduğumda kaşlarımı çatarak. Bu onun kanı değilse kimin kanıydı?

O an bir şey duydum.

Nefesimi tutarak başımı hızla kaldırdım, kulağımın ucu seğiriyordu. Kaşlarımı çatarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Sanki bir hareket, bir kıyafet kayması sesi duyuldu.

Sonra... hırıltılı bir nefes.

Hızla ayağa kalktım, yüzümü avlunun yarım duvarına dayayıp üzerinden baktım.

"Brune," diye homurdandım. Tarkosh'a baktım. "Git Raran'ı al. Acele et!"

Zıplayıp kendimi duvarın kenarından aşağı attım ve Brune'un önünde çömeldim. Yüzü kan içinde ve şişmişti. Dudağı çatlamış, gözleri kapalıydı. Nefesi ıslak ve hırıltılı geliyordu.

Kahretsin.

"Brune," diye mırıldandım, kolundan tutup sarsarak.

Yaşıyordu ama zar zor.

Şişmemiş olan tek gözü açıldı ve irisinin kırmızısının bana baktığını gördüm.

Beni görünce boğazından bir ses çıktı, tek gözü çılgınca hareket ediyordu.

"Sorun değil. Şifacı yolda," dedim sakın bir sesle. Duvarın üzerinden bir nefes sesi duydum, Syris'in elini ağzına götürerek Brune'a baktığını ve yüzünün solduğunu gördüm.

"Git biraz su getir," diye emrettim, en azından kusmasın diye.

Onaylayan bir ciyaklamayla hızla geri çekildi ve ben de dikkatimi tekrar Brune'a çevirdim.

Sesi o kadar boğuk ve tizdi ki sanki başka birinin sesi gibiydi. "Geri döndü... Ryak. Nevin. Onlar... onlar..."

Boğazından hırıltılı bir hırıltı yükseldi.

"Amaia nerede?" diye sordum telaşla.

Derin ve hırıltılı bir nefes daha. "Buraya geliyorlardı... onu kullanmaya. Yumurtaları almaya."

Burun deliklerim genişledi, yumruğumu Amaia'nın kolyesine kenetledim. Brune'un kolumu tutuşu, durumu göz önüne alındığında şaşırtıcıydı.

Göğsümde umut yükseldi... ama sonra soğuk bir panikle doldu.

"Onu bulun," diye yalvardı Brune. "Onu öldürecekler."

Buz damarlarımı dondurdu ve Syris'in avluya doğru kayarak geri döndüğünü, elindeki su bardağını koluna döktüğünü görünce ayağa kalktım.

"Nereye gittiler?" diye sordum.

Gözü doğu ormanının karanlık çalılıklarına kaydı. "İşte," diye dışarı fırladı. "Atlılarla... atlılarla buluşuyorlar."

"Biniciler mi?" diye homurdandım. Anlaşılmaz. "Benim mi?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, nefesi güçlkle geliyordu.

Bu da onları bulmak için fazla vaktim olmadığı anlamına geliyordu... eğer hâlâ Arsadia'dalarsa. Aciliyet omuzlarıma çöktü.

Çok geç olmadan onu bulmam gerekiyordu.

"Syris, yanında kal," diye emrettim. "Raran yolda."

"Yapacağım," dedi, sesi kararlıydı ama duvardan tırmanırken kadehi sabit tutmaya çalışırken kandan bayılacak gibi görünüyordu.

Başka bir an beklemedim, zihnimde Samryn'i çağırıyordum, aramızdaki bağın sıkılaştığını hissederek

uyandığını hissediyordum. Burada inebileceği hiçbir yer yoktu, bu yüzden iniş alanına doğru koştum.

Yolda Myzalla'ya rastladım.

"Brune da gitti," diye soludu, tepeye doğru koşarken nefes nefese.

"Yaralı. Dövülmüş," dedim ona, kuluçkahaneyi işaret ederek. "Tarkosh, Raran'ı alıyor ama daha büyük bir sorunumuz var. Brune, binicilerin onlara yardım ettiğini söyledi. Kimin yardım ettiğini bilmiyorum."

"Muron'da," diye fısıldadı Myzalla, başını sallayarak. "Bizimkiler mi? Gitmeden önce onları nasıl bulacağız?"

Bir fikrim vardı ama işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Sonuçta Heartstone büyüü tahmin edilemezdi ama aynı zamanda tanıdık bir dokunuş gibi de hissedilebilirdi. Tıpkı bir bağ gibi, bir çağırma gibi.

"Sadece en güvendiğimiz binicileri alıp gökyüzüne uçuralım," diye homurdandım. "Ormanın içinden doğuya doğru ilerlerler."

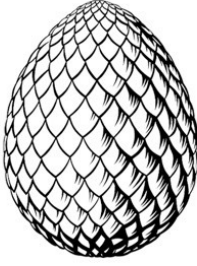
Samryn'in gökyüzünde hızla ilerlerken çıkardığı kükreme, Grymia'yı neredeyse sarsıyordu. Henüz uyanmamış olanlar varsa, şimdi uyanmış olurlardı. Gökyüzündeki kara bulutlar, Sarkin'in bana bahsettiği fırtınayı haber veriyordu. Gün yakında gece kadar karanlık olabilirdi. Görüş mesafesi konusunda endişelendim.

"Onu bulacağım," dedim Myzalla'ya.

Sadece çok geç kalmamayı umuyordum.

Bölüm 37

AMAIA

Yağmur başladığında, üzerimize incecik bir tabaka halinde yağmaya başladı. Buz gibi ve dikenli, sıcak aylarda Dothik'te çiseleyen yağmurun her yeri saran bir sis gibi hissedildiği hafif fırtınalara hiç benzemiyordu.

Bu, çok şiddetli bir yağmurdu ve kısa sürede, sık ormandaki ağaçların koruması altında bile, kemiklerime kadar ıslandım.

Ryak karanlık ormanda patıkaya öncülük ederken, ben de tek sıra halinde Ryak ve Nevin'in arasına sıkışmıştım. Dişlerimi birbirine çarpmayan tek şey, sırtıma koyduğum ve vücudumun özünü sıcak tutan sıcak çantaydı.

Gözlerim Ryak'ın sırtında, çantaya yapıştı. Bu kadar yavaş hareket ettiğim için sinirlenmişlerdi ama yıldız taşı ve yumurtalar neredeyse yeni doğmuş bir pyroki kadar ağırdı. Saatlerce sırtında, çok az uykuyla ve titreyen uzuvlarla bir tane taşımak mı? Arsadia'nın üzerinde şafak sökmeden yere yığılmadığıma şaşırdım.

Ryak bana vurduğundan beri başım hâlâ zonkluyordu. Bacaklarımı her çekişimde bir top gibi kıvrılıp kalmak istiyordum. Bütün yumurtaları kendime çekip onları korumaya çalışmak istiyordum. Grymia'ya dönmek istiyordum. Alaryk'in yanında uyanıp, bana ihanet

etmediğini, ona ihanet etmediğimi, kavga etmediğimizi hayal etmek istiyordum.

Sanki hiç böyle korkunç bir şey yapmamışım gibi davranmak istedim.

Ama bu benim kendime verdiğim bir cezaydı, değil mi?

Bu, hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak bir eylemdi; sevdiğim insanlara karşı bir karar ve ihanetti. Her gün bunu hatırlayacaktım.

Kendimi kaybolmuş hissettiğimde yaptığım gibi kolyemi elime aldım, ama boynumun çıplak etini hissettim. Bir hatırlatma. Başka bir kayıp.

"Acele et," diye homurdandı Ryak, ben yine geride kaldığımda.

"Daha hızlı gidemem," diye soludum, aslında patika olmayan patıkada neredeyse iki büküm olmuştum. Ryak'ın ağır adımlarıyla oluşmuş geçici bir patıkaydı bu, çalılar çoktan eski haline dönmeye başlamıştı. Bacağımda sümüksü bir şey sürünüyordu ve onu silkeleyecek kadar yorgundum. Yağmur, orman zeminini çamur gibi kalınlaştırıyordu. Her adım, çamura batmak gibiydi.

Tek küçük zaferim, yolculuğun muhafızları da yormuş gibi görünmesiydi. İkisinin de çantayı benden alacak gücü olduğunu sanmıyordum. Onu... nereye gideceksek oraya götürmem gerekiyordu.

Nefesimi tutarken Ryak gökyüzüne baktı. "Hareket etmeye devam etmeliyiz. Artık gittiklerini anlamışlardır."

Bu sabah hırsızlığımı kimin fark ettiğini merak ettim. Tarkosh muydu? Yoksa Syris mi?

"Ne kadar daha dediler?" diye sordu Nevin.

Onlar?

"Ormanın kenarı bir vadiye doğru uzanıyor," diye yanıtladı Ryak. "Kontrol ettim. Orada olacaklar."

"Kıpırda," diye emretti Nevin, kısa süreli ertelememi nihayet sonlandırarak. Çamurlu çizmesinin ucu uyluğumun arkasına değdi. "Acele et."

Batmaya başladığım çamurdan bacağımı nasıl kurtaracağımı bilmiyordum ama devam ettim. Brune'u merak ediyordum, ölmemiş olmasını umuyordum. Birinin onu hemen bulmasını umuyordum. Ayrılmadan önce, keşfedilene kadar onu hayatta tutmak için elimden geldiğince büyümü ona aktarmaya çalıştım. En azından Ryak gözlerimin parıltısını fark edene kadar.

Yumurtaların kaybolduğunu gördüklerinde Alaryk ne düşünürdü? Bunu yapanın ben olduğumu anladıklarında ne düşünürdü?

Dün gece beni o kadar hain, yalancı bir kaltak olarak gösterdiğine gerçekten inanır mıydı?

Haklı çıkacaktı. Keşke açıklayabilseydim.

Şimdi... Onu bir daha asla göremeyecektim. Belki de ikimiz için de en iyisi onun benden nefret etmesiydi.

Başımın üstünde tanıdık kanat çırpışlarını duydum. Kalbim küt küt atıyor, başım geriye savruluyordu. Bir Elthika vardı.

Ancak Samryn ya da tanıdığım bir Elthika olmadığını anladığımda yüreğim sızladı. Bu açıdan, üzerinde bir binici mi var yoksa vahşi mi, anlayamıyordum bile.

Baştan çıkarıcı olsam da, düşünsem de, yardım için bağırsam bunun kesinlikle kendi ölümüm anlamına geleceğini biliyordum. Ve Ryak'ın nefret dolu bir piç olduğunu, Dothik'e döndüğünde ailemi mahvetme sözünü tutacağını biliyordum.

Bu yüzden dilimi ısırdım, Elthika'nın görüş alanımdan uçup gitmesini izledim, geri çekilirken içimde bir şeyler büzülüyordu.

"O," diye mırıldandı Ryak.

İyi ki seslenmedim diye düşündüm, yüreğim korkuyla yüzüyordu.

"Yakın olmalıyız."

Karag'dan yardım aldılar. Bu şaşırtıcı gerçek, bağırsaklarımın sıkıştığını hissettirdi. Burada, bildiğimden çok daha fazlası oluyordu.

Ve işte o an, içimde bir şüphenin yayılmaya başladığı ilk andı. Tehlikede miydim?

Sorular zihnimde dönüp duruyordu. Uzun anlar sonra, bir iki Elthika'nın tanıdık seslerini ve ağaçların hemen ötesinden gelen alçak mırıltıları duydum.

Orman sonunda, tıpkı Ryak'ın dediği gibi, derin bir vadiye doğru inen geniş, düz ve kayalık bir çıkıntıya dönüştü. Acaba Nevin onu Grymia'daki hapishanesinden kaçırdığından beri böyle mi yapıyorlardı diye merak ettim. Bana ulaşmak için fırsat kolluyor, vakit kolluyorlardı. Köyü mü izliyorlardı? Beni mi? Nasıl yakalanmamışlardı?

Orada, iki Elthika'nın inebileceği kadar büyük çıkıntının kenarında iki Karag binicisi duruyordu. Birini tanıımıyordum, uzun kahverengi saçları yüzünden ve çelik grisi gözlerinden kısmen ayrılmıştı, ama birini tanıyordum.

Dresnar.

Alaryk'in güvendiği binicilerinden biri. Daha dün sabah beni Sarkin ve Vaedrin'le toplantıya götürmüştü. Myzalla'yı orada görseydim daha da şok olurdum.

"Sen mi?" diye soludum.

Dudakları sımsıkı kapalıydı, gözlerinin çakmak taşı okunamıyordu.

"Ama neden? Sana güveniyor." diye sorduğumda düşünmüyordum.

Belki de hakkım değildi ama Alaryk için içim bir korkuyla doldu. Kendi binicilerinden birinin, kendi dostunun Grymia'ya bunu yapması.

Dresnar bana doğru bir adım attı. Köy yönünden gelen Elthika sırtında olan oydu. Çantayı elimden aldı, ama sanki yumurtayı bozmak istemiyormuş gibi dikkatli hareket ediyordu.

"Güvenilirlik konusunda yargıda bulunmayalım, Dakkari," diye cevap verdi. Sözleri hançer gibi, irkildim.

"Bunu hâlâ durdurabiliriz. Gidip yumurtaları geri verebiliriz," dedim yumuşak bir sesle, Dresnar'a bakarak. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Ama bunun bir savaş

başlatacağını biliyorsundur." Ryak'a, sonra Nevin'e baktım. "Dothikkar'ın gerçekten istediği bu mu? Karag'la savaşı kazanamaz. Katliam olur. Kendi insanlarımızın. Bunu hâlâ durdurabiliriz!"

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevapladı Ryak, sesinde bir reddediş ifadesiyle. "Emirlerimiz var."

Dresnar, çantasını sıkıca tutan Ryak'a sabırsız bir bakış attı. "Hemen gitmemiz gerek. Bu ormanın her yerinde devriyeler var. Brune'u buldular ve o da Alaryk'e hangi yöne gittiğini söyledi."

"Vok," diye küfretti Ryak, Nevin'e dik dik bakarak. "Onu öldürmemiz gerektiğini biliyordum."

Sözler midemi bulandırdı. Brune'nin babası bir muhafızdı. Gerçekten kendi kardeşlerinin oğlunu mu öldüreceklerdi? Canından ve kanından mı?

Peki bunu yapmaya gönüllü olsalardı, bana ne yapmaya gönüllü olurlardı?

Ryak'ın Kiron'a pek saygısı yok gibiydi. Belki de... belki de Arsadia'dan asla geri dönmemem gerekiyordu.

Bu düşünce sanki taş bir sütuna çarpmışım gibi beni sardı.

Belki de bir yüktüm. Bir başıboş iştim.

Kendimi silkeledim, saçmaladığımı düşündüm.

Yine de ayaklarım ormanın kenarına saplanmış halde, Ryak ve Nevin'in çantalarını sırtlarında tutmalarını, Dresnar'ın yumurtamı alıp askıları kendi omuzlarına geçirmelerini izliyordum. Nevin bana kısa bir bakış attı. Kahverengi saçlı Karag'ın beni dikkatle izlediğini fark ettim.

Bu yanılttı. Her şey bana bunda bir yanıltık olduğunu söylüyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sormaya zorladım kendimi, sürekli yağan yağmura rağmen, tüylerim diken diken olmasına rağmen, cildimden kalın damlalar halinde kayıp gidiyordu.

"Şimdi eve gidiyoruz," dedi Nevin.

Ama kimse kıpırdamadı.

Ve işte o zaman hayatımın en büyük hatasını yaptığımı anladım.

Büyüm göğsümde kıpırdanıyordu, ani bir tehdit ve buz gibi bir korkuyla harekete geçiyordu. Gözlerim parlamaya başlayınca Dresnar bana doğru bir adım attı.

"Onu hâlâ kullanabiliriz," dedi Nevin, Ryak'a bakarak. "Gücü nadirdir. Dothikkarlar—"

"Hayır," dedi diğer Karag. "Yüzlerimizi gördü."

Kalbim küt küt atıyordu ve bir adım geri çekildim. "Bana ihtiyacın var," dedim Ryak'a ama yalvarış gibi gelmesinden nefret ettim. Zaman kazanmaya çalışıyordum. "Burada kuluçkahanede çalışan tek kişi benim. Eve döndüğünde Elthikan yumurtalarıyla ne yapacaksın? Sen neye ihtiyaçları olduğunu bilmiyorsun ama ben biliyorum."

"Onlar da öyle," dedi Ryak, başını Karag'a doğru eğerek.

Bakışlarım Dresnar'a kaydı. Dört taneydiler. Zaten çok yorgundum. Hiçbirinden uzun süre kaçamazdım.

Beni öldüreceklerini biliyordum.

Peki neden?

"Sana ne vaat ettiler?"

Dresnar'ın çenesi gıdıklandı. Tereddüt ediyormuş gibi görünen tek kişi oydu, sanki burada olması bile onu tiksindiriyordu. Alaryk'e ihanet etmek istemiyordu. Öyleyse neden ihanet ediyordu? Onun için ne anlamı vardı?

"Halkınızın olgun kalp taşları var. Bize sadece tohumlar verildi," diye yanıtladı. "Bu tohumların büyümesi ne kadar sürecektir biliyor musun? Elthika'larımızın tekrar doyması ne kadar sürecektir biliyor musun? Onlarca yıl. Ve saldırıda bizzat tanık olduğun gibi, vahşi Elthika daha da vahşileşecek. Halkımın onlarla bir daha çatışmaya girmesini görmeyeceğim."

Tekrar?

Anlayış benden geçti.

Ryak, Karag'larla bir anlaşma yapmıştı. Belki de Dothikkar'ın ona yapma yetkisi verdiği bir anlaşmaydı bu.

Yumurtaları çalıp Dakkar'a geri götürmelerine yardım ederlerse... olgun kalp taşlarıyla ödüllendirileceklerdi.

"Peki, aniden bir kalp taşına sahip olduğunda Alaryk'e ne söyleyeceksin?" diye sordum, Nevin'in bana doğru yaklaştığını izlerken.

"Ny'am'da bir tane var," diye mırıldandı Dresnar. "Ne de olsa oradaydım. Elthika saldırısından sonra onu arıyordum."

"Dağlara ait," diye savundum. "Grymia'nın Elthika'sı için."

"Bana evim için en iyisinin ne olduğundan bahsetme Dakkari," dedi soğukkanlılıkla. "Halkımı seviyorum. Elthika'mızı seviyorum. Grymia'yı bir daha tehlikede görmeyeceğim. Ve eğer bu gerekiyorsa, başkalarının yapmaktan korktuğu şeyi yapıp tekrar güvende olmamız gerekiyorsa, yapacağım."

"Elthika yumurtalarını çalıyorsun," diye fısıldadım, ona ulaşmam gerekiyordu. "Onları savaş başlatmak isteyen bir millete veriyorsun. Eğer öğrenirse, bu senin ölümün anlamına gelir."

"Bu yüzden öğrenemeyecek," dedi Dresnar, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Ve aniden, yağmur tenime çarparak gözlerime doğru damlarken, bu beni vurdu.

İşte bu yüzden yaşayamam, diye düşündüm.

Alaryk'le yakın olduğumu biliyordu. Bunu yapmaya zorlandığımı, kendi seçimim olmadığını biliyordu. Dresnar, halkı için olgun bir kalp taşı elde etmek istiyordu; diğer bilinmeyen Karag da belki aynısını istiyordu ve Dothikkar, hizmetlerinin ve suçlarının karşılığı olarak onlara bir kalp taşı teklif edecekti.

Ama Dresnar da evine dönmek istiyordu. Köyüne, halkına.

Susturulmadığım sürece bunu yapamazdı. Çünkü Alaryk, Samryn veya kendisi için beni bulmak üzere Dothik'e gelirse, ona anında ihanet eden binicisinin adını verirdim.

Ve bu Dresnar'ın ölümü anlamına gelecekti.

"Onlar da seni gördüler," dedim aceleyle, Ryak ve Nevin'i işaret ederek. "Onlar da pek güvenilir değiller."

"Bizim kendi güvencelerimiz var," dedi Dresnar, omuzlarımı sıkarak.

Damarlarımda saf bir panik dalgası yayıldı, adrenalin tüm vücuduma yayıldı. Ryak bana doğru bir adım attı ve sırtındaki Elthika yumurta kesesini yavaşça indirdi.

"Geri çekil," dedim ona, ama sesimdeki kırılganlığı da duydum.

"Amaia, hepimiz eve gidiyoruz," dedi bana. "Zaman kaybetmeyi bırak."

Ben aptal değildim, her ne kadar şu ana kadar aptal rolü yapmış olsam da.

Ryak bana doğru bir adım daha attı—

Ve dönüp koşmaya başladım. Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı.

"Vok," diye arkamdan küfür ettiğini duydum Ryak'ın. "Onu ben alırım. Gitmeye hazır ol."

Ve sonra onun vücudunun arkamdaki orman çalılıklarına çarparak düştüğünü duydum.

Kalbim çılgınca çarpıyor, sallanan kollarımla aynı tempoda çarpıyordu, onları kullanarak daha da hızlanıyordum. Tüm gücümle, kalan son gücümle koşuyordum. Çünkü Ryak beni yakalarsa, bu benim ölümüm anlamına gelirdi.

Açıkta kalan dallar ve keskin yapraklar yüzümü kırbaç gibi çarpıyor, yanağımı kesiyor ve bacaklarıma öyle sert çarpıyordu ki orada morlukların oluşacağını biliyordum.

Derme çatma yaptığımız patikanın kalıntıları hâlâ belirgindi ama sonunda yağmurdan göremez oldum ve yolumu değiştirip ormanın daha derinlerine doğru ilerledim. Botlarıma yapışan çamur bacaklarımı ağırlaştırmaya başlamıştı.

Hiçbir silahım yoktu. Kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey. Büyüm hariç, ama o da Ryak'a

sadece fayda sağlardı, zarar vermezdi.

Keşke Alaryk burada olsaydı, diye düşündü aniden, acı dolu ve çaresiz.

Büyüm yükseliyor, yorgun bedenimin üzerinde yayılıyordu. Paniklemişim ve onu kesemiyordum. Gözlerim parlıyor, karanlık ormanda Ryak'a işaret fişegi gibi beni aydınlatıyordu. Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Yaklaşıyordu. Onu duyabiliyordum. Hemen omzumun üzerinden baktım, gözlerini bana dikmiş, vücudunun ağaçların arasından fırladığını gördüm. Beni avlıyordu. Ürperdim, hızla geri döndüm, daha hızlı gitmeye kararlıydım.

Omzum doğrudan geniş bir ağacın gövdesine çarptı, dengemi kaybettim ve bir başkasına doğru savruldu. Yüzüm pürüzlü kabuğa çarptı. Acı patlarken, burnumun kemiğinden gelen bir çatırtı duydum, ılık kan dudaklarımdan aşağı aktı.

Sersemlemiş bir halde, beni deviren ağaca bakarak bir ses çıkardım.

Kalk artık, diye düşündüm.

Çaresizce yere yığıldım, ayağa kalkmaya çalışırken ellerim çamura ve pisliğe battı. Acıyı ve kanı görmezden geldim. Kaçmam gerekiyordu. Grymia'ya kadar geri dönebilir miydim?

Öyle düşünmüyordum ama denemek zorundaydım.

Tam yerden kalkmışım, tekrar koşmaya başlamışım ki, onun bana doğru atıldığını hissettim.

Vücudu benimkine çarptığında, ağır ve boyun eğmez bir kaya gibi, çığlık attım.

Beni yere fırlattı, çarpmanın şiddeti ve ağırlığı ciğerlerimdeki havayı emdi. Tekrar nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkardım ve boğuldum.

Ryak beni çevirip ağırlığını kullanarak beni sabit tuttu, ben de çaresizce vurarak onu üzerinden atmaya çalışıyordum. Ormanda tuhaf bir sessizlik vardı. Sadece

hışırdayan elbiselerin ve onu üzerinden atmaya çalışırken etin ete sürtünme sesi vardı.

Elinin boğazımı sıkıtiğini hissettim.

HAYIR.

Ellerimi ellerimin arasına aldım, tırnaklarımı etine geçirdim, bacaklarımı savurarak onu üzerimden atmaya çalıştım. Uzun boylu ve güçlüydüm... ama Ryak gibi eğitimli, acımasız ve gaddar bir savaşçı için neredeyse hiç kıpırdamadı.

Görüşümde iğne batması hissi belirdi. Nefes alamıyordum. Boğazımdaki baskı eziciydi. Ellerini boynumdan çekecek gücüm olmadığı için yumruğumu savurdum. Yumruğum isabet etti ama arkasında hiçbir kuvvet yoktu. Kırık burnumdan akan kanın tadını alıyordum. Gözlerim kafatasımda sıkıştıyordu, hava tükeniyor, panik yükseliyordu.

Ama yüzü gözlerimle aydınlanmıştı, her gözeneğinin, her çizığının, her çizığının ve morluklarının renginin görülebileceğı kadar parlaktı. Bunların Brune'dan olmasını umuyordum.

Annemi, babamı, Kiron'u düşündüm. Onlara ne söyleyeceklerini, ne yalanlar uyduracaklarını merak ettim. Kiron'un onları koruyabileceğini merak ettim. Çünkü ben koruyamamıştım.

Görüşüm kararırken elim yerde gezindi. Ciğerlerim öyle sıkışmıştı ki, büzülmüş, cansız şeyler gibiydi. Göreceğim son şeyin Ryak olmasından nefret ediyordum.

Sonra tanıdık bir dokunuş hissettim. Sıcak ve arayış dolu.

Çırpındım.

Alaryk.

Onun büyüü. Çok yakındı!

Elim, bir ucu tırtıklı ve kusursuz bir taşın kavisli kenarına ulaştı. Bir şans daha. Üstümdeki gökyüzünde kırmızı bir parıltı gördüm. Kırmızı pullar.

Samrin.

Ve eğer ölecek olsaydım, o zaman Samryn'in bu hayatta gördüğüm son varlık olmasını tercih ederdim.

Bağırmaya çalıştım. Tam oradaydı. Alaryk gelmişti. Beni arıyordu. Ya da yumurtaları. Ama ses çıkmadı.

Kayayı sıkıca kavradım ve gücümün ve irademin son damlasıyla, uyuşmuş ve karıncalanan kolumu kaldırdım... ve Ryak'ın şakağına sertçe vurdum.

Elleri gevşedi, sert bir küfür duyuldu. Fırsattan yararlanıp, yaralı, ağrıyan boğazımdan değerli, soğuk havayı içime çektim, yağmur damlalarında boğuluyordum. Sanki bıçak yutmuşum gibi hissettim. Başım dönüyordu, orman dönüyordu ve aramıza mesafe koymak için sürünerek uzaklaşmaya çalıştım.

"Seni orospu çocuğu," diye kükredi.

Büyüm artık akıyordu. Alaryk'i çağıramazdım ama büyümü hissedecekti. Bundan emindim.

Ryak'ın eli bileğimi kavradı ve sertçe çekti. Önüm yere çarptı, çenem kırıldı ve dilimi ısırdım, keskin bir çimdik, daha fazla kan.

Ayağa kalkmış olmalı ki karnıma indirdiği hızlı tekme hırıltılı nefes almama ve öksürmememe neden oldu. Bir nefes daha alamadan bir tane daha indirdi. Ve bir tane daha.

Onu bir anlığına gördüm. Gözleri o kadar karanlıktı ki simsiyahtı. Öfkesinin boyutu korkunçtu, altındaki canavar her şeyi yapabilirdi. Gethrin Osa'nın o gün iniş alanında ne gördüğünü şimdi anlıyordum. Brune'un ne gördüğünü.

Beni öldürecek, biliyordum. Ve bundan hoşlanacaktı.

Alaryk'in büyüü göğsümde batıyordu. Ona tutundum, bir can simidi gibiydi, sanki korumaya çalıştığım bir şeymiş gibi içime soktum. Ryak tüm gücüyle beni tekmelemeye devam ederken, bir top gibi kıvrıldım. Kemiklerin çatırtısını, nefesimi kesmek istememe neden olan keskin bir acı duydum.

Beni çizmesiyle ters çevirdi. Kollarımı kaldırmaya çalıştım ama başaramadım. Karşı koymaya çalıştım ama çok yorgundum, vücudum hırpalanmıştı.

Şakağından gözüne kan akıyordu.

En azından beni öldürmeden önce kanını aldım. Bu bana bir tatmin duygusu verdi.

Ve belki de bana baktığında gözlerimdeki bu farkındalığı görmüştü. Çünkü o öfkenin derinleştğini gördüm.

Yumruğu yüzüme çarptığında keskin ve tuhaf bir şekilde boğuk bir ses duyuldu. Et ve kemiğin bir vuruşu. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu ve Alaryk'in büyüü içimde toplanmıştı.

Ryak daha da vahşileşince, içime çekildim. Alaryk'e doğru bastırdım, dişlerimi sıkarken ve Ryak'ın yumruklarının acımasız gücüyle bazılarının gevşediğini hissederken, ılık akıntının beni rahatlatmasına izin verdim.

"Vok yapan orospu," diye tısladı Ryak. "Bana öyle bakmaya cesaret etme. Kırmızı Kanlı Pazar Bölgesi pisliği!"

"Bana tutun," dedi Alaryk'in sesi, zihnimde keskin ve net bir şekilde. Ve korkmak yerine, sanki kollarımı enerjisine doluyormuş gibi ona uzandım, onu bana yönlendirmeye çalıştım. "Buradayım, Mariss."

Gözlerimi açık tutmak çok zor olduğu için kapattım.

Alaryk'in acil emri, Amaia, benimle kal, şeklindeydi.

Bir darbe daha geldi. Islak bir şapırtı sesi gibiydi. Artık hiçbir şey hissedemiyordum. Bunun Alaryk'in büyüünden mi yoksa vücudumun onu korumasından mı kaynaklandığını merak ettim. Tek bildiğim yorgun olduğumdu. Çok yorgundum. Uyumak istiyordum.

İşte o zaman Alaryk'te daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Aniden gelen bir güç dalgası, keskin bir bıçağın ucuna dönüşerek, sanki vurmak üzereymiş gibi. Gücünün uzunluğu, muazzam büyüklüğü şaşırtıcıydı.

Durmasını emret, dedi Alaryk. Beni kullan, Amaia.

Konuşamadım. Sadece emri düşünebildim, büyü mızrağının Ryak'ı delip geçtiğini hayal edebildim.

Sesler kesildi. Şişmiş gözlerimden birini açmayı başardığımda, Ryak'ın sanki bağılymış gibi durduğunu, gözlerinin şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla şiştiğini gördüm.

Alaryk'in rahatlamasının anlık bir anını hissedebiliyordum. Loş görüşümle, Samryn'in nerede olduğumu tam olarak belirlemiş bir şekilde geri döndüğünü gördüm. Burada inecek yer yoktu... ve sırtından atlayan birini gördüğüme yemin edebilirdim; saçlarının beyaz parıltısı gökyüzündeki bir şimşekle aydınlanmıştı, gök gürültüsünün yankısı bir Elthika'nın uyarısı gibiydi.

Ryak üzerimde dolanırken ve Alaryk'in büyüünün bağlarını kırmaya çalışırken nefesime odaklandım.

Varlığını hissedebiliyordum, ormanın içinde koşturuyordu, nereye indiyse oradaydı. Bana ulaşmak için Samryn'den atlamıştı.

Özür dilerim, diye düşündüm, gözyaşlarım kanıma karışırken. Çok özür dilerim, Alaryk.

"Benimle kal Mariss," dedi tek cevabı.

Açıklığa girdi. Önce gözlerinin parlayan mavisini gördüm, beni görünce burun delikleri açıldı, kısa bir şok dalgası, sonra giderek kendi öfkesine dönüştü, dikkatlice sarılmış ve saldırmaya hazırды.

Ne gördüğünü merak ettim. Nasıl görüldüğümü merak ettim.

Alaryk, yumurtalar, diye düşündüm, belki de yüksek sesle konuşmuşumdur diye düşündüm ama dilim işe yaramıyordu. Onlarda var. Dresnar—

Alaryk binicilik yeleğinden uzun bir hançer çıkardı.

Vücudumdan bir yük kalktı, Alaryk sanki hiçbir şey olmamış gibi Ryak'ı sırtımdan çekip aldı.

Tek duyduğum, bir bıçağın ıslığı ve ardından Ryak'ın boğazından akan şaşkın hırıltıydı. Vücudunun öne doğru çöktüğünü, Alaryk'in gözlerinin omzunun üzerinden bana dikildiğini, hançerinin Dakkari muhafızının karnına saplandığını gördüm. Kolu hareket ediyordu. Dönüyordu. Canını acıtıyordu.

Sonra Ryak'ı itti. Uzuvarı savrulmuş, gözleri görmeden bakakalmış, son şok ifadesiyle donakalmış bir halde, yanına yığıldı.

Ölü.

Alaryk, Samryn tepemde kükrerken yanıma, çamurun üzerine diz çöktü. Ellerimi tuttuğunda elleri titriyordu. Şokla iyice keskinleşen öfkesini hissedebiliyordum. İçimi kaplayan bir duygu girdabı.

Büyüsü, çakmaktaşı kıvılcımı gibi yükseldi ve hissettiğim tek şey huzurdu. Hiçbir acı yoktu.

İyi ki sen varsın, diye düşündüm, parmaklarım ıslak elini bulurken. Görmek istediğim tek şey sendin.

Sonra hiçbir şey hatırlamadım.

Bölüm 38

ALARYK

Omzuma bir el dokundu ve bakışlarımı Amaia'dan ayırdı.

Kaşlarımı çattım ve davetsiz misafire bakmak için boynumu çevirdiğimde, boynumun kaskatı kesildiğini hissettim.

Myzalla bana bakıyordu, endişesi yüz ifadesine yansımıştı. Amaia için değil, benim için.

"Tarkosh yumurtaların sağlıklı görüldüğünü söyledi," diye bildirdi. "Kuluçka odasına geri döndüler. Güvendeler."

Boğazımı temizledim, gözlerim Amaia'ya döndü. Özellikle göğsüne. Kalbimin etrafındaki yumruğu gevşeten tek şey, göğsünün inip kalkmasıydı.

"İyi" dedim sadece.

"Dresnar—"

"Yapma," diye mırıldandım. "Şimdi olmaz."

Myzalla, Amaia'nın yattığı yatağın kenarına oturdu.

"Bekleyecek lüksümüz yok," dedi Myzalla. "İkimiz de korunuyoruz. Ama Sarkin, kendi binicilerinden birinin hepimize ihanet ettiğini bilmeli. Elysom'a bir mektup göndereyim. Hâlâ orada. Gelip binicisini alsın da biz de binicimizinkiyle ilgilenelim."

"Pekala," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Siyasetin, zor kararların karmaşası zihnimde örülüyordu... ve o anda, her

zamanki gibi midem buna elvermedi.

Amaia o kadar kötü dövülmüş ve neredeyse tanınmaz hale gelmişken değil. Onu hâlâ görebildiğim, hissedebildiğim, zihnimde hırpalanmış, kanlar içinde ve kederle doluyken değil. Ölümü zihninde kesin bir şeydi... ve o kadar emin olduğu için, bu benimkine de işlemiştii ve ben bundan kurtulamıyordum. Yağmur o kadar soğuktu ki, onu ormanda kendi kanında yatarken bulmamın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen... ısınamıyordum.

Bir daha asla isteyerek yapacağımı düşünmediğim bir şeyi yapmıştım. Samryn söz konusu olduğunda ise bu kaçınılmazdı.

Ama Amaia ölüme yakındı. O tekil anda, zihnim netleşti. Onu sonsuza dek kaybetmektense hayatımın geri kalanında onun bir parçası olmayı tercih edeceğimi biliyordum. Yoksa takip edemeyeceğim bir yere gidecekti.

"Neden gidip yıkanmıyorsun?" Myzalla'nın sesi duyuldu. Kaşlarım çatıldı ve aramızdaki sessizliğin ne kadar sürdüğünü merak ettim. "Ona ben göz kulak olurum."

Kendime baktım. Hâlâ binicilik yeleğimleydim. Çamur, orman çamuru ve kanla kaplıydım, kurumuştı ve alçı gibiydi, her hareket ettiğimde üzerimden sıyrılıyordu.

Grymia'ya döndükten kısa bir süre sonra Syris buradaydı. Amaia'nın yüzünü temizleyen de oydu. Arkadaşı burnunu çekmiş, yanaklarından yaşlar süzülürken bezleri teninde gezdirmiş, leğeni üç kez doldurulması gerekecek kadar kanla kirletmişti. Raran gelmişti ama kırılan kemikleri yerine oturtmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti.

Amaia'ya büyümü versem kendini iyileştirebilirdi... ama uyanmıyordu. Hiçbir şey onu uyandıramazdı.

"Alaryk," diye mırıldandı Myzalla, dikkatimi çekerek. "Git temizlen. Ben buradayım."

Yatağa nasıl çektiğimi hatırlamadığım sandalyeden kalktım. Gözlerim sersa kabına kaydı; küçük közden yükselen koyu duman, barutu yakıyordu. Annem bir

zamanlar sersanın ölümü uzak tuttuğuna inanırdı. Ben buna inanmasam da, sersa dumanının akciğerleri temiz tuttuğu, vücudu güçlendirdiği, hastalıklarla ve rahatsızlıklarla savaşmaya yardımcı olduğu kanıtlanmıştı. Yüzyıllardır Harta'nın her yerinde kullanılıyordu. Annem öldükten yıllar sonra bile, her zaman bir miktar saklardım. Doğduğum ülkeye döndüğümde hep daha fazlasını alırdım.

Yüzme havuzumda çamuru temizlerken, Amaia'yı bulduktan sonra yaşananları kısa anlar halinde hatırladım. Kollarımda kanlı bir Amaia ile Samryn'in karaya çıkabileceği açıklığa doğru koşarken soğuyan öfkemi hatırladım. Myzalla ve iki binicim, Nevin, Dresnar ve Sarkin'in binicisini Sarroth'tan alıp çoktan oraya varmışlardı. Ben çıkıntıda belirlediğimde, Dresnar midesindekileri boşaltmış, Myzalla'nın botunu kıl payı ıskalamış ve Nevin'in yüzü solgunlaşmıştı, ama gözlerini Amaia'dan hiç ayırmamıştı.

Ve bu beni daha da sinirlendirmişti.

Büyüm hızlı ve keskindi. Nevin'e aşağıdaki vadiye doğru dik bir yamaçtan atlamasını emretmiştim. Aşağı inerken çılgılık bile atamadı ve Sarkin'in binicisi, parlayan bakışlarımı ona çevirdiğimde altına işemeye başlamıştı.

Ancak Myzalla, Karag'la kendim ilgilenmeden önce beni durdurmuştu. Amaia'yı Grymia'ya geri götürmemi, onu Raran'a götürmemi söylemişti.

Şimdi bile, aklım yatıştıktan sonra bile, keşke beni durdurmasaydı diye düşünüyordum. İkisini de öldürmem saniyeler sürerdi. Tereddüt beni buraya getirmişti. Ryak'ı Elysom'dan döndüğüm gece idam etmeliydim. Belki o zaman bunlar yaşanmazdı.

Cesedini ormandan almıştık. Nevin'in cesedi de doğu vadisinin dibinde olduğundan... Ryak'ın cesedini kendi mektubumla Dothikkar'a geri gönderecektim.

Büyümün etkisiyle Amaia'ninkini tekrar denedim, ama soğuk bir duvar hissettim.

Yıkayıp temiz elbiseler giydikten sonra Myzalla'ya döndüm. Hâlâ aynı yerdeydi ve ben ortaya çıktığımda gözlerimin içine baktı.

"Ona değer veriyorsun," dedi. "Gerçekten."

Buna cevap vermem gerektiğini düşünmemiştim.

İçini çekti. "Bu onu işaretleyecek, Alaryk. Her zaman."

"Biliyorum" diye cevap verdim.

Myzalla, Grym dilinden geliyordu. Halkım arasında. Amaia'nın yaptıkları, burada ne kadar iyi işler yapmış olursa olsun, hep fısıldanacaktı. Hırsızlık, koşullar ne olursa olsun onu takip edecekti. Zamanla azalacak. Bunu ilk elden biliyordum. Karath olduktan kısa bir süre sonra, Harta'da yaptıklarım kendi halkıma yayıldıktan kısa bir süre sonra, artık kimse benimle göz göze gelmeyecekti. Yıllar almıştı ama sonunda gelmişlerdi.

Geçerdi.

Halkım onu tekrar kabullenmeyi öğrenecekti. Çünkü onu bırakmaya niyetim yoktu.

Myzalla bunu biliyordu. Bunu açıkça görebiliyordu. Sözleri küçük bir uyarıdan ibaretti, başka bir şey değil. Ama kararımı verdiğimi biliyordu.

Bütün bunların, Amaia'nın tekrar uyanıp uyanmayacağına bağlı olduğunu biliyordum.

Benden nefret etse bile, önemli değildi. Onu en son gördüğümde ona korkunç şeyler söylemiş, güvenini sarsmış, yapmayacağıma söz verdiğim tek şeyi yapmıştım. Bu beni onun gözünde bir kötü adam yapmıştı. İçinde bir şeyleri kırmıştı. Kırıldığını görmüştüm. Bu farkındalığın, şimdi bile, soğuk bir rüzgar gibi içimden geçtiğini hissediyordum.

Peki onu tamamen kırmış mıydım?

Tek bildiğim, iki yaralı Dakkari ve iki ölü Dakkari'miz olduğuydu. Denizlerin ötesinde, aptal bir kralın açgözlülüğü ve iktidar hırsının ardından gerekli olan hızlı bir ceza olan bir savaşı tetikleyebilecek bir ulusumuz vardı.

"Ne olursa olsun senin yanındayım," dedi Myzalla bana.

Bu sözler boğazımı düğümledi.

"Senden bunu istemiyorum" dedim.

Sandalyeye geri oturduğumda yataktan kalkıp alaycı bir şekilde "Sana ihtiyacım yok," diye cevapladı.

Bunu söyledikten sonra gitti. Ve ben de Amaia'nın soğuk elini tutmak için öne uzandım. Sıcaklığımı ona bastırdım, büyümü bir battaniye gibi yaydım, kök salması umuduyla.

Belki boşuna bir çabaydı ama yine de denemeye devam edecektim.

Artık birbirimize bağlıydık.

Ormanda büyümü onun büyüüne bağlamıştım.

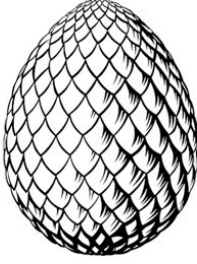
Onun hayatını kurtarmak için, şimşekler çakarken ve yağmur vücudumuza şiddetle yağarken ikimiz için de düşünülemez bir seçim yapmıştım.

Uyandığında belki de bu yüzden benden nefret edecekti.

Ve eğer ölürse... Onu sonsuza dek kaybetmiş gibi hissederim.

Bölüm 39

AMAIA

Bir an gözlerimi açtığımda karanlığı gördüğümü sandığımda, kör olduğumdan korktum. Gözlerimi kırptırdım, acı ve panik içimde kabardı.

Tüm vücudum kocaman bir sızı gibi hissediyordu. Zonkluyor ve nabız atıyordu. En azından ölmemiştim. Çünkü ölüm böyle hissettirseydi... kendimi aldatılmış hissederdim.

Ses çıkarmış olmalıyım ki yanımda sıcak bir kütle hareket etti. Elimi uzatıp sert etin üzerinde gezdirdim.

İşte o zaman gördüm. Bir yatağın yanında küçük mavi bir parıltı, tenceredeki küçük bir közden yükselen tanıdık bir duman. Gözlerim alıştıkça, hâlâ loş görünseler de, Alaryk'in gözlerinin karanlıkta parlamaya başladığını gördüm.

"Amaia," diye fısıldadı, sesindeki rahatlama o kadar güçlüydü ki neredeyse titriyordu. Bu tek kelime boğazımı düğümledi ve gözlerim yaşarmaya başladı.

Büyüsü içime aktı ve ben onu yakaladım. İrkildiğini hissettim, derin, kesik kesik bir nefes aldı, bu bana tuhaf geldi. Ama her zaman yaptığımız gibi, bedenimi iyileştirmek için büyüsünü kullandım. Bir parazit gibi, ondan beslendim... ama o sadece gönüllü olarak verdi.

Orman şimşekler içinde geri döndü. Ryak. Yumruklarının parıltısı, mide bulandırıcı sesler. Parıldayan pullu Samryn. Bir hançerin fısıltısı olan Alaryk. Brune—

Derin bir nefes aldım. "Kızım. Yumurtalar."

Güvendeler, dedi Alaryk, sesi netti. Hepsi.

Hiç konuşmadığını fark ettiğimde çok rahatlardım.

Kemiklerimin çatladığını hissettim, ses ürkütücüydü. İlk baştaki keskin acıya rağmen, sızı yavaş yavaş yok oldu. Vücudum kendini yeniden ayarlıyor, kemiklerim yerine oturuyordu. Çok fazla kemik kırılmıştı: kaburgalarım, bir kolum, elmacık kemiğim, köprücük kemiğim, burnum. Çıglık atmak istedim ama sesim çıkmadı.

Bakışlarımı Alaryk'in üzerinde tuttum ve her hareketinde, ifadesi hiç değişmese de içindeki öfkenin alevlendiğini hissettim. Ryak'ı tekrar tekrar öldürmek istiyordu. Her kemiği kırıldığında onu tekrar öldürmek istiyordu. Beni her işaretlediğinde, her kanattığında.

Alaryk'in öfkesinin ve intikam arzusunun uzunluğu inanılmazdı. Beni daha da şaşırtan şey, bunu hissedebiliyor olmamdı. Kendi rahatlama duygumla, kendi üzüntü duygumla iç içe geçmişti. Çok farklıydılar ama yine de hepsi birbirine karışmıştı, aramızda kocaman, açık ve çiğ bir yara varmış gibi hissediyordum.

Seni neredeyse kaybediyordum, dedi. Gözleri daha da parladı, neredeyse kör ediciydi. Bir daha asla.

Eli, iyileşmekte olan yüzümü sıyırmak için çekinerek öne doğru uzandı. Bana baktığında, kemiklerin sürtünmesi gibi, içinde bir çıglık vardı. İçindeki şefkat dalgasını, beni koruma ihtiyacını, hissettiği o tarifsiz rahatlamaı hissettim.

"Neler oluyor?" diye sordum şaşkınlıkla, sesim hırıltılı ve boğuktu, sanki günlerdir ağlıyormuşum gibi.

Duygularının, benimkilerle karıştırılacak kadar köreldiğini hissettim.

"İyileş Mariss," diye mırıldandı, sesi daha da gürleşmiş, nefesi tenimde uçuşuyordu. Dudakları şakağıma

bastırılmıştı, Ryak'ın derimi yırttığını hatırladım.

Kollarında sıcaklık, anılar ve sihirle sarmalanmıştım. Gözlerimi kapattım, Alaryk'in yıldız taşı gibi parıldadığını hissettim. Elim alışkanlıktan boynuma gitti. Kolyemin serin dokunuşu beni hıçkırığa hıçkırığa ağılattı. Biri onu bana geri vermişti. Ve evimi, ailemi özlüyordum. Şimdi sonsuza dek iki yer arasında mı kalacaktım?

Alaryk, "Onları sana getireceğim, böylece onları kaçırmak zorunda kalmazsın, Amaia," dedi.

Tekrar uyudum.

Bir sonraki uyanışında, hava sıcak turuncu ve pembeydi. Gün batımı. Yatak boştu ve vücudum... daha iyi hissediyordu. Çok daha iyi. Yatakta doğrulacak kadar güç buldum. Ev sallanırken başım döndü, nefes nefese kaldım. Ağzımda metalik bir tat vardı ve başım şiddetle zonkluyordu. Ama Alaryk'in yumuşak, temiz tuniklerinden birini giymiştim ve yatağın yanında büyük bir sürahi su vardı.

Hafif bir nefes sesi geldi. Başımı çevirip baktığımda, Syris'in oturduğu yemek masasından kalktığını gördüm. Elim kadehe doğru yarı uzanmış halde donup kaldı, zihnim bir duygu karmaşasıyla dolmuştu.

"Syris," diye fısıldadım.

"Ah," dedi, bana doğru koşarken. Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve bana sıkıca sarılmıştı, ama nazikti.

Ne hissedeceğimi bilmiyordum ama onun nezaketini hak ettiğimi de düşünmüyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım saçlarına. "Çok özür dilerim."

Syris hiçbir şey söylemedi, sadece hafifçe irkildiğinde geri çekildi. Sırt kaslarım garip pozisyondan dolayı gerildi.

"Buradaydın," dedi bana titrek bir gülümsemeyle. "Önemli olan tek şey bu, tamam mı?"

"Brune nasıl?" diye hemen sordum.

"İyileşiyorum," diye yanıtladı Syris. "Ethrisha gece gündüz onun yanındaydı. Sen ondan daha iyi görünüyorsun."

Yataktan kalkmaya çalıştım. "Şimdi yanına gidip yardım edeceğim"

"Hayır, dinlenmen gerek," dedi kararlı bir şekilde, beni geriye iterek. "İyi."

Omuzlarındaki kararlı duruşu gördüm. Alaryk muhtemelen ona nöbet tutmasını ve beni burada tutmasını söylemişti.

"Ya yumurtalar?" dedim sessizce. "Güvendeler mi?"

"Evet," diye yanıtladı, gülümsemesi soldu. "Yumurtalar bulundu. Ryak ve Nevin öldüler." Gözleri cansız olsa da Ryak'ın yüzündeki şoku hatırlayarak irkildim. Nevin'e ne oldu acaba? diye merak ettim. "Diğer ikisi... Sarkin, binicisini yargılanmak üzere aldı. Dresnar'a gelince... dün idam edildi."

İnanmaz bir nefes verdim.

Özür dilerim, diye tekrar düşündüm, ama bunu duymak istemeyeceğini biliyordum.

"Ben—Ben..."

Ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Nasıl açıklayacağımı. Güvenlerine ihanet etmek için gönderildiğimi, Ryak'a kuluçkahanede kaç yumurta olduğunu söylediğimi, bilmek istediği her şeyi ona anlatacağıma söz verdiğimi.

Ama Syris elini koluma koydu ve "Brune bize her şeyi anlattı." dedi.

"Her şey?"

Başını salladı.

"Dothikkar'ın bizden ne yapmamızı istediği hakkında mı?"

Derin bir nefes aldı. "Brune, Ryak ve Nevin'in onu tehdit ettiğini söyledi. Kralın, istediklerini yapmazsa babasını

zindana atacağını ve annesini zulümle cezalandıracağını söyledi."

Yani... o da tehdit edilmişti.

"Sana da aynısını yaptıklarını mı sanıyorum?" diye sordu Syris yumuşak bir sesle. Nazikçe. Dikkatlice.

"Evet," diye fısıldadım. "Alaryk biliyor mu?"

Başını salladı.

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Neredeyse bir hafta," diye yanıtladı. "Birkaç gece önce ilk kez uyandın ve Alaryk'in yardımıyla kendini iyileştirmeyi başardın. Ama o zamandan beri uyuyorsun."

Başımı salladım.

"Şunu söylemeliyim ki," diye mırıldandı Syris, sarı gözlerini üzerimde gezdirerek, "büyün gerçekten olağanüstü, Amaia. Bunu asla anlayamazsın..."

"Ne?"

Kaşları çatıldı. Öyle kısa bir anlığına, hayal ettiğimi sandığım bir umutsuzluk ifadesi geçti yüzünde. "Seni tanıyamadım bile. O gece seni geri getirdiğinde."

Karnım sıkıştı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir insan bir başkasına bunu nasıl yapabilir?"

Gözlerim dolmayan yaşlarla doldu, boğazım düğümlendi.

"Şimdi sana bakınca... sanki hiç olmamış gibi," diye bitirdi Syris, yanağını silip burnunu çekerek. "Bu sabah buraya girdiğimde gözlerime inanamadım."

"Sen kuluçkahanede olmalısın, yatağımın başında durmamalısın," dedim ona.

"Alaryk, yokken uyanırsan burada tanıdık bir yüz görmek istedi," diye bilgilendirdi beni. "Tarkosh anlıyor. Hepsi meşgul ama idare ederler."

"Acaba benden bu yüzden nefret mi ediyor?" diye sormadan edemedim.

"Elbette hayır. Ama... sonunda ikna olacak," diye cevapladı Syris, dudağımı ısırmama neden oldu.

"Zaten eve gitmem gerek," dedim Syris'e. Kaşlarını çatı. "Ryak ve Nevin öldüğüne göre şimdi ne olacağını bilmiyorum. Ailem ve Kiron için endişeleniyorum. Gitmem gerek. Hem de hemen."

Hiçbir yere gitmiyorsun, dedi Alaryk'in sesi, zihnimde derin ve kesin bir şekilde. Nefes nefese kaldım, hafızam ön plana çıktı.

"Nedir?" diye sordu Syris.

Tam o sırada, ağır kapı itilerek açılmadan önce dışarıdaki taş merdivenlerde çizme sesleri duydum.

Alaryk, sanki buraya doğru koşmuş gibi, nefesi biraz ağırlaşarak eşikte duruyordu. Eve adımını attığında Syris ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim Syris," diye mırıldandı, kapıyı onun için açık tutarak, niyetini açıkça belli ederek.

Arkadaşım başını eğerek bana baktı. "Yakında görüşürüz," diye temin etti beni. "Dinlen."

Başımı salladım ve Alaryk'in geniş alanından kayıp kapıdan çıkana kadar onu izledim. Batan güneşin ışığı içeri doluyordu ama ilginçtir ki Alaryk kapıyı açık tutuyordu.

"Seni Ny'am'a götürmek istiyorum," dedi. İşaret parmağını yatağının yanındaki, bir zamanlar mavi tozla dolu olan ama şimdi neredeyse tükenmiş olan kaba bastırdı. "Bütün sersa tozunu kullandım ve kalp taşının sana iyi geleceğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Alaryk—"

"Ayakta durabilir misin?"

"Konuşmamız gereken çok şey var," diye fısıldadım.

"O zaman orada konuşuruz," diye cevapladı kararlı bir sesle. Ayağa kalkmayınca beni yataktan kendisi aldı ve düşmeme izin vermeyeceğini bilmeme rağmen şaşkınlıkla omuzlarına tutundum.

"Sanırım başka seçeneğim yok," diye mırıldandım.

Yüzü okunmuyordu.

"Hayır, yapmazsın."

Sonra evden hızla çıktık ve Alaryk kapıyı ayağıyla kapattı. Neyse ki Grymia'nın bu bölgesi, köy merkezinin karmaşasından uzaktaydı. Burada geriye kalan tek şey kuluçkahane ve birkaç dağınık evdi, bu yüzden Alaryk'in beni dağa doğru taşımasını görecektim kimse yoktu.

Gölgesi tenimde kayarken serin bir his uyandırıyor. Üzerimde sadece bir tunik olmasına rağmen tenim sıcaktı. Gölge bir rahatlama hissi veriyordu ve Alaryk bizi kaya duvarında gizlenmiş tanıdık mağara girişine ve bir zamanlar birlikte yürüdüğümüz dar taş merdivenlerden aşağı yönlendirdiğinde bu his daha da derinleşti. Alaryk hiçbir şey söylemedi ve karanlık bizi sarsa da aldırmadım, sadece ellerimi omuzlarına daha sert bastırdım.

Mağara, batan güneşin ışığında daha parlak görünüyordu; koyu renkli taşları ve mavi, şırl şırl akan suyu aydınlatan altın ve pembe ışınlar saçıyordu.

Daha önce olduğu gibi, kalp taşı büyüsünün bedenimde gezindiğini hissettim; bir fısıltı, bir çağrı. Şimdi çok daha kolay hissediyordum, sanki tüm bedenim ona uyum sağlamış, onu bekliyordu.

Bir bakıma, uzun bir günün ardından sıcak bir banyoya girmek gibiydi. Bir rahatlama. Bir ferahlık.

Alaryk beni buraya getirmekle haklıymış.

Mağaranın merkezine doğru, taş yürüyüş yollarından birinde, bir zamanlar sahanlığın etrafını sarmış gibi görünen bir dizi yıkık sütun vardı. Belki de bir pavyonu. Alaryk beni yan yatmış bir sütuna götürdü; küçük levha mükemmel bir banktı. Sütun altımda serindi ve Alaryk'e baktım, aramızdaki binlerce söylenmemiş şey boğazımda düğümlenmiş gibiydi.

Onları çözmek yerine sustum.

Ona tekrar bu kadar yakın olmak tuhaftı. Garip ve acı verici derecede tanıdık. Beynimde o kadar çok acı, o kadar çok özür ve o kadar çok istek birbirine karışmıştı ki.

Gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar, gözümün önünde belirmemek için diz çöktü.

Syris'in sözleri aklıma gelince eli lekesiz yanağıma gitti. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyordum. O da beni öyle görmüştü. Öyle kötü dövülmüştüm ki yüz hatlarım tanıdık gelmiyordu.

Aklıma gelen tek şeyi söyledim.

"Üzgünüm."

"Yapma," diye cevapladı. Eli yanağıma okşadı.

"Alaryk—"

"Büyümüzü bir araya getirdim."

İlk başta onu doğru duymadığımı düşündüm.

"Ne?" diye fısıldadım, kaşlarım çatılmıştı.

"Ölüyordun," dedi. Kederin keskin bir kesikle zihnimi deldiğini hissettim. Onunkini, diye fark ettim. "Ve seni kaybedemezdim. Bu yüzden seçim basit bir şeye dönüştü."

"Bana asla kimseyle bağ kurmak istemediğini söylemiştin," dedim. "Bunun seni... sonsuza dek damgalayacağını."

Çünkü sanki ruhunun bir parçası gönüllü olarak bir başkasına verilmiş gibiydi. Bir daha asla bütün olamayacaktın. Her zaman... kırık.

O... hayatımı mı kurtarmıştı? Ama bu seçimi ikimiz adına yapmıştı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Hâlâ kırabiliriz, değil mi?" diye sordum, bir keresinde söylediği şeyi hatırlayarak.

Başını salladı. "İstesem bile, tutunur ve tutar. Hissedemiyor musun?"

İstese bile mi?

"Ne...bu ne anlama geliyor?"

Alnı alnıma geldi. Ve hiçbir şey söylemesine gerek kalmadı. Hissettim.

Benim yanında kalmamı istiyordu.

Her zaman.

Nefesim kesildi.

"Telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Seninle çok hata yaptım.

Ama yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Aramızda hiçbir sır olmadan."

Görüşüm bulanıklaştı.

"Çünkü şimdi olamaz," diye fısıldadım, inanılmaz derecede parçalanmış ve kafam karışmış bir halde. Şakaklarım zonkluyordu. "Artık kafamın içindesin. Her şeyi göreceksin, her şeyi hissedeceksin. Ben... Ben bunu istemedim."

"Biliyorum," diye homurdandı, tutuşu daha da sıkılaştı. "Ve bunu sana zorla yaptırdığım için özür dilerim. Ama Amaia, seni gördüm. Seni o ormanda hissettim. Teslim oluşunu, ölümünün farkına varışını hissettim. Ailen için duyduğun kederi. Acıyı hissettim. Sihrinin bana uzandığını hissettim. Ve geri döndüm çünkü seni kaybedemezdim. Asla."

Dudaklarım aralandı, sesindeki o çığlığı duydum. Kargaşayı.

"Bir seçim yaptım," diye devam etti, boğuk bir sesle. "Belki bencilce bir seçim. Ama bunu sadece sana karşı en saf niyetlerle yaptım. Seni kurtarmak için. Bunda kötü niyetli bir şey yoktu. Cevap açıktı ve ben de onu seçtim."

Kucağımda açık duran avuçlarıma baktım. Alaryk onları avuçlarının içine aldı; elleri o kadar büyüktü ki, benimkileri tamamen sarıyordu. Dudakları yanağıma değdi.

"Ne yaptığımı biliyorsun," diye mırıldandım. "Ne yaptığımı biliyorsun ve hâlâ bunu mu seçiyorsun?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum, Amaia."

Derin bir nefes aldım, gözlerinin içine bakabilmek için geriye doğru sendeledim. Sözlerini o kadar rahat, o kadar sıradan söylemişti ki.

Ama sözlerinin bağımnda yankılandığını hissetmek için yüzünü görmeme gerek yoktu. Erimiş ve sıcak, içimden bir nehir akıntısı gibi akıp gidiyor, kendi şüphelerimi yıkıyorlardı.

"Evet," diye fısıldadım. Soru değil. Bir onay.

Gülümsemesi alaycıydı. "Ve bu sözleri söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Uzun zaman önce vefat etmiş annesi hariç, biliyordum. Söylenmemiş olanları duyabiliyordum. Ve o zaman bile, zor bir kadındı, kendi duygularını nadiren ifade eden biriydi.

Dudaklarım aralandı, sahip olmamam gereken bilginin gerçek olarak kabul edildiğini hissettim. Bu, bağın gücüydü.

Alaryk, "Annem, doğduğum topraklardan ayrılmadan kısa bir süre önce danıştığı bir Hartan cadısı vardı," dedi. "Cadı, kendi başıma kral olacağımı... ama sonsuza dek üç dünya arasında sıkışıp kalacağımı söyledi: Harta, Karak, ama üçüncüsü... Şimdi ne demek istediğini anlıyorum."

Yüreğim sıkıştı. Cevabının aramızda yankılandığını duydum.

"Biz," diye fısıldadım.

"Bizim bağımız," dedi. "Kendi yarattığımız bir dünya. Birçok kişiyi kızdıracak ama hepimizi daha da güçlendirecek bir dünya."

"Sana yük olmak istemiyorum," dedim. "Ne yaptığımı biliyorum Alaryk. Karak'ta birinin işleyebileceği en büyük suçlardan biri. Bundan saklanmıyorum. Halkının ne talep edeceğini biliyorum."

"Ve seni öldürecek gücüm olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, öfkesindeki bir kıvılcım bağı ateşleyerek. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Bunu yapacağını söylemedim," diye düzelttim. "Yapmayacağını biliyorum. Ama aynı zamanda halkının kralısın. Onlara da hesap veriyorsun. Kalmama izin verirsen zayıf görünürsün. Bu yüzden geri dönmeliyim. Birçok sebepten biri."

Reddetme onun zihnindeydi.

"Geri dönüş yok Amaia," dedi. "İkimiz için de."

Benim korktuğum da buydu.

"Ailem—"

"Onları merak etme," dedi bana. "Ben hallettim."

Kaşlarım çatıldı. Bunu yaptığımın farkında bile değildim ama aradığım cevapları bulmak için zihnine daldım. Ve en şaşırtıcı olanı, bana izin vermesiydi.

Zihni, Samryn'in lanetinin kaosuna benzeyen, ama özünde ona ait olan güzel bir karmaşaydı. Keskin ama nazik, acımasızlığa varacak kadar keskin, ama halkı için doğru olanı yapmaya kararlı. Grymia'yı daha iyi hale getirmek, barışı korumak için, acımasız olması gerekse bile.

Kendini en yüksek standartlara bağlı tutuyordu. Durmaksızın. Ve ben onu kucaklamak istiyordum, çünkü kimse bunu uzun süre sürdüremezdi. Alaryk ise neredeyse tüm hayatı boyunca bunu başarmıştı.

Ve düşüncelerinde, bilmek istediğim şeyi yansıtıyordu. Myzalla'yı ve Grymia'nın kendini kanıtlamış, sadık süvarilerini Dothik'e uçmaya göndermişti. Ryak'ın cesedini, Dothikkar'a bir uyarı olarak teslim etmek için... ama aynı zamanda...

Nefesim kesildi.

"Onları buraya mı getiriyorsun?" diye sordum.

"Brune'nin ailesi de," dedi. "Bana her şeyi anlattı. Hayatları tehlikedeydi. Dothikkar'ın öngörülemez olduğu ortaya çıktı. Bu yüzden, bundan sonra ne olacağına karar verene kadar buraya gelmelerinin en iyisi olacağını düşündüm. Burada güvende olacaklar."

İnanamadım. Ailemi yakında burada, Karak'ta görebileceğime inanamadım.

Peki ya evimiz? Annemin arkadaşları? Hayatları?

Peki Kiron... bütün bunlara ne derdi?

Peki ya hepsini şehirden çıkarmaya çalışırken bir şeyler ters giderse?

"Her şeyi hallettim," diye güvence verdi Alaryk. "Endişelenme."

Zihnim dönüyordu ama onun etkisini hissediyordum. Beni sakinleştiriyordu. Derin bir nefes aldım... ve kendimi

ona bıraktım. Önce yavaşça, tereddütle, sonra kendimi bıraktım.

Alaryk'in kolları beni içten dışa yatıştırırken etrafımı sardı. Ny'am'ın kayıp kalp taşı hayatla nabız gibi atıyordu. Yakın bir yerde. Gizli bir yerde.

Bu da bana şunu hatırlattı...

"Dresnar'ı idam ettin," diye fısıldadım. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Gerildi. Zihnimde bir ışık belirdi. Dresnar'ın eğik başı, Grymia'nın hazır vaziyette olduğu, Elthika'sının tepede döndüğü. Kanla kararmış kendi kılıcının parıltısı.

Göğsüm sıkıştı.

"Seçimini yaptı," diye mırıldandı Alaryk.

Ben de öyle düşündüm, diye düşünmeden edemedim.

Kolları daha da sıkılaştı. "Hayır, farklı."

"Öyle mi?" diye merak ettim. Kokusunu içime çektim. "Ailemi korumaya çalışıyordum. Dresnar da aynısını yapmaya çalışıyordu."

Bir kalp taşı için. Grymia'yı korumak için. Elthika'ya yardım etmek için.

"Ve eğer paçayı kurtaracaksa seni bizzat öldürmeye razıydı," diye bitirdi Alaryk. İrkildim. Çünkü fark buydu. Hem de oldukça belirgin bir fark.

"Haklısın," dedim.

"Dağın defalarca aranmasını istemişti. Ama kalp taşı bulunmak istemiyor. Ve Elthika'mızın ona burada ihtiyacı var. Bunu hiç anlamadı," dedi Alaryk. "Yine de... Bize böyle ihanet edeceğini hiç beklemiyordum."

Bu durum onu ve binicilerini derinden yaralamıştı. Hepsi Dresnar'ın idamında yüzleri taş kesilmiş bir şekilde hazır bulunmuştu. Onun dostları, müttefikleriydiler.

"Ama birini gerçekten asla tanıyamazsınız" dedi.

Bu doğru değil, diye düşündüm, zihninin derinliklerinde. Çünkü burada saklanacak, kaçacak yer yoktu.

Hafifçe nefes verdi. "Haklısın Mariss."

Buna alışabilecek miyim acaba?

Emin değildim.

"Bu çok fazla, Alaryk," diye fısıldadım. "Çok fazla."

Dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasını yakalayarak geri çekildim. Sessiz mağaranın dönmesini engellemek için elimi alnıma bastırdım.

"Bunu istemezsin," diye mırıldandı. Çünkü hissedebiliyordu.

"Öyle değil," dedim. Ve zihnimde birbiriyle savaşıyor, iten ve çekişen tüm düşünceleri nasıl ifade edeceğimi bilmediğim için, onu içeri davet etmeyi ve kendi kendine deşifre etmesini hayal ettim. Her şeyi bir anda ona gösterebilmek için onu serbest bırakmayı.

Çünkü bana beni sevdiğini söylemişti. Bir gardiyanın beni neredeyse öldüresiye dövdüğü bir sırada uyanmıştım. Alaryk bunu duyunca derin bir nefes verdi.

Ailem tehlikedeydi ve benim yüzümden tüm hayatlarını geride bırakmak zorunda kalıyorlardı. Dresnar idam edilmişti. Karag'ı gözetlemek için buraya gönderilmiştim, tek istediğim korumak olan yumurtaları çalmıştım, Brune'u kanlar içinde duvara yaslanmış halde görmüştüm ve mağara bana fısıldıyordu. Ham suçluluk duygum, incittiğim arkadaşlarım, kırdığım güven duygusuydu.

O geceydi.

Alaryk'in büyüsunu bana karşı bir silah olarak kullandığı gece, en savunmasız olduğum anda bana zarar vereceğini bildiği bir seçimdi. Ve umursamamıştı. Beni, tanıdığı en iğrenç insanlardan biri olan, ondan çok şey çalan, Samryn'i lanetleyen Kamora'ya benzetmişti.

"Amaia," diye homurdandı. Bunu keşfettiğinde kendi kederinin nasıl yükseldiğini hissettim.

Bu kadarı fazlaydı.

Sadece durmasını istiyordum.

Alaryk'in nefesi düzene girdi. Başını omzuma yasladı, alnını oradaki açıkta kalan deriye bastırdı.

"Tamam Mariss," diye mırıldandı.

Ve tam o anda bağlantının koptuğunu hissettim, ürperdim.

Ben... yine kendime aittim. Zihnim bana aitti. Alaryk gitmişti.

"İkimiz için de kontrol altında tutabilirim," diye mırıldandı. Ona kocaman gözlerle baktığımda, güven verici olduğunu anladım. Rahatlamıştım. "Ne istediğine karar verene kadar."

"Bunu yapar mısın?" diye sordum.

"Ne istersen," dedi bana. "Çünkü ne istediğimi biliyorum. Hayatımda ilk kez, benim için seçilmiş bir karar değil, kendim vermek istediğim bir karar bu. Ama sana hiç kendin için aynı kararı verme fırsatı vermediğimin farkındayım."

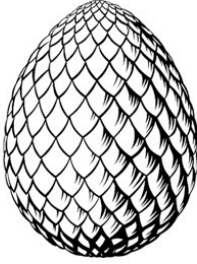
Neredeyse içgüdüsel olarak ona doğru büyümü uzattım. Ama soğuk bir duvarla karşılaştım ve acaba o bunu hissedebiliyor mu diye merak ettim.

Garip bir şekilde, sanki bir kayıpmış gibi hissettim.

"İhtiyacın olan zamanı ayır," diye mırıldandı. "Karar verdiğinde burada olacağım. Söz veriyorum."

Bölüm 40

AMAIA

Kuluçkahanedeki odam sessizdi, masanın üzerinde titreyen tek mum, sürekli kırmızı bir ışıkla aydınlattığım kolyemden daha az parlaktı.

Yatakta yatıyordum, yatağı yere sürüklemek yerine çerçevesinde tutuyordum, tavana bakıyordum.

İçimi çektim, sessizliğin derinleşmesine izin verdim. Ama daha iyiydi. Burada, kendi zihninde, kendi düşüncelerinde yalnız olmanın korkunç bir şey olmadığını fark ettim. Sessizlik eskisi kadar baskıcı, tehditkâr değildi.

Şimdi fark ettim ki, belki de sessizlikten korkuyordum çünkü kendi düşüncelerimden korkuyordum. Karak'a sahte iddialarla geldiğim gerçeğiyle yüzleşmekten korkuyordum. Burada olmam en başından beri bir yalandı. Hem arkadaşlarıma hem de kendime.

Ama şimdi... ağza alınmayacak bir şey yapmıştım. Syris beni affetmişti. Moak ve Ulin ikna olmaya başlamıştı. Tarkosh, Alaryk'in isteği üzerine kuluçkahaneye dönmeme izin vermişti; ancak iyileşip iyileşmediğimi sormak dışında neredeyse hiç konuşmamıştık. Birkaç gece önce döndüğümünden beri kuluçka ve yuva odalarını kilitlemeye başlamıştı. Anahtar tek ondaydı. Onu suçlayamam. Her

kilitlediğini duyduğumda, anahtarı çeviren kişiyle aynı şekilde midemin bulandığını hissediyordum.

Her şeyi mahvetmişim. Hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Ve yine de... dünyanın sonu değildi. Hâlâ buradaydım.

Kararımın yarattığı karmaşa ve olumsuzluklarla boğuşuyordum, sonuçlarına da kendi tarzımda katlanıyordum.

Belki de bir yanımla Alaryk'ten uzak durarak kendimi cezalandırıyordu. Aramızdaki durum çözülemeyecek kadar karmaşıktı. Ona güvenmiyordum. O da bana güvenmiyordu. Yine de beni seçmeye karar vermişti. Bunu aşmak için. Birlikte.

Onunla o adımı atmaktan korktuğum için nefret ediyordum. Bir yanımla hâlâ yaptıklarından dolayı incinmişti. Diğer yanımsa onu hak etmediğimi düşünüyordu. Kafamda kocaman bir karmaşa vardı.

Peki ben ne yapmıştım?

Zaman ayırmıştım. Kuluçkahaneye geri dönüp görevlerime devam ettim. Çoğu zaman avludaki yavruları izlemekle yetindim, Tarkosh'un beni kontrol etmek için daha sık geleceğini biliyordum.

Olanlardan sonra kendimi meşgul etmenin kendimi daha normal hissetmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm. Ama tek yaptığı, aslında ne kadar farklı olduğumu vurgulamak olmuştu. Ne kadar çabuk iyileştiğimi, artık bana güvenmeyen insanlara ne kadar çabuk gülümsemeye çalıştığımı, ailemin o gün gelmesini umarak ne kadar sık gökyüzüne baktığımı.

Kaçamadığım bir diğer sarsılmaz şey ise Alaryk'i ne kadar çok özlediğimdi.

İlişkimiz, dışarıdan bakan herkese farklı görünüyordu. Ne kadar tuhaf görünmüş olmalı, ne kadar da uyumsuzduk.

Öte yandan, hem Alaryk hem de ben de farklıydık. Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamıyorduk. Alaryk, insanların saygısını ve korkusunu kazanmak için yeteneğini kullanmıştı ama her zaman insanların hakkında dedikodu

yaptığı Hartan olacaktı. Peki ya ben? Gerçek benliğimi o kadar uzun süre saklamıştım ki artık kim olduğumu bilmiyordum. Dothik'te insanlar beni sevsin diye sahte gülümsemeler takınırdım; herkesle arkadaş olabilen bir şekil değiştirici. İnsanların arasında olmaktan keyif alırdım ama sakladığım şey yüzünden kendim olamadığımı, gerçek anlamda kendim olamadığımı hep hissetmiştim.

Arsadia'da kendimi özgür hissetmiştim. Peki ya şimdi? Sanki kimseyi kızdırmamak için kendimi küçük tutmaya çalışıyor, camın üzerinde parmak uçlarımda yürüyor, kesilmekten korkuyordum.

Alaryk'le hiç böyle hissetmemiştim. Çalışmıştık. Farklılığımız birbirimizde başka bir yarımızı bulmuştu. İkimiz de bunun ne kadar kolay olduğuna şaşırıyorduk... beni tükürebileceğim kadar kızdırdığında bile.

İlk seviştiğimiz geceyi hatırladım. Arzuya dönüşen öfkesini. Büyümün ne kadar kontrolden çıktığını, nasıl altüst olduğunu ve nasıl kontrolden çıktığını. Ve o, her zaman olduğu gibi, benim dayanağımdı. Beni yeterince zorlamıştı ama sonra ihtiyacım olanı vermişti.

Mükemmel çalışmıştık.

Öpücüğünü hatırladım, sert ve inatçı. Arzulu. Tanrım, ne kadar da istemişti. Ne kadar güçlüydü, iri nasırlı elleri tenimde nasıl geziniyordu, sanki gitmemden korkuyormuş gibi beni sıkıca kavramıştı.

Nefesim kesildi. Elim yorganın altına girdi, bacaklarımın arasındaki boşluğu buldu, çoktan ısınmaya ve zonklamaya başlamıştı. Karnımın alt kısmında minik bir kıvrım vardı ve Alaryk'i yatağımda yalnızken düşündükçe giderek sıkılaşıyordu.

Okşadım ve bastırdım, yanımda olmasını istedim, uzanıp onu hissedebilmek için. Ağzının benimkinin üzerinde olmasını, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim.

Ona ben de onu sevdiğimi söylemeliydim diye düşündüm.

Göğsüme saplanan keskin bir bıçak darbesiyle ellerim kaydı. Vücudum isteksizdi ama kalbim ağırdı. Sinirli bir şekilde yataktan kalkıp pencereye gittim, taş çıkıntıya oturup karanlık avluya baktım.

Pencereden dışarı ne kadar baktığımı bilmiyordum ama yarım duvarın ötesinde bir hareket gördüğümde kalbim küt küt attı; ağaçların ötesinde hareket eden bir gövde gördüm ve gövdelerden birinin ötesine geçene kadar başları görünmedi.

Gümüş saçlarını ilk ben gördüm. Loş ay ışığında bile bir işaret fişeği gibi parlıyordu. Kalbim bu sefer korkudan değil, gerginlikten sızladı.

Birkaç gün önce Ny'am'dan beri onu görmemiştim. Kuluçkahanenin duvarları arasında, sanki kendi hapishanemmiş gibi kalmış, sadece Brune'u görmeye gitmek için bir kez ayrılmıştım.

Burada ne işi var diye düşündüm.

Ve tam bunu düşündüğüm sırada, gözleri duvarın üzerinden bana kaydı; maviydi ama parlayan kalp taşı mavisi değildi.

Karanlık çöktükten sonra odamdan gizlice çıkıp avluya girdiğim için sadece bir an tereddüt ettim, hafif bir suçluluk hissettim. Tarkosh kulaklarını dikmişti ve kapının gıcirtısını mutlaka duyacaktı.

Ama pencereden uzaklaşmadan önce sadece bir an düşündüm ve tam da bunu yaptım: Odamdan gizlice çıktım, nefesimi tutarak sessiz koridorda ilerledim ve sürgüyü açtıktan sonra avlu kapısından içeri süzıldüm, ses dışlerimi sıkıma yetecek kadar yüksekti.

Bunu en son Ryak ve Nevin'le buluşmak için yapmıştım. Yaklaşık iki hafta önce miydi?

Dışarıda hava serindi. Mevsimler değişiyordu. Süvariler yakında illa'rosh, yani seçim için Tharken kayalıklarına doğru yola çıkacaklardı, en azından Syris'in bana söylediği buydu. Birkaç hafta içinde, burada, Arsadia'da olacaktım.

Bir daha asla geri dönmemek. Alaryk'ı bir daha asla görememek.

"Beni çağırdığını sandım," diye mırıldandı Alaryk, duvarda önümü taşa yasladığımda. Duvar omuzlarıma kadar geliyordu ama Alaryk kollarını kolayca duvara uzatıp bana bakabiliyordu; ben sadece o kolların etrafımda olmasını isterken, aramızda bir bariyer oluşturuyordu.

Elim bileğine yakındı. Serçe parmağımı oradaki deriye dayadım. Dudakları kıvrıldı ve utangaç bir oyun oynamak yerine uzanıp elimi tuttu. Nasırları sert ama çok sıcak olan elimi kendi ellerinin arasına aldı ve ne kadar güzel hissettirdiğini görünce neredeyse gözlerimi kapattım.

Elimi dudaklarına götürdü, bu da aynı derecede güzeldi. Sonra duraksadı, gözleri parlayıp keskinleşti. Nedenini anlamam biraz zaman aldı. Beni koklayabiliyordu. Hatırladım... Kendime dokunuyordum.

Yanaklarım alev alev yanıyordu, nefes nefese elimi geri çektim, ardından kısıp, utangaç bir kahkaha sesi geldi.

"Anlıyorum," dedi, sesi eskisinden biraz daha boğuktu. "Bu yüzden beni çağırıyormuşsun gibi hissettim."

Bir bakıma öyle olduğumu sanıyordum.

"Sen...sen bunu hissedebiliyor musun?"

Başını eğdi. "İkimizin iyiliği için aramızdaki bağı zayıf tuttum," dedi. "Ama yoğun duygular her zaman kendini gösterebilir."

Bu, boynumdan yukarı doğru yükselen sıcaklığı dindirmeye yetmedi.

"Endişeliydim. Sadece kuluçkahanenin güvenli olduğundan emin olmak için kontrol edecektim," dedi.

Bu, kalbimi çarptırdı. Son birkaç gündür çok perişandım, olan biten her şeyle yüzleşmeye çalışıyordum. Şiddetli saldırıdan sonra nasıl hissetmem gerektiğini düşünürken, gerçekte nasıl hissettiğimi düşünüyordum. Syris, sanki her an yere yığılmamı bekliyormuş gibi, parmak ucunda etrafımda dolaşıyor gibiydi. Tarkosh da öyle. Bana güvenmese de, kuluçkahane sorumlusu akşam yemeğinde

bana bir kase güveç daha uzatmış, gücümü korumam gerektiğini söylemişti. Yemek yemediğimi fark etmiş miydi?

Belki de bunun Ryak'ın yaptıkları yüzünden olduğunu düşünüyordu.

Ama tuhaftı. Olmuştu. Neredeyse ölüyordum. Geceleri hâlâ o ormanın, çamurun, yağmurun kabuslarını görüyordum. Yine de hayat beni her zaman olduğu gibi ileriye itiyordu. Bu dünyadaki tüm insanların arasında Ryak'ın, bana daha fazla korku yaşatmasını istemiyordum. Bu benim seçimimdi. Onun üzerindeki gücüm.

O ölmüştü. Ben ise hâlâ buradaydım.

Doğrusu, iştahım azalmıştı çünkü kalbim hâlâ biraz kırıktı. Alaryk bana parçaları teklif ediyordu ama... onları tekrar bir araya getirmek benim seçimimdi.

"İyiym," dedim Alaryk'e. Ve bunu gerçekten de kastediyordum.

Sonra seni özledim diye düşündüm.

Ve belki de o hissin gücünü hissediyordu çünkü ifadesi titriyordu, gözlerinde bir sıcaklık yükseliyordu.

Çenemi taş duvara, ona olabildiğince yakın bir yere koydum, o da aynısını yaptı, gözlerimiz aynı hizadaydı. Elini, sanki hâlâ bütün, etim sağlam olduğundan emin olmak istiyormuş gibi, lekesiz yanağımı okşamak için uzattı.

"Keşke o geceye geri dönebilseydim," dedi bana sessizce, nazikçe. "Sürekli bunu düşünüyorum."

Bana verdiği sözü bozduğu gece.

"Kendimi korumak söz konusu olduğunda yaptığım hiçbir şeyden pişman olmadım," dedi. "İnsanlar, Kamora'yı Hartan kralını öldürmek için kullandığımda şüphe duyduğumu sanıyor. Etmedim. Hiç, bir kez bile. Ve bunu yaptığım için de pişman değilim. İnsanlar bunu bilselerdi, kalpsiz olduğumu düşünürlerdi. Bir zamanlar değer verdiğim birine bunu nasıl yapabildim? Nasıl bu kadar duygusuz, bu kadar acımasız olabildim? Bazen Myzalla'nın bunu sorguladığını bile düşünüyorum. Ara sıra benimle konuşurken gözlerinde bunu görüyorum."

Dudaklarım aralandı. Demek ki... belki de gerçekten yalnız hissetmişti.

Derin bir nefes aldı, omuzları kalktı, eli yüzümden çekildi. Uzanıp bu sefer ben de aldım, kaçmasına izin vermedim.

"Ama o gece," diye mırıldandı, gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak. "O anı çok net görebiliyorum. Yaptığımı anladığın an. O keskin acı. O parçalanmış ihanet. Sanki bir dağ duvarına çarpmışım gibi çarptı ve düşündüğümü hatırlıyorum... Ne yaptım ben?"

"Alaryk," diye fısıldadım, göğsüm sıkışıyordu.

"O gece içinde bir şeyi kırdım," dedi bana, sesi kararlıydı, gözleri tekrar gözlerimi buldu. "Ve bunun için özür dilerim Mariss. Çok özür dilerim. Bir daha asla eski haline getiremem. Yüzündeki o ifadeyi sonsuza dek zihnimde canlandıracağım. Güvenine ihanet ettiğimde hissettiğim şoku, inanmazlığı ve acıyı, sanki kendi güvenimmiş gibi hissedeceğim. Ve neden yaptığımı bile hiç açıklamadım."

"Nedenini biliyorum," dedim elini sıkarak. "Anlıyorum. Açıklamana gerek yoktu."

"Ama istiyorum. O gece öfkeliydim. Onun gibi olmadığını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. Kamora. "Ama o gece, onunlayken hissettiklerimi hatırladım. Kararsız, küçülmüş, çaresiz, öfkeli, tek istediğim saldırmaktı. Ve yaptım. Seni incitmek istedim. Bununla gurur duymuyorum. Nasıl yapılacağını tam olarak biliyordum... ama bu söylediklerimin doğru olduğu anlamına gelmiyor. Onun gibi olmadığını biliyorum, Amaia. Ve her gün o sözlerden pişman olacağım çünkü onları asla geri alamayacağımı biliyorum."

Derin bir nefes aldım, içimdeki sert bir düğümün çözüldüğünü hissettim.

"Sarkin ve Vaedrin'le o toplantıda bana yalan söylediğini anladım. Bunda iyi değilsin Mariss. Ve bana ne hakkında yalan söylediğini merak etmeye başladım. Sana karşı

hissettiklerim varken, güvenebileceğim biri olmaman düşüncesi," dedi dudaklarını acı bir şekilde bükerek, "düşündüğümde daha fazla canımı yaktı."

Bunda benim de payım olduğunu kabul etmem gerektiğini hissederek güçlükle yutkundum. "Zihnimin içine girmeyeceğine dair sana söz verdim çünkü beni birkaç saniye içinde anlayacağını biliyordum," diye itiraf ettim. "Bunu zaten biliyorsun."

"Brune'dan duydum ama senden de duymak isterim. Ny'am'da bana anlattığın gibi düşünce ve hislerle değil. Kelimelerle. Kendi kelimelerinle."

Derin bir nefes verdim.

Nereden başlasam?

"Dene," diye mırıldandı Alaryk sessizce.

"Elthika saldırısı gecesi sana söylediklerim çoğunlukla doğruydı. Kiron'un binici eğitiminden sağ çıkamayacağından korktuğumuz için onun yerine burada kaldım. Ama burada bulunmasının şartlarını sana söylememiştim. Dothikkar, değişim dönemlerinde Karak'a göndermek üzere yakın bir casus grubu oluşturunuyordu. Ancak çok fazla muhafız şüpheli olarak görülebilirdi, bu yüzden farklı alanlarda, farklı uzmanlıklara sahip, ancak yine de tahtla yakın bağları olan aile üyelerini tercih ettiler."

"Hadi," diye ısrar etti, gözleri bana dikilmişti.

"Ben... Kiron için her şeyi yapardım. Sana anlattığım her şeyden sonra bile... o hâlâ benim kardeşim," dedim. "Yani, seçme şansım olsaydı... onu korumayı seçerdim. Buraya gelip Dothikkar'a ve danışmanlarına iletilecek bilgileri toplamamız gerektiğini biliyordum." Derin bir nefes aldım. "Ama inan bana, başlangıçta istediklerinin bu olduğunu hiç bilmiyordum. Yumurtaları çalmak, öldürmek, yollarına çıkan herkesi incitmek mi? Asla. Lütfen en azından buna inandığını söyle."

Neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama Alaryk'in güvenini derinden sarstığımı, vatanıma olan

sadakatimle onu derinden zedelediğimi biliyordum. Ama konu hiçbir zaman Dothikkarlar olmamıştı. Söz konusu olan sadece ailemin güvenliğiydi.

"Buna inanıyorum, Amaia," dedi bana. "Sana söz veriyorum."

İçim rahatladı. Boğazımı temizledim. "Grymia'ya vardığımızdan kısa bir süre sonra başka bir şeylerin döndüğü anlaşıldı. Ryak bir gün yanıma geldi. Kiron'a, kendi aileme tehditler savurdu; istediklerini yapmazsam hayatlarının mahvolacağını, kardeşimin kariyerinin biteceğini söyledi. O gün bana kuluçkahanede kaç yumurta olduğunu sormuştu." Alaryk'in bakışları kısıldı. "Şimdi neden sorduğunu anlıyorum. Ama o zamanlar, sadece beni sınamak, istediklerini yapıp yapmayacağımı sınamak için olduğunu düşünmüştüm. Çünkü... Elthika yumurtalarını çalma düşüncesi mi? Karag'dan mı? Ne kadar aptalsın?"

Alaryk bana, "Tarihin en büyük aptallarından bazıları, halklarının liderleri olmuştur," dedi. "Zayıf kralların iktidar uğruna neler yapmaya istekli olduklarını ve onu elde etmek için ne kadar ileri gidebileceklerini görseniz şaşırırsınız."

Hala bunun ne kadar çılgınca olduğunu anlayamamıştım.

"Nevin'in Ryak'ı kaçırmayı planladığını bilmiyor muydun? Ya da Dresnar'a ulaştıklarını?"

Yumuşak bir nefes aldım. "Hayır. O gün Dresnar'ı uçurumda gördüm ve ihanetini öğrendiğinde ne kadar incineceğini biliyordum. Ryak, Gethrin'i öldürdükten sonra Nevin'i sadece bir kez daha gördüm. Avluya geldi," -elimi arkamda, uzak köşeye doğru savurdum- "ve Ryak'la ne yapmayı planladığını sordu. Ben... Ona onu idam etme ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyledim. Nevin bana ne zaman olacağını sordu. Ben de bilmediğimi söyledim. O gecedan önce onu son görüşüm buydu. Yemin ederim Alaryk. Ve ona söylediğim tek şey bu."

Başını salladı ve elimi sıktı.

Derin bir nefes aldım. "Ve o gece... Brune'a ulaşmışlardı bile, yumurtaları almaya gitmemi söylediler. Onu

öldüreceklerdi. Hâlâ hayattaydı ama zar zor. Ailemi tekrar tehdit ettiler. Kendimi umutsuz hissettim. Korktum."

"Keşke bana gelseydin. Bütün bunlardan önce," diye mırıldandı, sözlerinin acısını dindirmek için duvarın üzerinden eğilip dudaklarını yüzüme bastırarak. "Keşke bana güvenebilseydin Amaia. Seni koruyacağımı biliyorsun."

Başımı salladım. "İstedim. Ama düşünmem gereken ailem vardı. Anlamıyorsun. Dakkar farklı. Dothikkar'ın şehirdeki gücü korkutucu. Yakın zamana kadar bile, kalp taşı büyüü yaparsan bir gecede ortadan kaybolurdun. Onun da böyle bir gücü vardı. Ona karşı koyacak güce sahip olan tek kişiler Vorakkarlar, yani ordu kralları. Ama onlar vahşi topraklarda halklarıyla birlikte yaşıyorlar. Çoğu sadece başını öne eğiyor. Ve ailem için endişeleniyordum; Dothikkar'a itaatsizlik edersem. Misillemesinin ne olacağından korkuyordum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Alaryk. "Korkmakta haklıymışsın."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni asla aldatmak, sana yalan söylemek istemedim."

Gözlerim karanlıkta onunkilerle buluştu. Dudağımı ısırdım, bir sonraki sözlerimi tarttım.

"O gece beni gerçekten incittin Alaryk," dedim sessizce. "Derinlemesine. Ama bilmeni isterim ki sana karşı hissettiklerimin... onlarla hiçbir ilgisi yoktu. Buraya gönderilmememin sebebi buydu."

"Biliyorum," diye homurdandı, bakışları parlıyordu. Duvara daha da yaklaştı, elini çeneme koydu. "Özür dilerim Amaia. Telafi edeyim. Bana tekrar güvenebileceğini kanıtlayayım."

"Nasıl?"

Derin bir nefes verdi. Bir an sessiz kaldı, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Sanırım zamanla. İstediğin cevabın bu olmadığını biliyorum. Ama verebileceğim tek cevap bu."

Zaman alacaktı. İkimiz de hatalar yapmıştık, geri dönüşü zor, büyük hatalar.

Ancak...

Onunla denemek istedim. İkimiz de istedik. En önemli şey, ikimizin de bunu aşmaya, birlikte bir gelecek kurmaya, bu yolun ve ilerideki diğerlerinin bizi nereye götüreceğini görmeye istekli olmamızdı.

Ve başımı çevirip dudaklarımı avuçlarına bastırdım. Nefesi boğazında düğümlendi.

"Seni burada bulacağımı hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım, her şey değiştiğinde ona söylediğim sözlere benzer şekilde. "Sana bu kadar değer vereceğimi. Sana..."

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu, derin bir nefes aldım.

"Sana gösterebilir miyim?" diye sordum, büyümün yükseldiğini hissederek.

Alaryk bana dokununca gözleri kısıldı. Bağı zayıflatmak için sürekli bir çaba sarf ederek oluşturduğu bariyeri hissettim. Tıpkı, bağı kaybolmasına izin verdiğinde onu tutmak zorunda kalmamanın verdiği rahatlamayı hissedebildiğim gibi.

Ve içimde, sıkıca kilit altında tuttuğum, gizlediğim ve bastırdığım her şeyin serbest kalmasına izin verdim. Ona olan saygım, ona olan arzum...

Ona olan aşkım.

Gözlerine çarptığında gözlerini kapattı. Göğsünde şiştiğini hissettiğinde, benim gözlerimden yaşlar süzüldüğünde. Hiç ağlayan biri olmamıştım. Arsadia'da Dakkar'da ağladığımı sandığımdan daha fazla ağlamıştım. Ama onun için çok kolaydı çünkü rol yapmak zorunda hissetmiyordum. Beni tamamen, karanlıkta bıraktığım her küçük yeri görmek istiyordu. Bunu talep ediyordu.

Fısıldadım, "Aşk hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Saklanmaya o kadar odaklanmıştım ki. Ama seninle birlikteyken artık saklanmak zorunda olmadığımı hissediyorum. Beni her şeyiyle görüyorsun."

Gözleri bana dikildiğinde parlıyordu. Yüzü okunaksızdı ama aralarındaki bağ bir yıldız fırtınası gibi aydınlanmış, parlak ve güzeldi.

Gülümsemem titriyordu. Resmen o ağlak, duygusal kadınlardan birine dönüşüyordum ama umursamıyordum. Alaryk söz konusu olduğunda hiç umursamıyordum.

"Seni seviyorum," dedim ona, gerçi buna gerek yoktu. Bunu aramızdaki bağın üzerinden hissedebiliyordu. "Ve ben bunu berbat ettim."

İkimiz de yaptık, dedi bana. Ama bu bizim karmaşamız.

Dudakları farkına varmadan dudaklarıma değdi, sıcak ve sert. Tam bir öpücük bile değildi, dudaklarımızın buluşması, nefeslerimizin paylaşımı, bağımızın kaynaşmasıydı. Birbirimize sıkıca sarıldık, boynu rahatsız edici bir şekilde duvarın üzerine eğilmişken ben ayak uçlarımda olabildiğince yükseğe çıktım.

Bu saçmalığa gülümsedim, haklılığımdan dolayı gözyaşlarım yüzümden aşağı doğru süzüldü.

Gel benimle eve, dedi içimden.

Geri çekildim, yüzümde utangaç bir gülümseme belirdi. Her şey çok yeniydi. Bunun bizim için ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum.

"Yapamam," dedim. "Syris sabah uyanıp beni yokken bulsa, çok endişelenirdi. Tarkosh zaten sürekli iki gözüyle beni izliyor. Gecenin bir vakti yine ortadan kaybolmam gerekmiyor."

"Grym'e geri dönmeyi kastetmiştim," diye mırıldandı.

Nefesim kesildi, gözlerim onun ciddi ifadesi karşısında şaşkınlıkla açıldı.

"Sezon bittikten sonra," diye devam etti, gözleri dudaklarıma kaydı ve oraya küçük bir öpücük kondurdu. "Ama bunu daha sonra konuşabiliriz."

Sağ.

Arsadia onun için sadece geçici bir yuvaydı. O günlerde bir sonraki anın ötesinde ne olacağını pek düşünmemiştim.

Bu yüzden onun geleceği, bizim geleceğimizi düşünmesi içimi biraz eritti.

"Aramızda her şey bu kadar belirsizken bile mi?" diye sordum.

"Bizim hakkımızda hiçbir şüphem yok Mariss," diye yanıtladı. "Hiç de değil. Kararımı büyümüzü birleştirdiğimde verdim. Benim için basitti."

Bu kadar kolay mıydı? Basit bir karar mıydı?

Belki de onu gereğinden fazla karmaşık hale getiren, belki de inanılmaz derecede basitken çok fazla şeyi gereğinden fazla düşünen bendim.

"Çok basit," diye onayladı. "Duvardan uzaklaş."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı ama dediğini yaptım, birkaç adım geri gittim, onun zıplayıp zahmetsizce üzerinden atlayışını izledim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Bu gece sensiz uyumayı düşünmüyorum ve kuluçkahaneden ayrılmayacaksın. O yüzden çok basit," dedi tekrar, elimi tutup beni hâlâ aralık olan kuluçkahane kapısına doğru yönlendirirken.

Boğazımda küçük bir kahkaha yükseldi, ama bastırmaya çalıştım. "Geceleri dışarıdan kimse giremez."

Moak'ın bu kurallara hiç uymadığını sanıyordum, bazen odasından gelen sesleri duyuyordum. Gariptir ki son zamanlarda hiç uymuyordu.

Alaryk bana kuru bir bakış attı. "Sanırım Tarkosh benim için bir istisna yapacak."

"Yatak çok küçük," diye ekledim arkasından giderken. "Zar zor sığarsın."

"O zaman üstümde uyuyacaksın," diye cevapladı. Kaşını omzunun üzerinden kaldırdı. "Basit. Başka bir şey var mı?"

Hayır, diye düşündüm, arkasından koridora doğru süzülürken kararımı verirken. Ondan uzak duracak gücüm yoktu.

İyi, diye sessizce cevap verdi.

Odamın içinde, Alaryk'in kapıyı sessizce sürgülemesini izledim. Mum daha da yanmış, alevin ışığı sönmüştü. Soyundu, tuniğini ve pantolonunu sandalyenin arkasına astı.

Yatağımın ayak ucundan izledim, gözlerim sertleşmiş yüzeylerde ve derin kas çıkıntılarında gezindi. Parmaklarım avucumun içine kıvrıldı ve bana yaklaştığında, bakışlarından anladığını belli ederek başımı geriye attım ve boğazımı gösterdim.

Başparmağı dudağımın hemen altındaki çukurun üzerinde dururken yüzüme baktı, gözleri sanki her çizgiyi, her iniş çıkışı, her kabarıklığı ezberliyormuş gibi yüzümde gezindi.

"Güzel," diye fısıldadı. Bakışlarındaki hayranlık ifadesini fark ettim ve karnımda bir patlama olmuş gibi hissettim. Hiçbir erkek bana sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bakmamıştı. "Mariss. Alev saçan küçük közüm."

Dudaklarım aralandı. Bana bunca zamandır böyle mi sesleniyordu?

Karnımı bir sıcaklık kapladı. Ona ne kadar ateşli bir şekilde yanabileceğimi göstermek istiyordum.

Onu öpmek için kendime çektim. Derin, uyuşuk ve yavaş. Acelemiz yoktu. Ve bu gece seksle ilgili olmaktan çok, bağ kurmakla ilgiliydi. Yeniden bağlanmakla.

Vücudunun ağırlığının beni aşağı ittiğini hissetmek istiyordum. Kokusuyla yıkanmak istiyordum, ta ki alabildiğim tek koku olana kadar. O şeytani, ateşli dilinin kalçamın kıvrımında veya uyluklarımın arasında nasıl gezindiğini ezberlemek istiyordum. Buna ihtiyacım olduğu için onu daha sıkı kavradım.

Ve ikimiz de yatağымda çıplakken, inlemelerimi ve soluk soluğa kalmamızı yutarken, tanrıçama bağırmamı engellemek için iki parmağını dudaklarımın arasına sokarken, tatlı vaktini bacaklarımın arasında yalayarak geçirirken, sanki şafak vakti çok uzaktaymış gibi... Hala daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Beni dilinin üzerine boşalttıktan sonra, kollarımın ne kadar kemiksiz olduğunu düşününce, beni şaşırtan bir güçle onu yukarı çektim. Çıplak sırtını yatak odamın taş duvarına yaslamış, küçük yatağın yaslandığı yere oturmuş, ben de kucağına oturmuştum. Göğüslerim göğsüne bastırılırken, vücudumu onunkine yapıştırıp kollarımı boynuna doladım.

Öpüşmemiz bir savaştı, bir özür, kalplerimizin güzel bir şekilde bükülmesiydi, bağ canlandıkça iç içe geçiyor, bizi bir bütün olarak birbirine bağlıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O kadar tatlı, saf ve elle tutulurdu ki gözlerim yanıyor, boğazım karıncalanıyordu. Bana karşı hissettiklerinden şüphe etmeme gerek yoktu. Sanki kendi gerçeğimmiş gibi hissediyordum, her damarımda parlak ve berrak bir şekilde yankılanıyordu.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülürken, penisinin üzerine çöktüm. O da yanağımdan öperek uzaklaştırdı, kendi gerçeklerini elmacık kemiğime mırıldandı, kalçalarımı onun üzerinde sallarken aşkına dair küçük itiraflarda bulundu. Daha sert ve daha hızlı, onu kovalayarak.

Dudakları dudaklarıma döndü. Yarı kapalı gözlerimiz buluştu ve bir daha ayrılmadı.

Ve ikimiz de boşaldığımızda acı yoktu, sadece zevk vardı. Orgazmının içindeki kıvılcımı hissettim, bir şaşkınlık kadar bir rahatlamaydı ve bunu birlikte yaşadık.

Saatler sonra, şafak Arsadia'nın üzerinde sökerken, pembe ışık zemine ve çıplak, nemli tenimize yayılırken, sonunda onun geniş göğsünde uyuyakaldım, bitkin, doymuş ve daha fazlasını istiyordum, o hala içimdeydi.

Küçük yatağım için bulduğu basit çözüm gerçeğe dönüştü.

Bölüm 4I

ALARYK

Elthika'nın tepemde dönmesini izlerken, iniş alanının etrafındaki yeniden inşa edilen çite yaslanarak geride kaldım.

Amaia kendini geri çekmeye çalışıyordu ama gergin sinirleri etrafındaki boşluğa da sızıyordu.

Sen engel olursan inmezler, dedim ona kefalet aracılığıyla.

O zaman ezileceğim, diye tersledi. Yine de, birkaç adım geri çekilip boynunu gökyüzüne doğru uzattığında, yıldız fırtınasını izleyen bir çocuk gibi sırtmamı bastırdım. İçinde öyle bir beklenti vardı ki, titredi.

Diğer Grymyalılar da izlemek için toplanmıştı, ancak çok sayıda Elthika olduğu için iniş alanından uzak durmaları akıllıcaydı. Myzalla ve yolculuk için seçtiğim süvariler önce indi ve yeri sarstı. İkinci komutanım yolculuktan yorgun görünüyordu, ama gözlerimle buluştuğunda başını eğerek her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Amaia'nın bakışları, bir değil tam altı tane taşıyan ve hepsi de nakliye koşumlarının raylarının arkasına güvenli bir şekilde yerleştirilmiş tek bir Elthika'ya odaklanmıştı.

Brune yanı başımda duruyordu ve ona bir bakış attım. Ethrisha, kolunu beline dolamış, yanında duruyordu. Amaia,

uyandıktan kısa bir süre sonra en kötü yaralarının iyileşmesine yardımcı olmuştu. Yeteneğimi sadece kalp taşı büyüğü olanlarda kullanabilsem de, ailesini görünce rahatladığını anlamak için zihninde araştırma yapmama gerek yoktu. O da, Dothikkar'ın misillemesi gibi onlara yönelik tehditlerin şiddetli olacağını düşünmüş olmalıydı.

Ailesi de öyle, eğer evlerini geride bırakmanın en güvenli seçenek olduğunu düşünüyorlarsa. Myzalla'nın onlara ne söylediğini merak ettim ama gerçeği ancak tahmin edebiliyordum.

Elthika karaya çıktı.

Amaia'nın onlara doğru koştuğunu görünce göğsümde bir duygu dalgası kabardı. Hem onun hem de benim. Çit hattında doğrulurken kalbimi ovuşturdum, acısını hissettim. Brune, Ethrisha'dan ayrılıp yaklaştı.

"Amaia!" diye seslendi bir kadın sesi, sulu ve yüksek. "Amaia!"

"Lomma!" diye bağırdı.

Amaia'ma çok benzeyen bir Dakkari dişi, koltukların üzerinden atlayarak Elthika'nın kanadından kayarak indi. Annesinin teni daha koyu, vücudu daha küçük ve kalın olsa da, yüz hatlarındaki benzerlik apaçık ortadaydı.

Amaia annesine doğru koşarken ve onu bu kadar kolayca, bu kadar içtenlikle kucaklarken, içindeki sevgi, rahatlama ve sevinç dalgası öyle parlaktı ki.

Ve bağı bastırdım, çünkü bu, aralarında paylaşılması en iyi anlardan biriydi. Bekledim, kendimi tuttum, Brune'un anne ve babası aşağı inerken önümdeki manzarayı izledim. Babası neredeyse onun kadar genişti, annesi ise iki erkeğe kıyasla çok ufaktı. Brune kollarını ikisinin de etrafına doladı, annesinin eli sırtında, bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Başı onlara doğru eğildi.

Sonra Amaia'nın babası indi. Kır saçlı, yaşlı bir adam. Amaia, annesinden daha yavaş ama aynı derecede duygulu bir şekilde, kollarını sıkıca boynuna doladı. Boyunu ondan aldığını fark ettim. Neredeyse göz hizasındaydılar.

Elthika nakliye aracından binicisi dışında en son ayrılan kişi Kiron oldu.

Amaia, kanattan aşağı doğru ilerlerken ona baktı, gözleri önce ötedeki köye kaydı, sonra tekrar kız kardeşine odaklandı.

Omuzlarında bir çöküntü vardı, iki kardeş birbirlerine bakarken söylenmeyen birçok söz. Amaia'nın onunla olan ilişkisi konusunda bana gösterdiği acıyı hatırladım. Ne kadar terk edilmiş hissettiğini, ailesine daha iyi bakabileceğini.

Ama kan kandır, biliyordum.

Ve her şeye rağmen, Kiron'un ifadesinin dağıldığı o anda, Amaia'yı burada neyin beklediğinden haberi olmadığını anladım. Bilseydi... bunu ondan asla istemezdi. Ölmeyi tercih ederdi.

Görmem gereken şey buydu.

Amaia ona doğru yürüdü. Başını onun boynuna gömdü, adamın kolları da onun omuzlarına dolandı.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. Arkamda, en meraklı Grymians da beni izliyordu. Arkadaşlarına ve komşularına ne anlatacaklarını merak ettim.

Köyde Amaia hakkında konuştuklarını biliyordum. Brune hakkında da, ama en çok Amaia hakkında. Hakkındaki hikâyeler ve görüşler çeşitlilik gösteriyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çoğu kişi ona hâlâ olumlu bakıyordu; yumurtaların çalınmasını Dakkari akrabalarının bir zorlaması olarak görüyorlardı; özellikle de Brune'nin hayatı tehlikeyken, imkânsız bir tercihti.

Çoğu kişi, o fırtınalı günde onu Grymia'ya geri getirdiğimde görmüştü. Onu kollarımda, baygın ve kanlar içinde bırakarak iniş alanından hızla ayrılmak zorunda kalmıştım. Çoğunun nefesi kesilmiş, yüzleri solmuş, yaşadıkları karşısında dehşete kapılmıştı. Yumurtaların haberi ertesi güne kadar gelmemişti ama o zamana kadar herkes onun ne halde olduğunu biliyordu. Brune da dahil.

Ve böylece, işler eskisi gibi, olabileceği gibi olmadı. Amaia'nın o günkü seçimi, Myzalla'nın uyardığı gibi, her zaman onu takip edebilirdi; sadece Grymia'da değil, tüm Karak'ta. Ama... Grymialılar kararlarını vermiş gibiydiler. Ve bir zamanlar güvenmedikleri Dakkari'lerin arkasında durdular.

Elbette bazıları, tıpkı Gethrin'in annesi gibi, ellerinden geldiğince acımasız yalanlar yaymaya devam ediyordu. Ama çoğu, sadece dinlemekle yetindi; çünkü onun sadece yas tutan bir anne olduğunu biliyor ve sırtını döndüğü anda başlarını sallıyorlardı. Sayılamayacak kadar çok izlemiştim.

Halkımın Amaia'yı kabul etmesi omuzlarımdan büyük bir yük kaldırmıştı çünkü bu, onun buradaki hayatının daha kolay olacağı anlamına geliyordu. Kuluçkahaneden her ayrıldığında korkmasını istemiyordum. Üzerine tükürülmesinden, iğrenç bir isimle anılmasından veya daha önce yaşadığı onca şeyden sonra başını öne eğmek zorunda kalmasından endişe etmek istemiyordum.

Yeterliydi.

Grymia da aynı şeyi düşünmüş gibiydi, özellikle de Elthika saldırısı gecesi yaptıkları göz önüne alındığında. Kaç hayat kurtarmıştı, ne kadar yorulmadan çalışmıştı, hatta kendi pahasına bile.

Tanıdık bakışlarının karıncalandığını hissettim ve iniş alanına doğru döndüğümde, annesinin beline dolanmış koluyla, babasının elinin arasında, doğrudan bana baktığını gördüm.

Ve neredeyse ondan vazgeçmesini isteyecektim, diye düşündüm, bunun ne kadar aptalca olacağını düşünerek. Burada kalabilmek için onları geride bırakmak zorunda kalacaktı.

Kendisine ve ailesine yaklaştım ve iniş alanının ortasında buluştuk.

Yaklaştıkça annesinin bana verdiği tepkiyi gördüm. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde şüphe ve korku gölgesi belirmişti. Dakkari'yi almaya geldiğim gün Doğu

Kapıları'nın dışında mıydı acaba? Şimdi benim hakkımda ne düşünüyor acaba?

Başımı hepsine doğru eğdim, bakışlarımı kaldırdığımda Kiron'un gözleriyle karşılaştım, beni kesinlikle hatırladığını biliyordum. Brune de ailesini öne doğru götürdü ve Amaia'nın ailesinin arkasında durdular.

"Ben Alaryk Arn'dyne," diye selamladım, gözlerim Amaia'ya kaydı; gözleri sıcaklık ve dökülmemiş gözyaşlarıyla doluydu. "Yolculuğunuzun uzun olduğunu ve birçok sorunuz olduğunu biliyorum, hepsini dinlendikten sonra ele alacağız. Ama şimdilik..."

Amaia gülümsedi ve bağı çözüp onun tekrar içime dolmasına izin verdim. Onu hissettiğimde derin bir rahatlama nefesi verdim.

"Grymia'ya hoş geldiniz," diye tamamladım.

Hepsi için yeni bir yuva ve yeni bir başlangıç.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Amaia'nın ailesinin kaldığı sessiz evin önünde duruyordum. Hepsinin rahatça konaklayabileceği üç ayrı odası olan geniş bir evdi. Günün büyük bir kısmını dinlenerek, yıkanarak ve uyuyarak geçirmişlerdi. Amaia akşam yemeğini yeni hazırlamıştı ve bana katılmamı söylese de, ailesiyle vakit geçirmesinin en iyisi olacağını düşünmüştüm.

Böylece, etrafta bir yabancı olmadan, olan biten her şeyi rahatça konuşabiliyorlardı. Amaia'nın annesinin Kiron'a çok öfkeli olduğunu hissettim, ama durumu yatıştırmaya kararlıydı.

Amaia ellerimi tuttu. "Kalmak istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. İşte bunu dört gözle bekliyordu. Myzalla onları Dothik'ten alırken bir şeylerin ters gidebileceğini

düşünerek ne kadar endişelendiğini biliyordum. Onları görmeden geçen her gün, korkularını daha da belirginleştiriyordu.

Yani bugün rahatlamıştı. Neşeli bir gündü. Ailesi buradaydı, yeniden bir araya gelmişti. Buna engel olmak istemedim.

"Ailenle birlikte ol," dedim ona. "Bu gece burada uyumalısın. Onları ne kadar özlediğini biliyorum."

Kaşlarını çattı, kararsızlıkla dudağını ısırdı. "Emin misin?" diye sordu.

Gülümsedim ve çenesini benimkine doğru kaldırdım. Güneş çoktan batmıştı ve Grymia sessizdi; bacalardan dumanlar yükseliyor, çeşitli evlerden yola doğru boğuk konuşmalar ve kahkahalar yükseliyordu.

Dudaklarına uzun ve kalıcı bir öpücük kondurdum.

"Hayatımızın geri kalanında seninle olacağım Mariss," dedim ona. Nefesi kesildi ve bu duygunun, mürekkep gibi bağ boyunca kalıcı ve kesin bir şekilde yayılmasını ne kadar sevdiğini hissettim. "Sabırlı olabilirim."

"Kakkira vor," diye fısıldadı, dudaklarıma bir öpücük daha kondururken, onu kendime doğru çektim.

"Git," diye mırıldandım, çenemi kapıya doğru uzatarak.

Merdivenlerden yukarı koşup omzunun üzerinden bana takdir dolu bir gülümseme atana kadar bekledim ve sonra içeri girdi.

Başımı tekrar gökyüzüne doğru eğdim, Amaia'nın içini kaplayan memnuniyeti ve Samryn'in Ny'am'ın içinde dinlendiğini hissettim. İyiydiler... ve ben de yola dönüp uyumak için evime doğru yola koyuldum.

Ama... gece yarısını çoktan geçmişti, şöminedeki son korlar da sönüp söndüğünde, ön kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri soğuk bir esinti girdi.

Bir anda uyandım ama kim olduğunu anlayınca rahatladım.

"Burada ne yapıyorsun Mariss?" diye mırıldandım, sesim uykudan boğuk çıkıyordu, hâlâ yarı rüyalardaydım.

Amaia kapıyı kapatıp botlarını çıkardıktan sonra yatağıma girdi. Teni buz gibiydi, ayakları buz gibiydi ama üzerinde sadece gecelik vardı, bu yüzden şaşırmadım.

Elleri göğsümün üzerine yayıldı ve homurdanarak avuçlarını avuçlarımda ısıtmaya çalıştım. Bana doğru süründü, sıkıca sarıldı, yüzünü boynuma gömdü ve beni içine çekti.

"Ne oldu?" diye mırıldandım, onu tutabilmek için dönerken, kollarımı ona doladım.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı tenime. "Geceleri burada olmak istiyorum. Seninle birlikteyim."

Hissettiğim ani sevgi ve şefkat dalgası ya onundu ya da benim. Ya da ikisinin bir karışımıydı.

Kollarımı ona daha sıkı doladım, o da memnuniyetle iç çekerken onu daha da kendime çektim.

"Uyu Mariss," diye mırıldandım kulağına.

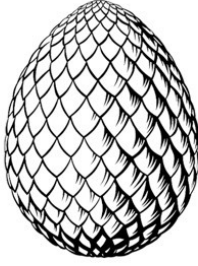
"Patronluk taslıyorsun," diye fısıldadı. Karanlığa gülümsedim.

Ama onu tuttuğum anda, birkaç dakika sonra uykuya daldığını hissettim. Geleceğimdiki her gecenin tam da böyle bitmesini istediğimi biliyordum.

Ben bundan daha azını talep etmem.

Bölüm 42

AMAIA

Samryn'in lanetini bozduğumuz gece, her yer açık ve sessizdi; ay ışığı ve yıldızlar, daha önce de bulunduğumuz cam gibi pürüzsüz göle yansiyordu.

Ailem Arsadia'ya vardktan sonra, neredeyse her gece laneti daha da derinleştirmeye başlamıştık. Yakında illa'rosh, yani rahip adaylarının seçimi başlayacaktı ve tüm Grymia birkaç gün içinde Tharken uçurumlarına doğru yola çıkmadan önce bu gece bunu bitirebileceğimize ikna olmuşum. Bunu hissettim, neredeyse bütün gün başka hiçbir şey düşünmemiştim, Alaryk devriyesinden döndüğünde neredeyse enerjiyle dolmuşum.

Beni kararlılığımdan alıkoyan tek şey, bu sabah Kyr'ın uçuşa geçişine tanık olmaktı. Bugünün çok erken geleceğini biliyordum. Kyr'ın belirsizliğini, yaşlı Elthika'yla tanıştırılma korkusunu izlerken, göğsümün derinliklerinde bir hüzün hissedeceğimi biliyordum.

Alaryk'in binicilerinden birine ait bir başka Rythback, Kyr'ı kanatları altına almayı seçmişti. Birlikte ilk uçuşlarını izlemek, Kyr'ın beceriksiz ama her geçen saniye güçlenmesini izlemek çok güzeldi. Üzüntüyü tahmin etmişim. Ama gururu tahmin etmemiştim.

Tarkosh daha sonra elimi sıkmak için uzanmıştı. Şaşırmıştım ama o sadece başını eğip yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına bakmıştı. "Onunla iyi iş çıkardın Amaia," demişti.

Kuluçkahaneden yumurtaları aldığımdan beri bana söylediği ilk övgü dolu sözlerdi bunlar.

Ve o zaman her şeyin yoluna gireceğini anlamıştım. Kyr'ı, yaşlı adamla birlikte Ny'am'a kaybolana kadar izlemiştim. Onu özliyordum... Onunla gurur duyuyordum... Ama yapılacak çok iş olduğunu da biliyordum. Grymia üzerinde uçuşunu izleyeceğim birçok kişiden biri o olacaktı.

En azından öyle umuyordum.

Kyr'e olan sevgimin, Alaryk'in sevdiği ve saygı duyduğu Elthika Samryn söz konusu olduğunda kararlılığımı artırdığını hissettim. Ve artık, birbirine bağlı bir çiftin derinliğini ve onu kaybetmenin Alaryk'e ne kadar acı vereceğini bildiğime göre, Vyrin'i lanetten kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Ve işte o gece tam da bunu yapmaya karar verdim.

Alaryk bunu içimde hissediyordu. Elthika'da göl kenarına doğru giderken tuhaf bir sessizlik içindeydik. Lanetin merkezinde ne bulacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden Grymia'dan olabildiğince uzaklaştık.

Alaryk, başlamadan önce beni kendine çekip alnını alnıma dayadı. İçindeki her şeyin kaynadığını hissettim: Bana olan korkusunu, lanet hakkındaki belirsizliğini, ama aynı zamanda sevgisini, desteğini. İhtiyacım olan dayanak o olacaktı ve kaçınılmaz olarak düştüğümde beni kaldıracaktı.

Ve gece ilerledikçe ona daha çok yaslanma ihtiyacı hissettim.

Lanetin gücü, özüne yaklaştıkça artıyordu; çürümüşlük, pislik ve karanlık büyüden oluşan karmaşık bir top. Garip bir şekilde, yakınında olmak, kendimi Ryak'la birlikte ormanda gibi hissettirdi. Ayaklarım çamura batıyor, vücudum ağrıyor, buzlu yağmur ve korku tabakalarından üşüyorum.

Alaryk, bağıın diğer tarafından bana, "Bunu kes," dedi. Onun da artan panik duygusunu hissedebiliyordum. Laneti ne kadar çok parçalasam, o da benden o kadar çok şey götürüyordu.

Bir zamanlar Grym'li Karath, Samryn'in hayatını kurtarmak için kalp taşı büyümün her parçasını kullanırdı.

Şimdi aklımda bir seçim belirdiğini hissedebiliyordum. Güvenliğim... ya da Samryn'in hayatı.

Onu seçim yapmaya zorlamayı reddettim... ama hangisini seçeceğini biliyordum. Birkaç gece önce kendisi de söylemişti. En kötüsü olursa... o ben olacaktım. O itirafın dudaklarından döküldüğünü, seviştikten sonra yatağımızın sessizliğinde fısıldandığını duymak korkunç bir şeydi çünkü Samryn'i ne kadar sevdiğini biliyordum. Yine de beni seçecekti.

Ama buna izin veremezdim. Onu ikiye bölerdi. Bunu yapabilirdim. Bunu yapacaktım. Sadece Samryn için değil, sevdiğim Karath için de.

Alaryk'e, "Bana güven," dedim, Samryn'in tüm Elthika'ya içkin ve vahşi olan kalp taşı büyüsünün kıpırtısını hissederken. Lanet yüzünden o kadar zayıflamış, o kadar küçülmüştü ki, kendi büyümü ona sürttüğümde hissettiğim ham güce hayret ettim. Laneti bastırdıkça güçleniyor, güçleniyordu.

Evet, Mariss, dedi Alaryk, bağıın içinde bir hayal kırıklığı belirirken. Sonra kararlılık. Hadi bitirelim şunu. Böylece bir daha asla tehlikede olmayacaksınız.

Samryn'in büyüsünün kolları, güçlü, kararlı ve emin adımlarla sırtımda duran Alaryk ile, cam kırıkları kadar keskin bir bıçak hayal ettim; lanetin son kalıntılarının da elimde kıpırdadığını hissediyordum. Artık ondan daha güçlüydüm. Bir zamanlar aşılmaz, bunaltıcı görünüyordu. Şiddet, ihanet ve öldürmeyi amaçlayan soğuk bir intikam ormanı.

Ama Alaryk ve Samryn söz konusu olduğunda, ölümü ve yok oluşu kesindi. Bu an için çok çalışmıştık. Haftalarca

süren acı, mücadele, keder... ve hepsi bu gece sona erecekti.

Ve böylece, yakınlarda yıldız ışııyla parıldayan huzurlu göl varken, sakinliğini bozmaya yeltenecek en ufak bir esinti bile yokken, kurduğum büyü'nün sonunu da kullanarak laneti doğrudan deldim. Atan bir kalp gibi, kasıldığını hissettim. Bir hayvan gibi, vahşi bir canavar gibi bana karşı kıpırdandığını, kaçmaya, hayatta kalmaya çalıştığını hissettim.

Büküldüm. Tıpkı Alaryk'in Ryak'ın kılıcını бүktüğü gibi.

Kulaklarımda sağır edici bir ses yankılandı, ama dışarıdan bakan biri için sessiz olabileceğini düşündüm. Kulak zarlarım patladı ve çıtırdadı, şakaklarımda basınç arttı.

Lanetin kalbinden görünmeyen bir güç dalgalanarak beni fiziksel olarak geriye savurdu ve büyüm bir nehir gibi taşarak parlayıp sızarken beni doğrudan Alaryk'e gönderdi.

"Seni yakaladım," diye homurdandı kulağıma, etrafımızdaki sesler giderek yükselirken. Şiddetli bir rüzgar esiyor, saçlarımı kasırgaya yakalanmış gibi başımın etrafında topluyor, yanaklarıma çarpıyor, canımı acıtacak kadar sert vuruyordu. Alaryk beni daha da sıkı sardı, beni korudu, eliyle başımın arkasını kavrayıp göğsüne bastırdı.

Bir kükreme, gürleyen ve yeri sarsan bir ses, ruhumu parçaladı ve umutla doldurdu.

Hayır, kükreme yok. Kesin bir zafer.

Ve Samryn'in lanete son saldırısıyla, onu kendi ortaya çıkardığı ve azalmayan kalp taşı büyüleriyle ortadan kaldırmasıyla... dünya sessizliğe gömüldü. Rüzgâr dindi. Gecenin sessizliği, sanki hiç kesintiye uğramamış gibi geri döndü.

Derin bir nefes aldım, kulaklarım bezle tıkalı gibiydi ama tereddütle Alaryk'e baktım. Hemen tenimin üzerinde süzüldüğünü, kendi gücünü bana verdiğini, lanetin kemirdiği tüm yerleri doldurmasına izin verdiğini hissettim.

Beni iyileştirirken gözlerimi kapattım, elim bileğini sardı ve onu sıkıca tuttu. İş bittiğinde, minnettar bir rahatlamayla neredeyse yere yığılacaktım.

"Biz mi..." diye fısıldadım.

Alaryk'in bakışları parlak ve sıcaktı. Cevabın bağ boyunca yankılandığını hissettim.

İşte o zaman farklı bir şey duydum. Bir fısıltı sesi. Tanıdık. İlk başta bunun bir kalp taşı olduğunu düşündüm, enerjisi neredeyse Ny'am'daymış gibiydi.

Ama döndüğümde, karanlıkta Samryn'in kızıl gözlerini gördüm. Hâlâ yerde yatıyordu ama ikimize bakarken başını kaldırmıştı. Pulları uğulduyor, kendi şarkısını yaratıyordu. Güzel, akılda kalıcı ve sessiz bir şarkı. Sonsuza dek dinleyeceğimi düşündüğüm bir şarkı.

"Bu ne?" diye fısıldadım, büyüü bozmak istemiyordum.

Alaryk yanıma otururken elini kalçama doladı.

"Onun sy'asha'sı," dedi, sesindeki sessiz saygı açıkça belliydi. "Bir Elthika'nın şarkısı."

Derin bir nefes aldı, rahat bir nefes. Saf ve güzeldi.

"Gitti," dedi bana. "Bu onun teşekkürü. Onun duası. Sadece ve sadece sana özel, Amaia."

"Onun duası mı?"

Alaryk beni bana doğru çevirdi. "Seni eşim olarak seçtiğimi biliyor. Seni karım olarak almayı planladığımı da biliyor. Benim olmanı. Ömrümüzün sonuna kadar."

Kalbim hafifçe çarpıyordu, karnımda bir sancı da buna eşlik ediyordu. Yüzümü çatlatacakmış gibi görünen sırtmaya karşı koymaya çalıştım. Başardıklarımızdan sonra kendimi havada süzülüyormuş gibi, hafif hissediyordum. "Öyle mi? Peki ya sen? Bu kararda benim de söz hakkım var mı?"

Alaryk sırttı. "Öyle. Ve şüphesiz bana bu konudaki güçlü fikrini söyleyeceksin."

"Ve sen yine de bu konuda otoriter olmaya devam edeceksin," diye nefes verdim ve kollarımı boynuna doladım.

"Bunu seviyorsun," diye fısıldadı, eğildiğinde kelimeler dudaklarımda gezindi.

Öpücük yumuşaktı, neredeyse tatlıydı.

"Teşekkür ederim Amaia," diye fısıldadı bana doğru, Samryn'in sy'asha'sı bizi bir peçe gibi sararken. "Teşekkür ederim."

"Alaryk."

Dudaklarını elmacık kemiğimin üzerinden, burnumun üstünden geçirdi.

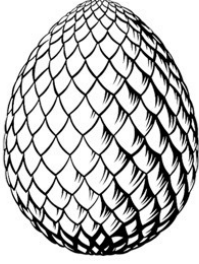
"Ben de senin benim olmanı istiyorum," dedim ona. Söylemediği sorusuna bir cevaptı bu, içinde zonkladığını hissettiğim bir cevaptı.

Sırıtişını görmekten çok hissettim.

Bağın üzerinden, "Zaten öyleyim, Mariss" diye cevap verdi.

SONSÖZ

AMAIA

Ben intikam istiyordum ve Alaryk bunu biliyordu.

Bu yüzden onun kıvranmasını izlemek beni çok mutlu ediyordu.

İrisleri o kadar koyuydu ki, mürekkep mavisi gölcükler gibiydiler. Gözlerini kapatıp boynunu geriye doğru eğerek derin bir nefes verdiğiğinde ve ardından acı dolu bir iniltiyle birlikte, bir anlığına görüş alanımdan çıktılar.

Bileklerini saran bağlar sıkıydı. Onu inciteceğimden endişelenmiştim ama ipin etine batması hoşuna gidiyordu. Onunla seks yapmanın, hâlâ öğrenmeye çalıştığım bir yanı da, ihtiyaçlarının hâlâ kendisine ait olmasıydı. Bu gece olduğu gibi, sertliği, işkenceyi, tatlı acının ısıracı sürprizini ve ardından gelen dişlerini gıcırdatan zevki özlediği zamanlar oluyordu. Diğer zamanlarda ise yavaştan hoşlanıyor, zihnimin derinliklerinde, yalnızca kendisinin yapabileceği şekilde beni tümüyle tüketirken vücudumun etrafında olmasının tadını çıkarmayı seviyordu.

Tek bildiğim, her iki versiyonunun da beni kontrol edilemez bir şekilde titrettiği, acıktırdığı, ıslattığı ve baş döndürücü yıldızlar görmeme neden olduğuydu.

Alt dudağını ısırdım, ağzıma aldım, emdim. İçime doğru nefes aldı, göğsünde yankılanan sürekli bir uğultu, ellerimi

titreştirdi.

Yavaşça kalçalarımı aşağı indirdim. Ve o yukarı çıkmaya, daha derine girmeye çalıştığında güldüm ve kendimi yukarı çektim.

"Amaia," diye homurdandı karanlık kelime. Bir uyarı.

Ona yumuşak bir öpücük kondurdum. Onu bağladığım sandalyede oturuyordu ve bağlara karşı mücadele ettiğini hissedebiliyordum. İkimiz de biliyorduk ki, onları ne kadar sıkı bağlarsam bağlayayım, isterse tüm gücüyle onları kırabilirdi. İsterse o lanet sandalyenin tamamını kırabilirdi.

Ve o kırılma noktasına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

"Bu adil," diye fısıldadım.

Bundan önce, beni saatlerce diken üstünde tutmuştu. Kuluçkahaneden dönmüştüm, orada çalıştığım sondan bir önceki gündü ve beni yatağa geri bastırmıştı, yüzü bacaklarımın arasına gömülmüştü. Dilinin her nazık dokunuşu, omurgamı büken her emmesi basıncı artırıyordu. Ve tam patlamak üzereyken, durmuştu.

Oynamaktan keyif aldığımız bir oyun daha. Birbirimizi nefes nefese, sinirli, sevinçli ve titrek bırakan bir oyun daha.

"Bu bir misillemeydi," diye bana bilgi verdi, bana dik dik bakarak, boynundaki tendonlar gerilmiş bir şekilde.

Sırıttım, meme uçlarımı göğsünde gezdirirken, kendi meme uçlarının soğuk metali benimkileri tahrik ediyordu. Neyi kastettiğini biliyordum. Bu sabah, uyandığımda hâlâ yatakta olduğu nadir anlardan birini yaşamıştım. Hâlâ yarı uykulu, rahatlamış, bedenim uyuşuk ve dinlenmiş haldeyken bu durumdan faydalanmıştım. Parmaklarımı, uyluğuna değen yarı sertleşmiş penisinin üzerinde gezdirerek onu uyandırmıştım. Tırnaklarım piercing'lerine teker teker çarpmış ve beni açgözlülikle kendine çekmişti.

Ama Elthika'ya yeni bir yavru sunacağımız sabah olmuştu, o da uçmaya hazırđı ve bu yüzden iniş alanında bana ihtiyaç duyulmuştu. Ellerinden sıyrılıp giyinmiştim,

horozu karnına değiyordu, gözleri intikam vaat ediyordu ve ben kıkırdayarak kapıdan çıkıyordum.

"Hak ettim," diye itiraf ettim, özür dilercesine öperek. Dili benimkine değdi ve amım penisinin başının etrafında sıkıştı. İnledi ve onu yeterince tahrik ettiğimi anladım. Penisi çok sertti, eti koyu renkliydi, yarıktan sürekli bir ön boşalma damlası çıkıyordu. "Beni affedecek misin?"

"Beni çöz, çözerim," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Elleri arkadan bağlıydı ve sandalyenin arkalığının basamaklarından örülmüş kalın telleri gevşetmek için ayağa kalkmak zorunda kaldım. Serbest kaldığı anda ayağa kalktı ve ben de kollarının arasındaydım. Yatak çok uzaktaydı; o ilkel gözlerdeki o hesaplılığı görebiliyordum. Bunun yerine, en yakın taş duvara gitti ve beni sabit tutmak için duvarı kullandı, bacaklarımı kalçalarına dolayabilmesi için iyice açtı.

Zafer dolu bir iniltiyle öne doğru atıldı ve başım geriye düştü, duvara çarptığımda bir acı hissettim. Bunu neredeyse fark etmedim.

"Durma," diye fısıldadım, sesim yalvarır gibiydi.

"Asla."

Aramızdaki bağla birlikte hazzımız da artarken, bedenini benimkine karşı kullandı. Her karıncalanmayı, her derin nabız dalgasını, her şehvet ve heyecan zerresini hissedebiliyordum.

Bana acımasızca vuruyordu, piercing'ler beni mükemmel bir şekilde ovuyordu, ellerim boynuna dolandığında çığlık atıyordum, canım pahasına tutunmaya çalışıyordum.

Orgazm hızlı ve şiddetli bir şekilde geldi, nefesimi kesti, dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralandı. Derin bir zonklama hissettim, benimki Alaryk'inkini ateşlerken, onun da kendi zevkini hissettim ve deneyimledim. Çakmak taşı alev alev yanan ateşe... ve ikimiz de birlikte yandık.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama sonunda gerçekliğe döndüm, kalbim gümbür gümbür atıyor, tenim

nemliydi. Alaryk'in yüzü boynuma bastırılmıştı, sert nefesleri boğazımda geziniyordu.

şimdi beni affediyor musun? diye sordum bağın içinden, bitkin ve hayatta.

Homurdandı.

Bunu bir lizis olarak kabul edeceğim, diye düşündüm gülümseyerek.

Gece yarısını çoktan geçmiş, Alaryk'in göğsüne yaslanmıştım. Akşam yemeğini yemeden önce biraz kestirmiştik, zaten aklıktan ölüyordum. Ama şimdi, doymuş ve tok olduğum için, onun bana yaslanmış halinin, ikimizin baş başa kaldığı o sessiz anların tadını çıkarabiliyordum.

Özellikle de her şey bu kadar belirsizken. Alaryk benim tek sabitim, hiç bitmeyen desteğimdi.

"Kaleyi beğeneceğini düşünüyorum," dedi boğuk sesiyle, başparmağını omurgamda ileri geri gezdirerek. "Adından da anlaşılacağı kadar etkileyici değil. Dağlara yaslanmış, güzel bir arazi. Grym manzarası eşsiz."

"Arsadia'yı özleyeceğim," dedim iekerek, dirseğime yaslanıp ona bakarken. Göğsünde bir kararsızlık kıvılcımı hissedebiliyordum. İki gün sonra ayrılacağımız için zgn olduğumu biliyordu ama bir şeyi anlamasını istiyordum. "Ama endişelenmeni istemiyorum. Blgeni görmek için heyecanlıyım."

"Bizim bölgemiz," diye nazikçe düzeltilti. "Sonuçta sen benim Sorrina'm olacaksın."

Glmsememi gizlemeye çalıştım ama başaramadım. "Evet," diye fısıldadım, neredeyse utangaç bir şekilde, ki bunun Alaryk'i ileden çıkardığını biliyordum. Arsadia'dan erken ayrılıyorduk ve Alaryk'in kendi atlıları da dahil olmak üzere, seyahat grubunun geri kalanı ertesi gün yola çıkacaktı. Bu yılki atlıların seçim töreni olan illa'rosh artık

bittiğine göre, Grymia'da daha fazla kalmamıza gerek kalmamıştı.

Grym'e gitmeden önce evliliğimizi Lishara tapınağında gerçekleştirecektik. İlk kadın Elthika'nın tapınağı, adanın merkezine yakın, Arsadia'da, kalp taşı büyüsunün hâlâ serbestçe aktığı yerde bulunuyordu.

Elbette, bu sadece bir formaliteydi. Bir sy'asha, yani bir Elthika şarkısı, neredeyse tapınaktaki tören kadar bağlayıcıydı. Ne de olsa bir lütuftu. Samryn bana lütfunu vermişti ve bağlı bir Elthika, bağlı bir Vyrin için bunun kolay bir seçim olmadığını biliyordum. Beni bununla onurlandırmıştı.

Ama Alaryk'in yanında yerimi alabilmem, onun kraliçesi, Sorrina'sı olabilmem için resmi bir tören gerekliydi. Aramızda uzanan son vadi.

İki gün içinde ben onun karısı olacaktım. O da benim kocam olacaktı.

Sadece formaliteler... Çünkü o zaten benimdi. Ben de zaten onundum.

O bilginin zihnimden aktığını, o güvenceyi hissetti ve onayını, onayını gür bir sesle söyledi.

"Syris'i özleyeceğini biliyorum. Ve Brune'u. Tarkosh'u da," dedi bana.

"Evet," diye cevapladım. "Ama seni kabul edeceğim," diye düşündüm. "Ama sen neredeyse her ay Arsadia'yı ziyaret ediyorsun ve ben de geldiğinde seninle geleceğim. Basit."

Kıkırdadı. Basit. Bana söylediği bir kelime, aslında neredeyse her şeye cevap verebilecek bir farkındalıktı. Her şey ne kadar basitti, gerçekten de, sadece... bıraktığınızda.

"Ayrıca... Syris, yuvalama mevsimi gelene kadar annesinin dükkanında ona yardım etmek için Moak'la birlikte Grym'e gidiyor," diye cevapladım, parmaklarımı göğsüne vurarak. "Onları sık sık göreceğim."

Sürünün illa'rosh için Tharken kayalıklarına gitmesinden bir gün önce, Syris ve Moak'ı mutfakta yakalamıştım. İçeri

girdiğimde, Syris sanki alev almış gibi Moak'tan geri sıçramış, gözleri parıldayarak geniş bir gülümsemeyle beni karşılamıştı. Arkadaşımın dudakları öpücükten kızarmış, yanaklarında parlak bir kızarıklık oluşmuştu. Benim dudaklarım ise bilmiş bir keyifle seğirmişti. Tek söylediğim, "Sözünü kesmeme izin verme," olmuştu ve Syris'e tüm ayrıntılara daha sonra ihtiyacım olacağını ima eden bir bakış atmış ve geldiğim kadar çabuk mutfaktan çıkmıştım.

O zamandan beri birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı, gerçi Moak, Syris'in tüm sinirlerine nasıl basacağını çok iyi biliyordu. Arkadaşım adına mutluydum. Anlamıyor olabilirdim ama Moak'a uzun zamandır değer verdiğini, onda benim göremediğim bir şeyler gördüğünü biliyordum. Herkes biliyordu. Tek umudum, kalbini kırmaması ve onu gerçekten hak ettiği gibi sevmesiydi.

Yumuşak bir sesle devam ettim, "Brune hâlâ Ethrisha'ya o kadar dalmış ki, en azından bir hafta boyunca yokluğumu fark edeceğinden şüpheliyim." Alaryk kıkırdadı. İç çekerek ekledim, "Tarkosh'a gelince... belki biraz uzaklaşmak iyi olur."

Kuluçkahane sorumlusu, şu anda hayatımdaki tek umutsuzluk olan şeyi yaptığım için beni hâlâ tam olarak affetmiyordu. Bana ısınmıştı. En azından geceleri yavrularla geç saatlere kadar çalıştığımda kuluçka odasını kilitlemeyi bırakmıştı... ama aramızda her zaman bir duvar olacağından korkuyordum. Asla affetmeyeceği bir ihanet.

Onu suçlayamazdım. Bu yüzden zorlamadım. Sadece elimden geleni yaptım, belki bir gün bana tekrar güvenir diye umdum.

Alaryk bana, "Gelecek." dedi.

Ona gülümsedim, bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Sıcak gözleri de bana aynısını yaptı. Başparmağımı dudaklarına sürttüm, çenesindeki küçük çukura ve ardından çenesinin üzerinden geçen gümüş yara izine doğru kaydurdım.

Alaryk'in o belirleyici gecenin olaylarının etkisinde olduğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Bazen bana

baktığında, hafızasında kaybolduğunu anlıyordum. Yağmurdan sıırıslıklam olmuş ormanda, vücudum çamur içinde, Ryak'ın yumrukları kanlı ve lekeli bir şekilde üzerimde belirmesinin acı dolu anısıyla. Bazen o da kabus görüyordu. Bazen ben de.

Hâlâ onu rahatsız eden suçluluk duygusunu biliyordum... çünkü benimkini yansıtıyordu. Bunu her zaman hissedebilirdik. Ama zamanla hafiflemişti ve şimdi anılar yüzeye çıktığında sadece ufak bir dalgalanmaydı.

İkimizi de sonsuza dek iz bırakacaktı. Alaryk'in yaptıkları, benim yaptıklarım. Birbirimize dokunduğumuzda mükemmel bir şekilde hizalanan, bizi damgalayan iki yara izi gibiydi. Eşleşen yaralar, eşleşen pişmanlıklar.

Ama bizim aşkımız o yaralara dudakların bastırılması gibiydi. Bir özür, bir söz, bir takdir, bir bağışlama.

Başımı eğdim, ona tatlı bir öpücük kondurdum, dudaklarım oyalandı.

"Grym'e geri döndüğüm için rahatladım," diye itiraf etti Alaryk. "Ve sana bölgeyi göstermek için de heyecanlıyım. Hatta Harta'yı bile."

"Ama sadece Samryn'in sırtında," diye sessizce ekledi. Dakkar'da kalp taşlarının keşfedildiğini bilmelerinin ardından, Harta ile aralarındaki gerginlik hâlâ arka planda kaynıyordu. Güçten bir parça istiyorlardı. Dothikkarlar gibi, Hartanlar da Karag'ın çok fazla güce sahip olduğuna inanıyordu. Paranoyayı ve korkuyu anlıyordum.

Ama Karathlar iyi liderlerdi. İktidarda oldukları sürece, sömürmez veya haddi aşmazlardı. Ne olursa olsun, Elthikalar ülkenin tanrılarıydı. Ülke için temsilcilerini onlar seçti. Karathları da onlar seçti.

İktidarı elinde tutan Karag değildi. Elthika'ydı.

Ancak kalp taşlarının büyüü topraklardan uzaklaştıkça, vahşi orduları arasında huzursuzluk baş gösterdi ve kontrol altına alınması daha da zorlaştı. Kalp taşlarının kullanılabilir enerjiye dönüşmesi için bir on yıl daha geçmesi gerekecekti.

Alaryk'in o zamana kadar olacaklardan endişelendiğini biliyordum. Elysom, dolunayda bunu görüşmek üzere bir toplantı düzenlemişti. Grym'e yerleşmemize daha yeni vakit vardı ve Alaryk tekrar gitmek zorunda kalacaktı.

Ama bu onun sorumluluğuydu. Halkına, milletine karşı göreviydi. Bunu anladım.

Dakkar ve Harta ile gerginlik yüksekti ve her zaman da böyle olabilirdi. Heartstone Anlaşmaları, anlaşmadaki diğer şartlar göz önüne alındığında, daha da fazla incelemeye devam edecekti. Dothikkar, muhafızlarıyla burada yaşananlar yüzünden görünüşe göre öfkeliydi, ancak Karag'la açık bir savaşın ölüm cezası anlamına geldiğini biliyordu. Sırtı köşeye sıkışmış, krallığı üzerindeki kontrolü kaymıştı... ve bu, şimdi olduğundan daha belirgindi.

Bir daha vatanımı göremeyebilirim.

Ve bu garip bir farkındalıktı.

Ailemin gelmeye karar vermesine minnettardım. Hayatlarını geride bırakıp bilinmezliğe doğru yola çıkmaya karar verdiler.

Annem hâlâ arkadaşlarının, komşularının, yaşadığı toplumun yasını tutuyordu. Hayatının. Hayatı boyunca bildiği tek bir yer vardı ve şimdi... bir daha asla göremeyebilirdi. Ama bana yine orayı seçeceğini söylemişti. Karak'a bir Elthika'nın sırtında, bir yabancıнын sözlerinden başka hiçbir silahı olmadan gelmeyi.

Benim için.

"Sen benim hayatımsın," demişti birkaç gece önce akşam yemeğine geldiğimizde. "Hepiniz. Önemli olan tek şey bu. Yeter ki birlikte olalım."

Hepsinin Arsadia yerine Grym'de kalıcı ikametgah kurması Kiron'un fikriydi. Sonuçta yılın büyük bir kısmını başkentte geçirecektim. Alaryk'in yanında, olmayı çok istediğim yerde. Üstelik bir kuluçkahanede çalışmak yerine, doğrudan olgun Elthika ile çalışacaktım ki bu da görünüşe göre şifacıları oldukça meşgul ediyordu ve yeteneğim hoş bir rahatlama sağlıyordu.

Hepimiz bir arada olacaktık. Bizimle birlikte kalede yaşamasalar da Alaryk, annem ve babam için ayrı ayrı, hareketli Pazar Bölgesi'ne yakın evler ayarlamıştı. Annem heyecanı severdi. İnsanları, hareketliliği severdi ve tüm gürültünün yakınında yaşama fikri onu heyecanlandırırdı. Arsadia onun için fazla sessizdi, ama babamın daha çok tercih ettiğini düşünürdüm.

Grym'i görmek için can atarak iki gün önce azıcık eşyalarını toplamıştı bile. Alaryk, evini döşemek, geride kalan kıyafetlerini, mücevherlerini, baharatlarını ve yemek takımlarını yenilemek için Pazar Bölgesi'ni onun parasıyla yağmalayabileceğine söz vermişti... ve ben de bu ihtimal karşısında gözlerinin parladığını düşündüm. İsteddiği her şeyi elde etmeye alışkın değildi. Ailem hayatları boyunca mütevazı bir hayat sürmüş ve çok çalışmıştı.

Ama şimdi...her şey farklıydı.

Hepimiz farklıydık.

Sıcak yatağımızda, Alaryk'in kollarına geri döndüm, yanağımı pazusuna bastırdım ve elimi karnının üzerinde gezdirdim.

Bağın diğer ucundan, onun da benim heyecanımı hissettiğini, tıpkı benim de onun rahatlamasını hissedebildiğim gibi biliyordum. Grym'de yeni bir hayata başlamak kesinlikle bir değişiklik olacaktı... ama hoş bir başlangıç olacaktı. Hepimiz için yeni bir başlangıç.

Şimdilik, evimizin sessizliğinde Alaryk'e yaslanıp rahatlardım, kalbinin düzenli atışlarını dinledim, zihnimi ondan başka her şeyden uzaklaştırdım.

"Ne olursa olsun," diye fısıldadım, parmaklarının tenimde gezindiğini hissederken, "tam da olmak istediğim yer burası."

Onunla. Dayanacağım dayanağım, gücüm.

Kendi yarattığımız bu güzel dünyada, aşkımız...

Basit, diye cevapladı bağın öbür tarafından.

Yeni çıkanlar, özel hediyeler hakkında bilgi edinmek ve genişletilmiş sonsözler ve karakter çizimleri gibi bonus içeriklere erişmek ister misiniz?

Bültenime kaydolun:

[www.ZoeyDraven.com/haber bülteni](http://www.ZoeyDraven.com/haber-bülteni)

Eğer bültenime abone olduysanız, tüm bonus içeriklere buradan ulaşabilirsiniz:

www.ZoeyDraven.com/bonus-içerik

KANINDAKİ ARZU

KYLORR'UN GELİNLERİ #1

The Cursed Horde King'i beğendiyseniz, şunları da beğenebilirsiniz...

ŞİMDİ ÇIKTI!

Kylorr'lara iblis diyoruz. Canavarlar. Bir milyon yıl geçse bile bir kocaya... diyeceğimi hiç düşünmezdim.

Babamın borçlarının ağırlığı altında eziliyorum. Canımı dişime takarak çalışıyorum, eğer zamanında ödemezsem sadist alacaklıların her şeyimi alacağını biliyorum: evimizi, saygıdeğer ismimizi ve en kötüsü de iki güzel kız kardeşimi.

Ailemi kurtarmak için pervasızca bir şey yapmayı kabul ediyorum: Bana reddedemeyeceğim kötü bir pazarlık teklif eden zengin ve gizemli bir yabancıyla evlenmek.

Ancak, bu anlaşma korkunç bir tuzakla geliyor. Çünkü müstakbel kocam bir Kylorr. En korkunç uzaylı ırklarından biri olan Kylorr, güçlü kanatları, sapkın arzuları ve çılgınca öfkeleriyle, kaslı ve tehditkâr yaratıklardır. En kötü yanı mı?

Kanla besleniyorlar.

Soğuk ve zalim, Kaalium Hanesi'nden Azur, Laras'ın Yüce Lordu, beni kan eşi olarak istiyor. Benden beslenmek için. Vücudumu dilediği gibi kullanmak için.

Ama Azur, uysal ve itaatkar bir eş bekliyorsa, büyük bir sürprizle karşılaşacak. Yeni kocam teslim olmamı isteyebilir ama ona asla vermeyeceğim bir şey var.

Kalbim... Onu milyonlarca parçaya ayırmak istese bile.

ZOEY İLE BAĞLANTI KURUN

TELEFONUNUZLA QR KODU TARAYIN VE
BAĞLANTILARA ULAŞIN:

*Ben çoğunlukla takılıyorum
Instagram. Gelip merhaba de!*

AYRICA ZOEY DRAVEN TARAFINDAN

Luxiria Savaşçıları

Uzaylının Ödülü

Uzaylının Eşi

Uzaylının Sevgilisi

Uzaylının Dokunuşu

Uzaylının Rüyası

Uzaylının Takıntısı

Uzaylının Baştan Çıkarması

Uzaylının İddiası

Dakkar'ın Horde Kralları

Horde Kralı'nın Tutsağı

Horde Kralı tarafından talep edildi

Horde Kralının Deliliği

Horde Kralı tarafından kırıldı

Horde Kralı tarafından alındı

Horde Kralı Tahtı

Rozun Savaşçısı

Kötü Esir

Kötü Eş

Everton'un Krave'si

Kraving Hiva

Ateş Taşları Prensi

Kraving Dravka

Kraving Tavak

Kylorr'un Gelinleri

Kanındaki Arzu

Kanında Özlem Var

Kanında Açlık Var

Elthika orduları

Gölge Kralı Horde

Bağımsızlar

Luxirian tarafından kurtarıldı

Gece Yarısı Oku

Lanetli Horde Kralı'nı beğendiniz mi?

Eğer öyleyse, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar, sizin gibi diğer okuyucuların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı olur... Alaryk ve Amaia hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum!

Yorum bırakmak için bu bağlantıya tıklayın!

Çok teşekkür ederim!

Aşk,
Zoey

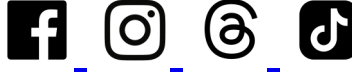
YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven, hatırlayabildiği kadarıyla hikâye yazıyor. Romantik türe olan aşkı, büyükannesinin eski Harlequin ciltsiz kitaplarıyla başladı ve o zamandan beri devam ediyor. Amazon Top 50'de çok satan bir yazar olarak, şimdi sonsuza dek mutlu yaşadılar hikâyelerini yazıyor - elbette uhrevi bir dokunuşla! Dakkar'ın Horde Kralları ve Kylorr'un Gelinleri serisi gibi Bilimkurgu ve Fantastik Romantik kitapların yazarıdır.

Yazmadığı zamanlarda muhtemelen bir fincan fazla kahve içiyor, sekoya ormanlarında yürüyüş yapıyor veya ailesiyle vakit geçiriyordur.

Web sitesi: www.ZoeyDraven.com

Facebook grubu: Zoey'nin Okuyucu Bölgesi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

